ကျေးဇူးတော်ရှင်
မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး
ဟောကြားတော်မူသော

ဝမ္မိကသုတ်တရားတော်

၂

၈၀၄

သာသနာ ၂၅၂၀ ကောဇာ ၁၃၃၈

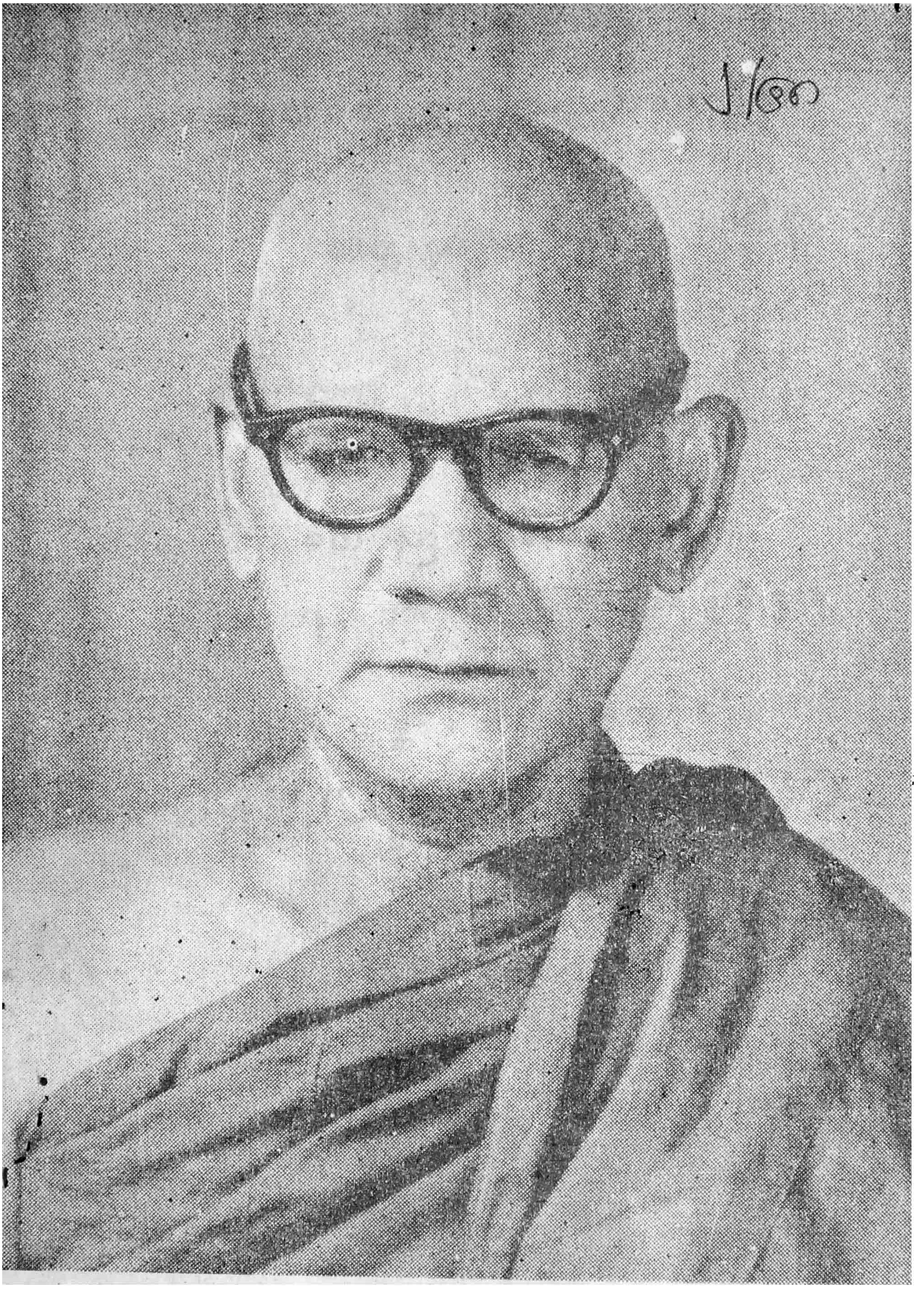

ကျေးဇူးတော်ရှင်

အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး

ဆဋ္ဌသင်္ဂီတိပုစ္ဆက အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ

ကျေးဇူးတော်ရှင်

မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး

ဟောကြားတော်မူအပ်သော

ဝမ္မိကသုတ်တရားတော်

သာသနာ ၂၅၂၀-ခု။ ကောဇာ ၁၃၃၈-ခု။

F-A

တတိယအကြိမ်

စာကြည့်ခန်း

၈၀၄

ဘာသာရေးဆိုင်ရာ စာပေခွင့်ပြုချက်အမှတ်(၈၅၁၄)

တတိယအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၄၀၀၀ (ခမ္မဒါန)

သာသနာ ၂၅၂၀-ခု၊

ကောဇာ ၁၃၃၈-ခု၊ ဝါဆိုလ၊

ခရစ် ၁၉၇၆-ခု၊ ဇူလိုင်လ၊

ထုတ်ဝေသူ။ ။မှတ်ပုံတင်ကင်းလွတ်ခွင့်အမှတ် (၀၃၂၁၁)
အရှင်ကေလာသ၊
သာသနာ့ရိပ်သာ၊
ဟာမစ်တစ်လမ်း၊
ရွှေဂုံတိုင်စာတိုက်၊
ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ။ ။ဦးအောင်ကွန့် (၀၁၃၂၉)
အောင်ရဝိန်ပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ် ၇၂ (က) ရေတာချည်လမ်းဟောင်း
ဗဟန်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

တတိယအကြိမ်

နိဒါန်း

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော
သမ္မာ သမ္ဗုဒ္ဓဿ

မဟာစည်ဒေသနာ ကွန့်မြူးပုံ

ကျေးဇူးရှင် မဟာစည် ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ၁၃၀၀ ပြည့်နှစ်မှစ၍ ရွှေဘိုမြို့ ဆိပ်ခွန်ရွာ မဟာစည် ကျောင်းတိုက်၌ သီတင်းသုံးလျက် မဟာ သတိပဋ္ဌာနသုတ္တန် ဒေသနာတော်ကြီးကို မူရင်းပဓာနပြု၍ ဝိပဿနာ လုပ်ငန်းတရား တော်ကို လက်တွေ့ ထင်ရှားအောင် ဟောကြား ညွှန်ပြတော် မူခဲ့ပေသည်။ ထိုသို့ ဟောကြား ညွှန်ပြ နေစဉ် မှာ ပင် ရန်ကုန်မြို့ ဗုဒ္ဓသာသနာ့နုဂ္ဂဟ အဖွဲ့ကြီး၏ ပင့်လျှောက်ချက် အရဖြင့် ရန်ကုန်မြို့ သာသနာ့ ရိပ်သာသို့ ကြွရောက်တော် မူကာ ၁၃၁၁-ခုနှစ်မှစ၍ ဝိပဿနာ လုပ်ငန်း တရားတော်ကို ဟောကြားညွှန်ပြတော်မူလျက်ရှိပေသည်။

ထိုသို့ ဟောကြား ညွှန်ပြရာတွင် **ဓမ္မစက္ကပ္ပဝတ္တနသုတ်** အနတ္တလက္ခဏသုတ်, မဟာ သတိပဋ္ဌာနသုတ်, အရိယာဝါသသုတ်, မာလုကျပုတ္တသုတ်, သက္ကပဉှသုတ်, ဥဒ္ဒေသဝိဘင်္ဂသုတ်, သဠာယတနဝိဘင်္ဂသုတ်, ဘဒ္ဒေကရတ္တသုတ်, အာသီဝိသောပမသုတ်, စူဠဝေဒလ္လသုတ်, မဟာဝေဒလ္လသုတ်, **ဝမ္မိကသုတ်** အစရှိ

သော ထိုထိုသုတ္တန် ဒေသနာတော်များကို ထုတ်ပြလျက် သုဘ နည်းသူတွေပါ သိနားလည်အောင် အကျယ်ဝိတ္ထာရ ဝေဘန် ဖွင့်ပြသောအားဖြင့် ထိုထိုအရပ်ဒေသတို့၌ ဟောကြားတော် မူခဲ့ပေသည်။ ထိုသုတ္တန် ဒေသနာတော် တို့တွင် ဝမ္မိကသုတ္တန် တရားတော်ကို ရန်ကုန်မြို့ သာသနာ့ရိပ်သာ နှင့် တကွ မော်လမြိုင် ပဲခူး အိမ်မဲ ဝါးခယ်မ ဘိုကလေး ဒိုက်ဦး အောင်လံ ရေနံချောင်း နတ်မောက် မြင်းခြံ မိတ္ထီလာ တောင်ကြီး လွိုင်ကော် ရွှေဘို မုံရွာ အစရှိသော များစွာ သော မြို့ရွာဒေသတို့၌ ဟောကြားတော် မူခဲ့လေလည်။

ဝမ္မိကသုတ်တရားတော်စာအုပ် ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း

ထိုသို့ ဟောကြားတော် မူရာတွင် ဤဝမ္မိကသုတ် တရား တော်ကို ကြားနာမှတ်သားကြရသော တရားနာ ပရိသတ်တို့ သည် နှစ်ထောင်းအားရ သဘောကျ ကျေနပ်ကြ ပြီး လျှင် ထိုတရားတော်ကို ကျမ်းစာအုပ် အဖြစ်ဖြင့် ပုံနှိပ် ထုတ်ဝေရန် များစွာ လိုလားတောင့်တကြပေသည်။ ထိုသို့ လိုလား တောင့် တကြသောကြောင့် ၁၃၂၆-ခုနှစ် တန်ဆောင်မုန်း လဆုတ် (၆-၇-၈)ရက်နေ့ ညများတွင် မုံရွာမြို့ စန်းမြရောင်ခြည် သာသနာ့ရိပ်သာ ၌ ဤဝမ္မိကသုတ် တရားတော်ကို ကျေးဇူးရှင် မဟာစည် ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဟောကြားတော်မူစဉ် အခါ ကာလက တိတ်ရီကော်ဒါ အသံဖမ်းစက်ဖြင့် ဖမ်းယူထားသော တိပ်ခွေများမှ ရေးထုတ်ကူးယူ၍ ဤဝမ္မိကသုတ် တရားတော်

ကို စာမူကြမ်း အဖြစ်သို့ ရောက်စေခဲ့ပါသည်။ ထိုစာမူကြမ်းကို ကျေးဇူးရှင် မဟာစည် ဆရာတော်ဘုရားကြီး ကိုယ်တိုင် ကြည့်ရှုပြင်ဆင်၍ စာမူချော အဖြစ်သို့ ရောက်စေခဲ့ပါသည်၊ ထိုစာမူချောကိုပင် ပုံနှိပ်စေလျက် ပုံနှိပ်စာအုပ်အဖြစ်သို့ ရောက်စေခဲ့ပါသည်။

ဤဝမ္မိကသုတ် တရားတော်ကို အခြားသော ဓမ္မကထိက ဆရာတော် တို့လည်း များစွာပင် ဟောကြားလေ့ ရှိကြပါသည်။ သို့ရာတွင် ဤဝမ္မိကသုတ် တရားတော်စာအုပ်ကို ဖတ်ရှုကြည့်သောအခါ ကျေးဇူးရှင် မဟာစည် ဆရာတော် ဘုရားကြီး၏ ဟောကြားပုံတွင် ထူးခြားသော အချက် တို့ ကို အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရပေလိမ့်မည်။

မဟာစည် ဒေသနာ၌ ထူးခြားချက်များ

၁။ အချို့သော ဓမ္မကထိက တို့သည် ဝတ္ထုကြောင်း ကို အသားပေး၍ အဓိပ္ပာယ် တဝင့် ဟောပြောတော် မူလေ့ ရှိကြ၏။ ကျေးဇူးရှင် မဟာစည် ဆရာတော် ဘုရားကြီး သည်ကား ဝိပဿနာ လုပ်ငန်းစဉ်နှင့် မဆိုင်လှသော ဝတ္ထု ကြောင်း ကို အသားမပေးမူ၍ လိုရင်း သုတ္တန် တရား တော်ကို သာလျှင် အကျယ်တဝင့် ဖွင့်ပြ ဟောကြားတော်မူပေတည်။

၂။ ဝိပဿနာ လုပ်ငန်း စဉ်နှင့် စပ်ဆိုင်ရာ၌မူကား ဝတ္ထု ကြောင်းပင် ဖြစ်သော်လည်း အကျယ်တဝင့် ပေါ်လွင်စွာ ဖွင့်၍ ဟောကြားတော် မူပေသည်။

၃။ အချို့က အိမ်ကြက်ချင်း ဗိုလ်လုသည့်ပမာ ဗုဒ္ဓ ဘာသာ ဓမ္မကထိကအချင်းချင်း (သို့မဟုတ်) ကမ္မဋ္ဌာန်းဂိုဏ်း အချင်းချင်း ပုတ်ခတ် ချိုးနှိမ်၍ ဟောပြော ရေးသားလေ့ ရှိကြ၏။ ကျေးဇူးရှင် မဟာစည် ဆရာတော် ဘုရားကြီး သည် ကား ဗုဒ္ဓ သာသနာ နယ်ပယ် အတွင်း၌ မည်သူကိုမျှ မထိပါး စေဘဲ သာသနာပ မိစ္ဆာဝါဒတို့ကိုသာလျှင် သုတ်သင် ပယ်ရှ င်းလျက် သာသနဓမ္မ လမ်းကြောင်း အ တိုင်း သာ လျှင် ဖြောင့် မှန် တည်ကြည်စွာ ဟောကြား ရေးသားတော် မူလေ့ ရှိပေ သည်။

၄။ အချို့က လိုရင်းသုတ္တန် တရားကို အကျဉ်းချုပ်မျှသာ ဟောကြားတော်မူလေ့ ရှိကြ၏။ ကျေးဇူးရှင် မဟာ စည် ဆရာ တော် ဘုရား ကြီး သည် ကား ဤ ဝမ္မိက သုတ္တန် တ ရားတော် လာ သိသင့် သိထိုက်သော လိုရင်း အချက် အလက် ဟူ သ မျှ တို့ကို အပြည့် အစုံ အ ကျယ် တဝင့် ဖွင့်ပြ ဟော ကြ ား ထား တော်မူပေသည်။

၅။ အချို့က ဝိပဿနာနှင့်စပ်၍ဟောကြပြောသော်လည်း ဤ ဝမ္မိကသုတ် တရားတော်ကို တကယ်လက်တွေ့ အားထုတ်၍ ဖြစ်နိုင်လောက်အောင် ရှင်းလင်းပြလေ့ မရှိကြပေ။ ကျေးဇူး ရှင် မဟာစည် ဆရာတော် ဘုရားကြီး သည်ကား ဤ ဝမ္မိက သုတ်တရားတော်ကို တောင်ပို့ကြီး ဥပမာ, တံခါး မင်းဒုတ် ဥပမာ, လမ်းနှစ်ခွ ဥပမာ စသည်တို့ဖြင့် တကယ်လက်တွေ့ အား ထုတ်၍ ဖြစ်နိုင်သည့် ဝိပဿနာ လုပ်ငန်းစဉ် အဖြစ်သို့ ရောက်

အောင် အပြည့် အစုံ တိကျ ပြတ်သားစွာ ရှင်းလင်း ဟော ကြားတော် မူပေသည်။

ထိုင်းချက်တို့တွင် (၁) အချက်အရ ကျေးဇူးရှင် မဟာစည် ဆရာတော် ဘုရားကြီးက ဝတ္ထု ကြောင်းကို အသား ပေး၍ အကျယ်တဝင့် မဟောခြင်းမှာ လိုရင်း တရားသား ဖြစ်သော ဝိပဿနာ လုပ်ငန်းစဉ်ကို ဟောရန် အတွက် အချိန် လုံလောက် စွာ ရစေလိုသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။ ဤ ဝမ္မိက သုတ်ကို ဟောရာတွင် အချိန် မကုန်စေရန် အတွက် ဆရာတော် ဘုရား ကြီးက ခြွင်းချန်ထားခဲ့သော ဝတ္ထုကြောင်း အဋ္ဌုပ္ပတ္တိ တခု မှာ အကျဉ်းချုပ်အားဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။

အရှင်ကုမာရ ကဿပ၏ မယ်တော်

မြတ်စွာဘုရား၏ လက်ထက်တော် ကာလက ရာဇဂြိုဟ်မြို့ တွင် သေဌေး သမီးတဦး ရှိခဲ့လေသည်၊ ထိုသေဌေး သမီးသည် ပါရမီရင့်ပြီးသော အဆုံးစွန် ဘဝ၌ တည်သူ (ပစ္ဆိမဘဝိက) ဖြစ်သောကြောင့် ငယ်ရွယ်စဉ် ကာလမှ စ၍ လူ့ဘောင် လောက၌ မပျော်မွေ့ဘဲ ရှင်ရဟန်းပြုလိုသော စိတ်ဆန္ဒ အလွန် ပြင်းပြသည်ဖြစ်၍ မိခင်ဖခင်တို့အား တောင်းပန်သည်မှာ–

"မိခင်ဖခင်တို့၊ သမီး၏ စိတ်မှာ လူ့ဘောင် လောက၌ မပျော်မွေ့ပါ၊ သမီးကို မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်၌ ရှင်ရဟန်းပြုပေးကြပါတော့"လို့ တောင်းပန်လေ၏။

"ချစ်သမီး ဘယ့်နှယ်ပြောတာလဲကွယ်။ ငါတို့မှာ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကလဲ အများကြီးရှိနေတယ်။ သမီးကလဲ ဖေဖေ မေမေတို့ရဲ့ တဦးတည်းသော သမီး မဟုတ်ပါလားကွယ်။ သမီးကို ဖေဖေ မေမေ တို့က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ခွဲနိုင်ပါ့မလဲ။ ဒါကြောင့် သမီးကို ဖေဖေ မေမေတို့က ရှင်ရဟန်း ပြုဘို့ရာ အခွင့်မပေးနိုင်ပါဘူး သမီးရယ်"လို့ ချော့မော့၍ မိခင်ဖခင်တို့က တားမြစ်ကြလေသည်။

ထိုသေဌေးသမီးသည် ဤနည်းဖြင့် အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန် တောင်းပန် ရှာ လေ သည်။ သို့သော်လည်း မိခင် ဖခင်တို့က ခွင့်မပြုဘဲ နောက်ဆုံး၌ သင့်လျော်သော သေဌေးသား တဦးနှင့် လက်ထပ်ထိမ်းမြား ပေးလိုက်သဖြင့် အိမ်ထောင်ရှင် ဘဝသို့ရောက်ရရှာလေသည်။ ထိုအခါ၌ ထိုသေဌေး သမီးသည် မိမိခင်ပွန်းအား ရိုသေစွာ ပြုစု၍ ကျေနပ် လောက်သော အခါ ရဟန်းပြုရန် အခွင့် တောင်း၍ ရဟန်း မိန်းမ ပြုမည် ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ခင်ပွန်းလင်ကို အိမ်ဦးနတ် ပမာ လင့်ဝတ္တရား ကျေပြွန်စွာဖြင့် ရိုသေစွာ ပြုစုလုပ်ကျွေးလျက် ရှိလေသည်။

ထိုစဉ်အခါ ရာဇဂြိုဟ် မြို့၌ နှစ်စဉ် ကျင်းပမြဲ ဖြစ်သော နက္ခတ်ပွဲ သဘင်ကြီး ခမ်းနား ကြီးကျယ်စွာ ကျင်းပ လျက်ရှိလေသည်။ ထိုပွဲသဘင်၌ မြို့သူ မြို့သား အပေါင်းတို့သည် မိမိတို့ကိုယ်ကို အလှအပ အစွမ်းကုန် ဖီးလိမ်းပြင်ဆင် ကြ လျက်

လှည့်လည် သွားလာကာ ပျော်ပွဲ ခံကြလေသည်။ သို့ရာတွင် ထိုသေဌေး သမီး သည်ကား သူ၏ ကိုယ်ကို ဖီးလိမ်း ပြင်ဆင် ခြင်းမရှိဘဲ ပကတိ အသွင်ရိုးရိုးကလေးဖြင့်သာ နေလျက် ရှိလေသည်။

ထိုအခါ သူ၏ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ သေဌေးသားက–

"ရှင်မရေ၊ တမြို့လုံးက လူတွေ ဖြင့်ယင် ဖီးလိမ်း ပြင်ဆင်ပြီးတော့ နက္ခတ် သဘင်ပွဲကို ဆင်နွှဲပြီး ပျော်ရွှင်နေကြတယ်ကွဲ့။ မင်းမှာတော့ မဖီးမလိမ်း မပြင်မဆင်ဘဲ အဖွားအိုကြီး များ လို ဘဲ နေ သ ကိုး ကွဲ့။ သူများလို ဖီးလိမ်း ပြင်ဆင် ပါဦး တော့လား" လို့ ပြောလေသည်။

"အရှင့်သားရေ၊ ကျမစိတ်ထဲမှာ ဖြစ် နေ တာ ကို ဖွင့်ပြီး ပြောပါရစေ၊ ဟောဒီ ကျ မ ရဲ့ ကိုယ် ကြီး ဟာ ဆံပင် အမွေး ခြေသည်း လက် သည်း သွား အရေ အ သား အကြော အရိုး ကျင် ကြီး ကျင် ငယ် နှပ် တံတွေး အစရှိတဲ့ အ ပုပ် တွေ နဲ့ ပြည့် နေ တဲ့ အပုပ် ကောင် ကြီး ပါ ရှင်၊ ဒီ အပုပ် ကောင်ကြီးကို ဖီးလိမ်း ပြင်ဆင်ပြီး အလှအပ ချယ်သနေလို့ကော ဘာအကျိုး ရှိဦးမှာတဲ့လဲ၊ ထူးဦးမှာတဲ့လား။ ဒီ ကိုယ်ကောင်ကြီး ဟာလေ အလှအပ ပြင်ဆင် ချယ်သ ရအောင်လို့ နတ်တွေက ဖန်ဆင်ထားတာလဲ မဟုတ်ဘူးရှင့်၊ ပြီးတော့

ပြဟ္မာမင်းကြီးက ဖန်ဆင်းထားတာလဲ မဟုတ်ဘူးရှင့်၊ ဒီကိုယ်ဟာ ရွှေဖြင့် ပြီးတဲ့ ရွှေကိုယ်လဲ မဟုတ်ဘူးရှင့်၊ ပတ္တမြားနဲ့ ပြီးတဲ့ ပတ္တမြား ကိုယ်လဲ မဟုတ်ဘူးရှင့်၊ မွှေးကြိုင်သင်းပျံ့လှတဲ့ စန္ဒကူး နံ့သာနဲ့ ပြီးတဲ့ နံ့သာတုံး ကိုယ်လဲ မဟုတ်ဘူးရှင့်၊ ပုလ္လာရိတ်ကြာ ကုမုဒြာ ကြာတိုက်ခန်းမှ မွှေးဖွားလာတဲ့ သန္ဓေသူလဲ မဟုတ်ဘူးရှင့်။

အမှန်ကတော့ အင်မတန် ပုပ်ညှီတဲ့ အမိဝမ်းထဲမှ ဖြစ်လာတဲ့ ကိုယ်သာ ဖြစ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ မိဘ နှစ်ပါးတို့ရဲ့ သုတ်သွေး အညစ် အကြေးက ဖြစ်လာတဲ့ ကိုယ်ကြီး ဖြစ်ပါတယ်။ ရောဂါအမျိုးမျိုးတွေရဲ့ ဖြစ်ပေါ်ရာ ရောဂါအိုးကြီး ဖြစ်ပါတယ်။ သူတပါးတို့ရဲ့ နှိပ်စက်မှု (ကမ္မကရဏာ) တွေကို ခံရတဲ့ ကိုယ်ကြီး ဖြစ်ပါတယ်။ အတွင်း ကလဲ အပုပ်တွေနဲ့ ပြည့်နေပြီးတော့ အပြင်ကိုလဲ အမြဲတမ်း ယိုစီးထွက်နေတဲ့ ကိုယ်ကြီး ဖြစ်ပါတယ်။ ပိုးအမျိုးမျိုးတို့ရဲ့ နေရာအိမ်ကြီးလဲ ဖြစ်ပါတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ သင်းချိုင်းကို ရောက်ရမဲ့ ကိုယ်ကြီး ဖြစ်ပါတယ်။ သေခြင်းလျှင် အဆုံးရှိတဲ့ ကိုယ်ကြီး ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီတော့ အရှင့်သားရယ် ဒီ အသုဘ ကောင်ကြီးကို ဖီးလိမ်း ပြင်ဆင်နေလို့ကော ဘာအကျိုး ရှိဦးမှာလဲ။ ဒီကိုယ်ကြီးကို ဖီးလိမ်း ပြင်ဆင်တာဟာ မစင်အိုးကြီးကို အပြင်ဘက်က

ပန်းချီဆေးရေးပြီး အလှအပ ပြုပြင်တာနဲ့ တူနေမှာ ပါဘဲ”လို့ သေဌေးသမီးက ပြန်ပြော သည်။

ထိုစကားကို ကြားရတော့ သေဌေးသားက–

“ရှင်မရေ၊ မင့်စိတ်ထဲမှာ ဒီ ကိုယ် ကြီးရဲ့ အပြစ်တွေကို ဒါလောက်တောင် မြင် နေ ယင် ရှင်ရဟန်း ပြုပါ တော့လားကွယ်၊ ဘာကြောင့် ရှင် ရ ဟန်း မပြု ပါသလဲ”လို့ ပြော၏။

“အရှင့်သားရယ်၊ ကျမ ရှင်ရဟန်း ပြုချင် နေတာ ကတော့ ကြာ လှ ပါပြီ။ အခွင့် ရယင် ဒီ က နေ့ ဘဲ ရှင်ရဟန်း ပြုချင်ပါတယ်”။

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဖြင့် မင့်သဘော အတိုင်းဘဲ ရှင် ရ ဟန်း ပြုရစေမယ်”လို့ ပြောဆိုပြီး သေဌေး သားက ကြီး စွာ သော အလှူပွဲသဘင်ကို ဆင်ယင် ကျင်းပကာ အကြီးအကျယ် ပူဇော်ခြင်းကိုလဲ ပြုပြီးတော့ များစွာသော အခြွေအရံ အခမ်း အနား နှင့်တကွ ဘိက္ခုနီမကျောင်းသို့ ပို့ဆောင်ပြီး ရှင်ရဟန်း ပြုစေပါသည်။ ထိုသေဌေးသမီးသည် ရှင်ရဟန်း အ ဖြစ် ကို ရပြီး အကြံအစည် အောင်မြင်တဲ့ အတွက် အလွန် ဝမ်းသာ ရွှင်ပျ ဖြစ်ပြီး နေပေသည်။

ရက်လ အနည်းငယ် ကြာသောအခါ လူ့ဘဝက ပါလာ ခဲ့သော ကိုယ်ဝန်က ရင့်ကျက် လာသည့် အတွက် ထိုသေဌေး သမီး ဘိက္ခုနီမလေး၏ မျက်စိ မျက်နှာ ဣန္ဒြေတွေက အခြေ

အနေတမျိုးဖြစ်လာ လေသည်။ ခြေဖမိုး လက်ဖမိုး ကခလေး တွေကလည်း ဖောင်းကြွ လာသည်။ ဝမ်းဗိုက်ကလည်း မို့မို့ မောက်မောက် ဖြစ်လာသည်။

ထိုအခါ သီတင်းသုံးဘော် ဘိက္ခုနီမတွေက–

"အရှင်မ သင့်ကိုယ် အခြေ အနေက ကိုယ် ဝန် ရှိ တာနဲ့ တူနေပါလား၊ ဘာကြောင့် ဒီလို ဖြစ်လာတာ လဲ"လို့ စုံစမ်းမေးမြန်းကြလေသည်။

" အရှင်မတို့ ဘုရား၊ ဘာ့ ကြောင့် ဒီ လိုဖြစ် လာ တယ်ဆိုတာကို တပည့်တော်မတော့ မသိပါ ဘုရား၊ ဒါပေမဲ့ တပည့်တော်မရဲ့ သီလကတော့ ပြည့်စုံစင်ကြယ် နေပါတယ် ဘုရား" လို့ သေ ဌေး သ မီး ဘိက္ခု နီမ ကလေးက စိတ်အားငယ်စွာနှင့် ပြောရှာလေသည်။

ထိုဘိက္ခုနီမတွေက အရှင် ဒေဝဒတ်၏ သြဝါဒခံတွေ ဖြစ် သည့်အတွက် ထိုအမှုကို အရှင်ဒေဝဒတ်အား လျှောက်ထား တင်ပြကြလေသည်။

" အရှင်ကြီး ဒေဝဒတ်ဘုရား၊ ဟောဒီ အမျိုးသမီး ကလေးဟာ သဒ္ဓါတရား ကောင်းမွန် စွာနဲ့ ခင်ပွန်း လင်ကို တောင်းပန်ပြီး ခဲခဲ ယဉ်းယဉ်းနဲ့ ရှင်ရဟန်း ပြုခဲ့ရရှာပါတယ် ဘုရား။ ဒါပေမယ်လို့ ယ ခု-တော့ သူ့မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိပုံ ရနေပါတယ်ဘုရား။ တပည့်တော် မတို့တော့ ဒီ အမျိုးသမီးရဲ့ ကိုယ် ဝန် ဟာ လူ့ ဘ ဝ

တုန်းက ရခဲ့လေသလား၊ ရှင်ရဟန်း ဖြစ်ပြီးမှ ရလေသလားဆိုတာ မသိကြပါဘုရား။ အဲဒါကို ဘယ့်နှယ် စီမံရပါမလဲဘုရား"လို့ လျှောက်ထား တင်ပြကြသည်။

ထိုအခါ အရှင်ဒေဝဒတ်သည် မိမိ ကိုယ်တိုင်က အဖြစ်မှန်ကိုလည်းမသိ, သည်းခံခြင်း ချမ်းသာစေလိုခြင်း သနားခြင်းကလည်း မရှိသောကြောင့် ဤသို့ ဆင်ခြင်လေ၏။ "အင်းခက်တာဘဲ၊ ဒီ ဘိက္ခုနီမကလေးကို ဒီ အတိုင်း လက်ခံ ထားယင်တော့ ဒေဝဒတ်ရဲ့ ဂိုဏ်းက ဘိက္ခုနီမတွေမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိတယ်၊ ဂိုဏ်းဆရာကြီး အရှင်ဒေဝဒတ်ကလဲ သိလျက်သားနဲ့ ကိုယ်ဝန်ရှိတဲ့ ဘိက္ခုနီမကို လက် ခံ ထား တယ် လို့ အများ တကာတွေက ကဲ့ရဲ့ကြတော့မှာဘဲ။ ဒါကြောင့် ဒီဘိက္ခုနီမလေးကို အမြန်နှင်ထုတ်မှ တော်မှာဘဲ"လို့ ကြံပြီး အရှင် ဒေဝဒတ်က မစူးစမ်းမဆင်ခြင်တော့ဘဲ "မြန်မြန်သာ နှင်ထုတ်လိုက်ကြ ပေတော့" လို့ တချက်လွှတ် အမိန့်ချလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမကလေးက ဆရာထေရီမကြီးတွေကို–

"အရှင်မကြီးတို့ ဘုရား၊ တပည့်တော်မဟာ အရှင်ဒေဝဒတ်၏ သာသနာမှာ ရှင်ရဟန်းပြုတာ မဟုတ်ပါဘုရား၊ အမှန်ကတော့ လောကဥ္စ် အ မြတ် ဆုံး ဖြစ်တဲ့ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ သာသနာ တော်မှာ ရှင်ရဟန်း ပြုခဲ့တာပါ ဘုရား။ အလွန် ခဲ ယဥ်း စွာ နဲ့

ရလာတဲ့ ဒီရှင်ရဟန်း ဘ၀ကို တပည့်တော်မ အဆုံးရှုံး မခံနိုင်ပါဘုရား။ ဒါကြောင့် တပည့်တော်မကို မြတ်စွာဘုရားထံ ပို့ပေးတော်မူကြပါဘုရား” လို့ လျှောက်ထား တောင်းပန်ရှာ၏။ ထိုအခါ သီတင်း သုံးဘော်တွေက ထိုဘိက္ခုနီမလေးကို ရာဇဂြိုဟ် ပြည်မှ ၄၅- ယူဇနာ ဝေးကွာသော သာ၀တ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်း တော် မြတ်စွာဘုရား ထံတော်သို့ ပို့ဆောင်ကြပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရား အား အကြောင်းစုံကို လျှောက်ထားကြလေ၏။

ပရိသုဒ္ဓ အဆုံးအဖြတ်ပေးခြင်း

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက ထိုသေဌေးသမီး ဘိက္ခုနီမမှာ လူ့ဘဝတုန်းက ရခဲ့သည့် ကိုယ်ဝန်ဖြစ်ကြောင်းကို သိတော်မူသော်လည်း တိတ္ထိတွေမှစ၍ အများသော လူထုတွေမှာ ယုံမှားသံသယ ကင်းရှင်းစေရန် အလို့ငှာ ကိုယ်တော်တိုင် ဆုံးဖြတ်တော်မမူဘဲ ပသေနဒီ ကောသလ မင်းကြီး အနာထပိဏ် သေဌေးကြီး စူဠအနာထပိဏ် သေဌေး ဝိသာခါ ဒါယိကာမကြီးနှင့် တကွ ထင်ရှားသော အခြား လူကြီးလူကောင်းတို့ကိုလည်း စည်းဝေးစေပြီးလျှင် ပရိသတ်လေးပါး အလယ်မှာ အရှင်ဥပါလိမထေရ်အား စစ်ဆေး ဆုံးဖြတ်စေတော်မူ၏။

ထိုအခါ အရှင်ဥပါလိ မထေရ်သည်လည်း ပရိသတ်လေးပါး အလယ်တွင် မိမိအတွက် ခင်းထားသော နေရာ၌ ထိုင်တော်မူပြီးလျှင် မိမိ၏ရှေ့မှာ ဝိသာခါ ဒါယိကာမကြီးကို

ခေါ် ၍ ထိုအမှုကို စစ်ဆေးစေ၏။ ဝိသာခါ ဒါယိကာမကြီး သည် ကန့်လန့်ကာ များ ကို ကာစေ ပြီးလျှင် ကန့် လန့် ကာ အတွင်း၌ ဘိက္ခုနီမ ကလေး၏ လက် ခြေ ချက် ဝမ်းဗိုက် အစ ရှိသည်တို့ကို ကြည့်ရှုပြီး လ ရက် တို့ကို ချင့်တွက်ညှိနှိုင်း ကြည့် သောအားဖြင့် လူ ဘဝတုန်းက ရခဲ့သည့် ကိုယ်ဝန်ဖြစ်ကြောင်း မှန်ကန်စွာ သိရသဖြင့် အရှင်ဥပါလိ မထေရ်အား အကြောင်း စုံကို ပြန်ကြားလျှောက်ထား လေသည်။ ထိုအခါ အရှင် ဥပါလိ မထေရ်က ပရိသတ်လေးပါး အလယ်တွင် ထိုဘိက္ခုနီမ ကလေး ကို သီလစင်ကြယ် သန့်ရှင်းသည့် ပရိသုဒ္ဓ ဖြစ်ကြောင်း အဆုံး အဖြတ် ပေးတော် မူလိုက်လေသည်။ ထိုဘိက္ခုနီမကလေးသည် နေ့ဟက်ကာလ ကိုယ်ဝန် ရင့်သည့် အချိန်၌ ပဒုမုတ္တရ မြတ်စွာ ဘုရား လက်ထက် တော်က တောင်းခဲ့သည့် ဆုထူး ပါရမီနှင့် ပြည့်စုံ၍ ဘုန်းတန်ခိုး ကြီးမားသော သား ရတနာ ကို ဖွား မြင်လေသည်။

ကုမာရကဿပ အမည်ရပုံ

တနေ့သောအခါ ပသေနဒီ ကောသလ မင်း ကြီး သည် ဘိက္ခုနီမ ကျောင်း တိုက် အ နီး မှ ဖြတ် သန်း သွား ခိုက် မှာ ကလေးငိုသံကြား ရ၍ အ မတ် တို့ ကို မေးတော်မူ၏။ အမတ်တို့ ကလည်း ထိုအကြောင်းကို သိပြီးဖြစ်၍ "အရှင် မင်းကြီး၊ ဟို တော်တော်ဆီတုန်းက ပရိသုဒ္ဓ အဆုံးအဖြတ် ပေး ထား တဲ့ ဘိက္ခုနီမ ကလေးဟာ သားယောကျ်ား ကလေး တပါး ဖွား

မြင်ပါတယ်။ အဲဒီ သူငယ်ကလေးရဲ့ ငိုသံ ဖြစ်ပါတယ်" လို့ သံတော်ဦး တင်ကြ၏။

ထိုအခါ မင်းကြီးက "ဘိက္ခုနီမမှာ ကလေးကိုလဲ ပြုစုရ ဆွမ်းခံလဲ သွားရနဲ့ အလွန် ဒုက္ခများမယ်ဆိုတာကို မျှော်တွေး ပြီး ထိုကလေးကို မိခင်ဘိက္ခုနီမထံမှ တောင်းယူစေခဲ့ ပြီးလျှင် နန်းတော်တွင်းမှာဘဲ ကျွေးမွေး စောင့် ရှောက် ရန် အထိန်း တော်တို့အား အပ်နှင်းလိုက်၏။ ထိုသူငယ်ကလေးရဲ့ အမည်ကို မူလရင်းက **ကဿပ**လို့ ခေါ် ပါသည်။ ယခုပြောခဲ့သည့် အတိုင်း ဘုရင်မင်းမြတ်က မွေးမြူတော်မူသည့်အတွက် ကုမာရ ဆိုသည့် ဝိသေသနနှင့် တကွ **ကုမာရ ကဿပ** လို့ ခေါ် ကြ ပါ သ ည်။ ထိုသူငယ်သည် ခုနစ်နှစ် အ ရွယ် သို့ ရောက်သော အခါ ဗုဒ္ဓ သာသနာတော်မှာ ရှင်သာမဏေပြုပြီး အသက် နှစ်ဆယ်ပြည့် သောအခါ ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့ပေသည်။ ရ ဟန်း ဖြစ် ပြီးသော အခါ၌လည်း **အရှင်ကုမာရ ကဿပမထေရ်** လို့ ခေါ် ကြလေသည်။

ဤ အရှင်ကုမာရ ကဿပ မထေရ်သည် ဤ ဝမ္မိကသုတ် တရားတော်၌ ဖော်ပြထားသည့်အတိုင်း ဝိပဿနာ ဘာဝနာကို ပွားများ၍ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်တော်မူပေသည်။ အရဟတ္တ ဖိုလ်သို့ရောက်၍ ရဟန္တာဖြစ်ပြီးသည့်နောက် ဆန်းကြယ်သော တရားစကားကို ဟော ကြား တော် မူ တတ် သည့် အတွက်

မြတ်စွာဘုရားက တေဒင် ဘွဲ့ထူးဖြင့် ချီး ကျူး ခြင်း ကိုလည်း ခံယူရရှိတော်မူပေသည်။

မယ်တော်လဲ ရဟန္တာဖြစ်ပုံ

အရှင် ကုမာရ ကဿပ မထေရ်၏ မယ်တော် ဖြစ်သော ဘိက္ခုနီမမှာမူကား သားနှင့် ကွဲကွာ ရသည့် နေ့မှစ၍ သောက ပရိဒေဝမီး တောက် လောင်လျက် ရှိနေခဲ့လေရာ တ နေ့ သော အခါ၌ ဆွမ်းခံ ကြွနေစဉ် အရှင်ကုမာရ ကဿပ မထေရ်ကို တွေ့မြင်၍ "ချစ်သား ချစ်သား"ဟု ဟစ်အော်လျက် အရှင် ကုမာရ ကဿပ မထေရ်၏ နောက်သို့ အ ပြေး အလွှား လိုက် သွားပြီးလျှင် မထေရ်၏ သင်္ကန်းဆို ဆွဲကိုင်လေသည်။ ထိုအခါ အရှင်ကုမာရကဿပ မထေရ်သည် "အကယ်၍ ငါ့ထံမှ ချိုသာ သောစကားကို ကြားရလျှင် မယ်တော်သည် သံယောဇဉ်ကြိုး ဖွဲ့တွယ်လျက် အကျိုးမဲ့ ဖြစ်သွားရာ လိမ့်မည်" ဟု နှလုံးသွင်း ပြီးလျှင် "ဘာလုပ်နေသလဲ အမယ်ကြီး၊ ချစ်ခင်ခြင်း ကလေး ကိုမျှ ယခုထက်ထိ မဖြတ်နိုင်ဘဲ ရှိနေသေးသလား"လို့ ခပ် ထန် ထန်ပြောဆိုလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မယ်တော်ဘိက္ခုနီမမှာ ထိတ်လန့်ခြင်း သံဝေဂကို ရ၍ သားဟူသောချစ်ခြင်းကို ပယ်ဖြတ် ပြီးလျှင် တရား နှလုံး သွင်း အားထုတ် နိုင်သဖြင့် ထိုနေ့၌ပင်လျှင် **အရဟတ္တဖိုလ်** သို့ ရောက်သွားလေသတည်း။

ဤသည်ကား ဝမ္မိကသုတ်ကို ဟောရာတွင် အချိန် မကုန်စေရန်အတွက် ကျေးဇူးရှင် မဟာစည် ဆရာတော် ဘုရားကြီး ခြွင်းချန်ထားခဲ့သော ဝတ္ထုကြောင်း အကျဉ်း ချုပ် ဖြစ်ပေသည်။ ဤဝတ္ထုကြောင်းထဲတွင် မယ်တော် ဘိက္ခုနီမ ကလေးမှာ ကိုယ်ဝန်ပေါ် လာ၍ အရှင်ဒေဝဒတ်က နှင်ထုတ်စေသော အခါ၌ရှင်း၊ သားသူငယ်ကို ဖွားမြင်ပြီးနောက် သားသူငယ်ကိုထားခဲ့၍ ဆွမ်းခံသွားရန် စိတ်မချဘဲ ဖြစ်နေသော အခါ၌ရှင်း၊ သားသူငယ်ကိုမင်းချင်းတို့က အတင်းလုယူ သွားသော အခါ၌ရှင်း သောကပရိဒေဝမီး ပြင်းစွာ ပူလောင်ပုံ စသည်တို့ကို အချို့သောမေ့ကထိက ပုဂ္ဂိုလ်တို့က အကျယ်ချဲ့၍ တရားနာပရိသတ်တို့အား မျက်ရည် ကျလောက်အောင် ဟောကြားတော်မူတတ်ကြလေသည်။ ကျေးဇူးရှင် မဟာစည် ဆရာတော်ဘုရားကြီး သည်ကား ဝိပဿနာ လုပ်ငန်း စဉ်နှင့် မစပ်ဆိုင်လှသောကြောင့် အချိန်မကုန်စေရန် အတွက် ဤ ဝတ္ထုတခုလုံးကိုပင် ခြွင်းချန်ထားတော်မူခဲ့ပေသည်။

(၂) အချက်အရ ဝိပဿနာ လုပ်ငန်းစဉ်နှင့် စပ်ဆိုင်ရာ၌ ဝတ္ထုကြောင်းပင် ဖြစ်သော်လည်း အကျယ်တဝင့် ပေါ်လွင်စွာ ဖွင့်၍ ဟောကြားတော်မူပုံကို စာမျက်နှာ (၁၇) ရဟန်းတော် ၇-ပါး တောထွက်ခြင်းမှစ၍ ဖော်ပြသော စကားရပ်ဖြင့် သိအပ်၏။ ထိုစကားရပ်တွင်လည်း စာမျက်နှာ(၃၅)ဗာဟိယဒါရုစီရိယ ဝတ္ထုဖြင့်ရှင်း၊ စာမျက်နှာ (၃၉) ဟိတောပဒေသ

ကျမ်းလာ ဒဏ္ဍာရီ ပုံပြင်ကလေးဖြင့်ရှင်း အထူး မှတ်သားအပ်ပေသည်။ အကြောင်း မူ ကား ယခုခေတ် ကာလ၌ ပဋိပတ္တိ ဗဟုသုတ မပြည့်စုံသော အချို့ဆရာတို့က မိမိတို့၏ တပည့်များအား ရဟန္တာ မဟုတ်ပါဘဲ ရဟန္တာဟု ဆုံးဖြတ် ပေးခြင်း, သောတာပန် အရိယာ မဟုတ်ပါဘဲ သောတာပန် အရိယာဟု ဆုံးဖြတ် ပေးခြင်းတို့ကြောင့် အစ ပ ဌ မ မှာတော့ ဟုတ်သယောင်ယောင် ထင်ပြီးတော့ တော်တော် ကြာသော အခါ အချို့ရဟန္တာတုတွေက လူထွက်၍ ဃရာဝါသ အိမ်ထောင်လောက အတွင်းသို့ ပြန်ရောက် ကုန်ခြင်း, အချို့ ရဟန္တာတု သောတာပန်တု တွေကလည်း မိမိတို့ဟာ ရဟန္တာ မဟုတ်ကြောင်း, သောတာပန် မဟုတ်ကြောင်း များကို ကျေညာဝန်ခံခြင်း စသည်ဖြင့် သုတမရှိရှာကြသော တပည့် ပုဂ္ဂိုလ်တို့မှာ ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်လျက် ဒုက္ခများကြရ လေသည်။ ထိုသို့သော အဖြစ်ဆိုးနှင့် မတွေ့ကြုံရလေအောင် ကျေးဇူးရှင် မဟာစည် ဆရာတော် ဘုရားကြီးက သတိပေးသည့် အနေဖြင့် ထိုဗာဟိယဝတ္ထုနှင့် ဒဏ္ဍာရီ ပုံပြင်ဝတ္ထုကို အကျယ် တဝင့် ထုတ်ပြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

(၃-၄-၅) အချက် များ အရ သာသနဓမ္မ လမ်းကြောင်း အတိုင်းသာလျှင် ဟောကြားတော်မူလေ့ ရှိခြင်း အစရှိသော ကျန်ထူးခြားချက် အမျိုး တို့ကိုမူ ဤနိဒါန်း၌ အထူး ထုတ်ပြရန်မလိုတော့ပါ၊ ဤ ဝမ္မိကသုတ် တရားတော်စာအုပ်ကို ဖတ်ရှု

ခြင်းဖြင့်ပင်လျှင် ၎င်းတို့ကို အထင်အရှား တွေ့သွားကြပါလိမ့်မည်။

သို့ဖြစ်၍ ဤ **ဝမ္မိကသုတ် တရားတော် စာအုပ်** ကို အစ အလယ် အဆုံး အကုန်လုံး စေ့စပ်သေချာစွာ အခါခါ ဖတ်ရှုကြပြီးလျှင် တကယ်လက်တွေ့ ဝိပဿနာ လုပ်ငန်း စဉ်နှင့် စပ်သော ထုတ်ဖော် ညွှန်ကြားချက် များကို မှတ်သား ကြ၍ မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ် နိဗ္ဗာန်သို့ ဆိုက်ရောက်သည် တိုင်အောင် ဝိပဿနာ ဘာဝနာတရားကို ပွားများမယုတ် အားထုတ်နိုင် ကြပါစေကုန်သတည်း။

သာသနာ ၂၅၀၉-ခု၊ ဦးသံဝရ (ကမ္မဋ္ဌာနာစရိယ)
မြန်မာ ၁၃၂၇-ခု၊ သီရိပဝရဓမ္မာစရိယ။
ကဆုန်လဆုတ် (၁၀) ရက်၊ သာသနာ့ရိပ်သာ၊ ရန်ကုန်မြို့။

မာတိကာ

အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
တရားပလ္လင်အခြေခံ	၁
သုတ်၏နိဒါန်း	၂-မှ ၄၇
ပြဿနာတဆဲ့ငါးခု ပေးသွားတယ်	၃
ပြဿနာတဆဲ့ငါးခု ခေါင်းစဉ် ဆောင်ပုဒ်	၁၂
အရှင်ကုမာရကဿပ၏ ရှေးအကြောင်း	၁၆-မှ ၄၇
ရဟန်းတော် ၇-ပါး တောထွက်ခြင်း	၁၇
တောင်ပေါ် ၌ ရဟန်း ၇-ပါး အစားထုတ်ကြပုံ	၁၈
အမြတ်ရပုံ	၃၁
ခုနစ်နှစ်အရွယ် ရဟန္တာဖြစ်သည်	၃၂
အရှင်ဒဗ္ဗမထေရ်	၃၂
ပုက္ကုသာတိမင်း	၃၃
ဗာဟိယဒါရုစီရိယ	၃၅
ဆိတ်က ခွေးဖြစ်ခြင်း	၃၉
တောင်ပို့ကြီး	၄၈
အပေါက်များတဲ့တောင်ပို့ကြီး	၄၉
အညစ်အကြေးတွေ ထွက်တဲ့ တောင်ပို့ကြီး	၅၁
စက်ဆုပ်ဖွယ်အစု တောင်ပို့ကြီး	၅၂

မာတိကာ

အကြောင်းအရာ **စာမျက်နှာ**

ပိုးအမျိုးမျိုးနေရာ တောင်ပို့ကြီး ၆၁
ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးအစု တောင်ပို့ကြီး ၆၅
အရည်ကြည်မှုန့်ကလေးက စလာတယ် ၇၃
အစာအာဟာရကြောင့်လဲ ကြီးလာတယ် ၇၆
မီးခိုးတွေ ထွက်နေတယ် ၈၀
မီးလျှံတွေထွက်နေတယ် ၈၃
ပြာဟ္မဏဆရာကြီး ၈၄
သုမေဓ-လူရည်ချွန်ကလေး ၈၇
၂-မိနစ်အားထုတ်ရန် ၈၉
တမှတ်အတွင်း မဂ္ဂင် ရှစ်ပါး ၁၁၀
ဒုတိယည-ဒုတိယပိုင်း ၁၀၉-မှ ၂၀၆
အနုသန္ဓေစကား ၁၀၉
တပါးတည်းသောဆရာ ၁၁၂
သေဌေးသားရဟန်း ၁၁၇
ပေါက်တူး လက်နက် ၁၂၇
တူးတာက အားထုတ်တာ ၁၃၁
တံခါးမင်းဒုတ် ၁၃၄-မှ ၁၆၉
နည်းကအရေးကြီးတယ် ၁၃၆
လယ်တီဆရာတော် ဘုရားကြီးကစပြီး ဖွင့်တယ် ၁၅၇

တတိယအကြိမ်

အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
မြတ်စွာဘုရားက အပြစ်တင်ပုံ	၁၆၁
တံခါးဂလန့်ကို ပြန်မပိတ်စေနဲ့	၁၆၆
တို့တိုင်းကြီးတဲ့ဖွား	၁၆၉
မဖြစ်စလောက် တရားတော်	၁၇၁
ဝေဒေဟိကာ ဝတ္ထု	၁၇၄
ခန္တီစ–သည်းခံခြင်း အကြောင်းဆွေးနွေးတာမို့ တော်ပါသေးရဲ့	၁၈၀
လမ်းခွနှစ်မွာ	၁၈၃
ကိုယ်တိုင်ယုံမှား ဖြစ်ဘူးပုံ	၁၈၆
ယုံမှားက လူလိမ်နဲ့ တူတယ်	၁၈၈
၂–မိနစ်အားထုတ်ပုံ	၁၉၄
တတိယည တတိယပိုင်း	၂၀၇–မှ အဆုံးအထိ
အနုသန္ဓေစကား	၂၀၇
ယုံမှားကို ထပ်၍ရှင်းလင်းချက်	၂၀၉
ပစ္စုပ္ပန်နဲ့လဲ ရှိရပါတယ်	၂၂၄
ဆပ်ပြာခရစ်	၂၆၁
ရေနှင့်ငါး–ကာမဂုဏ်နှင့်စိတ်	၂၆၅
နိဝရဏ ငါးပါးပယ်ပုံ	၂၆၈
စိတ္တဝိသုဒ္ဓိ	၂၇၀

တတိယအကြိမ်

မာတိကာ

အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
နာမရူပ ပရိစ္ဆေဒဉာဏ်ဖြစ်ပုံ	၂၇၀
လိပ်-ခုန္ဒာငါးပါး	၂၇၃
ဓားနဲ့ စဉ်းတီတုံး	၂၈၈
သားတစ်-နန္ဒိရာဂ	၂၉၁
နဂါး-ရဟန္တာ	၂၉၉
နဂါးရှိခိုးပါ	၃၀၀
နဂါးရှိခိုးပူဇော်ပုံ	၃၀၂
နိဂုံး	၃၁၉

ဝမ္မိကသုတ် တရားတော်ကြီး

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော
သမ္မာ သမ္ဗုဒ္ဓဿ

တရားပလ္လင်အခြေခံ

ယနေ့ည ဟောမည့် တရားကတော့ ဝမ္မိကသုတ် တရားတော်ကြီးတဲ့။ ဝမ္မိကသုတ် တရား ဆိုတာ တောင်ပို့ကြီးကို ဥပမာပြုပြီး ဟောထားတဲ့ တရားတော်ဘဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီ တရားတော်ကို နိကာယ်ငါးရပ် ရှိတဲ့အနက်က မဇ္ဈိမနိကာယ်မှာ၊ အဲဒီ နိကာယ်မှာလဲ ပဏ္ဏာသသုံးကျမ်း ရှိတဲ့အနက်က မူလပဏ္ဏာသ ပါဠိတော် ဩပမ္မဝဂ်မှာသံဂါယနာ တင်ထားပါတယ်။ ဒီသုတ်ကို ဟောမယ်ဆိုယင် သူ့ရဲ့အဋ္ဌုပ္ပတ္တိ အကြောင်း နိဒါန်းကစပြီး ဟောရလိမ့်မယ်။

သုတ်၏နိဒါန်း

သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်မှာ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ်က တည့်သော အခါကာလမှာ **အရှင်ကုမာရ ကဿပ** ဆိုတဲ့ မထေရ်ဟာ ဇေတဝန်ကျောင်း တော်ရဲ့ မြောက်ဖက်က အန္ဓတောမှာ သီတင်းသုံးနေပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော် အခါကာလတုန်းက ဆိုယင် ဝိဝေက ရပြီး ဆိတ်ဆိတ် ငြိမ်ငြိမ် နေလိုကြတဲ့ ရဟန်းတော် တွေရော့ ရဟန်းမိန်းမ ထေရီမတွေရော ဒီအန္ဓတောမှာ သွား ရောက်ပြီး သီတင်း သုံးနေလေ့ ရှိကြပါတယ်။ ဟိုအခါတုန်း ကတော့ **ဒီအန္ဓတော** ဆိုတာဟာ သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အသွား အလာ အရောက်အပေါက် နည်းပြီး အင်မတန် ဆိတ် ငြိမ်တဲ့ နေရာကြီးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ **ယခု**နေအခါမှာ ဆိုယင်တော့ အဲဒီ အန္ဓတောကြီး နေရာမှာ ယာခင်းတွေကိုသာ တွေ့ရပါ တော့တယ်။

ဘုန်းကြီးတို့ အိန္ဒိယ သွားရောက်ခဲ့စဉ်တုန်းက မြတ်စွာဘုရား ၂၉-နှစ်ပတ်လုံး ဝါကပ် သီတင်း သုံးရာဖြစ်တဲ့ **ဇေတဝန် ကျောင်းတော်**နေရာကို သွားရောက်ပြီး အာရုံပြုခဲ့ကြ ကြည်ညို ခဲ့ကြပါတယ်။ ဇေတဝန်ကျောင်းတော် ဆိုတာကလဲ ကျောင်း ပျက်ကုန်းကြီး ဖြစ်နေတာကို တွေ့ရပါတယ်။အဲဒီ ကုန်းမြေ ကွက် ထဲမှာ ရှေးက ကျောင်းအဆောက် အဦ တွေရဲ့ တည်နေရာ ဖြစ်တဲ့ အုတ်မြစ် အစအနကလေးတွေနဲ့ ရေတွင်း

ဟောင်းကြီးတွေ ဒါလောက်ပဲတွေ့ရပါတော့တယ်။ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ရဲ့ မြောက်ဖက်က အန္ဒတောကြီး ဆိုတာကလဲ ယခုနေအခါမှာ ဆိုယင်တော သစ်ပင်တို့ တောတို့ ဆိုတာမတွေ့ရသလောက်ပဲ ဖြစ်နေပါပြီ၊ ယာခင်းတွေကိုဘဲ တွေ့ရပါတော့တယ်။ ဒါပေမယ်လို့ ဘုရားလက်ထက်တော် အခါတုန်းကတော့ ဒီနေရာ ဒီဒေသတွေဟာ လူသာမန်တွေ မသွားဝံ့လို့ လူသူ အရောက်အပေါက် နည်းပြီးတော့ အင်မတန်ဆိတ်ငြိမ်မှုရတဲ့ တောအရပ်ကြီးပေါ့။

ပြဿနာတဆဲ့ငါးခုပေးသွားတယ်

အဲဒီ အန္ဓတောအရပ်မှာ သီတင်းသုံးနေတုန်း တညဥ့်သောအခါကာလမှာ **အရှင်ကုမာရကဿပ** ထံကို ပြဟ္မာကြီးတဦးက ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါ တောက်ပစွာနဲ့ လာရောက်ပြီးတော့ လျှို့ဝှက်နက်နဲတဲ့ ပြဿနာတဆဲ့ငါးခုကို ပေးသွားပါတယ်။ အဲဒီ ပြဿနာ တဆဲ့ ငါးခု ပေးသွားပုံကို ရှေးဦးစွာနာကြားပြီး ကြည်ညိုကြရအောင် သူ့မူရင်း အတိုင်း ပါဠိကို ဘုန်းကြီးက ရွတ်ပြမယ်။ ဒါပေမဲ့ သူပြောသွားပုံ ပါဠိတွေကို အကုန်ရွတ်ပြနေရင်တော့ အချိန်တွေ အများကြီးကုန်သွားလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် နမူနာပြအနေနဲ့ နည်းနည်းလောက်ပဲ ရွတ်ပြမယ်။ ကဲ အဲဒါကို စူးစိုက်ပြီး နာကြပေတော့။

ဘိက္ခု ဘိက္ခု အယံ ဝမ္မိကော ရတ္တိံ ဓူမာယတိ၊ ဒိဝါ ပဇ္ဇလတိ၊ ဗြာဟ္မဏော ဧဝမာဟ “အဘိက္ခဏ သုမေဓ သတ္ထံ အာဒါယာ” တိ။ အဘိက္ခဏန္တော သုမေဓော သတ္ထံ အာဒါယ အဒ္ဒသ လင်္ဂိံ။ လင်္ဂိ ဘဒန္တေတိ။ ဗြာဟ္မဏော ဧဝမာဟ- “ဥက္ခိပ လင်္ဂိံ၊ အဘိက္ခဏ သုမေဓ သတ္ထံ အာဒါယာ” တိ။ အဘိက္ခဏန္တော သုမေဓော သတ္ထံ အာဒါယ အဒ္ဒသ ဥဒ္ဓုမာယိကံ။ ဥဒ္ဓုမာယိကာ ဘဒန္တေတိ-စသည်ဖြင့်-

ဒီလို ပါဠိဘာသာစကားနဲ့ ဗြဟ္မာကြီးက အရှင်ကုမာရကဿပ ကိုပြောပါတယ်။ မဇ္ဈိမဒေသလို့ ခေါ်တဲ့ အိန္ဒိယ နိုင်ငံမှာ ဘုရားလက်ထက်တော် ကာလတုန်းက ယခုပိဋကတ်တော်တွေ မှာရှိတဲ့ ပါဠိဘာသာ စကားမျိုးနဲ့ဘဲ အချင်းချင်း ပြောဆို လေ့ရှိကြတယ်၊ မြို့ကလူတွေရော, တောနယ်က လူတွေရော, ယောကျ်ားတွေရော, မိန်းမတွေရော, လူကြီးတွေရော, လူငယ် တွေ ကလေးတွေရော အဲဒီခေတ်အခါတုန်းက ဆိုယင် ဒီပါဠိ ဘာသာစကားကိုဘဲ ပြောကြပါတယ်။ ဒါကြောင့်ဗြဟ္မာကြီးက အရှင် ကုမာရကဿပကို ဒီပါဠိဘာသာစကားနဲ့ဘဲ ပြော ပါတယ်။

မာဂဓဘာသာ လို့ ခေါ်တဲ့ ပါဠိဘာသာစကား ဆိုတာ ဗြဟ္မာတွေမှာတော့ အခါခပ်သိမ်း အမြဲသုံးစွဲနေတဲ့ စကားဖြစ် တယ်လို့ မာဂဓဘာသာကို အလေးအမြတ်ပြုတဲ့ ပါဠိကျမ်းဂန်

ဆရာ တွေက အဆုံးအဖြတ် ပေးထားကြပါတယ်။ လူ့ပြည် လောကမှာ ဆင်ယင်တော့ လူတွေက တခါတရံ ပါဠိဘာသာ ပြောကြ တခါတရံလဲ တခြားဘာသာစကား ပြောကြနဲ့ ဘာသာ စကားတွေကို အမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲ ပြောဆိုနေ ကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘုရားလက်ထက်တော် အခါကာလတုန်း ကတော့ အဲဒီ အိန္ဒိယနိုင်ငံမှာ ပါဠိဘာသာစကား ပြောနေ ကြတဲ့အခါဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတဲ့ တခြား ဒေသနာတွေလိုဘဲ ဒီသုတ္တန်မှာလဲ ပါဠိဘာသာနဲ့ဘဲ တည်ရှိ နေပါတယ်။ အဲဒါကို အနက်အဓိပ္ပါယ်ပါ နားလည် ပြီး ကြည်ညိုကြရအောင် ဘုန်းကြီးက ရှေးဦးစွာ မြန်မာပြန် အနက် ပေးပြီးတော့ ဆောင်ပုဒ်ကလေးတွေကိုလဲ နှုတ်တိုက် ချပြီးမှ အဓိပ္ပါယ်ကို တပိုဒ်ချင်း ရှင်းပြောသွားမယ်။

ဘိက္ခု ဘိက္ခု၊ ရဟန်း ရဟန်း။ ဒါက အရှင် ကုမာရကဿပ ကို ရှေးဦး ငြိုးခေါ်လိုက်တဲ့ စကားတဲ့။ "ဘိက္ခု ဘိက္ခု၊ ရဟန်း ရဟန်း" လို့ ဒီ လို နှစ်ခွန်းထပ်ပြီး ပြောတာကတော့ ပါဠိလို အာမေဍိတ စကား လို့ခေါ်တယ်၊ အရေးကြီးတဲ့အနေနဲ့ အလန့်တကြား ပြောတဲ့စကားလို့ ဆိုလိုပါတယ်။ မြေကြီး မြေကြီး၊ မီးမီး–စသည်ဖြင့် အလျင်တလို အလန့်တကြား ပြောတာမျိုး ပေါ့။

ဘိက္ခု ဘိက္ခု၊ ရဟန်း ရဟန်း။ အယံ ဝမ္မိကော၊ ဤ တောင်ပို့ ကြီးသည်။ ရတ္တိံ၊ ညဉ့်အခါ၌။ ဓူမာယတိ၊ မီးခိုး

တ လူ လူ ထွက်လျက်ရှိ၏။ ဒိဝါ၊ နေ့အခါ၌။ ပဇ္ဇလတိ၊ မီး တောက်မီးလျှံ ထွက်လျက်ရှိ၏။ ဗြဟ္မာကြီးပြောပုံကို စဉ်းစား ကြည့်ကြစမ်း၊ ဘာမှ အစေ့ အစပ် အဆက်အသွယ် စကားကို မပြောဘဲနဲ့ စစချင်း "ရဟန်း ရဟန်း၊ ဒီတောင်ပို့ကြီးဟာ ညမှာ မီးခိုးထွက်နေတယ်၊ နေ့မှာ မီးတောက် ထွက် နေတယ်" လို့ အလန့်တကြား ပြောလိုက်တာဟာ အနီးအပါးမှာ ဒီလို တောင်ပို့ကြီး တကယ်ကို ရှိနေသလိုဘဲ။ အဲဒီ တောင်ပို့ကြီး အကြောင်းကတော့ နောက်ကျမှ ရှင်းပြောရမယ်။

ဘိက္ခု၊ ဘိက္ခု၊ ရဟန်း ရဟန်း။အယံ ဝမ္မိကော၊ ဤတောင် ပို့ကြီးသည်။ ရတ္တိံ၊ ညဉ့်အခါ၌။ ဓူမာယတိ၊ မီးခိုး တလူလူ ထွက်လျက်ရှိ၏။ ဒိဝါ၊နေ့အခါ၌။ ပဇ္ဇလတိ၊မီးတောက်မီးလျှံ ထွက်လျက်ရှိ၏။ ဗြာဟ္မဏော၊ ဗြာဟ္မဏ ဆရာကြီးက။သုမေဓ၊ ကောင်းသော ဉာဏ်ပညာနှင့်ပြည့်စုံသော တပည့်လူ လိမ္မာက လေးကို။ ဧဝံအာဟ၊ ဤသို့ အမိန့်ပေး စေခိုင်း လေသည်။ သုမေဓ၊ ကောင်းသော ပညာနှင့် ပြည့်စုံသော ငါ့တပည့်လူ ရည်ချွန်ကလေး။ သတ္တံ အာဒါယ၊ ပေါက်တူး လက်နက်ကို စွဲကိုင်၍။ဣမံ ဝမ္မိကံ၊ ဤတောင်ပို့ကြီးကို။ အဘိက္ခဏ၊မပြတ် တူးဖို့ လိုက်ပါလော့။ ဣတိ၊ ဤသို့ အမိန့် ပေးလေသည်။ သုမေဓော၊ ကောင်းသော ဉာဏ်ပညာနှင့် ပြည့်စုံသော တပည့် လူရည်ချွန်ကလေးသည်။ သတ္ထံ အာဒါယ၊ ပေါက်တူး လက် နက်ကို စွဲကိုင်၍။ အဘိက္ခဏနေ့ော၊ ဆရာကြီး၏ အမိန့်အတိုင်း

စာတီးယအကြိမ်

မပြတ်တူးလတ်သော်။ လင်္ဂီ၊ တံခါးမင်းဒုတ် တံခါးဂလန့်ကို။ အဒ္ဒသ၊ တွေ့မြင်လေ၏။ ဘဒန္တေ၊ အရှင်ဆရာကြီး။ လင်္ဂီ၊ ဟောဒီမှာ တံခါးမင်းဒုတ်ကြီးပါဘုရား။ ဣတိ၊ ဤသို့တပည့်က ပြောလေသည်။ ဗြာဟ္မဏော၊ ဗြာဟ္မဏ ဆရာကြီးက။ ဇေ၀ံ အာဟ၊ ဤသို့ထပ်၍ အမိန့်ပေးပြန်လေသည်။ လင်္ဂီ၊ တံခါးမင်းဒုတ်ကို။ ဥက္ခိပ၊ ထုတ်ပယ်ပြစ်လိုက်။ သုမေဓ၊ ကောင်းသော ဉာဏ်ပညာနှင့်ပြည့်စုံသော ငါ့တပည့် လူရည်ချွန်ကလေး၊ သတ္တ အာဒါယ၊ ပေါက်တူး လက်,နက် စွဲကိုင်၍။ အဘိက္ခဏ၊ မပြတ်မစဲ တူးမြဲ တူးဦးလော့။ ဣတိ၊ ဤသို့ အမိန့်ပေးပြန်လေသည်။ သုမေဓော၊ ကောင်းသော ဉာဏ်ပညာနှင့် ပြည့်စုံသော တပည့် လူရည်ချွန်ကလေးသည်။ သတ္တံ အာဒါယ၊ ပေါက်တူး လက်နက်ကို စွဲကိုင်၍။ အဘိက္ခဏန္တော၊ မပြတ်ဆက်၍ တူးလတ်သော်။ ဥဒ္ဒုမာယိကံ! တို့တိုင်း တို့တိုင်း ဖောင်းကြွ၍ ကြီးလာတတ်သော ဖားကို။ အဒ္ဒသ၊ တွေ့မြင်လေ၏။ ဘဒန္တေ၊ အရှင်ဆရာကြီး။ ဥဒ္ဒုမာယိကာ၊ ဟောဒီမှာ တို့တိုင်းကြီးတတ်တဲ့ ဖားကြီးပါဘုရား။ ဣတိ၊ ဤသို့တပည့်က ပြောကြားလေသည်။ ဤသို့စသည်ဖြင့် ဗြဟ္မာကြီးဟာ ပြဿနာတွေကို ပေးသွားတယ်။

အဓိပ္ပါယ် အတိုချုပ်ကတော့–တပည့်ပေါင်း များစွာကို ပညာသင်ကြား ပေးနေတဲ့ ဗြာဟ္မဏဆရာကြီး တယောက် ရှိပါတယ်တဲ့။ အဲဒီ ဆရာကြီးဟာ သူ့တပည့်တွေကို မြို့ထဲမှာ

သင်ပေးလို့ဖြစ်တဲ့ ပညာရပ်တွေကို မြို့ထဲမှာဘဲ သင်ပေးတယ်၊ မြို့ထဲတွင်ဘဲ သင်ပေးလို့ မလုံလောက်တဲ့ ပညာရပ်တွေ တောစခန်းကို သွားပြီး လက်တွေ့သင်ပေးမှ ပြည့်စုံမည့် ပညာရပ်တွေကိုတော့ တောစခန်းကို သွားရောက်ပြီး သုတေသနအနေနဲ့ လက်တွေ့သင်ပြပေးနေပါတယ်တဲ့။ ရှေးခေတ် တုန်းက တပည့်တွေကို ပညာသင်ပေးတဲ့ ဗြာဟ္မဏဆရာကြီးတွေ ဆိုတာ ယခုခေတ် **ကျောင်းဆရာကြီးတွေမျိုး** ပါဘဲ။ယခုခေတ် ယူနီဗာစီတီက ပါမောက္ခဆရာကြီးတွေလိုဘဲ ဟိုရှေးခေတ်တုန်းက ဒိသာပါမောက္ခ ဆရာကြီးတွေလို့လဲ ခေါ်ပါတယ်၊ အရပ်လေးမျက်နှာ အရပ်ရှစ်မျက်နှာမှာ ထင်ရှား ကျော်ကြားတဲ့ အကြီးအမှူး ဆရာကြီးတွေလို့ ဆိုလိုပါတယ်။ အမှန်မှာတော့ ယခုခေတ် ပါမောက္ခဆိုတဲ့ အမည်ဟာ ဟိုတုန်းက ဒိသာပါမောက္ခဆိုတဲ့ အမည်ကို ယူပြီးခေါ်တဲ့ အမည်ပါဘဲ။

အဲဒီ ဒိသာပါမောက္ခ ဗြာဟ္မဏဆရာကြီးဟာ တောစခန်းမှာ ပညာ သင်ပေးနေရင်း အဲဒီတောစခန်းမှာ ထူးဆန်းတဲ့ တောင်ပို့ကြီးတခုကို တွေ့ရပါတယ်တဲ့။ ဘယ်လို ထူးဆန်းသလဲဆိုယင်-အဲဒီတောင်ပို့ကြီးက ညအခါ ညအခါမှာ မီးခိုးတွေ တလူလူနဲ့ ထွက်နေပါတယ်၊ နေ့အခါ နေ့အခါကျပြန်တော့လဲ မီးတောက် မီးလျှံတွေ ဝင်းဝင်းတောက်ပြီး ထွက်နေပါတယ်တဲ့၊ အဲဒီလို ထူးဆန်းတဲ့ တောင်ပို့ကြီးကို တွေ့ရတဲ့ အခါ ဗြာဟ္မဏဆရာကြီးက သူ့တပည့်လုလင်မှာ တယောက်ကို အဲဒီ

တောင်ပို့ကြီး အတူးခိုင်းပါသတဲ့။ ဆရာက စိတ်ချပြီး ခိုင်းရ မည့် တပည့်ဆိုတာ အစစ အရာရာမှာ ထူးချွန်တဲ့သူ ဖြစ်ရပါ မယ်။ ဒါကြောင့် ဒီတပည့်ရဲ့ ဂုဏ်ကို "သုမေဓ - ကောင်းသော ဉာဏ်ပညာနဲ့ပြည့်စုံတဲ့ လူရည်ချွန်ကလေး" လို့ ဒီလို ချီးမွမ်း ဖော်ပြထားပါတယ်။

ခိုင်းပုံကတော့ ငါ့တပည့် လူရည်ချွန်ကလေး ဟောဒီမှာ တောင်ပို့ကြီးကွဲ့၊ ဒီတောင်ပို့ကြီးဟာ တယ်ထူးဆန်းတယ်၊ ညညမှာ မီးခိုးတွေတလူလူနဲ့ တွက်နေတယ်၊ နေ့ကျတော့လဲ မီးတောက် မီးလျှံတွေ ထွက်နေတယ်။ အင်မတန်ဘဲထူးတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီတောင်ပို့ကြီးထဲမှာ အဖိုးတန်ရတနာပစ္စည်းတခုခု တော့ ရှိရမယ်၊ ဒီတော့ ငါ့တပည့်လူရည်ချွန်ကလေး ပေါက်တူး လက်နက် စွဲကိုင်ပြီးတော့ ဒီတောင်ပို့ကြီးကို တူးဖို့ စမ်းကွာလို့ အမိန့်ပေးလိုက်ပါတယ်။

ဒီလို အမိန့်ပေးလိုက်တော့ တပည့်လူရည်ချွန် လုလင်မှာ ကလေးကလဲ ဆရာကြီးရဲ့ အမိန့်အတိုင်း ပေါက်တူးလက်နက် ကို စွဲကိုင်ပြီးတော့ တောင်ပို့ကြီးကို တချက်ပြီးတချက်အဆက် မပြတ် တူးနေပါတယ်တဲ့။ အဲဒီလို တူးလိုက်တဲ့အခါ ရှေး ဦးစွာ ဘာကိုတွေ့သလဲဆိုတော့ တံခါးမင်းဒုတ် - တံခါးဂလန့် ကြီးကိုတွေ့ပါသတဲ့။ ဒီတော့ တပည့်လုလင်မှာကလေးက "ဆရာ ရေ၊ ဟောဒီမှာ တံခါးမင်းဒုတ်ကြီးကို တွေ့ရတယ်၊ ညညမှာ မီးခိုးတွေ ထွက်လို့၊ နေ့ကျတော့လဲ မီးတောက် မီးလျှံတွေ

ထွက်နေတာဟာ သူ့သတ္တိနေမှာဘဲ၊ ဒီတံခါး မင်းဒုတ်ကြီးရဲ့ သတ္တိနေမှာဘဲ”လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ ဆရာကြီးက “ဟော့ငါ့တပည့်၊ မဟုတ်သေးဘူးကွ၊ တံခါးမင်းဒုတ်ဆိုတာ ဘယ်မှာ မီးခိုးမီးလျှံ လွှတ်တတ်မှာလဲ၊ အဲဒီတံခါးမင်းဒုတ် ကြီးကို ထုတ်ပယ်ပစ်လိုက်၊ ပေါက်တူး လက်နက်နဲ့ တူးမြဲဘဲ ရှေ့ကိုဆက်တူးဦး”လို့ အမိန့်ပေးပါဘယ်။ တံခါးမင်းဒုတ်ကို ထုတ်ပယ်ပြီး ရှေ့ဆက်တူးလိုက်တော့ ဥဒ္ဓုမာယိကာလို့ခေါ်တဲ့ ဖားကို တွေ့ရပြန်ပါသတဲ့။

ဥဒ္ဓုမာယိကာဖားဆိုတာ သူ့ကို တို့ပေးလို့ရှိယင် တို့တိုင် တို့တိုင်း ဖောင်းပွ ဖောင်းပွပြီး ကြီးကြီးလာတဲ့ ဖားမျိုးတဲ့။ ဒီဖားမျိုးကို တချို့က တွေ့ဘူးကြပါလိမ့်မယ်၊ ဒီဖားမျိုးက မိုးဦးကျတဲ့အခါမှာ ရေအိုင်ကွက်ကလေးတွေမှာ စုပြီး “အုံး အင် အုံးအင်”နဲ့ ဆူဆူညံညံအော်တတ်တဲ့ အကောင်မျိုးပါဘဲ။ အဋ္ဌကထာမှာ ပြထားတာကတော့ “ဒီဖားမျိုးက သစ်ရွက် ဆွေးတွေအကြား ချုံကြို ချုံကြားများထဲမှာနေတတ်တယ်တဲ့၊ အကောင်ရဲ့ ပမာဏကလဲ (နခပိဋ္ဌ) ခြေသည်း လက်သည်း ခွံလောက်ပဲရှိတယ်၊ သိပ်ပြီး မကြီးလှဘူး”တဲ့။ ခြေမသည်းခွံ လောက် ဆိုတောင်မှ သိပ်မကြီးလှဘူး။ ဘုန်းကြီးတို့ တွေ့ဘူးတဲ့ ဒီဖားမျိုးကတော့ အဲဒါလောက်လဲ မငယ်လှဘူး၊ ဂုံညင်း ဒိုးလောက်နီးပါး ရှိတာကို တွေ့ရတယ်။ အဋ္ဌကထာဆရာ များက သီဟိုမှာတွေ့ရတဲ့ ဖားပမာဏကို ပြဟန်တူပါတယ်။

တတိယအကြိမ်

ဗမာပြည်က ဒီဥဒ္ဒုမာယိက ဖားက အဲဒါထက်ထွားပြီးကြီး နေဟန်တူပါတယ်။ ဘုန်းကြီးတို့ မှတ်သားဘူးတာကတော့ အဲဒီဖားမျိုးကို ဖားအုံးလို့လဲ ခေါ်တယ်၊ ဖားဂုံညင်းလို့လဲ ခေါ်တယ်။ ဒီအရပ်မှာတော့ ဘယ်လိုခေါ်သလဲ ဒကာကံ၊ (ဖားဒလက်လို့ခေါ်ပါတယ်ဘုရား)။ ဖားဒလက်လို့ ခေါ်တာတော့ မကြားဘူးဘူး၊ ဒီဖားမျိုး မှဟုတ်ပေဘူးထင်တယ်။ အဲဒီ ဖားဒလက်က ဘယ်လို ပုံသဏ္ဌာန်ရှိသလဲ၊ ရှေ့ရှေ့လား၊ ဝိုင်းဝိုင်းလား။ (ဝိုင်းဝိုင်းပါဘုရား)။ အင်း ဒီလိုဆိုယင် ပုံသဏ္ဌာန်ကတော့ တူနေတာဘဲ၊ ဘုန်းကြီး ယခုတရားဟော လာရင်း ရောက်ရာ ရောက်ရာမှာ မေးကြည့်ခဲ့တယ်၊ ဒီဖား ပြဿနာကိုက အတော်ရှင်းလာခဲ့ရတယ်၊ တချို့ကလဲ ဖားပြုတ်လို့ခေါ်သတဲ့၊ ဖားပြုတ်ဆိုတာကတော့ ကျောမှာ ဆူးတွေနဲ့ အဆိပ်လဲရှိတယ်၊ ဖားပြုတ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊တချို့ ကလဲ ဖားဒလက်တဲ့၊ ဒကာကံပြောတဲ့အတိုင်းပါဘဲ၊ ဝိုင်းဝိုင်း ဆိုတော့ ပုံသဏ္ဍာန်အနေအထားက တူနေတယ်၊ ဟုတ်ချင်လဲ ဟုတ်မှာပါဘဲ။ **အမည်ဝေါဟာရတွေ** ဆိုတာ သူ့အရပ်နဲ့သူ အမျိုးမျိုးဘဲ ခေါ်နေကြပါတယ်၊ ဘယ်အမည်သာ မှန်တယ်လို့ အခိုင်အမြဲ စွဲမထားရဘူးတဲ့။

မြတ်စွာဘုရားက **အရဏဝိဘင်္ဂသုတ်မှာ** ဟောထားတာ ရှိပါတယ်၊ ဇနပဒနိရုတ္တိံ-ထိုထိုဇနပုဒ် ထိုထိုနယ်ပယ်မှာခေါ် ဝေါ်ပြောဆိုလေ့ရှိတဲ့ ဝေါဟာရအမည်ပညတ်ကို။ နအဘိနိ

တတိယအကြိမ်

ဝေသေယျ-ဒီဝေါ ဟာရဒီအမည်ပညတ်သာ မှန်တယ်လို့အခိုင်အမြဲစွဲမထားရဘူးတဲ့။ ဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးတို့ကလဲ ကိုယ်ကြားဘူးတဲ့ အမည်သာ မှန်တယ်လို့ ဒီလိုစွဲလမ်းထားယင်နေရာ မကျပေဘူး၊ ဒကာကတို့ အရပ်မှာ ဆိုတော့ ဒကာကပြောတဲ့အတိုင်း ဖားဒလက်ပြောမှ နေရာကျပုံ ပေါ်နေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တို့တိုင်းကြီးတဲ့ ဖားဆိုယင်တော့ ဘယ်၊အရပ်ကလူမဆို နားလည်နိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် တို့တိုင်းကြီးတဲဖား လို့ဘဲ ခေါ်ကြပါစို့။ အဲဒီဖားကိုလဲထုတ်ပယ်လိုက်။ ရှေ့ဆက်တူးဦးလို့ ဆရာကြီးက ခိုင်းပြန်တယ်။ ရှေ့ကို ဆက်တူးပြန်တော့ လမ်းခွနှစ်မြွာကို တွေ့ပြန်တယ်။ ဒီနည်းဖြင့် တခုပြီးတခု အထူးအဆန်းတွေ တွေ့သွားလိုက်တာဟာ နောက်ဆုံးကျတော့ နဂါးကို တွေ့ရပါသတဲ့။ အဲဒါတွေဟာ တောင်ပို့ကြီးကစပြီး နဂါးတိုင်အောင် ၁၅-ခုရှိပါတယ်။ အဲဒါတွေဟာ ပါဠိလို ပဟေဠိ ခေါ်တဲ့ စကားထာ ဝက်တာမျိုးတွေပေါ့၊ အဲဒါတွေကို အစဉ်အတိုင်း အလွယ်တကူ မှတ်ရအောင်လို့ ဆောင်ပုဒ်တခု စီထားတယ်။ အဲဒီဆောင်ပုဒ်ကို လိုက်ဆိုကြရမယ်။

ပြဿနာတဆဲ့ငါးခု ခေါင်းစဉ်ဆောင်ပုဒ်

မီးခိုးညဥ့်ခါ၊ နေ့မှာမီးပျို့၊ တောင်ပို့မြင်လတ်၊ ဆရာမြတ်က၊ တပည့်လှအား၊ ပေါက်တူးသွားဖြင့်၊ ခွဲခြား

တတိယအကြိမ်

စေရာ၊ ပေါလာ မင်းဒုတ်၊ ဖားယုတ်တွေ့ရ၊ လမ်းခွ
နှစ်မြွာ၊ ဆပ်ပြာရေစစ်၊ လိပ်ညစ်တလီ၊ ခေါး စဉ်းတီ
နှင့်၊ တွေ့ပြီအသား၊ နတ်နဂါး၊ ဆဲ့ငါးဝှက်စာအစဉ်
တည်း။ (ခေါးစဉ်းတီတုံး၊ သားတစ်လုံးနှင့်၊ နောက်
ဆုံးနဂါး၊ ပေါ်ထင်ရှားသည်၊ ဆဲ့ငါးဝှက်စာ အစဉ်
တည်း-ဟု ဤသို့လည်း ပဌမ မူရှိ၏။ ယခု မူမှာ
ပြင်ထားသော နောက်ဆုံးမူဖြစ်သည်)။

ဒီဆောင်ပုဒ်ကို အဓိပ္ပါယ်ရှင်းကြဦးစို့။ မိုးခိုး ညဥ့်ခါ-ဆိုတာက ညဥ့်အခါမှာ မိုးခိုးထွက်နေတယ်လို့ ဆိုလိုတယ်။ နေ့မှာမိုးပျို့-ဆိုတာက နေ့အခါကျတော့ မီးတောက်မီးလျှံ ထွက်နေတယ်လို့ ဆိုလိုတယ်။ အဲဒါက ဘာလဲလို့ဆိုတော့ တောင်ပို့ကြီးဘဲလို့ ဆိုလိုတယ်။ အဲဒီတောင်ပို့ကို ဆရာကြီးက မြင်တယ်၊ မြင်တော့ သူ့တပည့်ကို ပေါက်တူးနဲ့ အတူးခိုင်းတယ်ဆိုတာကို အစဉ်အတိုင်း မှတ်ရအောင်“ မိုးခိုးညဥ့်ခါ၊ နေ့မှာမိုးပျို့၊ တောင်ပို့ မြင်လတ်၊ ဆရာမြတ်က၊ တပည့်လုအား၊ ပေါက်တူး သွားဖြင့်၊ ခွဲခြားစေရာ” လို့ ဆိုထားပါတယ်။

အဲဒီလို ခိုင်းတဲ့အတိုင်း ပေါက်တူးနဲ့ ခွဲခြား တူးဖို့လိုက်တဲ့အခါ ဘာတွေကို တွေ့ရသလဲဆိုတော့ ရှေးဦးစွာ တံခါးမင်းဒုတ်ကို တွေ့ရတယ်။ အဲဒီက နောက်ဆက်တူးတော့ ဥဒ္ဒုမြာယိက ခေါ်တဲ့ ဖားကိုတွေ့ရတယ်။ အဲဒီက နောက် လမ်းနှစ်ခွ

ကိုတွေ့ရတယ်။ အဲဒီကနောက် ဆပ်ပြာရေစစ်ကို တွေ့ရတယ်။ အဲဒီကနောက် လိပ်ကိုတွေ့ရတယ်။ အဲဒီကနောက် ဓားနဲ့ စဉ်းတီတုံးကို တွေ့ရတယ်။ အဲဒီကနောက် သားတစ်ကို တွေ့ရတယ်။ ဒီတော့ တပည့်က ဆရာရေ ဟောဒီမှာ သားတစ်ကို တွေ့ရပြန်ပြီလို့ ပြောသတဲ့။ ဒီတော့ ဗြဟ္မဏ ဆရာကြီးက ငါ့တပည့် အဲဒီ သားတစ်ကိုလဲ ထုတ်ပယ်ပစ်လိုက်၊ မြေကို ဆက်တူးဦးလို့ နည်းတူဘဲ အမိန့်ပေးပြန်သတဲ့။ အဲဒီက နောက် ဆက်တူးလိုက်တဲ့အခါမှာ နဂါးကြီးကို တွေ့ပါရောတဲ့။ ဆရာရေ ဟောဒီမှာ နဂါးကြီးတွေ့နေပြီ–လို့ တပည့်ကပြောတော့– ဗြဟ္မဏဆရာကြီးက–

တိဋ္ဌတု နာဂေါ၊ မာ နာဂံ ဃဋ္ဋေသိ၊ နမော ကရောဟိ နာဂဿ။

နာဂေါ၊ နဂါး သည်။ တိဋ္ဌတု၊ တည်မြဲ တည် ပါစေ–နေမြဲ နေပါစေ။ နာဂံ၊ နဂါးကို။ မာဃဋ္ဋေသိ၊ မထိပါး မပုတ်ခတ် လေလင့်။ နာဂဿ၊ နဂါးမင်းအား၊ နမော။ ရှိခိုးပူဇော်ခြင်း ကို။ ကရောဟိ၊ ပြုပါလေ–လို့ ဆရာကြီးက ညွှန်ကြားပါသတဲ့။ အဲဒါဟာ ဗြဟ္မာကြီးက ပေးသွားတဲ့ ပဟေဠိခေါ်တဲ့ ဝှက်စာ ပြဿနာ တဆဲ့ငါးခုပါဘဲ။

တောင်ပို့ကြီး ဆိုတာ ဘာကို ဆိုတာပါလိမ့်မလဲ၊ **မီးခိုး**ဆို တာ ဘာကို ဆိုတာပါလိမ့်မလဲ စသည်ဖြင့် တွေးစရာတွေ၊

နဂါးဆိုတာ ဘာကို ဆိုတာပါလိမ့်မလဲလို့ တွေးစရာ တိုင်အောင် ပြဿနာပေါင်း တဆဲ့ငါးခု ရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဂဏန်းသင်္ချာနဲ့လဲ မှတ်ရအောင်လို့ ဆဲ့ငါးဝှက်စာအစဉ်တည်းလို့ နိဂုံးချုပ်ထားပါတယ်။

ပြဟ္မာကြီးက ဒီပြဿနာ တဆဲ့ငါးခုကို ပေးပြီးတော့ အရှင်ကုမာရကဿပကို ဒီလိုလဲ မှာကြားသွားပါတယ်။ အရှင်ရဟန်း၊ ဒီပြဿနာတွေကို မြတ်စွာဘုရားထံမှာ မေးလျှောက်ပါလေ၊ မြတ်စွာဘုရားက ဖြေကြားတော်မူတဲ့ အတိုင်းသာ အနက်အဓိပ္ပါယ်ကို မှတ်ယူပါလေ။ ဒီပြဿနာတွေကို အမှန်အကန်ကျအောင် ဖြေဆိုနိုင်မည့် သူမှာ (၁) မြတ်စွာဘုရားရယ် (၂) မြတ်စွာဘုရားရဲ့ တပည့်သာဝကရယ် (၃) ကျွန်ုပ်ထံမှ နည်းရတဲ့သူရယ် ဒီ ၃-ဦးသာရှိတယ်။ ဒီ ၃-ဦးမှတပါးတခြား ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာမဖြေနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားထံမှာ မေးပြီး မှတ်ယူပါလေလို့လဲ မှာကြားပြီးတော့ ပြဟ္မာ့ဘုံ့ဗိမာန်ကို ပြန်သွားပါသတဲ့။

ဒီနေရာမှာ ပြဟ္မာကြီးက ဒီပြဿနာတွေကို ဘယ်လိုအဆက်အသွယ်ရှိလို့ ဘယ်လို ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လာပေးတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းလဲ ပြောဘို့ လိုပါတယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီအဆက်အသွယ်နဲ့ အဲဒီ ရည်ရွယ်ချက်ကို သိရအောင် အတိတ်အကြောင်းကို ပြန်ပြီးပြောပါဦးမယ်။

တတိယအကြိမ်

အရှင်ကုမာရကဿပ၏ ရှေးအကြောင်း

ကဿပ မြတ်စွာဘုရား၏ လက်ထက်တော်က သာသနာတော်နှောက်ပိုင်းမှာ အချို့သော ရှင်ရဟန်းတွေ အကျင့်ဖောက်ပြန်တာကို မြင်ရလို့ သံဝေဂရကြတဲ့ ရဟန်းတော်ခုနစ်ပါးဟာ ဒီလိုဆင်ခြင် စဉ်းစားမိကြပါတယ်။ **သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ**–မြတ်စွာဘုရားတဆူ တဆူ ပွင့်တော်မူရတယ် ဆိုတာဟာ လွယ်ကူတာ မဟုတ်ဘူး၊ အနည်းဆုံး လေးအသင်္ချေနဲ့ ကမ္ဘာတသိန်းကာလပတ်လုံး ပါရမီတော်တွေကို မနစ်မဆုတ် အားထုတ်ပြီး ဖြည့်ကျင့်နိုင်မှ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူရတယ်၊ ဒီလိုဘုရား ဖြစ်တော်မူပြီးမှ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ကို ရောက်ရန် အကျင့်မှန် တရားမှန်တွေကို ဟောတော်မူနိုင်တယ်၊ ဒီလိုအင်မတန်ခဲယဉ်းစွာ ကျင့်ပြီး တည်ထောင်ရတဲ့ ဘုရားသာသနာ ပေါ်မှာ ငါတို့ရဲ့ သီတင်းသုံးဘော် အချို့ ရှင်ရဟန်းတော် တွေဟာ အကျင့် သိက္ခာတွေကို ရိုသေစွာ မကျင့်ကြတော့ ပါဘဲလား၊ အင်မတန် အဖိုးတန်တဲ့ ဒီ သာသနာတော်ကြီးဟာ ဒီအတိုင်းသာ သွားမယ်ဆိုယင် မကြာခင်ဘဲ ပျက်ရ ကွယ်ရတော့မယ်။ ဒီသာသနာတော်ကြီး မကွယ် မပျောက်သေးခင် ငါတို့ဟာ ဒီသာသနာတော်ကြီးကို အမှီပြုပြီးတော့ ထောက်ရာ တည်ရာ အားကိုးရာ ရအောင် အား ထုတ်ဖို့ ကောင်းတယ်၊ အနှောင့်အယှက်ကင်းတဲ့ ဆိတ်ငြိမ်ရာ တောအရပ်ကို သွားပြီး စွန့်စွန့်

စားစား အားထုတ်ကြစို့ရဲ့ ဒီလို ဆင်ခြင် စဉ်းစားပြီး တိုင်ပင်ကြပါတယ်။

ရဟန်းတော် ၇-ပါး တောထွက်ခြင်း

ဒီလို သဘောတူ တိုင်ပင်ပြီး သက်န်း သပိတ် ပရိက္ခရာ ရှစ်ပါးမျှနဲ့ **တောအရပ်သို့ ကြွတော်မူကြပါတယ်။** တောအရပ်ရောက်တော့ တောင်ကြီးတခုပေါ် တက်ကြတယ်။ အဲဒီတောင်ကြီးပေါ်မှာ တောင်ထွတ်ကြီး တခုဟာ လှေခါး မရှိယင် မတက်နိုင်လောက်အောင် တောင်စောက် တောင်ကလပ်ကြီး ဖြစ်နေပါသတဲ့၊ ယခုဗမာပြည်က ပုပ္ပါး တောင်ကလပ်မျိုးဖြစ်ဟန်တူပါတယ် အဲဒီတောင်ကလပ်ကြီး တွေ့ကြတော့ ခုနှစ်ပါးလုံး သဘောတူ လှေခါး ထောင်ပြီး အဲဒီ တောင်ကလပ်ပေါ်တက်ကြတယ်။ တက်ပြီးတဲ့နောက် သံဃာ့မထေရ်ကြီးက "ငါ့ရှင်တို့ ကိုယ်နဲ့ အသက်ကို ငဲ့ကွက်တွယ်တာလို့ရှိယင် ယခုကဘဲ တောင်အောက်သို့ ဆင်းကြပါ၊ အားလုံးက သဘောတူယင် ယခုဘဲ လှေခါးကို လှဲလိုက်ပါတော့မယ်" လို့ ပန်ကြားပါတယ်။ ရဟန်းတော် ခုနှစ်ပါးလုံးက သေသေကြေကြေ သက်စွန့်ကြိုးပမ်း တကယ်တမ်း အားထုတ်လိုတဲ့ စိတ်ဆန္ဒတွေ အလွန်ပြင်းပြ နေကြတဲ့အတွက် တပါးမျှ မဆင်းကြဘူး၊ အားလုံးသဘောတူ နေမြဲ နေနေကြသတဲ့။ ဒီတော့ မထေရ်ကြီးက အားလုံး သဘောတူ တာကို သိတဲ့အတွက် ထောင်ထားတဲ့ တောင်တက်လှေခါးကြီးကို လှဲချလိုက်ပါရောတဲ့။

တောင်ပေါ်၌ ရဟန်း ၇-ပါး တရားအားထုတ်ပုံ

ဒီလိုလျှောခါးကို လှဲပြီးတဲ့နောက်မှာ ဒီရဟန်းတော် ခုနစ်ပါးဟာ တရားမှတပါး ဘာမျှအားကိုးစရာ မရှိတော့ဘူး။ သူတို့ဟာ တောင်အောက်ကို မဆင်းနိုင်တော့ဘူး၊ ခုန်ချလိုက်ယင်လဲ သေဘို့ဘဲရှိတော့တယ်၊ သူတို့မှာ ပါလာတဲ့ရေဆိုယင် ရေဗူးကလေးနဲ့ နဲနဲလောက် ရှိမှာပေါ့၊ အဲဒီ ရေကုန်သွားယင် ရေငတ်တာနဲ့လဲ သေနိုင်တယ်၊ ဆွမ်းကတော့ သူတို့မှာနောက်နေ့အတွက် ဘာမျှ စားစရာမရှိဘူး၊ ဆွမ်းငတ် ပြီးတော့လဲ သေနိုင်တယ်။ အဘိညာဉ် နှင့်တကွ တရားထူးရပါမှဘဲ သူတို့မှာ အသက်ရှင်ဘို့ရှိတော့တယ်။ ဒီလိုသေခြင်းတရားက အလွန်နီးကပ်နေတော့ ဒီရဟန်းတော်တွေမှာ နောင်ရေး နောင်တာအတွက် ဘာမျှ စဉ်းစားဘို့ မျှော်တွေးဘို့ မလိုတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် အဲဒီရဟန်းတော် ၇-ပါးဟာ တရားကိုသာအားကိုးပြီး ပြင်းပြင်းထန်ထန် အားထုတ် ကြပါတယ်။ အဲဒီလို အပြင်းအထန် ကြိုးစားပြီး အားထုတ်တဲ့အတွက် အကြီးဆုံး **သံဃ မထေရ်ကြီး** ဟာ တညလွန်တဲ့အခါ အာသဝေါကုန်ခမ်းရဟန္တာအဖြစ်ကို ရောက်သွားပါသတဲ့။

တရား အား ထုတ် ရာမှာ မရဏာနုဿတိအရ သေ ခြင်းတရားကို နီးကပ်နိုင်သမျှ နီးနီးကပ်ကပ် ထားပြီး ဆင်ခြင်တာဟာ အင်မတန် ကျေးဇူး များစေတတ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်

မြတ်စွာဘုရားက သေခြင်းတရားကို အနီးမှာ ထားပြီး ရှုဘို့ အတွက်-

အဇ္ဇေဝ ကိစ္စ မာတပ္ပံ၊ ကောဇညာ မရဏံ သုဝေ။
နဟိ နော သင်္ဂရံ တေန၊ မဟာသေနေန မစ္စုနာ-

လို့ ဟောထားပါတယ်။

အာတပ္ပံ၊ သမ္မပ္ပဓာန် လုံ့လ ဝီရိယကို။ ဝါ၊ သမ္မပ္ပဓာန် လုံ့လ ဝီရိယဖြင့် ပြုသင့်ပြုထိုက်သော အမှုဟူသမျှကို။ အဇ္ဇေဝ၊ နက်ဖြန် သန်ဘက် နေ့ရက်မရွေ့ ယနေ့ပင်လျှင်။ ကိစ္စံကာတဗ္ဗံ၊ ပြုသင့်ပြုထိုက် အားထုတ်သင့် အားထုတ်ထိုက်လှပေ၏။

ဖြစ်ဘူးတဲ့ အကုသိုလ်တွေကို ပယ်နိုင်အောင်၊ မဖြစ်သေးတဲ့ အကုသိုလ်တွေ မဖြစ်လာအောင်၊ မဖြစ်ဘူးသေးတဲ့ ဒါန သီလ သမထ ဝိပဿနာ မဂ်ကုသိုလ်တွေ ဖြစ်အောင်၊ ဖြစ်ဘူးတဲ့ ကုသိုလ်တွေ ဖြစ်မြဲဖြစ်ပြီး တည်နေအောင် တိုးတက်ပြည့်စုံသွားအောင် အားထုတ်မှု ဆိုတဲ့ လုံ့လကို သမ္မပ္ပဓာန် လုံ့လ လို့ခေါ်တယ်။ အဲဒီ သမ္မပ္ပဓာန်လုံ့လနဲ့ အားထုတ်သင့်တဲ့ လုပ်ငန်းတွေကို၊ အထူး အားဖြင့် ဝိပဿနာ အလုပ်ကိစ္စကို နက်ဖြန်မှ အားထုတ်မယ်၊ သန်ဘက်ခါမှ အားထုတ်မယ် စသည်ဖြင့် ရက်မရွှေ့ပါနဲ့၊ ဒီကနေ့ဘဲ ချက်ခြင်း အားထုတ်ပါတဲ့၊ ဒါက မြတ်စွာဘုရား အမိန့်တော်ဘဲ၊ အင်မတန် ရှင်းနေပါတယ်။ နားလည်ကြရဲ့ မဟုတ်လား၊ နားလည်ယင်

ဒီကနေ့ဘဲ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်း ဝင်ကြရုံ ရှိတာဘဲ၊ ဒါပေမဲ့ တို့ဒကာ ဒကာမတွေက ဒီဘုရားအမိန့်ကိုတော့ တယ် လိုက်နိုင်ကြပုံမပေါ်ဘူး။ လူဝတ်ကြောင်တွေ ထား ပါဦးတော့ ဘုန်းကြီးတို့ ရဟန်းတော်တွေထဲကတောင် ဒီဘုရား အမိန့်ကိုတော့ လိုက်နာဘို့ မလွယ်ကြဘူး၊ ခဲယဉ်းနေကြပါတယ်၊ ဒါပေမယ် လို့ မြတ်စွာဘုရားကတော့ ဘုန်းကြီးတို့၊ ဒကာ ဒကာမတို့ကို သနားတော်မူလွန်းလို့ ဒီလိုဘဲ ပြတ်ပြတ် သားသား တိုက်တွန်း ထားတော်မူပါတယ်။

အာတပ္ပ၊ သမ္ပဇာန် လုံ့လဝီရိယကို။ ဝါ၊ သမ္ပဇာန် လုံ့လ ဝီရိယဖြင့် ပြုသင့် ပြုထိုက်သော အမှုကိစ္စလုပ်ငန်း ဟူသမျှကို။ အဇ္ဇေဝ၊ နက်ဖြန်သန်ဘက် နေ့ရက်ခရွှေ့ ယနေ့ပင်လျှင်။ ကိစ္စံ ကာတဗ္ဗံ၊ ပြုအပ်ပြုထိုက် အားသုတ်ဆိုက် လုပေ၏။ ဘာကြောင့်လဲလို့ ဆိုတော့–သုဝေ၊ နက်ဖြန်ခါ၌။ မရဏံ၊ သေရမည် မသေသေးဘဲ ရှိနေဦးမည်ကို။ ကော၊ အဘယ်သူသည်၊ ဇညာ ဇာနေယျ၊ ကေန်တိဘိ အမှန်ဘာကာယ် သိနိုင်ပါ၊ အံ့နည်း။

နက်ဖြန်ခါကျလဲ ဒီသက် မသေသေးဘဲ ရှိနေ ဦး မယ်ဆို တာကို အဘယ်မသိနိုင်လို့ပါဘဲတဲ့။ လူတွေကတော့ နက်ဖြန် ခါတွင် မကသေးဘူး၊ တော်တော်နဲ့ မသေနိုင်သေးပါဘူးလို့ ချည်း ထင်နေကြပါတယ်၊ ထင်တဲ့အတိုင်း မသေတာ ကဘဲ များပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သေသွားကြတဲ့ လူတွေကို လိုက်

ပြီး စစ်ကြည့်မယ်ဆိုယင် နှက်ဖြန် မသေသေးဘူးလို့ ထင်နေလျက်နဲ့ သေသွားရတဲ့ လူတွေလဲ တော်တော် များများ ရှိနေပါတယ်။ ဒါကြောင့် နက်ဖြန်ခါ မသေ သေးဘူးလို့ ထင်တဲ့အတိုင်း မှန်နေတာဟာ အတပ်သိလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလို အတပ်မသိတဲ့ အတွက် နက်ဖြန်ခါ မသေ သေးဘူးလို့ ဘယ်သူမျှ အတိအကျ မဆိုနိုင်ပါဘူး။ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုလို့ရှိယင်....

န ဟိ နော သင်္ဂရံ တေန၊ မဟာသေနေန မစ္စုနာ-တဲ့။

မဟာ သေ နေန၊ ရောဂါ လက် နက် အဆိပ် စသည် ဖြင့် သေစေနိုင်ကြောင်း စစ်သည်ပေါင်း များစွာ ရှိသော။ တေန မစ္စုနာ၊ ထိုသေမင်းနှင့်။ နော၊ ငါတို့အား။ သင်္ဂရံ၊ မိတ်ဆွေဖွဲ့၍ ရက်ချိန်း ပေးထားခြင်း, တံစိုး လက်ဆောင် ပေးထားခြင်း, ခုခံတိုက်ခိုက်နိုင်အောင် စစ်သည်ဗိုလ်ပါ စုဆောင်းထားခြင်းမည်သည်။ နတ္ထိ၊ မရှိချေ။

သေမင်းကြီးနဲ့ မိတ်ဖွဲ့ပြီး ဘယ်နှစ်ရက်လောက် ဆိုင်းပါဦး၊ ဘယ် နှစ် ရက်ကျမှ လာပါရစေလို့ ဒီလို ခွင့်တောင်းလို့ ရက်ချိန်းပေးထားတာများ ရှိကြရဲလား။ (မရှိပါဘုရား)။ မသေရအောင်, အသက် ရှည်ရှည် နေရအောင် သေမင်းကြီးထံ တံစိုးလက်ဆောင်များ ထိုးထားတာကော ရှိကြရဲ့လား။ (မရှိပါဘုရား)။ လောကမှာတော့ သေဒဏ် အပြစ်ရလောက်တဲ့မှု ပြစ်ရှိနေပေမယ်လို့ ငွေတွေထောင်နဲ့ သောင်းနဲ့ သိန်းနဲ့ချီပြီး

တံစိုးလက်ဆောင် ပေးလိုက်ယင် အပြစ်ဒဏ်မှ လွတ်တတ်ပါ တယ်၊ လွတ်တဲ့ သူတွေလဲ ရှိနိုင်ပါတယ်။ ဒီသေမင်းကြီးကတော့ တံစိုး လက်ဆောင်ထိုးလို့လဲ မဖြစ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် အခသေ လွတ်အောင်၊ ကြာရှည် နေရအောင် တံစိုး လက်ဆောင်ပေး ထားတာလဲ မရှိကြဘူး။ ပြီးတော့ လောကမှာ လူလူချင်းဆို တော့ ရန်သူကို ခုခံကာကွယ်ဖို့ စစ်သည်ဗိုလ်ပါ အင်အား တွေ စုထားနိုင်တယ်၊ အဲဒီ စစ်သည် ဗိုလ်ပါ အင်အား စုတွေနဲ့ တဖက်ရန်သူကို ခုခံနိုင်တယ်၊ တိုက်ခိုက် တွန်းလှန် နိုင်တယ်။ ဒီ သေမင်းကြီးကိုတော့ ဘယ်သူမှ မခုခံနိုင်ဘူး၊ ခုခံနိုင်တဲ့ စစ်သည် ဗိုလ်ပါတွေဆိုတာ မရှိကြဘူး၊ ရှိကြရဲ့လား၊ (မရှိကြ ပါဘူးရား)။ လောကမှာ တဦးနဲ့ တဦး တဖွဲ့နဲ့ တဖွဲ့ တနိုင်ငံနဲ့ တနိုင်ငံ တိုက်ခိုက်ဖို့ ခုခံဖို့ လက်နက်အင်အားတွေ, စစ်သည် အင်အားတွေ စုဆောင်းထားတာတွေ ရှိကြတယ်၊ အဲဒါတွေ နဲ့ တဘက်ရန်သူကို ခုခံ တိုက်ခိုက်နိုင်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ ဒီသေမင်းကြီးကိုတော့ ဘယ်သူမှ ဘယ် လက် နက်နဲ့မှ ဘယ် အင်အားစုနဲ့မှ မခုခံနိုင်ဘူး၊ အကုန်လုံး အရှုံး ပေး ကြရတာ ချည်းဘဲ။ ကမ္ဘာကျော် စစ်ဘုရင်ကြီးတွေ စစ်သေနာပတိကြီး တွေ သူရဲကောင်းကြီးတွေလဲ ဒီ သေမင်းကြီးကျတော့ အရှုံး ပေးကြရတာချည်းဘဲ။ ယခုလို ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း သေမင်းကြီး ထံက ရက်ချိန်း ပေးထားတာလဲ မရှိဘူး၊ သေမင်းကြီးကို တံ စိုး လက်ဆောင် ပေးထားတာလဲ မရှိဘူး၊ သေမင်းကြီးကို ခုခံ

နိုင်အောင် စစ်သည်ဗိုလ်ပါ အင်အားလဲ မရှိဘူး။ ဒါကြောင့် နက်ဖြန်ခါ မသေသေးပါဘူးလို့ ဘယ်သူက ကေန်ပြောနိုင်မလဲ။ (မပြောနိုင်ပါဘုရား)။ အဲဒီလိုမပြောနိုင်တဲ့ အတွက် နက်ဖြန် သဘက် နေ့ရက် မရွေ့ဘဲ ဒီကနေ့ဘဲ အားထုတ်ပါလို့ မြတ်စွာဘုရားက အရေးတကြီး တိုက်တွန်း တော်မူပါတယ်။

ဒီနေ ရာမှာ သေခြင်း တရားကို ဘယ် လောက် နီးနီးကပ်ကပ် နှလုံး သွင်းစေ လိုတယ် ဆိုတာကို ဆက်ပြီး ဖေါ်ပြပါဦးမယ်။ တ ချိန်က ရဟန်း ပရိသတ်ကို မြတ် စွာ ဘု ရားက သေခြင်းတရား နှလုံးသွင်း အောက် မေ့တဲ့ မရဏာဿတိကို ပွားကြရဲ့လားလို့ မေးတော် မူပါတယ်။ ဒီတော့ ရဟန်း ၆-ပါးက သူတို့ ပွားများနေတဲ့ အကြောင်းကို လျှောက်ကြပါတယ်။ ဘယ်လိုပွားသလဲလို့ မြတ်စွာဘုရားက ထပ်ပြီးမေးတော်မူတဲ့ အခါမှာ ပဌမရဟန်းက တနေ့နဲ့ တညလောက် အတွင်း မသေ သေးဘဲ မြတ် စွာဘုရား အဆုံးအမ တရားကို အားထုတ် လိုက် ရဲ လျှင် ကောင်း မှာ ဘဲ လို့ နှ လုံး သွင်းတဲ့ အကြောင်း လျှောက်ပါတယ်။ ဒီရဟန်း နှလုံး သွင်းပုံက ဒီကနေ့တရက်လုံးတော့ မသေသေးဘူး နက်ဖြန်ကျယင် သေချင်သေမယ်လို့ နှလုံးသွင်းတဲ့ သဘောပါဘဲ။ ဒုတိယရဟန်းက တနေ့ (၁၂-နာရီ) ခန့်အတွင်း မသေသေးဘဲ တရားအားထုတ်လိုက်ရလျှင် ကောင်းမှာဘဲလို့ နှလုံး သွင်းတဲ့ အကြောင်း

လျှောက်ပါတယ်။ တတိယရဟန်းက ဆွမ်းတကြိမ် (တနပ်) စား အတွင်း လောက် အား ထုတ် ရလျှင် ကောင်း မှာ ဘဲလို့ နှလုံးသွင်းတဲ့ အကြောင်း လျှောက်ပါတယ်။ စတုတ္ထ ရဟန်းက ဆွမ်းလေးလုပ် ငါးလုပ်စားနေတဲ့ အတွင်းလောက် အားထုတ်လိုက်ရလျှင် ကောင်း မှာ ဘဲ လို့ နှ လုံး သွင်း တဲ့ အကြောင်း လျှောက် ပ ါတယ်။ ဒီလေးပ ါးလုံးကို မြတ်စွာ ဘုရားက မချီးမွမ်းဘူး၊ သေခြင်းတရားကို ခပ်ဝေးဝေး ခပ် နှေးနှေး နှလုံးသွင်းနေတယ်လို့ ကဲ့ရဲ့တော်မူပါတယ်။

နောက် ပဥ္စမရဟန်းကတော့ ဆွမ်းတလုတ်စား အတွင်း လောက် အား ထုတ် ရလျှင် ကောင်း မှာ ဘဲလို့ နှ လုံး သွင်း နေတဲ့ အကြောင်း လျှောက်ပ ါတယ်။ ဆဋ္ဌမ ရဟန်းကတော့ အသက် တ ရှူတရှိုက် အတွင်းလောက် အားထုတ်လိုက်ရလျှင် ကောင်းမှာဘဲလို့ နှလုံးသွင်းတဲ့ အကြောင်း လျှောက်ပ ါတယ်။ ဒီရဟန်းနှစ်ပ ါးကို မြတ်စွာဘုရားက ချီးမွမ်းတော်မူပ ါတယ်။ ဆွမ်းတလုတ်စာအတွင်း၊ အသက် တ ရှူ တရှိုက် အတွင်းလဲ သေနိုင်တယ်လို့ နှလုံးသွင်းမှ သေခြင်းတရားကို နီးနီးကပ်ကပ် နှလုံးသွင်းသည် မည်ပ ါတယ်၊ မမေ့မလျော့နေသည် မည်ပ ါ တယ်။ အာသဝေ ါ ကိလေသာကုန်ဘို့ရန် အတွက် မရဏာသတိ ကို ထက်ထက်သန်သန် ပွားနေသည်လဲ မည်ပ ါတယ်တဲ့။ ဒါ ကြောင့် ဘုရားအလိုတော်ကျ ဆိုယင် သေခြင်း တရားကို နီး ကပ် နိုင်သမျှ နီးကပ် အောင် နှ လုံး သွင်းပြီး တင်း တင်း

ရင်းရင်း အားထုတ်ဘို့လိုပါတယ်။ ဒါကြောင့် တောင်ပေါ် တက်ပြီးအားထုတ်ကြတဲ့ ဒီ ရဟန်းတော် တွေဟာလဲ နောက်ဆံမငင်ဘဲ တင်းတင်းရင်းရင်း အားထုတ်နိုင်အောင်လို့ လှေခါးကိုလှဲပြီး အားထုတ်ကြပါတယ်။ ဒီလို တင်းတင်းရင်းရင်း အားထုတ်တဲ့ အတွက် သံဃ မထေရ်ကြီးဟာ တည်လွန်တဲ့ အခါ ရဟန္တာ ဖြစ်တော်မူပါတယ်။

တချို့ကတော့ အသက်ရှည်ရှည်နေပြီး ကြာရှည်စွာတရား အားထုတ်နိုင်အောင်လို့ ဆိုပြီးတော့ အဂ္ဂိယပ် ထိုးကြတယ်။ ဘာလုပ်ဘို့ အဂ္ဂိယပ်ထိုးကြသလဲလို့ သူတို့ကို မေးကြည့်တော့ အသက်ရှည်ရှည် နေရအောင်လို့တဲ့။ အသက်ရှည်တော့ ဘာလုပ်ဘို့လဲလို့ မေးကြည့်ပြန်တော့၊ တရားကို ကြာရှည်စွာ အပြင်းအထန် အားထုတ်ရအောင်လို့တဲ့ သူတို့က ပြောကြတယ်။ အဲဒီလို သူတို့ပြောတာဟာ ဘုရားဟောနဲ့တိုက်ကြည့်ယင် မကိုက်ဘူး၊ မြတ်စွာဘုရားအလိုတော်ကတော့ မကြာခင် သေမယ်လို့ ဒီလို နှလုံးသွင်းမှ မသေခင် ဦးအောင်ဆိုပြီး တရားကို မြန်မြန် အားထုတ်မယ်၊ နောက်ဆန်မငင်ဘဲ တင်းတင်းရင်းရင်း ထက်ထက် သန်သန်လဲ အားထုတ်မယ်လို့ ဒီလို ရည်ရွယ်ချက် ရှိပါတယ်။ အဂ္ဂိယပ် ဆရာတွေ အလိုကတော့ ရတ်တရက် မသေနိုင်ဘဲ အကြာကြီး အသက်ရှည်ပြီး စိတ်ချလက်ချနဲ့ အားထုတ်နိုင်အောင်လို့ ဆိုပါတယ်။ မှချင်းကွဲနေပါတယ်။ ဘုန်းကြီးတို့ကတော့ အသက်ရှည် နေတဲ့အတွက် ကြာရှည် အားထုတ်နိုင်

အောင်ဆိုတဲ့မှုကို မယုံကြည်ပါဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုယင်၊ ယခုလူတွေ အားထုတ်ကြတာဟာ သေမှာကို ကြောက်ကြလို့ မသေမီ တရားက ဦးအောင် ဆိုပြီး အားထုတ် ကြပါတယ်။ နောက် အနှစ်ပေါင်း ထောင်သောင်း တိုင်အောင် မသေ သေးဘူးဆိုလို့ရှိယင်တော့ ဒီလူတွေဟာ ယခုလို အလျှင်တလို အားထုတ်ကြမယ်မထင်ပါဘူး။

တရား အားထုတ်နေရင်းတောင်မှ သေဘေးနဲ့ ဝေးသေး တယ်ဆိုယင် တချို့က ခပ်ပေါ့ပေါ့အားထုတ်နေတတ်ကြတယ်။ တရား အားထုတ်ပြီးတဲ့ နောက်မှာ ဘာလုပ်ရဦးမယ်၊ ဘယ် လို ကြီးပွားချမ်းသာဦးမယ် စသည်ဖြင့် နောင်ရေးတွေ တွေး တောပြီးတော့လဲ အချိန်ဖြုန်း နေတတ် ကြသေး တယ်။ ဒါ ကြောင့် ဟိုတုံးက တောင်ပေါ်တက်ပြီး အားထုတ်တဲ့ ရဟန်း တော်တွေက ဒီလို ပေါ့လျော့မှုတွေ မရှိရအောင်လို့ လျှော့ခါး ကိုလှဲ့ပြီး အားထုတ် ကြတာ။ အကယ်၍ လျှော့ခါးက ရှိမြဲ ရှိနေ မယ် ဆို ယင် ဆင်း ချင်တဲ့အခါ ဆင်းနိုင်တဲ့ အတွက် တောင်ပေါ်တက် အားထုတ်တာဟာ ဘာမျှအကျိုး ထူးပေါ် မှာမဟုတ်ဘူး။ လျှော့ခါးကို လှဲ့ပြီးတဲ့ အခါကျတော့ ဒီရဟန်း တော်တွေမှာ လျှော့ခါးက မရှိတော့တဲ့ အတွက် ဘာမျှ အား ကိုးစရာမရှိတော့ဘူး၊ သေဘို့ရာက အလွန် နီးနေ တဲ့အတွက် တရားကိုသာ အားကိုးပြီး မဲမဲသဲသဲ အားထုတ်နေ ကြတယ်။

တောင်ပေါ်၌ ရဟန်း ၇-ပါး အားထုတ်ကြပုံ

ဒီလို မဲမဲသဲသဲ အားထုတ်ကြတဲ့အတွက် တည လွန်ကာမျှနဲ့ သံဃမထေရ်ကြီးဟာ ရဟန္တာ ဖြစ်သွားတော်မူတယ်။

ရဟန္တာ ဖြစ်တယ်ဆိုတာကလဲ ၂-မျိုးရှိပါတယ်။ တချို့ ပုဂ္ဂိုလ်က ရဟန္တာ ဖြစ်ပေမယ့်လို့ သစ္စာ ၄-ပါးသိပြီး ကိလေသာကုန်ရုံလောက်ပဲ ထူးခြားတယ်၊ ကောင်းကင်ပျံခြင်း အစရှိတဲ့ တန်ခိုး ဣဒ္ဓိပါဒ်နဲ့တော့ မပြည့်စုံဘူး၊ ဒီလို ရဟန္တာလဲ ရှိပါတယ်၊ ဒီရဟန္တာမျိုးကို **သုက္ခဝိပဿကရဟန္တာ**လို့ ခေါ်ပါတယ်၊ "ဈာန်အဘိညာဉ် အဆီအစေးမပါဘဲ ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့နဲ့ ရှုမှတ်ပြီး အရဟတ္တဖိုလ်ရောက်တဲ့ ရဟန္တာ" လို့ ဆိုလိုပါတယ်။ တချို့ကတော့ မူလကတည်းက ဈာန်အဘိညာဏ်တွေရပြီး ဝိပဿနာရှုလို့ ရဟန္တာ ဖြစ်သွားတယ်၊ တချို့ကလဲ ရဟန္တာ ဖြစ်တဲ့အခါ ဈာန်အဘိညာဉ်ပါ တပါတည်းပြည့်စုံသွားတယ်၊ ဒီလိုအရဟတ္တမဂ် ရတာနဲ့ တပါတည်း ပြည့်စုံသွားတဲ့ ဈာန် အဘိညာဉ်ကို **မဂ္ဂသိဒ္ဓဈာန်** လို့ ခေါ်ပါတယ်၊ "မဂ်ဖြင့်ပြီးစီး ပြည့်စုံတဲ့ ဈာန်" လို့ ဆိုလိုပါတယ်။ ဒီလို ဈာန် အဘိညာဉ်ရော ပြည့်စုံတဲ့ ရဟန္တာ ကတော့ ကောင်းကင် ပျံခြင်း အစရှိတဲ့ တန်ခိုး ဣဒ္ဓိပါဒ် တွေနဲ့လဲ ပြည့်စုံတယ်၊ ယခုပြောနေတဲ့ သံဃမထေရ် ရဟန္တာကြီးမှာတော့ အရဟတ္တမဂ်ကို ရတာနဲ့ ဈာန်အဘိညာဉ်တွေပါ တပါတည်း ပြည့်စုံတော်မူတယ်။

ဒါကြောင့် ဒီရဟန္တာ မထေရ်ကြီးက ဈာန် အဘိညာဉ် တန်ခိုးနဲ့ ကောင်းကင်က ကြွပြီး ဆွမ်းခံလို့ သီတင်း သုံးဘော် တွေအတွက် ဆွမ်းကိုယူဆောင်ခဲ့ပြီး တရားကျင့်ဘော် ရဟန်း တော်တွေကို 'ငါ့ရှင်တို့၊ အားမလျှော့ကြနဲ့၊ ကြိုးစားပြီး အားထုတ်ကြ၊ ဟောဒီမှာ သင်တို့အတွက် ဆွမ်းတွေကို ငါ ယူလာခဲ့တယ်၊ ဒီလိုဘဲ ငါ့ရှင်တို့ကိုငါက နေ့စဉ်ပြုစုနေမယ်။ ဒီဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးပြီး ကြိုးစားအားထုတ်ကြ" လို့ ဒီလိုဘိတ် မန်ပါသတဲ့။ ဒီတော့ အဲဒီ ရဟန်းတော် ၆-ပါးက တပည့် တော်တို့ မေးလျှောက်ပါရစေ၊ ဘပည့်တော်တို့ အားမထုတ်မီ က "ပဌမဆုံး တရားထူး ရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ဆောင်လာခဲ့တဲ့ ဆွမ်း ကိုစားပြီး ကျန်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များ တရားအားထုတ်ရမယ်" လို့ ဒီလိုကတိကဝတ် ပြုထားတာ ရှိပါသလား-လို့ မေးကြတယ်။ မရှိပါဘူး-လို့ ပြန်ကြားတဲ့အခါ၊ ဒီလိုဆိုယင် "တပည့်တော် တို့မှာလဲ- အရှင်ဘုရားကဲ့သို့ပင် တရားထူး ရဘို့ အကြောင်း ဥပနိဿယရှိယင် အရှင်ဘုရားလိုဘဲ ပြည့်စုံပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒီလို ပြည့်စုံအောင် အားထုတ်ကြပါမယ်၊ အရှင်ဘုရား ပေးတဲ့ ဆွမ်းကို စားနေယင် တပည့်တော်တို့မှာ ပေါ့လျှော့ပြီး အချိန်ကြာမြင့်ဘို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်"လို့ ဆိုပြီး ရဟန္တာမထေရ် ပေးတဲ့ဆွမ်းကို လက်မခံဘဲ ငြင်းပယ်ကြတယ်။ ဒါကြောင့် ရဟန္တာမထေရ်လဲ သင့်လျော်ရာ ကြွတော်မူပါတယ်။

နောက်တနေ့ကျပြန်တော့ **ဒုတိယမထေရ်က** အနာဂါမိမဂ် ဖိုလ်ရောက်ပြီး **အနာဂါမ်ဖြစ်**တော်မူပြန်ပါသတဲ့။ အဲ ဒီကျန်တဲ့ ရဟန်းတော် ၆-ပါးထဲမှာ ဒီမထေရ်က အကြီး ဆုံးပါဘဲ။ ဒီမထေရ်မှာလဲ အနာဂါမ် ဖြစ်တာနဲ့ တပြိုင်နက် ဈာန်အဘိ ညာဉ်တွေပါ တပါတည်းပြည့်စုံတော်မူပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီ မထေရ်ကလဲ အဘိညာဉ် တန်ခိုးနဲ့ကြွပြီး ဆွမ်းများကို ယူဆောင်လာခဲ့တယ်၊ ရှေးနည်းတူဘဲ တရားကျင့်ဘော်များ ကို ဘိတ်မန်ပါတယ်။ ဒီတော့လဲ ကျန်တဲ့ ရဟန်း ငါးပါး က "ပဌမ တရားထူး ပေါက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ ဆွမ်းကို လက် မခံဘဲ ဒုတိယ ပေါက်ရောက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ ဆွမ်းကို လက်ခံ စားရမယ်"လို့ ကတိကဝတ် ရှိပါသလားလို့ မေးပြီးတော့၊ အဲဒီလို ကတိကဝတ် မရှိတဲ့အကြောင်း ပြန်ကြားတဲ့အခါမှာ ရှေးနည်းတူဘဲ လက်မခံဘဲ ငြင်းပယ်လိုက်ကြ ပြန်ပါသတဲ့။ တယ် ကြည်ညိုစရာကောင်းတဲ့ အရှင်မြတ်တွေဘဲ။ ရဟန္တာ မထေရ်မြတ်က ကျွေးတဲ့ဆွမ်းကိုလဲ မစားဘူး၊ အနာဂါမ် မထေရ်မြတ်က ကျွေးတဲ့ဆွမ်းကိုလဲ မစားဘူး။ နှင်ရက်ဆို တော့ တော်တော်တောင် ဆာနေကြပါလိမ့်မယ်၊ ဒါတောင် မစားဘဲ သေသေ ကြေကြေဆိုတဲ့ ဇွဲစိတ်နဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားကိုးပြီး အားထုတ်မြဲ အားထုတ် နေလိုက်ကြတာဟာ ကြည်ညိုစရာ မကောင်းဘူးလား။ (ကြည်ညိုစရာ ကောင်းလှ ပါတယ်ဘုရား)။

ဒုတိယအကြိမ်

ဒီတော့ အနာဂါမ်မထေရ်လဲ သင့်လျော်ရာကို ကြွသွား တော်မူတယ်။ ကျန်တဲ့ရဟန်း ငါးပါးလဲ အားထုတ်မြဲ ဆက်ပြီး အားထုတ်နေကြတယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ ပါရမီဉာဏ်ကမရင့် ကျက်သေးတဲ့အတွက် အဲဒီရဟန်းတော် ငါးပါးမှာ တရား ထူးကိုတော့ မရရှာကြဘူး၊ အစာငတ် ရေငတ်ပြီး ပျံလွန် တော်မူရှာကြတယ်။ဒီနေရာမှာ သဒ္ဓါတရား မရှိတဲ့ သူတွေရဲ့ အမြင်နဲ့ဆိုလျှင် "ဒီကိုယ်တော်တွေမှာ တရားကျင့်တဲ့ အတွက် အများကြီး ဆုံးရှုံးနစ်နာသွားရှာကြတယ်" လို့ ထင်ကောင်း ထင်ကြပေလိမ့်မယ်။ အမှန်မှာတော့ မနစ်နာပါဘူး။ တဘဝ တခါသေရတယ်ဆိုတာ မထူးဆန်းပါဘူး။ မိမိတို့ ကိုယ်ကို ဘယ်လိုယုယုယယ ပြုစုနေပေမယ့်လို့ တနေ့ကျ သေမှာဘဲ။ အဲဒီလိုသေတဲ့အခါမှာ ဘဝကောင်းတွေရောက်ဘို့ ထောက်ရာ တည်ရာကို ရပြီးတော့ စင်စင်ကြယ်ကြယ်နဲ့ သေဘို့က အရေး ကြီးပါတယ်။ အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့နဲ့ မေ့ပေ့နေတုန်း သီလ လောက်တောင် မစင်ကြယ်ဘဲ သေသွားမယ်ဆိုယင် အဲဒါကမှ ကြောက်စရာကောင်းတာ၊ အပါယ်လေးပါးလဲ ကျသွားနိုင် တယ်၊ ယခုဒီကိုယ်တော် ငါးပါးမှာတော့ တရားအားထုတ်ရင်း သေသွားတဲ့အတွက် သီလကလဲ အပြည့်အစုံ စင်ကြယ်တယ်၊ သမာဓိ ပညာတွေလဲ ထိုက်သည် အားလျော်စွာ ပြည့်စုံ နေတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီလိုစင်စင်ကြယ်ကြယ်နဲ့ သေရတာကို ကောင်းမြတ်သော သေခြင်းလို့ မြတ်စွာဘုရားက ဟောထား

ပါတယ်။ ဒီလိုကောင်းမြတ်သော သေခြင်းနဲ့ သေသွားကြတဲ့ အတွက် ဒီကိုယ်တော်တွေမှာ အရှုံး မရှိပါဘူး။ အများကြီး အမြတ်တွေ ရသွားပါတယ်။

အမြတ်ရပုံ

အမြတ်ရပုံကတော့ ဒီကိုယ်တော်တွေဟာ စုတေသည်၏ အခြားမဲ့မှာ သူတို့ရဲ့ သီလ, သမာဓိ, ပညာ, ကုသိုလ်တွေရဲ့ အစွမ်းကြောင့် နတ်ပြည်လောကမှာ အိပ်ရာက နိုးလာသလိုဘဲ ဘွားကနဲ နတ်သားတွေ ဖြစ်သွားကြတယ်။ အိပ်ရာက နိုးလာတဲ့လူမှာ ဘာမှ နာကျင်ခံခက်မှုဝေဒနာ မရှိတာလိုဘဲ သူတို့လဲ လူ့ဘဝက စုတိစိတ် ကျလိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် နတ်ပြည်မှာ ဘွားကနဲ နတ်သားတွေ ဖြစ်ကြတယ်။ ဘုံဗိမာန်တွေ အသုံးအဆောင်တွေ နတ်သမီးအခြွေအရံတွေနဲ့ ဘာမှ လိုလေသေး မရှိအောင် ပြည့်စုံ နေကြတယ်။ အဲဒါဟာ တဘဝတည်း မဟုတ်ဘူး။ ကဿပမြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်က ယခုဂေါတမဘုရား လက်ထက်အထိ နတ်ပြည် ၆-ထပ်မှာ အထက်ဘုံတွေ တက်ဖြစ်လိုက်၊ အောက်ဘုံတွေ ဆင်းဖြစ်လိုက်နဲ့ နတ်ပြည်မှာချည်း အစုန်အဆန် ကျင်လည် လာခဲ့ကြတယ်။ ဘုရား နှစ်ဆူတို့၏ အကြားကာလမှာ နတ်စည်းစိမ်တွေကို အဝဆက်တိုင်း ခံစား လာခဲ့ကြရတယ်။ ရောက်ရာ ဘဝမှာ နတ်စည်းစိမ်တွေနဲ့ ပျော်ရွှင်လို့၊ ဘဝ-

ပြောင်းပြန်တော့လဲ နတ်လောကမှာဘဲ ဖြစ်ရမယ်ဆိုတာ သိတဲ့အတွက် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ဘဲ ပြောင်းရတယ်။ အိမ်ကြီး အိမ်ကောင်းတခုက အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းတခုကို ပြောင်းပြီး နေထိုင်ရသလိုပါဘဲ။ ယခု ဂေါတမဘုရား လက်ထက်ကျတော့မှ ကျွတ်တမ်းဝင်ဘို့ရာ အကြောင်းရှိလို့ လူပြည် လောကကို ရောက်လာကြရတယ်။ ဘာမျှ အရှုံး မ ရှိပါဘူး၊ အားလုံး အမြတ်ချည်းပါဘဲ။

ခုနစ်နှစ်အရွယ် ရဟန္တာဖြစ်တယ်

အဲ ကဿပဘုရား လက်ထက်က အကြောင်းကို ပြန်ဆက် လိုက်ကြဦးစို့။ အဲဒီတုန်းက ရဟန္တာ မထေရ်က အသက်တမ်း ကုန်တဲ့အခါ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုသွားတော်မူတယ်။ အနာဂါမ် မထေရ်ကတော့ အဲဒီဘဝကပျံလွန်တော်မူတဲ့အခါ သုဒ္ဓါဝါသ ခေါ်တဲ့ ဗြဟ္မာ့ဘုံရောက်ပြီးနေတယ်။ အဲဒီဗြဟ္မာကြီးက သူ သိတင်းသုံးဘော် တရားကျင့်ဘက်တွေကို ဗြဟ္မာ့လောကက နေပြီး ကြည့်ရှုနေပါသတဲ့၊ အကူအညီပေးသင့်တဲ့အခါ အကူ အညီ ပေးဘို့ပါဘဲ။ နတ်ပြည် လောကတွေ ရောက်နေကြ တာကို မြင်ရတဲ့အခါမှာ ကူညီဘို့ မလိုတဲ့အတွက် ကြောင့်ကြ မစိုက်ပဲ လျစ်လျူရှုနေခဲ့ပါတယ်။

အရှင်ဒဗ္ဗမထေရ်

ယခု ဂေါတမဘုရား လက်ထက်မှာ ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ ကျတော့ အဲဒီ သိတင်းသုံးဘော် ငါးဦးထဲက တဦးက အရှင်

ဒဗ္ဗ ဆိုတဲ့ မထေရ်ဖြစ်လို့ ခုနစ်နှစ်သား ကတဲ ရဟန္တာ ဖြစ်နေတာကို တွေ့ ရပါတယ်။ ခုနစ်နှစ် အရွယ် ဆိုတော့ အလွန် ငယ်ရွယ် သေးတဲ့ ခလေး သူငယ်ဘဲ၊ ယခု ကာလ ခုနစ်နှစ် သား ခလေးတွေနဲ့ နှိုင်းကြည့် မယ်ဆိုယင် အင်မတန် ငယ်ပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ ဟိုတုန်းက တောင်ပေါ်မှာ ပြင်းပြင်းထန်ထန်အား ထုတ်ခဲ့ဘူးတဲ့ပါရမီကြောင့်ခုနစ်နှစ်သားအရွယ်မှာ ရဟန္တာ ဖြစ်ရတယ်။ ယခုနေ အခါမှာ ထိထိရောက်ရောက် အားထုတ်သောတဲ့ သူတွေလဲ ယခုဘဝမှာ အကြောင်း မညီညွတ်လို့ မပြည့်စုံသေးပေမဲ့ စိတ်အားငယ်စရာ မရှိပါဘူး၊ ဒီဘုရားသာသနာအတွင်း နောက်ဘဝတွေမှာ ဖြစ်စေ၊ နောက်ဘုရား သာသနာ မှာဖြစ်စေ အဲဒီ အရှင် ဒဗ္ဗမထေရ်လို လွယ်လွယ် ကူကူနဲ့ ရဟန္တာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

ပုက္ကုသာတိမင်း

နောက်တဦးကတော့ တက္ကသိုလ်ပြည်မှာ **ပုက္ကုသာတိဆိုတဲ့** မင်းကြီး ဖြစ်နေတာကို တွေ့ရတယ်။ **တက္ကသိုလ် ပြည်** ဆိုတာ အိန္ဒိယပြည်ရဲ့ အနောက်မြောက် အစွန်မှာ ပန်ဂျပ်နယ်ထဲက **ပက်ရှဝါ** ဆိုတဲ့ မြို့ရဲ့တောင်ဘက်ဆီက အဲဒီ မြို့နယ်ထဲမှာဘဲ တည် ရှိပါတယ်။ အဲဒီ ပုက္ကုသာတိ မင်းကြီးလဲ ရာဇဂြိုဟ်က ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးထံမှ ပေးလိုက်တဲ့ သဝဏ်လွှာအရ ဘုရား တရား သံဃာရဲ့ ဂုဏ်ကျေးဇူးတွေကိုသိရတာနဲ့ ထွက်သက် ဝင်

သက်ကိုရှုပြီး အာနာပါန စျာန်များကိုလဲရလို့ မြတ်စွာဘုရားကို ရည်မှန်းပြီး သူ ဟာသူ ရဟန်း ပြုခဲ့တယ်။ ရဟန်းပြုပြီးတော့ မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ဘို့ ထွက်လာခဲ့တယ်၊ ရာဇဂြိုဟ်မြို့ ရောက်ပြီး အိုးထိန်းသည်ရဲ့ အိုးလုပ်တဲ့မှာ တည်းခိုနေခိုက် မြတ်စွာဘုရားကလဲ အဲဒီကိုကြွရောက်ပြီး **ဓာတုဝိဘင်္ဂသုတ်** တရားကို ဟောတော်မူလို့ အဲဒီသုတ်တရားကို နာရင်းဘဲ အနာဂါမ် ဖြစ်သွား ပါတယ်။ အနာဂါမ် ဖြစ်ပြီး နောက်မကြာခင်ဘဲ ရှေးက သူပြုထားတဲ့ အကုသိုလ်ကံကြောင့် ရန်ငြိုးရှိနေတဲ့ ဘီလူးမက နွားမယောင်ဆောင်ပြီး ဝှေ့သတ်လို့ ကွယ်လွန်ပြီးတော့ သုဒ္ဓါဝါသ ဗြဟ္မာ့ဘုံကို ရောက်သွားတယ်၊ အဲဒီ ရောက်နေတာကိုလဲ တွေ့ရပါတယ်။ ဒါကြောင့် ခုနက ပြောခဲ့တဲ့ အရှင်ဒဗ္ဗနဲ့ ဒီပုက္ကုသာတိမင်းတို့ အတွက် တော့ ဗြဟ္မာကြီးက အကူအညီပေးဘို့ မလိုတော့ပါဘူး။

နောက်တဦးကတော့ **သဘိယ** ဆိုတဲ့ ပရိဗိုဇ် ဖြစ်နေပါတယ်၊ များယွင်းတဲ့ မိစ္ဆာ အယူ တွေ ကိုလဲ ယူနေပါ တယ်။ အဲဒါကို ဗြဟ္မာကြီးက မြင်တော့ သူ့ထံကိုလာပြီး ပြဿနာ ၂၀-ကို ပေးပါ တယ်၊ ပေးပြီးတော့ ရဟန်း သူမြတ် တွေကို မေးဘို့၊ ဖြေနိုင်တဲ့သူထံမှာ တပည့်ခံပြီး ကျင့်ဘို့လဲ မှာသွားပါတယ်။ သဘိယလဲ အဲဒီ ပြဿနာတွေကို မေးမြန်း လို့ ဘယ်သူကမျှ မဖြေနိုင်တဲ့အခါ နောက်ဆုံး ကျတော့ မြတ်စွာဘုရားကိုဘဲ မေးလို့ မြတ်စွာဘုရားက ဖြေကြားလိုက် တဲ့အခါ

မှာ သင်္ဘောကျလို့ သာသနာတော်မှာ ဝင်ရောက်ပြီး ရဟန်းပြုတယ်၊ ရဟန်းပြုပြီး တရားအားထုတ်တဲ့ အတွက် မကြာမီမှာဘဲ ရဟန္တာဖြစ်သွားတယ်။

ဗာဟီယဒါရုစီရိယ

နောက်တဦးကတော့ ဗာဟိယ တိုင်းပြည်မှာ ဖြစ်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် သူ့အမည်လဲ **ဗာဟိယ** လို့ဘဲ ခေါ်ပါတယ်။ **ဗာဟိယ** တိုင်းပြည်မှာ ပင်လယ်ကူး သင်္ဘောကြီးနဲ့ ပင်လယ်ခြား နိုင်ငံတွေ ကူးပြီး ကူးသန်း ရောင်း ဝယ်ရေး လုပ်နေတဲ့ ကုန်သည်ကြီး တဦးပါဘဲ။ ပင်လယ်ကူးပြီး ကုန်ရောင်း ကုန်ဝယ် လုပ်ခဲ့တာ ခုနစ်ကြိမ် တိုင်တိုင် အောင်မြင်ခဲ့ပြီး နောက် ရှစ်ကြိမ်မြောက်မှာ သုဝဏ္ဏဘူမိခေါ်တဲ့ အရပ်ကို ရည်ရွယ်ပြီး ကုန်တွေ အပြည့်နဲ့ ပင်လယ်ကူး သင်္ဘောကြီး ထွက်လာခဲ့ပါသတဲ့။ ရှေးက ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောဆိုတာ ရွက် သင်္ဘောကြီး ပါဘဲ။ **သုဝဏ္ဏဘူမိ**ဆိုတာ ဗမာပြည် သထုံမြို့ဘဲလို့ ရှေးက အများဘဲ ယူဆလာခဲ့ကြပါတယ်။ ယခုတော့ သုတေသီ ပုဂ္ဂိုလ် တချို့က **စုမာတရ** ကျွန်းကြီးကို သုဝဏ္ဏဘူမိ ခေါ်တယ်လို့ ဆိုကြပြန်တယ်။ အဲဒါဟာ သုဝဏ္ဏဘူမိကို ကျွန်းလို့ ဆိုတဲ့ အဋ္ဌကထာနဲ့တော့ ညီနေပါတယ်။

ဗာဟိယရဲ့ ပင်လယ် ကူး သင်္ဘောကြီးဟာ ပင်လယ်ထဲ ရောက်တော့ လေမုန်တိုင်း ဒဏ်ကြောင့် ပျက် စီးသွားတယ်၊

သဘော်သပေါ်ပါလာတဲ့ လူအများဟာ သေကြေ ပျက်စီးကုန် ရှာကြတယ်။ ဗာဟိယမှာတော့ သေကံမရောက် သက်မပျောက် ဆိုတာလိုဘဲ ပစ္ဆိမဘဝိက (နောက်ဆုံး ဘဝသား) ဖြစ်တဲ့ အတွက် သဘော်သပျက်က ပျဉ်ချပ်တခုကို ရတာနဲ့ အဲဒါကို တွယ်ကပ်ပြီး နေရင်း လှိုင်းပုတ်တာနဲ့ တဖြည်း ဖြည်းချင်း ကမ်းစပ်ကို ရောက်လာသတဲ့။ ကမ်းစပ် ရောက်တဲ့အခါ ခေတ္တ လောက် အမောအပန်း ဖြေရင်း အိပ်ပြီးတော့ ထမင်းဆာ တာနဲ့ ထမင်းတောင်းဘို့ စဉ်းစားပါတယ်။ ပင်လယ်ထဲ မျော နေတုန်းက အဝတ်အစားတွေက ကျွတ်ကျနေရစ်လို့ ဟိရိ ဩတ္တပ္ပလုံ့ရုံ အဝတ်ကို ပြုလုပ်ရပါသတဲ့။ ဘယ်လို လုပ်သလဲ ဆိုတော့ မရိုးပင်က အတံတွေကို လျှော်နဲ့ ကွပ်ယက်ပြီး ဝတ် ပါတယ်တဲ့။ ဒီလိုသစ်သားချောင်းတွေ ယက်ပြီးဝတ်လို့ သူ့ကို ဒါရုစီရိယဆိုတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ် တခုတိုးပြီး **ဗာဟိယ ဒါရုစီရိယလို့** ခေါ်ပါတယ်။

အဲဒီလို ဒုတ်ချောင်း အဝတ်ကို ဝတ်ပြီးတော့ နတ်စဉ် တခုက အိုးခွက်အို တခုကိုယူပြီး သုပ္ပါရက သဘော်ဆိပ်ရွာ ထဲကို ထမင်းသွားတောင်းပါသတဲ့။ **သုပ္ပါရက သဘော်ဆိပ်** ဆိုတာ ဘုံဘေကမ်းခြေမှာ ရှိပါတယ်၊ ဘုံဘေမြို့ရဲ့မြောက် ဘက် နမ္မဒါမြစ်ရဲ့ မြစ်ဝအရပ်မှာ **သောပါရ** (စောပါရ) လို့ ခေါ်တဲ့အရပ်ပါဘဲ။ အဲဒီလို ဒုတ်ချောင်းတွေ စီယက်ထားတဲ့ အဝတ်နဲ့ အိုးခွက်စုတ်ကို ကိုင်ပြီး လာတာကို ၊ထူးထူး ဆန်း

ဆန်းမြင်ကြရတော့ အဲဒီသုပ္ပါရကရွာက လူတွေက အင်မတန် အထင်ကြီးသွားကြတယ်။ "သြော် ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဟာ တယ်ထူးပါကလား၊ သူများလို ရိုးရိုး အဝတ်ကိုလဲ မဝတ်ဘူး၊ သူများလို စားခွက်ကောင်းကောင်းကိုလဲ မသုံး ဆောင်ဘူး၊ ဧကန္တ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဟာ ရဟန္တာဖြစ်ဟန် တူတယ်" လို့ ချီးမွမ်းကြတယ်။ တချို့ကလဲ ရဟန္တာကြီးဆိုပြီး အတိအလင်း ချီးမွမ်းကြတယ်။ ဒီလို ချီးမွမ်းပြီး မွန်မြတ်တဲ့ စားစရာ တွေကိုလဲ အမြတ်တနိုး ပေးလှူ ပူဇော်ကြတယ်၊ အဝတ်အထည်ကောင်းတွေကိုလဲ ပေးလှူကြတယ်၊ ပုဂံကောင်း ခွက်ကောင်းတွေကိုလဲ ပေးလှူကြတယ်။

ဟို ရှေးခေတ်က လူတွေဟာ အင်မတန် အံ့ဩစရာ ကောင်းတယ်။ ကြည့်စမ်း၊ အဝတ်မဝတ်တဲ့လူကိုလဲ ရဟန္တာလို့ ထင်ကြတယ်၊ ဒုတ်ချောင်းတွေ စီယက်ပြီး ဟိရိဩတ္တပ္ပလုံ့ရုံ့ ဝတ်လာတဲ့ ဗာဟိယကိုလဲ ရဟန္တာလို့ ချီးမွမ်းပြီး ပူဇော်ကြ ကိုးကွယ်ကြတယ်။ အကြောင်း အခြေ အမြစ်ကိုတော့ သူတို့ ဘာမျှ မစူးစမ်း မဆင်ခြင် ကြဘူး။ တော်တော်ကို အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ လူတွေပါဘဲ။ ဒါကြောင့် ဟိုတုန်းက ဒီလို ကိုးကွယ်လာကြလို့ ယခုအခါမှာ အခြေအမြစ်မရှိတဲ့ ဘာသာတွေလဲ ထွန်းကားနေတာဘဲ။ ဟိုတုန်းက လူတွေသာ မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ယခုခေတ်လူတွေထဲမှာလဲ တချို့က နဲနဲပါးပါး ထူးဆန်းတယ်ဆိုယင် ထွက်ရပေါက် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးလိုလို ရဟန္တာလိုလိုထင်ပြီး

ယုံကြည် ကိုးကွယ် နေကြသေးတာဘဲ။ သိပ္ပံ ပညာတွေ တိုးတက် နေတဲ့ ယခုခေတ်နဲ့တော့ အဲဒီလို မစူးစမ်းမဆင်ခြင် ဘဲနဲ့ ယုံကြည်နေတာတွေဟာ တော်တော်ကို အဆင် မပြေပါဘူး။

ဒီလို သုပ္ပါရက ရှာသူရှာသားတွေက ရဟန္တာလို့ ချီးမွမ်းပြီး လှူကြပူဇော်ကြတော့ ဗာဟိယက စဉ်းစားတယ်၊ "ငါ့ကို ရဟန္တာထင်ပြီး လှူကြ ပူဇော်ကြတာဟာ အဝတ်ကို မဝတ်တဲ့ အတွက်ပဲ၊ ဒီတော့ သူတို့လှူတဲ့အဝတ်ကို လက်ခံပြီး ဝတ်ယင် အကြည်ညို ပျက်သွားလိမ့်မယ်" လို့ စဉ်းစား ပြီးတော့ စားဘွယ်တွေကိုသာ လက်ခံတယ်၊ အဝတ်ကိုတော့ လက်မခံဘူး၊ မူလက ဒုတ်ဘံတွေ စီယက်ထားတဲ့ အဝတ်နဲ့ဘဲနေသတဲ့။ အဲဒီ တော့မှ လူတွေက ပိုပြီးအထင်ကြီး လာပြီးတော့ ပိုပြီး အရိုအသေပြုကြ လှူဒါန်း ပူဇော်ကြသတဲ့။ ဟုတ်တယ် ထူထူနန လူတွေဟာ ဒီလို အံ့ဘွယ်ကို တွေ့ရယင် သိပ်ပြီး အထင်ကြီး တတ်ကြတယ်။ ဗာဟိယဟာ လူတွေက ရဟန္တာ ရဟန္တာနဲ့ ချီးမွမ်းပြီး အရိုအသေ ပြုဖန်များလာတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်က လဲ ရဟန္တာ လို့ထင်လာသတဲ့၊ "လောကမှာ ရဟန္တာ ဆိုတာ ဟာ ငါလို ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ တူတယ်" လို့ အထင်ကြီး လာသတဲ့။ လူဆိုတာ အများကဝိုင်းပြောယင် ဇဝေဇဝါ ဖြစ်သွားတတ် တယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်တတ်ပုံ ကို **ဟိတောပဒေသကျမ်းမှာ** ဒဏ္ဍာရီ ပုံပြင်လေးတခု ပြထားတယ်။

တတိယအကြိမ်

ဆိတ်က ခွေးဖြစ်ခြင်း

ပြာဟ္မဏ ဆရာကြီးတယောက်ဟာ ယစ်ပူဇော်ဘို့ ဆိတ်ကလေးတကောင်ကို ဝယ်ပြီး ထမ်းဆောင်လာပါသတဲ့။ အဲဒါကို လူပေ လူတေ တစုက မြင်တော့ အဲဒီဆိတ်ကို အချောင်ရအောင် အကြံထုတ်ကြတယ်၊ ပြာဟ္မဏဆရာကြီး လာမည့်လမ်းကစောင့်ပြီး ဆိတ်ကို ခွေးဖြစ်အောင်ပြောဘို့ အချင်းချင်း တိုင်ပင်ညွှန်ကြားပြီး အသီးအသီး နေရာယူပြီး နေကြတယ်။ ပဌမဆုံးနေရာမှာ စောင့်နေတဲ့လူက ပြာဟ္မဏဆရာကြီး ရောက်လာတော့ "ဗျို့ဆရာကြီး၊ ခွေးကိုဘာလုပ်ဖို့ ထမ်းလာသလဲဗျ" လို့ ပြောသတဲ့၊ ဒီတော့ ဆရာကြီးက "ဟေ့အကောင်၊ ငါထမ်းလာတာဟာ ခွေးမဟုတ်ဘူး၊ ဆိတ်ကွ၊ ယဇ်ပူဇော်ဘို့ ဝယ်လာတာ၊ ဆိတ်ပဲ၊ ဘယ်က ခွေး ဟုတ်ရမှာလဲ" လို့ ခတ်တင်းတင်းငေါက်ပြီး ပြောလိုက်သတဲ့။

တော်တော်ကလေး သွားမိလို့ တောစပ်တခု ရောက်ပြန်တော့ လူတစုက ထွက်လာပြီး ပြောကြပြန်တယ်။ "ဟာ ဆရာကြီးနှယ် အံ့စရာပါဘဲ၊ အင်မတန်အမျိုးဇာတ်မြင့်တဲ့ ပြာဟ္မဏဆရာကြီး ဖြစ်ပါလျက်နဲ့ ယုတ်ညံ့တဲ့ခွေး ထမ်းလာဘာဟာ သိပ်အံ့စရာကောင်းဘာဘဲ။ အဲဟုတ်သားဘဲ ခွေးကိုဘာလုပ်ဖို့ ထမ်းလာပါလိမ့်မလဲ" လို့ တယောက်တခွန်း ဝိုင်းပြောကြပြန်တယ်။ ဒီတော့ ပြာဟ္မဏဆရာကြီးမှာ ဇဝေဇဝါ နဲ့နဲ့ ဖြစ်လာ

တယ်။ ခုနက လူတယောက်ကလဲ ငါ့ဉစ္စာကို ခွေးလို့ပြောတယ်၊ ခွေးများ ဖြစ်နေလေသလား၊ ကြည့်ဦးမှဘဲလို့ စဉ်းစားပြီး ဆိတ်ကို မြေကြီးပေါ် ချကြည့်တယ်၊ ဆိတ်ရဲ့ နားရွက်ကလေးများကို ပွတ်သပ်ကြည့်ပြီးတော့ "ဟင် ငါ့ဉစ္စာ ခွေးမဟုတ်ပါဘူး ဆိတ်ပါဘဲ" ဆိုပြီး ထမ်းသွားပြန်သတဲ့။

နောက်တခါ တောစပ်တခု ရောက်ပြန်တော့ လူတစုက ပြာဟ္မဏဆရာကြီးကို လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးပြီး ပြောင်လှောင်ကြ ရယ်ကြတယ်။ "ဟော့ကြည့်ကြစမ်း၊ အံ့သြစရာသိပ်ကောင်းတာဘဲ၊ အမျိုးဇာတ်မြင့်တဲ့ ပြာဟ္မဏဆရာကြီး ဖြစ်ပါလျက်နဲ့ အလွန်ယုတ်ညံ့တဲ့ ခွေးကြီးထမ်းလာလိုက်ဘာ သိပ်ပြီးအံ့သြစရာကောင်းတာဘဲ" ဆိုပြီး လက်ခုပ်.လက်ဝါးတီး ပြောင်ကြသတဲ့။ ဒီတော့ ပြာဟ္မဏဆရာကြီးမှာ "ဟုတ်ပုံရပါပြီ၊ ပဌမလူကလဲ ငါ့ထမ်းလာတာကို ခွေးလို့ပြောတယ်၊ ဒုတိယလူတစုကလဲခွေးလို့ဘဲပြောကြတယ်၊ ဒီလူတစုကလဲခွေးလို့ဘဲ ပြောကြပြန်တယ်၊ ငါ့ဉစ္စာဟာ ဆိတ်ဟုတ်ပုံမရပါဘူး၊ ခွေးဘဲဟုတ်ပုံရပါတယ်၊ ကဲ-သွားရော့ကွယ်ခွေးကြီး" ဆိုပြီး ဆိတ်ကို လွှတ်ပစ်ထားခဲ့ပါသတဲ့၊ အဲဒီဆိတ်ကို လူပေလူတေတစုက သတ်ပြီး ချက်စားလိုက်ကြပါသတဲ့၊ ဒါက ပညာရှိပေမဲ့ လူအများက ဝိုင်းပြောယင် ဇဝေဇဝါ ဖြစ်တတ်ပုံကို ဟိတောပဒေသကျမ်းက ဆုံးမထားတဲ့ ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်ကလေးပါဘဲ။

ဗာဟိယက သူ့ကိုယ်သူ ရဟန္တာထင်တာဟာ ဒီပုံမျိုးပါဘဲ၊ လူအများက သူ့ကို ရဟန္တာလို့ ဝိုင်းပြီး ချီးမွမ်းကြတာနဲ့ သူကလဲ တကယ် ထင်လာတာဘဲ၊ ယခု ကာလမှာလဲ ဆရာလုပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က သောတာပန် ဖြစ်ပြီ၊ ရဟန္တာဖြစ်ပြီလို့ ဆုံးဖြတ် ပေးတာနဲ့ အထင် ကြီး နေ တဲ့ သူ တွေ ရှိ မှာ ဘဲ၊ အများကဝိုင်းပြီး ချီးမွမ်းကြတာနဲ့ အသင်ကြီးနေတဲ့သူတွေလဲ ရှိနိုင်ပါတယ်၊ အဲဒါတွေဟာ သတိပြုစရာတွေပါဘဲ၊

ဗာဟိယ အထင်ကြီးနေပုံ အသင်မှားနေပုံကို သုဒ္ဓါဝါသ ဗြဟ္မာကြီး က မြင်ပါတယ်။ မြင်တော့ ဒီလို ဆင်ခြင်ပါတယ်။ "ဪ-ငါ့မိတ်ဆွေ လမ်းမှားနေပါပကော၊ဟို ကဿပဘုရား လက်ထက် တောင်ပေါ်မှာ တရား အားထုတ်ကြစဉ်တုန်းက ငါ့ မိတ်ဆွေဟာ ရဟန္တာမထေရ်က ကျွေးတဲ့ အင်မတန်စင်ကြယ်တဲ့ ဆွမ်းကို တောင် မစားဘဲနဲ့ တရားကိုသာ အားထုတ်ခဲ့တယ်၊ အနာဂါမ်မထေရ်က ကျွေးတဲ့ဆွမ်းကိုလဲ သူလက်မခံခဲ့ဘူး။ ယခုတော့ သူဟာ ရဟန္တာမဟုတ်ပါဘဲနဲ့ ရဟန္တာလို့ ချီးမွမ်း ပူဇော်ကြတာကိုလဲ လက်ခံနေတယ်၊ ရဟန္တာလို့လဲသူ့ကိုယ်သူ အထင်လွဲပြီး အထင်ကြီးနေတယ်၊ အင်မတန် မှားနေပြီ။ တော်တော်ကြာယင်လဲ သူဟာသေရရှာတော့မယ်၊ သေဘို့ရာ အချိန်လဲ သူ့မှာနီးကပ်နေပြီ။ ငါသွားပြီး အကူအညီပေး ဦးမှဘဲ"လို့ ဆင်ခြင်ပြီး ဗာဟိယဒါရုစီရိယထံ လာခဲ့ပါတယ်။ ညအခါမှာ ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါ တောက်ပစွာနဲ့ ကောင်းကင်

မှာ ရပ်တည်ပြီးတော့ "ဟော့ဗာဟိယ၊ မင်းဟာ မင်းကိုယ်မင်း ရဟန္တာလို့ ထင်နေတယ်၊ အမှန်ကတော့ မင်းဟာ ရဟန္တာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ ရဟန္တာဖြစ်အောင် ကျင့်ရတဲ့အကျင့်လဲ မင်းမှာ မရှိဘူး" လို့ ဒီလို ဒဲ့ဒိုးဘဲပြောလိုက်ပါတယ်။

ဒီတော့ ဗာဟိယက စဉ်းစားတယ်။ "အင်း အဟုတ်သားဘဲ ငါဟာ ရဟန္တာဖြစ်အောင် ဘာအကျင့်မှ မကျင့်ရသေးဘူး၊ သင်္ဘောပျက်လို့ ပင်လယ်ရေကြော မျောလာခဲ့တယ်။ ကမ်းပေါ်ရောက်တော့ အဝတ်မရှိလို့ ဒုတ်တံကလေးတွေကို လျှော်နဲ့ခက်ပြီး ဝတ်တယ်၊ အဲဒီ ဒုတ်တံစီ အဝတ်နဲ့ ထမင်း သွားတောင်းတယ်၊ အဲဒါကို လူတွေက အထင်ကြီးပြီး ရဟန္တာလို့ ချီးမွမ်းကြတယ်၊ ဒါဘဲ။ ဒါတွေဟာ ရဟန္တာဖြစ်ဖို့ အကျင့် မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ ငါဟာ ရဟန္တာမဟုတ်ပါဘဲနဲ့ ရဟန္တာလို့ ဝန်ခံနေတာဟာ အလွန် မှားနေတာဘဲ" လို့ စဉ်းစားရင်း သံဝေဂရလာတယ်။ ဒါကြောင့် သူက "အရှင်ဗြဟ္မာကြီး၊ဒီလို ဆိုယင် လောကမှာ ရဟန္တာအစစ် ဖြစ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာ ရှိပါသလား၊ ဘယ်အရပ်မှာ ရှိပါသလဲ" လို့ မေးပါတယ်။ "ဒီသုပ္ပါရက သင်္ဘောဆိပ်အရပ်မှအရှေ့မြောက် အရပ်ဒေသမှာ **ကောသလတိုင်းပြည်** ဆိုတာ ရှိတယ်၊ အဲဒီ တိုင်းပြည်မှာ **သာဝတ္ထိမြို့အနီး ဇေတဝန်ကျောင်းတော်** ဆိုတာရှိတယ်။ အဲဒီ ဇေတဝန် ကျောင်းတော်မှာ သာကီဝင် မင်းမျိုးမှ ပွင့်ထွန်းလာတဲ့ **ဂေါတမဘုရား** ဆိုတာရှိတယ်၊ အဲဒီဂေါတမ ဘုရားဟာ

ကိလေသာကင်းတဲ့ ရဟန္တာလဲ အစစ်အမှန်ဖြစ်တယ်၊ ရဟန္တာဖြစ်စေနိုင်တဲ့ အကျင့်လမ်းကိုလဲ ဟောကြား ညွှန်ပြနေတယ်” လို့ ပြဟ္မာကြီးက ပြောပြပါတယ်။ ဒီတော့ ဗာဟိယဟာ အင်မတန် ထိတ်လန့်တဲ့ သံဝေဂတွေဖြစ်ပြီးတော့ ချက်ခြင်းဘဲ ဘုရားထံကို သွားပါတယ်။

သုပ္ပါရက သာဝတ္ထိပြည်ကို ယူဇနာ ၁၂၀-ရှိတယ်လို့ ဗာဟိယသုတ် အဋ္ဌကထာမှာ ဆိုပါတယ်။ ပုဏ္ဏောဝါဒသုတ်အဋ္ဌကထာများမှာတော့ ယူဇနာ ၁၃၀-ရှိတယ်လို့ဆိုပါတယ်။ တယူဇနာမှာ အဋ္ဌကထာများက ဆိုထားတဲ့အတိုင်းဆိုယင် ၁၃-မိုင်နီးနီးရှိပါတယ်။ ယခုခေတ်သုတေသနပညာရှိတို့ကတော့ ရှစ်မိုင်ခန့်ရှိတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ အဲဒီ ရှစ်မိုင်နှုန်းနဲ့ဘဲ တွက်ကြည့်မယ်ဆိုယင် ၁၂၀-ရှစ်လီဆိုတော့ မိုင်ပေါင်း ၉၆၀-ရှိပါတယ်။ အဲဒီလောက် ဝေးတဲ့ ခရီးကို ရောက်ရာရောက်ရာ ခရီးစခန်းမှာ ၂-ည ၃-ညမနားဘဲ တညတညသာ အိပ်ပြီး ခရီးပြင်းနှင်လာခဲ့ပါသတဲ့။

“ရောက်ရာ ရောက်ရာမှာ တညတညသာ အိပ်တယ်” လို့ ပြောတာကတော့ “**သဗ္ဗတ္ထ ဧကရတ္တိဝါသေန**” ဆိုတဲ့ ပါဠိအရ တိကျတဲ့ အနက် ဖြစ်ပါတယ်။ “သဗ္ဗတ္ထ၊ ရောက်ရာရာ အလုံးစုံသော ဒေသရပ်တို့၌။ ဧကရတ္တိဝါသေန၊ တညဉ့် မျှနေခြင်းဖြင့်လာခဲ့တယ်”လို့ဆိုတော့ တနေ့ခရီးဆုံးတဲ့ စခန်းအရပ်တိုင်း

မှာ တည တည်သာ အိပ်နားလာခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်ဟာ ထင်ရှားနေပါတယ်၊ ယုတ္တိလဲ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဗာဟိယ သုတ် အဋ္ဌကထာ ဆရာကတော့ "သုပ္ပါရက သခေါ်ဆိပ်က သာဝတ္ထိကို တညတည်းနဲ့ အရောက်လာခဲ့တယ်" ဆိုတဲ့ အနက် ကို အသားပေးပြီး ပြဆိုထားပါတယ်။ အဲဒီလို ဆိုတော့ တညတည်းနဲ့ မိုင် ၉၆၀-ကို လူ့အစွမ်းနဲ့တော့ မသွားနိုင်တဲ့ အတွက် အကူအညီလိုလာပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ "သဗ္ဗတ္ထ၊ အလုံးစုံသောအရပ်တို့၌။ ဧကရတ္တိဝါသေန - တညမျှနေတယ်" ဆိုတာနဲ့လဲ ညီပုံမရဘဲ ဖြစ်နေပါတယ်။ **အလုံးစုံသောအရပ် တို့၌** ဆိုတာလဲ ပါတယ်၊ **နေတယ်** ဆိုတာလဲ ပါတယ်။ ဒီတော့ နေတယ်ဆိုတာဟာ သွားတာတော့ မဟုတ်သင့်ဘူး။ အလုံးစုံ သောအရပ်တို့၌ တည နေတယ် ဆိုတာဟာ အရပ်တိုင်းမှာ အနှံ့အပြား တညတည်းနေလို့တော့ မဖြစ်ပေဘူး။ တနေရာ တည တနေရာတည ဒီလိုနေမှဘဲ ဖြစ်ပေလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် "ရောက်ရာ ရောက်ရာ ခရီးဆုံးတဲ့ စခန်းမှာ တည တညသာ နေတယ်၊ ၂-ည ၃-ည အချိန်မဖြုန်းဘူး" ဆိုတဲ့ ဒီအနက်က ပိုပြီး ယုတ္တိရှိပါတယ်။ အကယ်၍ တညတည်းနဲ့ရောက်အောင် သွားတယ်ဆိုလို့ရှိယင် "**သဗ္ဗတ္ထ** - အလုံးစုံသော အရပ်တို့၌" ဆိုတဲ့ ပုဒ်လဲ မလိုပါဘူး၊ "**ဝါသ**- နေတယ်" ဆိုတဲ့ ပုဒ်လဲ မလို ပါဘူး၊ "**ဧကရတ္တေနေဝ - တညတည်းဖြင့် သာလျှင်**" လို့ ဒါ လောက်နဲ့ဘဲ ပြည့်စုံနိုင်ပါတယ်။

တတိယအကြိမ်

ဒီနေရာမှာ လိုရင်းကတော့ ဘယ်နည်းနဲ့ဘဲ ဖြစ်ဖြစ် "ဗာဟိယဟာ အကြီးအကျယ် သံဝေဂရပြီး အဆောတလျင် လာတယ်" ဆိုတာက လိုရင်းပါဘဲ။ အဲဒီလိုလာလို့ ဇေတဝန် ကျောင်းတော်ကို ရောက်တဲ့အခါ မြတ်စွာဘုရားက သာဝတ္ထိ မြို့ထဲ ဆွမ်းခံ ကြွနေခိုက် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဗာဟိယ ကလဲ အလျင်လိုတာနဲ့ သာဝတ္ထိမြို့ထဲကို လိုက်သွားပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ရတဲ့အခါ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာမှု ကြည်ညိုမှု ပီတိနှင့် သဒ္ဓါတွေ အလွန်အကဲ ဖြစ်ပြီး မြတ်စွာ ဘုရားကို ရိုသေစွာ ရှိခိုးကန်တော့ပါတယ်။ ဒီလို ရှိခိုး ကန် တော့ပြီး တရား ဟောဘို့ တောင်းပန်ပါတယ်။ ဒီတော့ သူ့မှာ ဝမ်းမြောက်ကြည်ညိုမှုတွေ အလွန်အကဲ ဖြစ်နေတာက တကြောင်း၊ ခရီးပြင်းလာလို့ မောပန်း နေ တာ ကလဲ တကြောင်း၊ ဒီအကြောင်း များကြောင့် တရားဟောရန် မသင့်သေးဘူးလို့ သိတော်မူတဲ့ အတွက် မြတ်စွာဘုရားက "ဆွမ်းခံနေဆဲ ဖြစ်တယ် တရားဟောချိန် မဟုတ်ဘူး" လို့ မြစ်ပယ်တော်မူပါတယ်။ ဗာဟိယက ၃-ကြိမ်တိုင် တိုင် ထပ်ပြီး တောင်းပန်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားက အချိန်လဲ ကျနေတာနဲ့ အကျဉ်းချုပ်ဩဝါဒတရားကို-

တသ္မာ တိဟ တေ ဗာဟိယ ဧဝံ သိက္ခိတဗ္ဗံ ဒိဋ္ဌေ ဒိဋ္ဌမတ္တံ ဘဝိဿတိ၊ သုတေ သုတမတ္တံ ဘဝိဿတိ၊

တတိယအကြိမ်

မုတေ မုတမတ္တံ ဘဝိဿတိ၊ ဝိညာတေ ဝိညာတမတ္တံ
ဘဝိဿတိ-စသည်ဖြင့် ဟောကြားတော် မူပါတယ်။

အနက်အဓိပ္ပါယ် အတိုချုပ်ကတော့ 'မြင်သည်၌ မြင်ရုံမျှ တည်အောင် ရှုပါ၊ ကြားသည်၌ ကြားရုံမျှ တည်အောင်၊ နံသည်၌ နံရုံမျှ တည်အောင်၊ စားသိသည်၌ စားသိရုံမျှ တည်အောင်၊ ထိသည်၌ ထိရုံမျှ တည်အောင်၊ ကြံသိသည်၌ ကြံသိရုံမျှတည်အောင် ရှုပါလို့ ဆိုလိုပါတယ်။ ဗာဟိယဟာ အဲဒီ အကျဉ်းချုပ် တရားကို ကြားနာနေရင်း မြင်ရုံမျှ ကြား ရုံမျှ ထိရုံမျှ သိရုံမျှ တည်အောင်ရှုပြီး ဝိပဿနာဉာဏ်မဂ်ဉာဏ် တွေ အစဉ်အတိုင်း တက်ပြီးတော့ ရဟန္တာဖြစ်သွားပါတယ်။ အလျှင်အမြန် မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်ရတဲ့ ခိပ္ပါဘိညာ ပုဂ္ဂိုလ်တွေထဲ မှာ **တေဒဂ်ဘွဲ့ထူးရတဲ့** အမြတ်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်လဲ ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီလိုရဟန္တာဖြစ်ပြီးတဲ့နောက် ရဟန်းပြုရန် သင်္ကန်းရှာ သွားနေတုန်း ဘဝဟောင်းက ရန်ငြိုးပါလာတဲ့ ဘီလူးမက သားငယ်ရှိတဲ့ နွားမယောင် ဆောင်ပြီး ဝှေ့သတ်လိုက်တာနဲ့ အရှင်ဗာဟိယဒါရုစီရိယဟာ ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူရပါတယ်။

ယခု ပြောခဲ့တဲ့ အစဉ်အတိုင်း တောင်ပေါ်မှာ တရား ကျင့်တော်ဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ငါးဦးရှိတဲ့ အနက်က အရှင် ဒဗ္ဗ ရဟန္တာ ဖြစ်နေပြီ၊ ပုက္ကုသာတိမင်းကြီး အနာဂါမ် ဖြစ်ပြီး သုဒ္ဓါဝါသ ရောက်နေပြီ၊ အရှင်သဘိယလဲ ရဟန္တာဖြစ်နေပြီ၊

အရှင် ဗာဟိယဒါရုစီရိယ ပရိနိဗ္ဗာန် စံသွားပြီ။ တဦးဘဲကျန်တော့တယ်၊ သူက ဘယ် ရောက် နေပါလိမ့် မတုံး လို့ ကြည့်လိုက်တဲ့ အခါ အရှင်ကုမာရကဿပ ဖြစ်လို့ အန္ဓ တောမှာ သိတင်းသုံးနေတာကို ဗြဟ္မာကြီးက မြင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် အရှင်ကုမာရ ကဿပကိုလဲ အကူအညီ ပေးလိုတဲ့အတွက် အစပိုင်းက ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း ညအခါမှာ ကိုယ် ရောင် ကိုယ်ဝါ တောက်ပစွာနဲ့ အရှင်ကုမာရကဿပထံ လာရောက်ပြီး တရားလက်ဆောင်ပေးတဲ့အနေနဲ့ "ဘိက္ခု ဘိက္ခု အယံ ဝမ္မိကော ရတ္တိံ ဓူမာယတိ" စသည်ဖြင့် ပြဿနာ တဆဲ့ ငါးခုကို ပေးသွားတာတဲ့။ ယခု ပြောခဲ့ တာတွေဟာ ဒီသုတ်ကို ဟောရခြင်း၏ အကြောင်း အဋ္ဌုပ္ပတ္တိ နိဒါန်းပါဘဲ။ ကဲ ပြဿနာ ၁၅-ခုဆောင်ပုဒ်ကို ဆိုကြဦးစို့။

" မိုးခိုးညဥ့်ခါ (နံပါတ် ၁၂- ပြန်ကြည့်) ဆဲ့ငါးဝှက်စာ အစဉ်တည်း။

နောက်တနေ့ကျတော့ အရှင်ကုမာရကဿပဟာ မြတ်စွာဘုရားထံ ချဉ်းကပ်ပြီး ရိုသေစွာ ရှိခိုးကန်တော့ပါတယ်၊ ပြီးတော့ သင့်လျော်တဲ့အရပ်မှာ ထိုင်နေပြီး ညက ဗြဟ္မာကြီးတဦး လာရောက်ပြီး ပြဿနာ ၁၅-ခုကို ပေးသွားတဲ့ အကြောင်း လျှောက်ထား ပါတယ်။ အဲဒီလို လျှောက်ပြီးတော့ ပြဿနာ ၁၅-ကို " ကောနုခေါ ဘန္တေ ဝမ္မိကော၊ ကာ ရတ္တိံ ဓူမာ

ယနာ၊ ကာ ဒိဝါ ပဇ္ဇလနာ” စသည်ဖြင့် မေးလျှောက်ပါတယ်။

ဗမာလိုကတော့ တောင်ပို့ကြီး ဆိုတာ ဘယ်ဟာ ပါလဲ မြတ်စွာဘုရား၊ ညအခါ မီးခိုးထွက်နေတယ်ဆိုတာက ဘယ်ဟာပါလဲ၊ နေ့အခါ မီးလျှံ ထွက်နေ တယ်ဆိုတာက ဘယ်ဟာပါလဲ၊ ဗြာဟ္မဏ ဆရာကြီးဆိုတာက ဘယ်လို ပုဂ္ဂိုလ် ပါလဲ၊ သုမေဓ လူရည်ချွန် ဆိုတာက ဘယ်လို လူပါလဲဘုရား စသည်ဖြင့် မေးလျှောက် ပါတယ်။ ဒီလိုမေးလျှောက် ရာမှာ **ကော ဝမ္မိကော** တောင်ပို့ကြီး ဆိုတာ ဘယ်ဟာ ပါလဲ မြတ်စွာဘုရား” ဆိုတဲ့ မေးခွန်း ပြဿနာကို မြတ်စွာ ဘုရားက ဒီလို ဖြေကြားတော်မူပါတယ်။

တောင်ပို့ကြီး

ဝမ္မိကောတိ ခေါ ဘိက္ခု ဣမဿ ကာယဿ အဓိဝစနံ မာတာ ပေတ္တိက သမ္ဘဝဿ သြဒနကုမ္မာသုပစယဿ အနိစ္စုစ္ဆာဒနပရိ မဒ္ဒနဘေဒန ဝိဒ္ဓံသနဓမ္မဿ။

ဘိက္ခု၊ ကုမာရကဿပ ရဟန်း။ ဝမ္မိကော တိ ဧတံ၊ တောင်ပို့ဟူသော ဤအမည်သည်။ ဣမဿ ကာယဿ၊ ဤ ရုပ်ကိုယ်ကြီး၏။ **အဓိဝစနံ၊ အမည်ပေတည်း။**

တဘိယအကြိမ်

တောင်ပို့ ဆိုတာ တခြား မဟုတ်ဘူး ဒီ ရုပ် ကိုယ် ကြီး ရဲ့ အမည်ပါဘဲတဲ့၊ လူတိုင်း လူတိုင်းမှာ ရှိနေတဲ့ ရုပ်ကိုယ်ကြီးတွေ ဟာ တောင်ပို့ကြီးတွေပေါ့၊ ကိုယ့်ကိုယ်ဟာ ကိုယ့်တောင်ပို့ ပေါ့။ ယခုဒီမှာ တရားနာ ပရိသတ်တွေဘယ်လောက် ရှိမလဲ ဒကာကာ။ (ငါးထောင်လောက်ရှိပါတယ် ဘုရား)။

ဒါဖြင့် ယခုဒီနေရာမှာ တောင်ပို့တွေ ငါးထောင်လောက် စုမိနေတာပေါ့။ ဒကာကာ တောင်ပို့ ဆိုတာကော မြင်ဘူးရဲ့ လား။ (မြင်ဘူးပါတယ် ဘုရား)။ ဒါက ဘာကြောင့် မေးရ သလဲဆိုတော့ မြို့ထဲက လူတွေဆိုတာ တောင်ပို့ ရှိတဲ့ အတာ အရပ် ရောက်ဘူးချင်မှ ရောက်ဘူးမယ်၊ ဒါကြောင့် မေးကြည့် ရတာပါ။ ဒါပေမဲ့ တချို့မြို့မှာတော့ မြို့ထဲမှာလဲ တောင်ပို့ တွေ ရှိနေတတ်ပါသေးတယ်။ ဒါကြောင့် ပကတိ တောင်ပို့ အကြောင်းတော့ အားလုံးဘဲသိပြီး ဖြစ်နေကြပါ လိမ့်မယ်။ လူ့ရုပ် ကိုယ်ကြီးကိုဘာကြောင့် တောင်ပို့လို့ ဆိုရသလဲဆိုတော့ အဲဒီ ပကတိတောင်ပို့နဲ့ တူလို့ဘဲ တောင်ပို့လို့ ဆိုရပါတယ်။ တူပုံကတော့ အများ နားလည် လွယ်တာကာ စပြောရမှာဘဲ။

အပေါက်များတဲ့ တောင်ပို့ကြီး

ပကတိ မြေတောင်ပို့မှာ အပေါက်ကြီး အပေါက်ငယ်တွေ အတော် များများ ရှိတယ်။ အဲဒါလိုဘဲ လူ့ရုပ် ကိုယ်ကြီးမှာလဲ အပေါက်ကြီး အပေါက်ငယ်တွေ ရှိနေတယ်။ အပေါက်ကြီး

တွေက မျက်စိပေါက်တို့ နားပေါက်တို့ နှာခေါင်းပေါက်တို့ ပါးစပ်ပေါက်တို့ ဒီလို ဟာတွေပေါ့။ အပေါက်ငယ်တွေ ဆိုတာကတော့ ကိုယ်မှာ မွေးညှင်းပေါက်တွေ ချွေးပေါက် အခိုးအငွေ့ ထွက်တဲ့ အပေါက်တွေ အများကြီးဘဲ ရှိနေပါတယ်။ အနောက်နိုင်ငံက ပုဂ္ဂိုလ်တွေက စေ့စေ့ပေါက်ပေါက် ရှာဖွေကြတယ်၊ အင်မတန် ကောင်းတဲ့ မှန်ဘီလူးနဲ့ ကြည့်ယင် ကျပ်ပြား တဝိုင်းစားလောက် တလက်မပတ်လည် လောက်ရှိတဲ့ ကိုယ်အရေပြားပေါ်မှာ အပေါက်ငယ်ကလေးတွေ ၂-သောင်းလောက်တောင် ရှိနေတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ပကတိ မျက်စိနဲ့ ကြည့်လို့တော့ ဒီအပေါက်တွေကို မမြင်နိုင်ပါဘူး။ အများဆုံး မြင်နိုင်လှမယ်ဆိုယင် မွေးညှင်းပေါက် ၂၀-၃၀ လောက်ပဲ မြင်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ခြင်တွေကတော့ တော်တော် မြင်ပုံ ပေါ်တယ်၊ ခြင်က လူ့ကိုယ်မှာ နားပြီး သူ့နှုတ်သီး ကလေးနဲ့ လူ့ကိုယ်ထဲ လွယ်လွယ်ကလေးနဲ့ ထိုးသွင်းပြီး လူ့ သွေးကို စုတ်စုတ် ယူသွားတယ်။ လူ့အနေနဲ့တော့ အဲဒီ ခြင် သွေးစုတ်တဲ့ နေရာမှာ အပေါက်မှတွေ့ရဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခြင် ကောင် အနေနဲ့တော့ အပေါက်ကလေးတွေကို အထင်အရှား မြင်နေတယ်။ မှန်ဘီလူးနဲ့ ကြည့်ယင်တော့ ဒီကိုယ်ပေါ်မှာ အပေါက်တွေဟာ ဆန်ခါကျနေသလို တွေ့မြင်နိုင်ပါတယ်။ ဒီလို အပေါက်ကြီး အပေါက်ငယ်တွေ များစွာ ရှိပြီးတော့

ပကတိ မြေတောင်ပို့ကြီးနဲ့ တူနေတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီရုပ်ကိုယ်ကြီးကို တောင်ပို့ကြီးနဲ့ ဥပမာ ပြထားတာပါဘဲ၊

ယခုလူတွေဟာ ဒီရုပ်ကိုယ်ကြီးတွေကို တောင်ပို့ကြီးများလိုဘဲ အပေါက်အပေါက်တွေနဲ့ ပြည့်နေတာကို ပကတိမျက်စိနဲ့များ မြင်နေမယ် ဆိုယင်တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ရော သူများကိုယ်ရော နှစ်သက်စရာ ရှိကြမှာ မဟုတ်ပေဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပကတိမျက်စိနဲ့ ကြည့်လိုက်ယင်တော့ မျက်နှာတို့ လက်တို့မှာ အနေရကလေးနဲ့ အပေါက်မရှိဘဲ ချောမွတ်နေတာ ကိုသာ မြင်ကြရတယ်၊ နံ့သာတွေနဲ့ လူးလိမ်း ပြုပြင်ထားလိုက်တော့ သာကြီးတော့တောင် ချောနေတတ် သေးတယ်။ ဒါကြောင့် လူတွေက ဒီရုပ် ကိုယ်ကြီးကို နှစ်သက် သာယာ နေကြတာဘဲ။ ယခု ဒီတောင်ပို့ကြီး ဥပမာအရ ကိုယ်မှာ ဆန့်ခါကျနေအောင် အပေါက် အပေါက်တွေ ရှိနေတယ် ဆိုတာကို မှန်ဘီလူးနဲ့ ကြည့်ယင် မြင်ရသလို ဉာဏ်နဲ့ မြင်မယ်ဆိုယင်တော့ ဒီကိုယ်ကြီးဟာ ရွံစရာ ကြောက်စရာကြီး ဖြစ်နေမှာဘဲ။ အဲဒီလို ရွံစရာ ကြောက်စရာ ကောင်းတယ် ဆိုတာကို သိရအောင် ဘုရားဟောကြီးက ဒီကိုယ်ကြီးကို တောင်ပို့နဲ့ ဥပမာ ပြသွားတာက လို့လဲ မှတ်ရမယ်။ ဒါက အလွယ်တကူ သိနိုင်တဲ့ အနက်ပဲ၊

အညစ်အကြေးတွေထွက်တဲ့ တောင်ပို့ကြီး

နောက်အနက် အဋ္ဌကထာတော့ **ဝမတိ**– အန်ထုတ်တတ်ပါ **ဝမ္မိက**–တောင်ပို့ခေါ်ပါတယ်တဲ့။ ဘာတွေကို အန်ထုတ်သလဲ

ဆိုတော့ တောင်ပို့ထဲက မြေတွေလဲ ထွက်လာ တတ်တယ်၊ ကင်းတွေ၊ ကြွက်တွေ၊ ဖွတ်တွေ၊ ပိုးကောင် အမျိုးမျိုးတွေလဲ ထွက်လာတတ်တယ်။ အဲဒီလို ရွံစရာ အကောင်တွေ ကြောက်စရာ စက်ဆုပ်စရာ အကောင်တွေကို အန်ထုတ် တတ်ပါတယ်။ ဒါလိုဘဲ ဒီရုပ်ကြီးကလဲ မျက်စိက မျက်ချေးတွေ ထွက်တယ်၊ နားက နဖာချေးတွေ ထွက်တယ်၊ နှာခေါင်းက နှပ်တွေ ထွက်တယ်၊ ပါးစပ်က တံတွေး ချွဲသလိပ်တွေ သွားချည် ပုပ်တွေ ထွက်တယ်၊ မွေးညှင်း ပေါက်တွေက ချွေးတွေ ထွက်တယ်။ အောက် ဒွါရတွေက ကျင်ကြီး ကျင်ငယ်တွေ ထွက်တယ်။ ဒါတွေထဲမှာ နှစ်သက် သာယာစရာတွေများ ပါဝင် ရှိလား၊ အကုန်လုံး ရွံစရာတွေချည်းဘဲ။ အဲဒီလို ရွံစရာ အညစ်အကြေးတွေကို အန်ထုတ်တတ်လို့ ဒီကိုယ်ကြီးကိုလဲ **ဝမ္မိက**– ရွံစရာတွေ အန်ထုတ်တတ်တဲ့ တောင်ပို့ကြီးလို့ ဆိုပါတယ်တဲ့။

စက်ဆုပ်ဖွယ်အစု တောင်ပို့ကြီး

နောက်အနက်ကတော့ တောင်ပို့ဆိုတာ ခြကောင်ကလေးတွေက သယ်ယူလာတဲ့ မြေမှုန့်တွေ အစုအပုံဘဲ၊ အဲဒီ မြေမှုန့်တွေဟာ ခြကောင်ကလေးတွေက စွန့်ချ ထားခဲ့ တာတွေဘဲ။ ဒီတော့ ခြကောင်ကလေးတွေက စွန့်ထားတဲ့ မြေမှုန့် အစုကို တောင်ပို့ခေါ်ရသလို ဒီကိုယ်ကြီးဆိုတာကလဲ ဘုရား ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ရဟန္တာ အရှင်မြတ်တွေက စွန့်ပယ်ထားတဲ့ ဆံပင်

မွေးညင်း အစရှိတဲ့ ၃၂-ကောဋ္ဌာသ အစုအဝေးမျှဘဲ ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒကာကံရေ ခြကောင်ကလေးတွေက စွန့်ထားတဲ့ မြေမှုန့်အစုအပုံနဲ့ ဘုရားရဟန္တာတွေက စွန့်ထားတဲ့ ၃၂-ကောဋ္ဌာသ အစုအပုံဟာ မတူပေဘူးလား။ (တူပါတယ်ဘုရား)။ အဲဒီ ဘုရားရဟန္တာတွေက ရှုံရှာ စက်ဆုပ်ပြီး စွန့်ထားတဲ့ ဒီ ၃၂- ကောဋ္ဌာသ အစုတွေကို ပုထုဇဉ်တွေက နှစ်သက် သာယာနေကြတယ် ဒကာကံရ။

ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ ဆံပင်ဆိုယင် အရှည်ထားတဲ့ သူကထား၊ အတိုထားတဲ့သူကထားနဲ့ ကိုယ်သဘောကျသလို ထားပြီးတော့ အဲဒီ ဆံပင်ကို သာယာဘွယ်ဖြစ်အောင် ဖီးလိမ်းပြုပြင် နေကြတယ်။ အမျိုးသမီးတွေက ဆံပင်ကို အရှည်ထားပြီး ဖီးလိမ်း ပြုပြင်ပြီး အမျိုးမျိုးတင့်တယ်အောင် လုပ်နေကြတယ်၊ ခေတ်ဆန်တဲ့ဆံထုံးအမျိုးမျိုးနဲ့ နှဖူးက အမောက်တွေ အမြိတ်တွေမျာ း ချလို့ ပြုပြင်နေကြတယ် မဟုတ်လား။ တချို့ကတော့ ရိုးရိုးမဟုတ်ပဲ ဆံပင်တွေကို ကောက်အောင်တောင် လုပ်ထားကြသေးတယ်ဆိုဘဲ ဒကာကံရ။ ဒကာကံတို့ အမျိုးသားတွေကလဲ ဆံသဆိုင်မှာ ဆံပင်ကို ခပ်တိုတိုကိုက်ပြီး လှပတင့်တယ်အောင် ဖီးလိမ်းပြုပြင်နေကြသေးတာဘဲ မဟုတ်လား။ဒါကြောင့် ကိုယ့်ဆံပင်လဲ သာယာနေကြတယ်၊ သူများဆံပင်လဲ သာယာနေကြတယ်။ အဲဒါတွေဟာ ဘုရား ရဟန္တာတွေက စက်ဆုပ်ဖွယ် အနေနဲ့ စွန့်ထားတာတွေဘဲ၊ တို့လူစု

တွေက ဒါတွေကိုဘဲ သာယာဘွယ်ဖြစ်အောင် လုပ်ပြီး သာယာနေကြတာ။ ဒီဆံပင်ဟာ သာယာဘွယ် ဖြစ်ဘာယ် ဆိုသေမဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ထဲမှာ တည်နေတုန်းသာ သာယာနိုင်ကြ ပါဘယ်၊ ကိုယ်က ကျွတ်ကျသွားတဲ့ အခါကျတော့ ရွံဘာဘ် ကြပြန်တယ်။ ထမင်းထဲ ဟင်းထဲမှာ ဆံချည်မျှင်ကို တွေ့ရယင် အဲဒီ ထမင်းဟင်းကို ရွံတတ်ကြတယ်၊ ကြည့်စမ်း ခေါင်းမှာ ရှိနေတုန်းကတော့ နှစ်သက်ဖွယ် ကောင်းနေတယ်၊ ခေါင်းက ပြုတ်ကျနေတဲ့ အခါကျတော့ ရွံစရာကောင်းသတဲ့၊ ရှေ့နောက် မညီပုံ။ ခေါင်းက ကျွတ်ကျနေတဲ့ ဆံပင်ဟာ ရွံစရာကောင်း ယင် သူ့ခေါင်း ကိုယ့်ခေါင်းထဲက ဆံပင်တွေလဲ ရွံစရာတွေဘဲ ဖြစ်သင့်ပါတယ်။

ဆံပင်သာမဟုတ်သေးဘူး၊ ကိုယ်မှာ ပေါက်ရောက်နေတဲ့ အမွေးတွေကိုလဲ လူတွေက သာယာနေကြပြန်တာဘဲ တကာ ကံရ။ ဘယ်လို မွေးညင်းတွေလဲ ဆိုတော့ မျက်ခုံးမွေးတို့ မျက်တောင်မွေးတို့ နှုတ်ခမ်းမွေးတို့ ဒီလို မွေးညင်းတွေပေါ့။ မျက်ခုံးမွေးဆိုယင် လှပအောင်လို့ အမျိုးမျိုးပြုပြင်ကြရတယ် မဟုတ်လား၊ မျက်တောင်မွေးဆိုယင်လဲ ကော့ကော့ကလေး နေတာ လှတယ်လို့ စာပေထဲမှာတောင် ချီးကျူးထားတာ ရှိနေပါတယ်။ နှုတ်ခမ်းမွေးဆိုယင် တချို့က အစွယ်ကြီး ၂-ခု ထွက်နေသလိုဘဲ ပြုပြင်ထားကြတယ်၊ တချို့က မုတ်ဆိတ်မွေး တွေကို အရှည်ကြီးမွေးထားကြတယ်။ ဒါတွေဟာ ကိုယ်တိုင်

ကလဲ သာယာလို့ သူတပါးတွေကိုလဲ သာယာ စေချင်လို့ မဟုတ်လား ဒကာကံရ။ (ဟုတ်ပါဘုရား)။

မေးညင်းပြီးတော့ လက်သည်း ခြေသည်း ရောက်လာပြီ။ အဲဒီ လက်သည်း ခြေသည်းတွေလဲ နှစ်သက်သာယာနေကြလို့ နှစ်သက်သာယာဘွယ်ဖြစ်အောင် ပြုပြင်ကြတယ်၊ ရန်ကုန်ဆီမှာ ဆိုယင် တချို့က ဆေးနီနဲ့တောင် ဆိုးထားလိုက်ကြသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလက်သည်း ခြေသည်းတွေကို ကိုယ်မှာ ရှိနေတုန်းသာ သာယာကြတယ်၊ ကိုယ်က ပြုတ်ကျသွားတဲ့ အခါကျတော့ အဲဒီ လက်သည်း ခြေသည်း အစတွေကို ကြက်သရေမရှိဘူးလို့ ဆိုကြတယ်။ အဲဒါတွေကို ဘယ့်နှယ် လုပ်ရသလဲ ဒကာကံရ။ (လမ်းမသွားပြီး ပစ်ရပါတယ် ဘုရား)။ အိမ်ထဲ မထားကောင်းဘူးလဲ့လား၊ ထားယင် ဘာဖြစ်တတ်သတဲ့တုံး ဒကာကံရ။ (ဘာဖြစ်တတ်တယ်ဆိုတာတော့ မကြားဘူးပါဘုရား၊ မထားကောင်းဘူးလို့သာ ကြားဘူးပါတယ်)။ ဘုန်းကြီး ကြားဘူးတာကတော့ အိမ်ထဲထားယင် ပစ္စည်းဥစ္စာ ပျက်စီးတတ်သတဲ့၊ ဒီလိုကြားဘူးတယ်။ အဲဒါဟာ တကယ်တော့ ဟုတ်ပုံ မရပါဘူး။ အမှန်ကတော့ ရှေးလူကြီးတွေက ချောက်လုံးနဲ့ ဆုံးမထားခဲ့ဟန် တူပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ခြေသည်း လက်သည်း အစအန ကလေးတွေဟာ ချွန်ထက်နေတယ်၊ အိမ်ထဲမှာထားယင် အဲဒါ ကလေးတွေက နုတဲ့အသားကို စူးနိုင်တယ်၊ မျက်စိထဲဝင်ယင်

အများကြီး ဒုက္ခရောက်နိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီလက်သည်း ခြေသည်း အစအနတွေကို လွှတ်ရာထုတ်ပစ်အောင်လို့ ရှေးလူကြီးတွေက "အဲဒါတွေကို အိမ်ထဲမှာ ထားယင် ကြက်သရေ ယုတ်တယ်၊ စီးပွားပျက်တတ်တယ်" စသည်ဖြင့် ချောက်ပြီး ဆုံးမခဲ့ဟန်တူပါတယ် ဒကာကံရ။ တကယ်လို့သာ ဖြတ်ပြီး လက်သည်း ခြေသည်း အစတွေက ကြက်သရေ ယုတ်စေတတ်တယ်ဆိုယင် မဖြတ်ရသေးတဲ့ လက်သည်း ခြေသည်း တွေလဲ အတူတူနေမှာပါဘဲ။ ဒါပေမဲ့ အစွဲအလမ်း ဆိုတာ စွဲမိပြီဆိုမှဖြင့် တကယ် ဟုတ်တယ်လို့ ထင်နေတော့တာဘဲ၊ စွန့်ဘို့ရန် မလွယ်ဘူး။ ဒီလက်သည်း ခြေ သည်း တွေ ဟာ လက်ထဲ ခြေထဲမှာ ရှိနေတုန်းတော့ ကြက်သရေ ရှိတယ်၊ ဖြတ်လိုက်မှ ကြက်သရေ မရှိဘဲ ဖြစ်သွားတယ်ဆိုတော့ သိပ်ထူးဆန်းတာဘဲ၊ ဘယ်အချိန် ကြက်သရေက ထွက်သွားလိုက်မှန်း မသိဘူး၊ မဖြတ်တဖြတ်ထားယင် ကြက်သရေ တဝက်တပျက် ရှိနေသေးတယ်လို့များ ယူရမလား။ အဲဒါကမှ ဟိုခြစ်မိ ဒီခြစ်မိနဲ့ သာပြီး ကြက်သ ရေယုတ်မှာ။

ပြီးတော့ သွား ကို ရောက်လာပြီ ဒကာကံရ။ သွားက တော့ သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်ယင် သူက အတော် ကျေးဇူးများနေတာကို တွေ့ရတယ်။ သွားကောင်းမှ စားလို့ သောက်လို့ ကောင်းပြီး ကျန်းမာရေး ကောင်းတတ်တယ်၊ စကားပြောလို့လဲ ပြပြသသ ကောင်းတတ်တယ်။ ဒါကြောင့်

သူ့ကိုတော့ အားကိုး သင့်သလောက် အားကိုးရပေလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ လူတွေ သာယာတာက အဲဒီအတွက်မဟုတ်ဘူး၊ လှတယ်ထင်ပြီး သာယာနေကြတယ်၊ တချို့က ခေါတ်ပုံထဲမှာ တောင် လှစေချင်လို့ သွားကလေးဖြဲပြီး ခေါတ်ပုံရိုက်သားတာကို တွေ့ရတယ်။ တချို့ကလဲ ပကတိသွားက မလှလို့ အဲဒါကို နှုတ်ပြီး ရွှေသွားကလေးများနဲ့ ကွပ်လို့ သွားအသစ်စိုက်ထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီသွားဟာ ကျိုးသွားတဲ့အခါ သိပ်ရွံစရာကောင်းတယ်၊ ကိုယ့်သွား ကိုယ်တောင် မထိချင် မကိုင်ချင်ကြဘူး၊ သူများ သွားဆိုယင်တော့ ပြောစရာ မရှိပါဘူး၊ အင်မတန် ရွံတတ်ကြပါတယ်။

ပြီးတော့ အရေဆိုတာကတော့ ကိုယ့်သန္တာန် သူ့သန္တာန်မှာ ချောညက်နေတယ်၊ လှပတယ်လို့ ထင်ပြီး အင်မတန် သာယာနေကြပါတယ်။ မိန်းမဘဲ ယောကျ်ားဘဲလို့ သာယာစွဲလမ်း နေကြတာဟာ ဒီအပေါ်က အရေခွံကလေးကို မြင်ပြီး သာယာ စွဲလမ်း နေကြတာဘဲ။ ဒီ အရေဟာလဲ ယားနာတို့ ဝဲနာတို့ နူနာတို့ ဖြစ်တဲ့အခါကျတော့ အင်မတန်ဘဲ ရွံစရာကောင်းပါတယ်။

ပြီးတော့ အသားဆိုတာကတော့ နှုတ်ခမ်းသားကလေး နီနေတာ လက်မောင်း ကိုယ်လုံး ရင်ပပ် ပါး စသည်မှာ ပြည့်ပြည့် ဖြိုးဖြိုး တုတ်တုတ် ခဲခဲဖြစ်နေတာ– ဒီလို ဟာတွေကို

သာယာ နေကြတယ်။ တချို့က နှုတ်ခမ်းတို့ ပါးတို့မှာ ဆေးနီ ကလေးများတောင် ဆိုးထားလိုက်သေးတယ်။

ပြီးတော့ အကြော ဆိုတာကတော့ အလိုရှိတိုင်း ထိုင်နိုင် ထနိုင် သွားနိုင် လုပ်နိုင် ကိုင်နိုင်တာ အကြောင်းပြုပြီး နှစ် သက် သာယာနေကြတယ်။ အရိုး ရိုးတွင်းခြင်ဆီ အညီ့ အစ ရှိတဲ့ ကောဋ္ဌာသ တွေကတော့ ထင်ရှား မတွေ့ရလို့ ကိုယ် ကာယ အနေနဲ့ လုံးရိုက်ပဲ သာယာနေကြတယ်။

အထူးသဖြင့် ရွံစရာ ကောင်းတာတွေကတော့ တံတွေးတို့ နှပ်တို့ ချွဲသလိပ်တို့ ဒီလိုဟာတွေပါဘဲ။ ဒါပေမဲ့ တံထွေးတွေ ဟာ ပါးစပ်ထဲမှာ ရှိနေတုန်းတော့ ရွံစရာလို့ မသင်ကြသေး ဘူး၊ ဒါကြောင့် တံထွေးတွေကို မြိန်မြိန်ရှက်ရှက် မျိုမျိုချ နေကြတာ၊ မမျိုဘဲ နေလို့လဲ မဖြစ်ပေဘူး၊ လည်ချောင်းအာ ခေါင်တွေခြောက်မှာ စိုးလို့ မျိုချနေရတယ်။ အဲဒီအနေတုန်းက တော့ ရွံစရာမဟုတ်သေးဘူး၊ မြတ်နိုးစရာ ဖြစ်နေတယ်။ ဟော ထွေးထုတ်လိုက်တဲ့ အခါ ကျတော့ ဒီ တံ ထွေး ဟာ ဘယ်သူမှ မထိချင် မကိုင်ချင်တော့ဘူး၊ ကိုယ့် တံထွေး ကိုယ်ထိမိယင် တောင်မှ ရွံလို့ ရေနဲ့ ဆေးပစ်ရ သေးတယ်။ နှပ်ဆိုတာကတော့ သာပြီးတော့တောင် ရွံစရာ ကောင်းပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ နှာခေါင်းထဲမှာ ရှိနေတုန်းကတော့ ရွံစရာလို့ တယ်ပြီးမထင်လှ သေးဘူး၊ နှာခေါင်းက ညှစ်ထုတ်ဖို့ အဆင်မသင့်တဲ့ အခါ

ဒီနှပ်ကို ပါးစပ်ထဲ စုပ်ယူရတယ်၊ အဲဒီလိုအခါမှာ ပါးစပ်ထဲ ရောက်လာပေမဲ့ တယ်ပြီး ရွံစရာလို့ မထင်ကြဘူး။ သလိပ်ဆို တာလဲ ဒီလိုဘဲ၊ လည်ချောင်းထဲ ကပ်နေယင် ဒီသလိပ်ကို တခါတရံ ဟပ်ထုတ်ရတယ်၊ တခါတရံလဲ မျိုချလိုက်ရတယ်၊ အဲဒီလို အခါမှာ ရွံစရာလို့ မထင်ကြဘူး။ ထွေးထုတ် လိုက်လို့ အပြင်ဘက် ရောက်လာပြီ ဆိုမှဖြင့် ဒီနှပ်တွေ သလိပ်တွေဟာ သိပ် ရွံစရာ ကောင်းတာဘဲ၊ မြင်တောင် မမြင်ချင်တော့ဘူး၊ ကိုယ်တိုင် ညှစ်ထုတ် ထွေးထုတ်ထားတဲ့ နှပ်တွေ သလိပ်တွေ ကိုတောင် မကိုင်ချင် မထိချင်ဘူး။ မတော်ဘဆ ကိုင်မိ ထိမိ သွားယင် ရေနဲ့ ဆေးပစ်ရသေးတယ်။ အဲဒါဟာ ဘုရား မဟာန္တာ တွေက ရွံရှာတော် မူကြသလို သာမန် ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အမြင်နဲ့ ရွံစရာ ကောင်းနေပုံတွေပါဘဲ။

ဒီ ၃၂-ကောဋ္ဌာသထဲမှာ ရွံစရာ အကောင်းဆုံး ကတော့ ကျင်ကြီး ကျင်ငယ် တွေဘဲ ဒကာကံရ။ ဒါပေမဲ့ ဒီကျင်ကြီး ကျင်ငယ်တွေဟာ ကိုယ်ထဲမှာ ရှိနေတုန်းတော့ ရွံစရာကောင်း တယ်လို့ တယ်ပြီး မထင်ကြ သေးဘူး။ ရွံစရာ ကောင်း မှန်း မသိ ကြသေးဘူး။ ဟော အပြင်ဘက် ထွက်လာပြီ ဆိုတော့ နှာခေါင်းတွေ မျက်နှာတွေ ရှုံ့လို့ အင်မတန် ရွံစရာကောင်း တယ်လို့ အသိအမှတ်ပြုကြတယ်။

အဲ ယခု ပြောတဲ့အတိုင်း ၃၂- ပါးသော ကောဋ္ဌာသ အဖို့ အစုတွေဆိုတာဟာ တကယ် ရွံစရာ ကောင်းလို့ ဘုရား

ရဟန္တာ အရှင်မြတ်တွေက စွန့်ပစ်ထားတဲ့ ဟာတွေပါဘဲ၊ အဲဒီလို စွန့်ပစ်ထားတဲ့ အဖို့ အစုတွေနဲ့ တည်ဆောက် ထားတဲ့ ရုပ်ကိုယ်ကြီးတဲ့ ဒုက္ခကံရ။ ဒါကြောင့် ဒီရုပ် ကိုယ်ကြီးဟာ ခြကောင်ကလေးတွေက စွန့်ချထားတဲ့ မြေမှုန့်အစု တောင်ပို့ကြီးနဲ့ တူတယ်လို့ ဥပမာပြုထားပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ • သိစေလိုရင်းကတော့ ဘုရားရဟန္တာ အရှင်မြတ်တွေက စက်ဆုပ်ရွံရှာပြီး မတွယ်တာဘဲ စွန့်ထားတဲ့ ဒီရုပ်ကိုယ်ကြီးကို စက်ဆုပ်ရွံရှာဘွယ် အစုကြီးလို့ အမှန်အတိုင်း သိဘို့ပါဘဲ။ အဲဒီလိုသိပြီးတော့ ဘုရား ရဟန္တာ အရှင်မြတ်များလို ဒီရုပ် ကိုယ်ကြီး ကို တွယ်တာမှု ကင်းသွားအောင်, ပယ်စွန့်နိုင်အောင် အားထုတ်ဘို့ပါဘဲ။

နောက်အနက် တခုကတော့ တောင်ပို့ဆိုတာ ခြကောင်ကလေးတွေက ထွေးအန် ထုတ်တဲ့ တံထွေး အစေးနဲ့ တလုံးတခဲတည်း ပေါင်းစုနေတဲ့ မြေမှုန့် အစုဖြစ်တယ်၊ အဲဒါလိုဘဲ ဒီကိုယ်ကြီးကလဲ ဘဝတဏှာအစေးနဲ့ ဖွဲ့စပ်ထားတဲ့ အတွက် တောင်ပို့ကြီးနဲ့ တူပါတယ်တဲ့။ ဒါကတော့ နက်နဲ လွန်းအားကြီးတဲ့အတွက် ဒီလိုအများစု ပရိသတ်မှာ အချိန် အနည်းငယ်နဲ့ သဘောပေါက်အောင် ဟောဘို့ မလွယ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီအနက်ကိုတော့ အကျယ်မချဲ့ တော့ပါဘူး။

တတိယအကြိမ်

ပိုးအမျိုးမျိုးနေရာ တောင်ပို့ကြီး

နောက်တနက်ကတော့-ပကာတိ တောင်ပို့ကြီးထဲမှာ မြွေတွေ ကင်းတွေ ကြွက်တွေ ဖွတ်တွေ အမျိုးမျိုးသော ပိုးကောင်တွေ ဒီလို ရှံ့စရာ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အကောင်တွေ ရှိနေကြတယ်။ ဒါကြောင့် တောင်ပို့ကြီးဆိုတာ ကြောက်စရာလဲကောင်းတယ်၊ ရှံ့စရာလဲကောင်းတယ်။ ဒီတော့ ဒီမြွေတွေ ကင်းတွေတောင် ရှိနေတဲ့ တောင်ပို့ကြီးနားမှာ အိပ်ရမယ်ဆိုယင် ဒကာကံ အိပ်ပံ့ပါ့မလား(မအိပ်ရဲပါဘုရား)။ တောင်ပို့ကြီးနားမှာတောင် ဒကာကံ မအိပ်ဝံ့ဘူးနော်၊ ဒီလိုဆိုတော့ အဲဒီတောင်ပို့ကြီးကို ခေါင်းအုံးပြီး အိပ်ရမယ်၊ အဲဒီတောင်ပို့ကြီးပေါ် လက်တင်ပြီး အိပ်ရမယ် ဆိုယင် သာပြီးတော့ ကြောက်မှာပေါ့။(ကြောက်ပါတယ်ဘုရား)။

ဒကာကံတို့ ရုပ်ကိုယ်ကြီးကလဲ အဲဒီ တောင်ပို့ကြီးလိုဘဲ ဒကာကံရဲ့ ဒီရုပ်ကိုယ်ကြီးထဲမှာလဲ ပိုးကောင်တွေက အများကြီးရှိနေတယ်၊ ပိုးမျိုးရှစ်ဆယ်ရှိတယ်လို့ ကျမ်းဂန်တွေက ဆိုထားပါတယ်၊ အဲဒါဟာ အမျိုးပေါင်းကို ရှစ်ဆယ်ရှိနေတာ၊ တမျိုးတမျိုးမှာ အကောင်ပေါင်းက ဘယ်လောက်များမလဲ မသိဘူး။ ဒီသုတ်အဖွင့် အဋ္ဌကထာမှာတော့ အသိတိမတ္တာနိ ကိမိကုလသဟဿာနိ-လို့ ရှိနေပါတယ်၊ အဲဒါကို အတိအကျ မြန်မာပြန်လိုက်ယင် ပိုးမျိုးထောင်ပေါင်း ရှစ်ဆယ်မျှရှိတယ်

လို့ရပါတယ်။ ဒီလိုဆိုတော့ ထောင်ပေါင်းအလီ ရှစ်ဆယ်ဖြစ်နေတဲ့ အတွက် ပိုးမျိုးရှစ်သောင်းလို့ ရနေပါတယ်။ အခြားကျမ်းဂန် များမှာတော့ ပိုးမျိုးရှစ်ဆယ်လို့သာ ရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီအဋ္ဌကထာ စာမူမှာ သဟဿပုဒ် ပိုနေတယ်လို့ ယူမှ အခြားကျမ်းတွေနဲ့ ညီပါလိမ့်မယ်။

မြေတောင်ပို့ကြီးထဲမှာ ရှိကြတဲ့ မြွေတို့ ကင်းတို့ အစရှိတဲ့ ပိုးကောင်တွေဟာ ကိုယ်ဝန်ရှိလို့ မွေးဖွားယင်လဲ အဲဒီတောင်ပို့ထဲမှာဘဲ မွေးဖွားကြတယ်၊ ကျင်ကြီး ကျင်ငယ် စွန့်ယင်လဲ အဲဒီမှာဘဲ စွန့်ကြတယ်၊ နေမကောင်း ထိုင်မသာ ဖြစ်ယင်လဲ အဲဒီမှာဘဲ ခွေပြီး အိပ်နေကြတယ်၊ သေယင်လဲ အဲဒီမှာဘဲ သေကြတယ်။ ဒီတော့ မြေတောင်ပို့ကြီးဟာ အဲဒီပိုးကောင်တွေရဲ့ မီးနေအိမ်လဲဖြစ်နေတယ်၊ ကျင်ကြီးကျင်ငယ်စွန့်ရာဌာနအိမ်သာလဲဖြစ်နေတယ်၊ သူနာရုံလဲ ဖြစ်နေတယ်၊ ပိုးကောင်သေတွေရဲ့ တည်ရာ သုသာန်သင်းချိုင်းလဲ ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒါလိုဘဲ ဒကာဒကာမ၊ ဒီကိုယ်ကြီးထဲမှာလဲ တချို့ပိုးတွေက အရေထဲမှာနေကြတယ်၊ တချို့က အသားထဲအသွေးထဲမှာ နေကြတယ်၊ တချို့က အကြောထဲ အရိုးထဲမှာ နေကြတယ်၊ တချို့က အူထဲ အစာအိမ်ထဲမှာ နေကြတယ်။ ဒီတော့ လူတကိုယ်လုံးဟာ ပိုးကောင်တွေ နေစရာ ပိုးအိမ်ကြီး ဖြစ်မနေပေဘူးလား။ ဒီအထဲမှာ ယခုခေတ်ဆရာဝန်တွေက ပြောကြတဲ့ ရောဂါပိုးတွေ ဆိုတာကလဲ ရှိသေးတယ်၊ ဒီပိုးကောင်တွေဟာ ကိုယ်ဝန်ရှိလို့

မွေးဖွားမယ်ဆိုယင် ဘယ်မှာ သွားပြီး မွေးကြမယ်ထင်သလဲ၊ ဒီကိုယ်ထဲမှာဘဲ မွေးကြမယ်မဟုတ်လား ဒကာကာံရ။(ဒီကိုယ်ထဲမှာဘဲ မွေးကြမှာပါဘုရား)။ ဒီတော့ လူတွေကသာ ငါမင်းဘဲ၊သူဌေးဘဲ၊ အရာရှိဘဲ စသည်ဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အလေးအမြတ်ပြုပြီး ယုယနေကြတာ၊ ပိုးကောင်တွေရဲ့ မီးဖွားရာ မီးနေအိမ်ကြီးလဲ ဖြစ်မနေပေဘူးလား ဒကာကာံရ" (ဖြစ်နေပါတယ်ဘုရား)။ တချို့က ပြောကြတယ် ဒကာကာံရ - သူတို့ကိုယ်မှာ အကာအကွယ်ဆေးတို့ ကာယသိဒ္ဓိ၊ ပီယသိဒ္ဓိဆေးတို့ ထိုးထားလို့ မီးနေအိမ်ကို မဝင်ချင်ဘူးတဲ့၊ မီးနေအိမ်ဝင်ယင် ထိုးထားတဲ့ဆေးတွေ ထွက်ကုန်မှာစိုးလို့တဲ့၊ အဲဒါဟုတ်ပံ့ရဲ့လား ဒကာကာံရ။ တကယ်ဟုတ်လို့ရှိယင် သူ့ကိုယ်ကြီးကိုက ပိုးကောင်တွေရဲ့ မီးနေအိမ် ဖြစ်နေတဲ့ အတွက် ပဌမဆေးထိုးစဉ်ကတည်းက ဆေးတွေ ထွက်ကုန်မှာပါနော်။

ပြီးတော့ ဒီကိုယ်ထဲက ပိုးကောင်တွေ ကျင်ကြီး ကျင်ငယ်စွန့်ယင်ကော ဘယ်သွားစွန့်ကြမလဲ၊ ဒီကိုယ်ထဲမှာဘဲ စွန့်ကြမယ် မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ ဒီကိုယ်ကြီးဟာ ပိုးကောင်တွေရဲ့ အိမ်သာလဲ ဖြစ်မနေပေဘူးလား။ (ဖြစ်နေပါတယ်ဘုရား)။ လူတွေကို ဦးခေါင်းရယ် နဖူးရယ် ပါးစပ်ရယ်လို့ အမြတ်တနိုးလုပ်နေကြပေမယ့်လို့ ဒီပိုးကောင်တွေကတော့ ခေါင်းထဲလဲ ကျင်ကြီး ကျင်ငယ်စွန့်ကြတာဘဲ၊ နဖူးထဲ ပါးထဲလဲ ကျင်းကြီး ကျင်ငယ် စွန့်ကြတာဘဲ။ ဒီတော့ တို့လူတွေက ကြက်သရေ

အရှိဆုံး လုပ်ထားတဲ့ ခေါင်းတို နဖူးတို မျက်နှာတို့ဟာလဲ ပိုးကောင်တွေရဲ့ အိမ်သာကြီးတွေ ဖြစ်လို့ ကြက်သရေမဲ့ကုန်တာပေါ့ ဒကာကံရ။

ပြီးတော့ ဒီကိုယ်ထဲက ပိုးကောင်တွေ မကျန်းမမာ ဖြစ်ယင်လဲ ဒီကိုယ်ထဲမှာဘဲ ခွေပြီးအိပ်နေကြမယ်၊ လူးလိမ့်နေကြမယ် မဟုတ်လား။ သေယင်လဲ ဒီကိုယ်ထဲမှာဘဲ သေကြမယ်၊ ဒီပိုးကောင်သေတွေဟာလဲ ဒီကိုယ်ထဲမှာဘဲ ရှိနေကြမယ်၊ ဒီတော့ ဒီကိုယ်ကြီးဟာ ပိုးကောင်တွေရဲ့ သုနာရုံကြီးလဲ ဖြစ်နေတယ်၊ သုသာန် သင်းချိုင်းကြီးလဲ ဖြစ်နေတယ်။ သင်းချိုင်းဆိုတာ ရွံစရာ ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံး ကြက်သရေ မင်္ဂလာ အမဲ့ဆုံး မဟုတ်လား။ ဒီကိုယ်ကြီးလဲ ပိုးကောင်သေတွေရဲ့ အလောင်းတွေနဲ့ ပြည့်နေတဲ့ သင်းချိုင်းကြီးဖြစ်နေတော့ ကြက်သရေမင်္ဂလာမဲ့ပြီး ရွံစရာ ကြောက်စရာ ဖြစ်မနေပေဘူးလား ဒကာကံရ။ ဖြစ်နေပါတယ်ဘုရား)။

ဒီတော့ တောင်ပို့ကြီးဟာ ပိုးကောင်တွေရဲ့ တည်နေရာဖြစ်လို့ ရွံစရာ ကြောက်စရာကောင်းသလိုဘဲ ဒီကိုယ်ကြီးဟာလဲ ရွံစရာ ကြောက်စရာကောင်းနေတာပေါ့။ ဒါကြောင့်လဲ တောင်ပို့ကြီးနဲ့ ဥပမာ ပေးထားတာပါဘဲ၊ တောင်ပို့ကြီးလိုဘဲ ဒီကိုယ်ကြီးကိုလဲ ရွံစရာ ကြောက်စရာ ကောင်းတယ်

ဆိုတာကို သိပြီးတော့ တပ်မက် သာယာမှု ကင်းအောင် အားထုတ်ဖို့ပါဘဲ ဒကာကံရ။ ခုနက ဒကာကံ ပြောခဲ့တယ် နော်၊ မြေတွေ ကင်းတွေ ရှိနေတဲ့ မြေတောင်ပို့ကြီးနားမှာ မအိပ်ဝံ့ဘူးတဲ့၊ အဲဒီ တောင်ပို့ကြီးကို ခေါင်းအုံးပြီးတော့လဲ မအိပ်ဝံ့ဘူးတဲ့၊ လက်တင်ပြီးတော့လဲ မအိပ်ဝံ့ဘူးတဲ့။ ဒီနေရာမှာ ဒကာကံကို ဘုန်းကြီးက မေးဘို့ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မေးလိုက်ယင် အဖြေရခက်နေမှာစိုးလို့ မေးလို့ တော်မယ် မထင်ပါဘူး။ ဘယ်လိုတုံးဆိုတော့ တောင်ပို့ကြီးကို ရွံသလို ကြောက်သလို ရုပ်ကိုယ်ကြီးကို ရွံရဲ့လား ကြောက်ရဲ့လားလို့ မေးဘို့ပါဘဲ။ မရွံပါ မကြောက်ပါ ဘုရားလို့ ဖြေယင်လဲ ဘုရားအလိုတော်နဲ့ ဆန့်ကျင်နေတယ်၊ ရွံပါတယ် ကြောက်ပါတယ် ဘုရားလို့ ဖြေပြန်ယင်လဲ ဒကာကံရေ သက်န်းဝတ်ပြီး တရားဘဲ အားထုတ် နေပေတော့လို့ ဘုန်းကြီးက ညွှန်ကြားရလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ ဒီလောက် အဖြေရခက်တဲ့ မေးခွန်းကို မမေးကြပါစို့နဲ့တော့၊ ရှေ့ကိုဘဲ သွားကြပါစို့ရဲ့။

ခေတ်ကြီး ၄–ပါးအစု တောင်ပို့ကြီး

တောင်ပို့ကြီးနဲ့ တူတဲ့ ဒီ ရုပ်ကိုယ်ကြီးဟာ ဘယ်လိုဟာ တွေ စုဝေးပြီး ဖြစ်နေတာလဲ ဆိုတော့–စာတုမ္မဟာဘူတိကာယဿ၊ ပထဝီ အာပေါ တေဇော ဝါယော ဟူသော ခေတ် ၄–ပါးတို့၏ အပေါင်းအစုဖြစ်၍ ပြီးသော။ ဣမဿ ကာယဿ၊

ဤရုပ်ကိုယ်ကြီး၏။ အဓိဝစနံ။ အမည်ပေဘည်း-တဲ့။ တောင်ပို့ကြီးလို့ တင်စားပြီး ပြောထားတဲ့ ဒီရုပ်ကိုယ်ကြီးဟာ ပထဝီဓာတ် အာပေါဓာတ် တေဇောဓာတ် ဝါယောဓာတ် ဆိုတဲ့ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါး အပေါင်း အစုဖြင့် ပြီးပါတယ်၊ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးရဲ့ အပေါင်းအစုမျှပါဘဲတဲ့။ မြေမှုန့် အစုအပုံကြီးကို တောင်ပို့လို့ ခေါ်ရသလိုပေါ့။

အဲဒါကို ခွဲခြမ်း စစ်ဆေး ကြည့်ကြစို့။ ပထဝီ ဓာတ်ဆိုတာ ခက်မာ ကြမ်းတမ်းတဲ့ သဘောဘဲ။ ကိုယ်ထဲမှာ စမ်းသပ်ကြည့်ယင် ခက်မာကြမ်းတမ်းတာတွေ နူးညံ့တာတွေကိုလဲ တွေ့ရမယ်။ ဘယ်လိုဟာတွေလဲ ဆိုယင် ခေါင်းက ဆံပင်တွေကို စမ်းကြည့်လိုက် မာမာကြမ်းကြမ်းကို တွေ့ရမယ်၊ မျက်ခုံးမွေး မျက်တောင်မွေး တွေကို စမ်းကြည့်လိုက် မာမာကြမ်းကြမ်းကို တွေ့ရမယ်၊ အဲဒါတွေဟာ ပထဝီဓာတ်တွေဘဲ။ တချို့ကလဲ အဲဒီ ဆံပင်တို့ မျက်ခုံးမွေးတို့ကို နူးညံ့တယ် ချောညက်တယ်လို့လဲ ထင်လိမ့်မယ်၊ အဲဒီ နူးညံ့တာလဲ သူ့ထက်နူးညံ့တာနဲ့ စာကြည့်ယင် ကြမ်းတာပါဘဲ။ တခါတရံ မျက်စိထဲ မျက်တောင်မွေး ဝင်လို့ အခံမတန် အခံခက်တာကို တွေ့ဘူးကြပါလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် နူးညံ့တယ် ချောညက်တယ်လို့ သိရတဲ့ဟာလဲ ပထဝီဓာတ်ပါဘဲ။ ခြေသည်း လက်သည်းတွေ စမ်းကြည့် မာမာကြမ်းကြမ်းနဲ့ အရိုင်းအခဲ သဘောဘဲ တွေ့ရတယ်၊ ပထဝီဓာတ်ပဲ။ ပါးစပ်ထဲက သွားတွေ လျှာနဲ့တို့ကြည့်

မာမာကြမ်းကြမ်းဘဲ၊ သူလဲ ပထဝီခေတ်ပဲ။ အရေခွံ စမ်းကြည့် ခက်မာတဲ့သဲဘောဘဲ၊ နူးညံ့တယ် ချောညက်တယ်လို့လဲ ထင်ရ လိမ့်မယ်၊ ဒါလဲ အစိုင်အခဲ သဘော ပထဝီခေတ်ပဲ။

အဲ ဆံပင် မွေးညင်း လက်သည်း ခြေသည်း သွား အရေ ကော့ဌာသ ငါးခုတော့ ပြီးသွားပြီ။ ကျန်တာ တွေတော့ အကျဉ်းချုပ်ပေါင်းပြီး ပြောမှဘဲ၊ အသား အကြော အရိုး ရိုးတွင်းခြင်ဆီ အညှို့ နှလုံး အသည်း အမြှေး အဖျဉ်း အဆုတ် အူမ အူသိမ် အစာသစ် အစာဟောင်း ဦးနှောက် အထိ တဆယ်နဲ့ငါးခု၊ ရှေးက ငါးခုနဲ့ ပေါင်းလိုက်ယင် အားလုံး အဖို့အစု နှစ်ဆယ်ရှိပါတယ်။ ဒါတွေဟာ အားလုံး ခက်မာ ကြမ်းတမ်းတဲ့သဘော၊ နူးညံ့တဲ့သဘော၊ အစိုင်အခဲ သဘော ပထဝီခေတ်ချည်းဘဲ။ ဒီလို ပထဝီခေတ်လို့ ခေါ်ရတာကလဲ ဒီအဖို့ အစုတွေထဲမှာ ခက်မာတဲ့သဘောက လွန်ကဲပြခန်း နေလို့ပါဘဲ။ အမှန်အားဖြင့် ဆိုတော့ ဒီအဖို့ အစုတွေထဲမှာ အာပေါ တေဇော ဝါယောတွေလဲ ပါဝင်နေတာပါဘဲ။ ဥပမာ ဆံပင်ထဲမှာ ဆိုယင် စိုထိုင်းဖွဲ့စည်းတဲ့ အာပေါခေတ် လဲရှိပါတယ်၊ ပူနွေးအေးတဲ့ အခိုးအငွေ့ တေဇောခေတ်လဲ ရှိပါတယ်၊ ထောက်ကန်တင်းမာတဲ့ ဝါယောခေတ်လဲ ရှိပါ တယ်၊ လှုပ်တဲ့အခါမှာ လှုပ်ရှားတဲ့ ဝါယောလဲ ထင်ရှားပါ တယ်။ ဒါပေမဲ့ ခက်မာတဲ့ ပထဝီခေတ်က ပြခန်းတဲ့အတွက် ဆံပင်ကို ပထဝီခေတ်အစုလို့ ခေါ်ရပါတယ်။ ကျန်တဲ့ မွေး

ညင်းအစ ဦးခေါင်းနောက်အဆုံးရှိတဲ့ အဖွဲ့အစုတွေလဲ ဒီအတိုင်းပါဘဲ။ ပထဝီဓာတ်က လွန်ကဲပြီခန်းနေလို့ ပထဝီဓာတ်အဖွဲ့အစုတွေလို့ ဆိုရပါတယ်။

ရှုမှတ်နေတဲ့ ယောဂီမှာတော့ ဆံပင်တို့ မွေးညင်းတို့နဲ့ ထိတဲ့အခါ ခက်မာတဲ့သဘောကိုတွေ့ယင် ပထဝီကို သိတာဘဲ။ ပူနွေးတဲ့ အေးတဲ့ သဘောကို တွေ့ယင် တေဇောကို သိတာဘဲ။ တောင့်တင်း တာ လှုပ်ရှားတာကို တွေ့ယင် ဝါယောကို သိတာဘဲ။ စိုဆိုင်းတဲ့သဘောကို တွေ့ယင် အာပေါကို သိတာဘဲ။ ပထဝီဓာတ် အာပေါဓာတ်စသည်ဖြင့် ဒေသနာ ပညတ်တွေကို ဆင်ခြင်နေဘို့တော့ မလိုပါဘူး။ အမှန်လိုတာကတော့ မာတာ ကြမ်းတာတွေ့ယင် မာတဲ့သဘော ကြမ်းတဲ့သဘော မျှသာသိဘို့၊ ထိုထက် ပိုလွန်ပြီး မိန်းမဘဲ ယောကျ်ားဘဲ၊ မိန်းမဆံပင်ဘဲ ယောကျ်ားဆံပင်ဘဲ စသည်ဖြင့် အထည်ဝတ္ထု ပညတ် ပုဂ္ဂိုလ်ပညတ်တွေကို ရောက်မသွားဘို့ပါဘဲ။ စင်စစ်ကတော့ မာတာ ကြမ်းတာဟာ မာတဲ့ကြမ်းတဲ့ သဘောမျှသာ ဟုတ်တာဘဲ၊ မိန်းမလဲ မဟုတ်ဘူး၊ ယောကျ်ားလဲ မဟုတ်ဘူး၊ ဆံပင် မွေးညင်း စသည်လဲ မဟုတ်ဘူး။ ပထဝီဓာတ်သဘောမျှသာ ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒါကို သိဘို့ဟာ လိုရင်းပါဘဲ။

ပထဝီပြီးတော့ အာပေါဓာတ်ရောက်လာပြီ။ အဲဒါတွေက သည်းခြေ သလိပ် ပြည် သွေး ချွေး အဆီခဲ မျက်ရည် ဆီကြည် တံထွေး နှပ် အစေး ကျင်ငယ်–လို့ ဒီလို ဆဲ့နှစ်မျိုး ခွဲခြားပြီး

ဟောထားတယ်။ အဲဒါတွေဟာ ယိုစီးတဲ့ အရည်သဘော တွေချည်းဘဲ။ ဒါကြောင့် အဲဒါတွေကို အာပေါခေတ်လို့ ဆိုရတယ်။ ဒါလဲ အာပေါက ပြခန်းလို့ပါဘဲ၊ ဒီအထဲမှာ ခက်မာတဲ့ ပထဝီလဲ ရှိတာဘဲ၊ ပူနွေး အေးတဲ့ တေဇောလဲ ရှိတာဘဲ၊ တောင့်တင်း လှုပ်ရှားတဲ့ ဝါယောလဲ ရှိတာပါဘဲ။

ပြီးတော့ တေဇောခေတ် ရောက်လာပြီ။ ကိုယ်ထဲမှာ ပကတိ အပူငွေ့ကို **ဇီရဏတေဇော** လို့ခေါ်တယ်၊ ဒီတေဇော ကြောင့် လူတွေရဲ့ ရုပ်ဟာ တဖြည်းဖြည်းချင်း ရင့်ရော် အိုမင်း လာရတယ်။ အဲဒီ ပကတိကိုယ်ငွေ့ထက် ပူလာတဲ့ အဖျားရှိန် အပူငွေ့ကိုတော့ **သန္တပ္ပနတေဇော** လို့ခေါ်တယ်။ ဆရာဝန်တွေ သုံးတဲ့ သာမိုမီတာနဲ့ ပြောရယင် ၉၈-ဒသမ လေးထက် ပိုလာတဲ့ အပူမျိုးပေါ့။ ပူလှချေရဲ့လို့ ညည်းညူ ရလောက် အောင် အလွန်အမင်း ပူလာတာမျိုးကိုတော့ **ဒါဟတေဇော** လို့ ခေါ်တယ်။ စားသောက်လိုက်တဲ့ အစာကို ကြေကျက်စေတဲ့ ဝမ်းမီးအပူကိုတော့ **ပါစကတေဇော** လို့ခေါ်တယ်။ အဲဒီအပူ ၄-မျိုးလဲ ပူတဲ့သဘောမျှဘဲ။ မိန်းမလဲမဟုတ်ဘူး၊ ယောကျ်ား လဲ မဟုတ်ဘူး။ ယခုကိုယ်ထဲက တနေရာရာမှာ စမ်းကြည့်ပါ၊ ပူတာ နွေးတာ အေးတာ တခုခုတော့ တွေ့မှာဘဲ၊ အဲဒါဟာ ငါကောင်လား၊ မိန်းမလား၊ ယောကျ်ားလား၊ ဘာမျှမဟုတ် ပါဘူး၊ ပူတဲ့ နွေးတဲ့ အေးတဲ့သဘောမျှသာ ဟုတ်ပါတယ်။ အဲဒါတွေဟာ တေဇောခေတ်ပါဘဲ။

နောက်ဆုံး ဝါယောဓာတ် ရောက်လာပြီ။ သူက ၆–မျိုး ရှိတယ်၊ အထက်ကို ဆန်တက်တဲ့ လေကာဘမျိုး၊ အောက်ဖက် စုန်ဆင်းတဲ့ လေကာဘမျိုး၊ အူထဲက လေကတမျိုး၊ အူအပြင် ဝမ်းထဲက လေကတမျိုး၊ အသက်ရှူလေကတမျိုး၊ လက်ခြေ အစရှိတဲ့ ကိုယ်အစိတ်အပိုင်းတွေ လျှောက်တဲ့ လေကတမျိုး၊ ကွေးခြင်း ဆန့်ခြင်း ထိုင်ခြင်း ရပ်ခြင်း သွားခြင်း အစရှိတဲ့ ကိုယ် အမူအရာတွေကို ပြုနေတာဟာ ဒီနောက်ဆုံးလေရဲ့ အစွမ်းသတ္တိတွေပေါ့။ သူ့ကို **အင်္ဂမင်္ဂါနုသာရီလေ** လို့ ခေါ်ပါ တယ်။ အင်္ဂါကြီးငယ်တွေကို လျှောက်တဲ့ လေလို့ ဆိုလိုပါ တယ်။ ဒီလေ ၆–မျိုးကို ဝါယောဓာတ်လို့ ခေါ်တယ်။ ဒါတွေ ဟာလဲ တောင့်တင်းတဲ့သဘော လှုပ်ရှားတဲ့ သဘောမျှပါဘဲ၊ မိန်းမလဲမဟုတ်ဘူး ယောကျ်ားလဲ မဟုတ်ဘူး။

ယခုပြောတဲ့ ပထဝီအစု ၂၀၊ အာပေါအစု ၁၂၊ တေ ဇောအစု ၄၊ ဝါယောအစု ၆–ခု၊ အားလုံးပေါင်း လိုက်ယင် အဖို့အစုပေါင်း ၄၂–မျိုးရှိပါဘယ်။ အကျဉ်းချုံး ပြောမယ် ဆိုယင်တော့ ဓာတ်ကြီး ၄–ပါးမျှပါဘဲ။ သူ့နေရာနဲ့သူ နေ သားတကျ တည်နေတဲ့ ဒီဓာတ်ကြီး ၄–ပါးအပေါင်းမျှကိုဘဲ ရုပ်ကိုယ်ကြီးလို့ ခေါ်ရပါတယ်။ ဝိပဿနာ ဉာဏ်မြင်မရှိတဲ့ သာမန် ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ အမြင်နဲ့ဆိုယင်တော့ ငါ့ကိုယ်ကြီး သူ့ ကိုယ်ကြီး မိန်းမကိုယ်ကြီး ယောကျ်ားကိုယ်ကြီး လို့ ဒီလို တကယ်ဘဲ ထင်မှတ်နေကြပါတယ်။

ဥပမာအားဖြင့် အုတ်တိုက်ကြီး ဆိုပါတော့၊ အုတ်တွေရယ်၊ သဲတွေရယ်၊ ထုံးတွေ ဘိလပ်မြေတွေရယ်၊ သစ်သားတွေရယ်၊ အဲဒါတွေကို သူ့နေရာနဲ့သူ နေသားတကျ လုပ်ထားလိုက်တော့ အုတ်တိုက်ကြီးလို့ ခေါ်ရတယ်။ ဒါပေမယ့် အုတ်တိုက်ကြီးရယ်လို့ တလုံးတခဲတည်းတော့ ရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ အုတ်တွေကလဲ တချပ်စီ တချပ်စီဘဲ၊ သဲတွေကလဲ တမှုန့်စီဘဲ၊ ထုံးတွေ ဘိလပ်မြေတွေကလဲ တမှုန့်စီဘဲ၊ သစ်သားတွေ ကလဲ တပိုင်းစီဘဲ။ အဲဒါလိုပါဘဲ ဒီကိုယ်ရုပ်ကြီးဟာ ခေတ် ၄-ပါးတွေ များစွာ စုပေါင်းပြီး တည်ဆောက် ထားတဲ့ ခေတ် ၄-ပါးအစုအဝေးကြီးတဲ့။

ယခု လက်ညှိုးကလေး တချောင်းတည်းကို ခွဲကြည့်ကြစို့၊ လက်ညှိုးရဲ့ အပေါ်ဆုံးက ဖုံးအုပ်နေတဲ့ အရေခွံနဲ့ လက်သည်းကို ခွါကြည့်ပါ၊ အဲဒီအရေခွံနဲ့ လက်သည်းဟာ မိန်းမလား ယောကျ်ားလား လူလား အသက်ရှင်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါလား၊ ဘာမျှ မဟုတ်ဘူး၊ ခက်မာနူးညံ့တဲ့ ပထဝီခေတ်သာ ဟုတ်တယ်။ အရေခွံအောက်က အဇဒ္ဓ သည်းခြေဆိုဘာရှိတယ်၊ အဲဒါကိုတော့ သုတနည်းတဲ့ လူတွေက မသိကြဘူး၊ ပြီးတော့ သူက ပထဝီခေတ် မဟုတ်ဘူး၊ အာပေါခေတ်ပဲ၊ ဒါကြောင့် သူ့ကို ထားလိုက်ပါတော့။ အဲဒီ သူ့အောက်က အသားရှိတယ်၊ အကြော ရှိတယ်၊ အရိုးရှိတယ်၊ အရိုးထဲက ခြင်ဆီရှိတယ်။ ဒါတွေ အားလုံးဟာလဲ လူလဲမဟုတ်ဘူး၊ မိန်းမလဲ

တတိယအကြိမ်

မဟုတ်ဘူး၊ ယောကျ်ားလဲ မဟုတ်ဘူး၊ အသက်ရှင်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါလဲ မဟုတ်ဘူး။ အမှန်ကတော့ ခက်မာတဲ့ ကြမ်းတမ်းတဲ့ နူးညံ့တဲ့ ပထဝီဓာတ်မျှသာ ဟုတ်တယ်။

ပြီးတော့ ဒီလက်ညှိုးထဲမှာ အသွေးလဲ ရှိတယ်၊ ချွေးတို့ အဆီတို့ ဆီကြည်တို့ ခုနက ပြောခဲ့တဲ့ အဗဒ္ဓသည်းခြေတို့ ဆိုတာတွေလဲ နဲနဲစီတော့ ရှိတာဘဲ။ ဒါတွေကတော့ ယိုစီးတဲ့ အရည်သဘော အာပေါဓာတ်တွေဘဲ။ ပြီးတော့ ဒီလက်ညှိုး ထဲမှာ ပူတဲ့ နွေးတဲ့ တေဇောဓာတ်လဲရှိတယ်။ တောင့်တင်းတဲ့ လှုပ်ရှားတဲ့ ဝါယောဓာတ်လဲ ရှိတယ်။ ဒါတွေလဲ လူလဲ မဟုတ်ဘူး၊ မိန်းမလဲ မဟုတ်ဘူး၊ ယောကျ်ားလဲ မဟုတ်ဘူး။ ဓာတ်သဘောမျှသာ ဟုတ်တယ်။ ဒီပြင် ကိုယ်အစိတ်အပိုင်း တွေမှာလဲ ခွဲကြည့်ယင် ဒီအတိုင်း ဓာတ်သဘောချည်းဘဲ ရှိတယ်။ ဓာတ် ၄-ပါး အစုအဝေးမျှသာ ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် "စာတုမ္မဟာဘူတိကဿ၊ ဓာတ် ၄-ပါးတို့၏ အပေါင်းအစု ဖြင့်ပြီးသော။ ဣမဿ ကာယဿ၊ ဤရုပ်ကိုယ်ကြီး၏။အဓိဝစနံ၊ တင်စားချေါသော အမည်ပေတည်း" လို့ ဟောတော်မူ ပါတယ်။

နောက်နားပိုင်း ရောက်တော့ ဝိပဿနာ ပညာဆိုတဲ့ ပေါက်တူးနဲ့ တူးပုံကို တွေ့ရပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒီ ဝိပဿနာ ပညာ ပေါက်တူးနဲ့ ဒီတောင်ပို့ကြီးကို တူးကြည့်တဲ့ အခါမှာ ဓာတ်

၄-ပါးကိုဘဲ တွေ့ရလိမ့်မယ်၊ ကိုယ်ထဲမှာ ဘယ်အစိတ်အပိုင်း ကဘဲဖြစ်ဖြစ် ထိရာထိရာကို လိုက်ပြီးရှုမှတ်ယင် ခက်မာ ကြမ်းတမ်းတဲ့ သဘောကိုယင်လဲ တွေ့ရလိမ့်မယ်၊ အဲဒါဟာ ပထဝီဓာတ်ပဲ။ ပူတာ နွေးတာ အေးတာကိုယင်လဲ တွေ့ရလိမ့်မယ်၊ အဲဒါဟာ တေဇောဓာတ်ပဲ။ တောင့်တင်းတာ ငြိမ်နေတာ တွန်းတာ လှုပ်ရှားတာကိုယင်လဲ တွေ့ရလိမ့်မယ်၊ အဲဒါဟာ ဝါယောဓာတ်ပဲ။ စိုတာ ထိုင်းတာ ဖွဲ့တွယ်တာ ယိုစီးတာကိုယင်လဲ တွေ့ရလိမ့်မယ်၊ အဲဒါဟာ အာပေါဓာတ်ပဲ။ အဲဒီလို ဒီရုပ်ကိုယ်တောင်ပို့ကြီးကို ၄-စု ၄-ပုံ ခွဲခြားပြီး သိဘို့ပါဘဲ။

အရည်ကြည်မှုန့်ကလေးက စလာတယ်

ဒီရုပ်ကြီးကို လူတွေက တလုံးတည်း တခဲတည်း အထည်ဒြပ်ကြီးလို့ ဒီလိုထင်နေကြတယ်။ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ အင်မတန်သေးငယ်တဲ့ အစုအဝေးက စပြီး တဖြည်းဖြည်း ကြီးထွားလာတာ။ ဒါကြောင့် မာတာပေတ္တိကသမ္ဘဝံသုံ၊ မိဘတို့၏ သုက်သွေးကြောင့် ဖြစ်သော၊ ဂူမသံု ကာယသံု၊ ဤရုပ်ကိုယ်ကြီး၏။ အဓိဝစနံ၊ အမည်ပေတည်း-လို့ ဟောထားပါတယ်။

မိဘနှစ်ပါးရဲ့ သုက်နဲ့သွေးဥကို မှီပြီးတော့ ဖြစ်လာတာတဲ့၊ အဘရဲ့သုက်ဓာတ်နဲ့ အမိရဲ့ သွေးဥကလေး ဒီနှစ်ခုပေါင်း စပ်ပြီးတော့ ကလလခေါ်တဲ့ အရည်ကြည်ကလေးကစပြီး ဖြစ်လာပါတယ်။ အဲဒီအရည်ကြည်ထဲမှာ(ဒီနေရာမှာတော့ လက်

တွေနဲ့ ပြောလို့ မဖြစ်ဘူး၊ စာသဘောနဲ့ ပြောရတော့မှာဘဲ) ကာယဒသက ဘာဝဒသက ဝတ္ထုဒသက ဆိုတဲ့ ကလာပ်သုံးစည်း ကံကြောင့်ဖြစ်ပေါ်လာပါတယ်။ ဒီကလာပ်သုံးစည်းနဲ့ ကလလ ရေကြည်ရုပ်ဟာ ဘယ်လောက် ပမာဏ ရှိသလဲဆိုလို့ရှိယင်၊ အလွန်သေးငယ်ပါတယ်၊ ပကတိမျက်စိနဲ့ မမြင်နိုင်လောက်အောင် သေးငယ်ပါတယ်၊ နံရံပေါက်က ဝင်လာတဲ့ နေရောင်ခြည်ထဲမှာ တွေ့ရတဲ့ အသေးဆုံးအမှုန့်မျိုးကို အဏုမြူလို့ခေါ်ပါတယ်၊ အဲဒီအဏုမြူကို ၃၆-စိပ်စိပ်ပြီးတော့ တစိပ်ကို ပရမာဏုမြူလို့ ခေါ်ပါတယ်။ အဲဒီ ပရမာဏုမြူလောက်ရှိတယ်လို့ အကြမ်းမျဉ်း မှတ်ကြပါတော့။ တနည်းအားဖြင့်ဆိုယင်တော့ အသေးအနုတ်ဆုံး ဆံခြည်မျှင်ကလေး သို့မဟုတ် မွေးစသိုးရဲ့ အသေးဆုံး သိုးမွေးမျှင်ကလေးကို ဆီထဲထည့်ပြီး ပါလာတဲ့ဆီကို ခါပစ်ရမယ်၊ အဲဒီလို အထပ်ထပ်ခါပစ်တော့ နောက်ဆုံးကျလာတဲ့ ဆီပေါက်ကလေးဆိုတာ ရှိတယ်၊ အဲဒီနောက်တော့ ကျစရာဆီကို လုံးလုံး မရှိတော့ဘူး၊ အဲဒီလို နောက်ဆုံးကျလာတဲ့ ဆီပေါက်ကလေးလောက် ရှိတယ်လို့လဲ မှတ်ကြရမယ်။ အဲဒီဆီပေါက်ကို ပကတိမျက်စိနဲ့တော့ မမြင်နိုင်ပါဘူး၊ ကလလ ရေကြည်ဆိုတာ အဲဒီလောက်သေးငယ်တဲ့ အရည်ကြည်မှုန့်ကလေးပါဘဲ။ အဲဒီ အရည်ကြည်မှုန့်ကလေးထဲမှာ ကလာပ် သုံးစည်း ရုပ်ပေါင်း သုံးဆယ်ပါစပြီး ဒီရုပ်ကိုယ်ဟာ ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်တဲ့။

အဲဒီ အရည်ကြည်မှုန့်ကလေးဟာ မသိမသာ တဖြည်းဖြည်းချင်း ရင့်ကျက်ပြောင်းလဲနေပါတယ်။ ခုနစ်ရက်ကြာတဲ့အခါကျတော့ "ပဌမံ ကလလံ ဟောတိ၊ ကလလာ ဟောတိ အဗ္ဗုဒံ" ဆိုတဲ့ အတိုင်း အဲဒီ အရည်ကြည်ကလေးက နောက်ကျိကျိ ဖြစ်ချွဲချွဲ အမြှုပ်ဆိုတာကလေးဖြစ်လာပါတယ်။ အဲဒီ အမြှုပ်ကလဲ တဖြည်းဖြည်းချင်း ရင့်ကျက်ပြောင်းလဲပြီး ခုနစ်ရက် ကြာပြန်တော့ "အဗ္ဗုဒါ ဇာယတေ ပေသိ" လို့ဆိုထားတဲ့ အတိုင်း ငရုတ်ရေအနှစ် ပြစ်ပြစ်ကလေးလို အသားတစ်ကလေး ဖြစ်လာပါတယ်။ အဲဒီ မခိုင်မာတဲ့ အသားတစ်ကလေးကလဲ ခုနစ်ရက်ကြာပြန်တော့ "ပေသိ နိဗ္ဗတ္တတေ ဃနံ" လို့ ဆိုထားတဲ့အတိုင်း တခဲနက် ခိုင်မာတဲ့ အသားလုံးကလေး ဖြစ်လာပါတယ်။ အဲဒီ အသားခဲကလေးကလဲ ခုနစ်ရက်ကြာပြန်တော့ "ဃနာ ပသာခါ ဇာယန္တိ" လို့ ဆိုထားတဲ့အတိုင်း အဖုကလေး ငါးခုထွက်လာပါတယ်၊ ခေါင်းဖြစ်ဖို့ရန် အဖုကတခု၊ လက်နှစ်ချောင်း အတွက်က အဖုနှစ်ခု၊ ခြေနှစ်ချောင်း အတွက်က အဖုနှစ်ခု၊ အဲဒီအဖုငါးခုကို ခက်မငါးဖြာလို့လဲ ခေါ်ပါတယ်။

အဲဒီကနောက် တဖြည်းဖြည်းချင်း ကြီးထွားလာပါတယ်၊ ခေါင်းပုံသဏ္ဍာန် လက်ခြေ ပုံသဏ္ဍာန် ကိုယ် ပုံသဏ္ဍာန်တွေ ပြီပြီသသ ဖြစ်လာပါတယ်။ ၇၇ - ရက်မြောက် ကျတော့ မျက်စိအကြည်ရုပ် နားအကြည်ရုပ် နှာခေါင်း အကြည်ရုပ် လျှာ အကြည်ရုပ်တွေလဲ ဖြစ်ပေါ်လာကြတယ်လို့ ဆိုပါတယ်၊

နောက်ပြီးတော့ မိခင်ရဲ့ အစာအာဟာရမှ ရသခါတ်တွေကလဲ ခလေးကိုယ်ထဲမှာ စိမ့်ဝင်ပြီး လိုနေတဲ့ သံခါတ် ထုံးခါတ် စသည်ကို ဖြစ်စေတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ဒီပဋိသန္ဓေ ခလေးရုပ် ကြီးပွားလာပုံကတော့ ဆရာဝန်များရဲ့ မှတ်တမ်းကမှ ပိုပြီး သေချာပါတယ်။ ဘုရားဟောတရားတော်နဲ့ အဋ္ဌကထာ ဋီကာ တွေကတော့ ဆေးကုဘို့ မဟုတ်တဲ့အတွက် အမှန်းအတားရရုံ အကြမ်းမျဉ်းလောက်ပဲ ပြထား ပါတယ်။ ဆရာဝန်တွေရဲ့ မှတ်တမ်းကတော့ ဆေးကုဘို့အတွက်ဖြစ်တော့ သေသေချာချာ လက်တွေ့ စမ်းသပ်ပြီး ခါတ်ပုံတွေနဲ့တကွ ပြထားတာဖြစ်တဲ့ အတွက် သာပြီး သေချာတယ်လို့ ဆိုရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တရားနှလုံးသွင်းရာမှာတော့ ဒါလောက်သေချာဘို့မလိုပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ပါဠိ အဋ္ဌကထာ ဋီကာတွေမှာ အမှန်း အတား ရရုံလောက်သာ ပြထားပါတယ်။ အဲဒီလို တဖြည်းဖြည်းချင်း ကြီးရင့်လာပြီး တချို့က ခုနစ်လ တချို့က ရှစ်လ တချို့က ကိုးလ တချို့က ဆယ်လကြာတဲ့ အခါမှာ ဖွားမြင် လာပါတယ်။ ဒါကြောင့် ''မာတာပေတ္တိကသမ္ဘဝဿ၊ မိဘတို့၏ သုက်သွေး ကြောင့်ဖြစ်သော။ ဩဒနကုမ္မာသူပစယဿ၊ ဣရုပ်ကိုယ်ကြီး၏။ အဓိဝစနံ၊ အမည်ပေတည်း''လို့-ဟောထားပါတယ်။

အစာအာဟာရကြောင့်လဲ ကြီးလာတယ်

နောက်ပြီးတော့ ဒီရုပ်ကိုယ်ဟာ အစာအာဟာရကြောင့်လဲ ကြီးထွားလာတယ်။ ဒါကြောင့် ဩဒန ကုမ္မာသူပစယဿ၊

ထမင်း မှုံ့စသော အစာအာဟာရတို့ကြောင့် ကြီးပွားလာသော။ ဣမဿကာယဿ၊ ဤရုပ်ကိုယ်ကြီး၏။ အဝိဝစနံ၊ အမည်ပေတည်း-လို့လဲ ဟောထားပါတယ်။ မွေးဖွားပြီးတဲ့နောက် မိခင်ရဲ့ နို့ရည်ကို သောက်စို့ပြီးတော့လဲ ကြီးထွားလာတယ်။ အစာစားနိုင်တဲ့ အချိန်ကစပြီး ထမင်း မုံ့အစရှိတဲ့ အစာအာဟာရတွေကို စားသောက်ပြီး အဲဒီအာဟာရတွေကြောင့်လဲ ကြီးထွားလာတယ်တဲ့။ ဘယ်လိုလဲ ဆိုတော့ကာ စားမျိုလိုက်တဲ့ အစာထဲက တချို့ကို အစာအိမ်ထဲမှာရှိတဲ့ ပိုးကောင်ကလေးတွေက စားပစ်တယ်၊ တချို့က ကျင်ကြီး ဖြစ်သွားတယ်၊ တချို့က ကျင်ငယ် ဖြစ်သွားတယ်၊ တချို့က ဝမ်းမီးလောင်ပြီး ပျောက်ပျက်သွားတယ်၊ တချို့က ရသဓာတ် ဖြစ်ပြီးတော့ တကိုယ်လုံးပြန့်ပြီး အသွေးအသား စသည် ဖြစ်သွားတယ်လို့ ကျမ်းဂန်တွေမှာ ပြထားပါတယ်။ ဒီနေရာမှာလဲ ဆရာဝန်တွေရဲ့ မှတ်တမ်းကသာပြီး သေချာပါတယ်။ အဲဒီလို ရသဓာတ်ဖြစ်ပြီး အာဟာရက ဒီရုပ်ကိုယ်ကြီးကို ကြီးထွားလာစေပါတယ်။

အဲဒီလို ထမင်း မုံ့အစရှိတဲ့ အစာ အာ ဟာ ရ တွေ ကို စားပြီး ကြီးထွားလာတဲ့ အတွက် ၂-နှစ်သားရှိပြီ၊ ၃-နှစ်သားရှိပြီ၊ ၄-နှစ်သား၊ ၅-နှစ်သားရှိပြီ၊ ၁၀-နှစ်သား၊ ဆဲ့ငါးနှစ်သားရှိပြီ။ အသက် ၂၀- ၃၀- ရှိပြီ၊ လေး ငါး ခြောက်ဆယ် ရှိပြီ စသည်ဖြင့် ဒီရုပ်ကိုယ်ကြီးကို ပြောကြရတယ်။ ဒါပေမယ့် ငယ်ငယ် ခလေးရုပ်ကဘဲ လူကြီးရုပ် ဖြစ်လာတာ

တတိယအကြိမ်

တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ရုပ်အသစ်အသစ်တွေဖြစ်ပြီး ကြီးထွား လာပါတယ်။ ဥပမာ သစ်စေ့ကလေးဟာ သစ်ပင် ဖြစ်လာ သလိုပါဘဲ။ ညောင်စေ့ကလေးက ရေဓာတ် မြေဓာတ်စသည် ကို မှီပြီး အညှောက်ကလေးပေါက်လာတယ်၊ အဲဒီအညှောက်က အပင်ကလေး ဖြစ်လာတယ်၊ အဲဒီ အပင်ကလေးဟာ ရေဓာတ် မြေဓာတ်စသည်ကို မှီပြီး တဖြည်းဖြည်းချင်းကြီးလာ တယ်၊ နောက်ကျတော့ ရောမ ညောင်ပင်ကြီး ဖြစ်လာတယ်။ အဲဒီလို ဖြစ်လာရာမှာ အညှောက် ဖြစ်လာတဲ့အခါ ညောင်စေ့ မဟုတ်တော့ဘူး၊ အပင်ကလေး ဖြစ်လာတဲ့အခါ အညှောက် မဟုတ်တော့ဘူး၊ အပင်ကြီး ဖြစ်လာတဲ့ အခါမှာ အပင် နုကလေး မဟုတ်တော့ဘူး။ ဒါလိုပါဘဲ ဒီရုပ်ကိုယ်ကြီး ဟာလဲ သူ့အထဲပါဝင်တဲ့ ရုပ်တွေက ခဏမစဲ ဖြစ်ပျက်နေ ပါတယ်၊ အသစ်အသစ်တွေက ဖြစ်ဖြစ်လာတယ်၊ အဟောင်း အဟောင်းတွေက ပျက်ပျက်သွားတယ်။ တသွင်သွင်စီးသွား နေတဲ့ ရေစီးကြောင်းထဲမှာ ရေတွေဟာ အဟောင်း အသစ် မပြတ်ပြောင်းလဲနေသလိုပါဘဲ။ ဒါကြောင့် မမြဲတဲ့တရားတွေ ပါတဲ့။ ပြီးတော့ ဒီရုပ်ကိုယ်ကြီးကို သန့်စင်အောင် ရေချိုးခြင်း မျက်နှာသစ်ခြင်း နံ့သာလိမ်းခြင်း စသည်ဖြင့်လဲ မပြတ် ပြုပြင်ပေးနေရတယ်၊ နှိပ်နယ်ပြီးတော့လဲ ပြုပြင်ပေးနေရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီရုပ်ကိုယ်ကြီးက မခိုင်မြဲတဲ့ ရုပ်အစုအဝေးကြီး ဖြစ်တဲ့အတွက် ခဏမစဲ ပြိုကွဲပျက်စီးခြင်း သဘောလဲရှိနေပါ

တယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် အနိစ္စုစ္ဆာဒန ပရိမဒ္ဒန ဘေဒန ဝိဒ္ဓံသနဓမ္မဿ၊ မမြဲသော သဘောရှိ၍ နှံ့သာ လိမ်းပေးရခြင်း နှိပ်နယ်ပေးရခြင်း သဘောရှိလျက် ပြိုကွဲပျက်စီးခြင်းသဘောလဲရှိသော။ ဣမဿ ကာယဿ၊ ဤရုပ်ကိုယ်ကြီး၏။ အဓိဝစနံ၊ အမည်ပေဘည်း–လို့ ဟောထားပါတယ်။

အားလုံးပေါင်းပြီး ပြောလိုက်ကြဦးစို့။ ဘိက္ခု၊ ကုမာရကဿပရဟန်း။ ဝမ္မိကောတိ ခေါ၊ တောင်ပို့ ကြီးဟူ သော ဤအမည်သည်။ စာတုမ္မဟာဘူတိကဿ၊ ဓာတ် ၄-ပါးတို့၏ အစုအဝေးဖြစ်သော။ မာတာပေတ္တိကသမ္ဘဝဿ၊ မိဘတို့၏ သုက်သွေးကြောင့် ဖြစ်သော။ ဩဒနကုမ္မာသူပစယဿ၊ ထမင်း မုန့်အစရှိသော အစာအာဟာရကြောင့် ကြီးပွားလာသော။ အနိစ္စုစ္ဆာဒန ပရိမဒ္ဒန ဘေဒန ဝိဒ္ဓံသနဓမ္မဿ၊ မမြဲတဲ့ သဘောရှိ၍ နှံ့သာလိမ်းပေးရ နှိပ်နယ်ပေးရလျက် ပြိုကွဲပျက်စီးခြင်းသဘောရှိသော။ ဣမဿ ကာယဿ၊ ဤရုပ်ကိုယ်ကြီး၏။ အဓိဝစနံ၊ ဘင်စား၍ ခေါ်ထားသောအမည်ပေတည်း။

ဗြဟ္မာကြီးက တောင်ပို့ကြီးလို့ ဆိုတာဟာ တခြားဟာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီရုပ်ကိုယ်ကြီးကို ဆိုတာဘဲ။ ဒီရုပ်ကိုယ်ကြီးရဲ့ သဘောက ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ ဓာတ် ၄- ပါးတို့၏ အစုအဝေးမျှသာဖြစ်တယ်၊ မိဘတို့၏ သုက်သွေးကိုမှီပြီး ကလလ ရေကြည်ခေါ်တဲ့ အလွန်မတန်သေးငယ်တဲ့ အရည်ကြည်ကလေးမှ စပြီး ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ စားသောက်တဲ့ ထမင်း မုန့်စတဲ့အစာ

အာဟာရကြောင့် တဖြည်းဖြည်း ကြီးထွားလာတယ်၊ မျက်နှာသစ်ခြင်း ရေချိုးခြင်း နံ့သာလိမ်းပေးခြင်း နှိပ်နယ်ပေးခြင်းတို့ဖြင့် မပြတ်ပြုပြင်ပေးနေရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပြိုကွဲပျက်စီးတတ်လို့ မမြဲတဲ့ သဘောရှိတယ်။ အဲဒီလို သဘောရှိတဲ့ ဒီရုပ်ကိုယ်ကြီးကို တောင်ပို့ကြီးလို့ တင်စားပြီး ခေါ်ထားတယ်လို့ ဆိုလိုပါတယ်။ ဒါလောက်ဆိုယင် တောင်ပို့အကြောင်းကတော့ တော်လောက်ပါပြီ။ ရှေ့သွားကြဦးစို့။

မီးခိုးတွေ ထွက်နေတယ်

"ကာ ရတ္တိံ ဓူမာယနာ-ညဉ့်အခါမှာ မီးခိုးတွေထွက်နေတယ်ဆိုတာက ဘယ်ဟာပါလဲ မြတ်စွာဘုရား" လို့ ဆိုတဲ့ ဒီမေးခွန်းကို မြတ်စွာဘုရားက "ယံ ခေါ ဘိက္ခု ဒိဝါ ကမ္မန္တေ အာရဗ္ဘ ရတ္တိံ အနုဝိတက္ကေတိ အနုဝိစာရေတိ၊ အယံ ရတ္တိံ ဓူမာယနာ" လို့ ဖြေတော်မူပါတယ်။

ဘိက္ခု၊ ကဿပ ရဟန်း။ ဒိဝါကမ္မန္တေ အာရဗ္ဘ၊ နေ့ခင်း၌ လုပ်ရမည့် အမှုကိစ္စတို့ကို အကြောင်းပြု၍။ ရတ္တိံ၊ ညဉ့်အခါကာလ၌။ ယံ အနုဝိတက္ကေတိ အနုဝိစာရေတိ၊ အကြင်ကြံစည်စဉ်းစား၏။ အယံ၊ ဤညအခါကာလ၌ ကြံစည်စဉ်းစားခြင်းသည်။ ရတ္တိံ ဓူမာယနာ၊ ညအခါ၌ မီးခိုးလွှတ်ခြင်းပေတည်းတဲ့။ ဘုရားလက်ထက် ဟိုရှေးခေတ်တုန်းက လူတွေဟာ သိပ်ပြီး လောဘ မကြီးကြသေးဘူး။ ဒါကြောင့် အဲဒီ ခေတ်ကာလ

တတိယအကြိမ်

တုန်းက လူတွေဟာ စီးပွားရေးအလုပ်တွေကို နေ့လောက်သာ လုပ်ကြတယ်၊ ညပါ လုပ်ရတဲ့ အလုပ်ဆိုတာက အလွန်နည်းပါတယ်။ ယခုခေတ်မှာတော့ လူတွေမှာ လောဘတွေ တိုးပွားလာသလောက် လုပ်ငန်းနယ်ပယ်တွေကလဲ ကျယ်လာတယ်။ ဒါကြောင့် လုပ်ငန်းတွေကို နေ့ရောညပါ မပြတ်လုပ်နေကြရတယ်၊ စက်မှုလုပ်ငန်းတွေဆိုတာဟာ နေ့ရော ညရော ၂၄–နာရီပတ်လုံး မပြတ် လုပ်နေကြရတယ်။ ယခု မေးခွန်းအဖြေကတော့ ရှေးခေတ်အရ ဖြေထားပါတယ်။ ဟိုတုန်းက ညမှာ အလုပ်မရှိဘူး၊ လုပ်လို့လဲ မဖြစ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ည အခါမှာ နောက်တနေ့ကျတော့ လုပ်ရမည့်လုပ်ငန်းကိစ္စတွေနဲ့ စပ်ပြီး ကြံစည်စဉ်းစား နေရပါတယ်။ အဲဒါဟာ ညအခါ မီးခိုးတွေ ထွက်နေတာဘဲတဲ့။

ဒီနေရာမှာ ဒီမီးခိုးကို ကောင်းတဲ့မီးခိုး မကောင်းတဲ့မီးခိုးလို့ ဒီလိုလဲခွဲချင်ယင် ခွဲနိုင်ပါသေးတယ်။ ကောင်းတဲ့ မီးခိုးဆိုတာ ဘာလဲဆိုယင် နက်ဖြန်ကျယင် ကျောင်းသွားမယ်၊ ဘုရားသွားမယ်၊ ဥပုသ်သီတင်း သီလ ဆောက်တည်မယ်၊ ဆွမ်းလောင်းမယ်၊ ဆွမ်းလှူမယ်၊ တရားနာမယ် စသည်ဖြင့် ဒီလို ကြံစည်နေတာတွေပေါ့။ ဒီလို ကြံစည်နေတာတွေကို ကောင်းတဲ့ မီးခိုးလို့ ဆိုရပေလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီဒေသနာမှာ ရည်ရွယ်တာကတော့ လောကရေးရာ အမှုကိစ္စတွေအတွက် လောဘ ဒေါသ မောဟတွေနဲ့ ကြံစည်နေတာကို ရည်ရွယ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် လောကီ အလုပ်ကိစ္စတွေနဲ့စပ်ပြီး လောဘ ဒေါသ စိတ်ကူးတွေ ဖြစ်နေယင် "ငါ့မှာ မီးခိုးတွေထွက်နေပြီ"လို့သာ မှတ်ပေတော့။ ဒါပေမဲ့ ဒကာကတော့ လူလောကက ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို "ဒီလို မီးခိုးတွေ မထွက်စေရဘူး၊ ပိတ်ထားရမယ်" လို့ ဘုန်းကြီးတို့က အတင်း အကြပ် ပြော လို့ တော့ မဖြစ်ပေဘူး၊ မလွဲမကင်း သာ တဲ့ အ လုပ် ကိစ္စ နဲ့ စပ်ပြီးတော့ ကြံစည်ရဦးမှာဘဲ၊ မကြံစည်ဘဲ နေယင် လုပ်သင့်တဲ့ အလုပ်တွေကို မလုပ်မိလို့ စီးပွားဥစ္စာတွေ ဆုတ်ယုတ်ပျက်စီးကုန်မှာ စိုးရသေးတယ်။ ဒါကြောင့် ဒကာကတော့ လူတွေတော့ ဒီမီးခိုးကို အပိတ်ခိုင်းလို့ မဖြစ်ပေါ်ဘူး။ သဘောရှိ အခွင့်ပေးထားလိုက်မှ တော်မှာ သာပေါ့။ ယခု ဒေသနာကတော့ အရှင်ကုမာရကဿပမှ စပြီး ရဟန်းတွေအတွက်က လိုရင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ရဟန်းတွေမှာ နေ့ခင်းမှာ စီးပွားအတွက် အလုပ်လုပ်စရာ အကြောင်းထူးလဲ မရှိပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ရဟန်းတွေမှာ စားသောက် နေထိုင်ရေး အတွက် ဒကာ၊ ဒကာမတွေက အားလုံးလှူနေကြတာဘဲ၊ နံနက်အချိန်ကျယင် သင်္ကန်းရုံပြီး သပိတ်နဲ့ အရပ်ထဲ လျှောက်သွားယင် ဆွမ်းတွေ ဟင်းတွေ စားစရာတွေ အလွယ်တကူနဲ့ ရလာမယ် မဟုတ်လား။ သင်္ကန်းလဲ လှူနေကြတာဘဲ၊ ကျောင်းတွေကလဲ အသင့်ရှိ နေ တာ ဘဲ။ ဒီတော့ ဘာကြံဖို့ လိုသေးသလဲ။ မလိုပါဘူး။ ဒါကြောင့် ညအခါမှာ နက်ဖြန် သန်ဘက်

စသည်အတွက် စိတ်ကူးတွေ ဖြစ်ပေါ်လာယင် မီးခိုးတွေဘဲလို့ နှလုံးသွင်းပြီး အဲဒါတွေကို ပယ်ရလိမ့်မယ်။ ဒကာကာတို့ လူတွေလဲ တရားအားထုတ်နေတဲ့ ကာလပိုင်းအတွင်း ဒီလိုစိတ်ကူးတွေ ဖြစ်ပေါ်လာယင် အဲဒီလိုအခါမှာတော့ ဒီမီးခိုးတွေ မထွက်အောင် အားထုတ်ရမယ် ဒကာကာရဲ့။

မီးလျှံတွေထွက်နေတယ်

'ကာ ဒိဝါ ပဇ္ဇလနာ - နေ့အခါမှာ မီးလျှံတွေ ထွက်နေတယ်ဆိုတာက ဘယ်ဟာပါလဲ မြတ်စွာဘုရား" လို့ ဆိုတဲ့ မေးခွန်းကို မြတ်စွာဘုရားက "ယံ ခေါ ဘိက္ခု ရတ္တိံ အနုဝိတက္ကေတွာ အနုဝိစာရေတွာ ဒိဝါ ကမ္မန္တေ ပယောဇေတိ ကာယေန ဝါစာယ။ အယံ ဒိဝါ ပဇ္ဇလနာ" လို့ ဖြေတော်မူပါတယ်။

ဘိက္ခု၊ ကဿပရဟန်း။ ရတ္တိံ၊ ညဉ့်အခါ၌။ အနုဝိတက္ကေတွာ အနုဝိစာရေတွာ၊ ကြံစည်စဉ်းစားပြီး၍။ ဒိဝါ၊ နေ့အခါ၌။ ကမ္မန္တေ၊ အမှုကိစ္စတို့ကို။ ကာယေန၊ ကိုယ်ဖြင့်ရင်း။ ဝါစာယ၊ နှုတ်ဖြင့်ရင်း။ ယံ ပယောဇေတိ၊ အကြင်ယှဉ်စေ၏၊ လုပ်ကိုင်၏။ အယံ၊ ဤနေ့ခင်းကာလ၌ အမှုကိစ္စတို့ကို ကိုယ်နှုတ်ဖြင့် ယှဉ်စေခြင်း ပြုလုပ်ခြင်းသည်။ ဒိဝါ၊ နေ့အခါ၌။ ပဇ္ဇလနာ၊ မီးတောက် မီးလျှံတောက်၍ နေခြင်းပေတည်း။ ညက ကြံထားတဲ့ အလုပ်ကိစ္စတွေကို နေ့ကျတော့ ကိုယ်နဲ့ တလှုပ်

လှုပ် တရွရွ လုပ်နေတယ်၊ နှုတ်နဲ့ပြောဆိုပြီး ဆောင်ရွက်နေတယ်။ ညက လောဘနဲ့ ဒေါသနဲ့ ကြံထားတာတွေကို နေ့ကျတော့ ကိုယ်ထိ လက်ရောက် လုပ်တယ်၊ နှုတ်နဲ့လဲ စီမံပြီး ဆောင်ရွက်တယ်။ အဲဒါတွေဟာ နေ့အခါ မီးတောက်နေတာပါဘဲဘဲ့။ ဒီနေရာမှာ ထူးဆန်းတဲ့ တောင်ပို့ဆိုတာလဲ ရှိသေးတယ် ဒကာကံရ။ ဘယ်လိုတောင်ပို့လဲ ဆိုတော့ - သူများဟာတော့ ညက ကြံပြီး နေ့မှာ အလုပ်လုပ်တယ်။ သူကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ နေ့ကကြည့်ရှုစုံစမ်း ကြံစည်ပြီးတော့ သူများတွေ အိပ်နေကြတဲ့ညအခါကျမှ အသစ်သုတ်တဲ့ လူတွေပေါ့။ အဲဒီလို တောင်ပို့ကိုတော့ မူမမှန်တဲ့ တောင်ပို့လို့ ဆိုရမှာဘဲ။ ဒကာကံရေ၊ ယခုပြောလာတာ ပြဿနာဘယ်နှစ်ခု ပြီးသွားပြီလဲ၊ တောင်ပို့ကြီး ပြဿနာကတခု၊ ညအခါ မီးခိုးထွက်တဲ့ ပြဿနာက တခု၊ နေ့အခါ မီးလျှံထွက်တဲ့ ပြဿနာက တခု ဆိုတော့ ပြဿနာ ၃-ခု ပြီးသွားပြီ ဒကာကံရ။ ယခု ဗြာဟ္မဏ ဆရာကြီး ရောက်လာပြီ။

ဗြာဟ္မဏဆရာကြီး

"ကော ဗြာဟ္မဏော - ဗြာဟ္မဏဆရာကြီးဆိုတာ ဘယ်လို ပုဂ္ဂိုလ်ပါလဲ မြတ်စွာဘုရား" ဆိုတဲ့ မေးခွန်းကို မြတ်စွာဘုရားက "ဗြာဟ္မဏောတိ ခေါ ဘိက္ခု တထာဂတဿေတံ အဓိဝစနံ အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ" လို့ ဖြေတော်မူပါတယ်။

တတိယ အဖြေ

ဘိက္ခု၊ ကဿပရဟန်း။ ဗြဟ္မဇာလတိ ဇော်၊ ဗြဟ္မဇာလ ဆရာကြီးဟူသော ဤအမည်သည်။ အရဟတော၊ လူနတ် ဗြဟ္မာ သတ္တဝါအပေါင်းတို့၏ ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော။ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ၊ သစ္စာ ၄-ပါး ခပ်သိမ်းသောတရားတို့ကို ပိုင်းခြားဝေဘန် ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ဖြင့် မှန်ကန်စွာသိတော်မူသော။ တထာဂတဿ၊ ဝိပဿီစသော ရှေးရှေးဘုရားတို့နှင့် အလားတူစွာ ပွင့်ထွန်းတော်မူလာသော မြတ်စွာဘုရား၏။ အဓိဝစနံ၊ အမည်ပေတည်း။ ဗြဟ္မဇာလ ဆရာကြီးဆိုတာ တင်စားပြီး ခေါ်ထားတဲ့ အမည်တဲ့၊ အမှန်ကတော့ လူနတ်ဗြဟ္မာသတ္တဝါအပေါင်းတို့၏ ဆရာအစစ်ဖြစ်တော်မူတဲ့ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ အမည်ပါဘဲတဲ့။ ဒီမြတ်စွာဘုရားဟာ လူနတ် ဗြဟ္မာ သတ္တဝါ အပေါင်းတို့၏ ပူဇော်အထူးကိုလဲ ခံတော်မူထိုက်တယ်။ ပူဇော်အထူးကို ခံထိုက်တယ်ဆိုတာ သတ္တဝါတွေရဲ့ အပူဇော်ကို ခံလိုက်ယင် အဲဒီ သတ္တဝါတွေမှာ လိုလားတဲ့ ချမ်းသာတွေကို လိုလားတဲ့ အတိုင်းဘဲ ရစေနိုင်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်တယ်လို့ ချီးကျူးရပါတယ်။ ပြီးတော့ မြတ်စွာဘုရားဟာ တရားအလုံးစုံကို ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ဖြင့် မှန်ကန်စွာသိတော်မူတယ်။ ရှေးရှေးဘုရားရှင်တွေနဲ့လဲ ဉာဏ်စွမ်းရော တန်ခိုး ဣဒ္ဓိပါဒ်ရော အရာရာမှာ အလားတူ ဖြစ်တော်မူတယ်။ အဲဒီ မြတ်စွာဘုရားကိုဘဲ ဗြဟ္မဇာလဆရာကြီးလို့ တင်စားပြီး ဆိုပါတယ်တဲ့။

ဘာကြောင့် ဒီလို တင်စားခေါ်ရသလဲ ဆိုတော့-တပည့်တွေကို ညွှန်ကြားပုံချင်း တစိတ် တဒေသ တူလို့ပါဘဲ။ တူပုံကတော့ ဒီသားပါမောက္ခ ဗြာဟ္မဏဆရာကြီး ဆိုတာ တပည့် ၅၀၀-လဲ ရှိတတ်ပါတယ်၊ တထောင်လဲ ရှိတတ်ပါတယ်၊ အလွန်များတောင်မှ လေးငါးခြောက်ထောင် ခုနစ်ထောင်လောက်ရှိနိုင်ပါတယ်။ တပည့်တွေ သိန်းနဲ့ သန်းနဲ့ ချီပြီး ရှိတယ်လို့တော့ စာပေမှာ မရှိပါဘူး။ မြတ်စွာဘုရားမှာတော့ တပည့်တွေဟာ ၁၀-သိန်းလဲ မကဘူး၊ သိန်းတရာ တထောင်လဲ မကဘူး။ ကုဋေနဲ့ချီပြီး မရေမတွက်နိုင်အောင် များစွာဘဲ ရှိပါတယ်။ ဘုရား တဆူ တဆူမှာ ကျွတ်တမ်းဝင်တဲ့ ဝေနေယျသတ္တဝါတွေဟာ ၂၄- သင်္ချေနဲ့ ကုဋေ ၆၀၊ ပြီးတော့ နောက်ထပ် တသိန်းရှိတယ်လို့ **သောတတ္ထကီ ကျမ်းမှာ** ဆိုပါတယ်။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ လူချည်း မဟုတ်ပါဘူး၊နတ်တွေ ဗြဟ္မာတွေလဲ ပါပါတယ်။ပြီးတော့ နောက်ဘုရားလက်ထက်တွေကျမှ ကျွတ်တမ်းဝင်ကြမည့် သတ္တဝါတွေလဲ ယခုဘုရားသာသနာမှာ အများကြီး ရှိပါသေးတယ်။ ဒီလောက်များပြားတဲ့ သတ္တဝါတွေရဲ့ ဆရာဖြစ်တော်မူတဲ့ အတွက် မြတ်စွာဘုရားကို သတ္ထာ ဒေဝမနုဿာနံ - နတ်, လူတွေ အားလုံးတို့ရဲ့ ဆရာမြတ်ရယ်လို့ ချီးကျူးရပါတယ်။ အဲဒီလို မရေမတွက်နိုင်အောင် များစွာသော သတ္တဝါတို့၏ ဆရာဖြစ်တော်မူတဲ့

အတွက် မြတ်စွာဘုရားကို ဗြဟ္မဏဆရာကြီးလို့ တင်စားပြီး ခေါ်ထားပါတယ်။

သုမေဓ–လူရည်ချွန်ကလေး

ပြီးတော့ "ကော သုမေဓော–ကောင်းသော ဉာဏ်ပညာနှင့်ပြည့်စုံသော တပည့်လူ လိမ္မာ လူရည်ချွန်ကလေး ဆိုတာက ဘယ်လို လူပါလဲ မြတ်စွာဘုရား" လို့ ဆိုတဲ့ မေးခွန်းကို မြတ်စွာဘုရားက "သုမေဓော တိ ခေါ ဘိက္ခု သေခဿေတံ ဘိက္ခုနော အဓိဝစနံ" လို့ ဖြေတော်မူပါတယ်။

ဘိက္ခု၊ ကဿပရဟန်း။ သုမေဓောတိဧတံ၊ ကောင်းသော ဉာဏ်ပညာနှင့် ပြည့်စုံသော လူလိမ္မာ လူရည်ချွန် တပည့်ကလေးဟူသော ဤအမည်သည်။ သေခဿ၊ သီလ သမာဓိ ပညာ သိက္ခာ သုံးပါးကို ကျင့်ဆဲဖြစ်သော။ ဘိက္ခုနော၊ ယောဂီရဟန်း၏။ အဓိဝစနံ၊ အမည်ပေတည်း–တဲ့။ လူရည်ချွန်ကလေးဆိုတာ သေက္ခပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ အမည်ဘဲတဲ့။ သေက္ခပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာ သိက္ခတိ၊ ကျင့်တတ်၏၊ ဝါ၊ ကျင့်ဆဲဘည်း ဣတိ၊ ထို့ကြောင့်၊ သေခေါ၊ သေက္ခပုဂ္ဂိုလ်မည်၏–ဆိုတဲ့ ဝိဂြိုဟ်ဝစနတ္ထနဲ့အညီ ကျင့်ဆဲပုဂ္ဂိုလ်ကို သေက္ခလို့ ခေါ်ပါတယ်။ ဘာကို ကျင့်သလဲ ဆိုတော့–သီလ အကျင့်ကို ကျင့်တယ်၊ သမာဓိအကျင့်ကို ကျင့်တယ်၊ ပညာအကျင့်ကို ကျင့်တယ်။

အဲဒီလို သီလ သမာဓိ ပညာ အကျင့်ကို ကျင့်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ သေက္ခ ပုဂ္ဂိုလ်ပါဘဲ။ အထူး အားဖြင့် တော့ ဒီနေရာမှာ ဝိပဿနာ ပညာအကျင့်ကို ကျင့်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ သေက္ခ ပုဂ္ဂိုလ်လဲ မည်တယ်၊ သုမေဓခေါ်တဲ့ လူရည်ချွန်ကလေးလဲ မည်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သီလ သမာဓိ အကျင့် လောက်နဲ့တော့ ခွတ် ၄-ပါးအစုံ ရုပ်ကိုယ် တောင်ပို့ကြီးကို မခွဲနိုင်ဘူး၊ ဝိပဿနာ ပညာ အကျင့်နဲ့မှ ခွဲနိုင်ပါတယ်၊ နောက်နားကျတော့ ဝိပဿနာ ပညာ ပေါက်တူးနဲ့ တူးပုံကို လဲ ကြားရပါလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ဝိပဿနာ အကျင့်ကို ကျင့်မှ ဒီသုတ်အရ သေက္ခပုဂ္ဂိုလ်လဲ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ လူရည်ချွန် လဲ မည်ပါတယ်။ ဝိပဿနာ အကျင့်ကို ကျင့်ယင် သီလကလဲ ပြည့်စုံပြီး ဖြစ်ရပါတယ်၊ သမာဓိကလဲ ဝိပဿနာ ဉာဏ်နဲ့ တွဲပြီး အလိုလို ပါဝင်လာပါတယ်။ ဒီတော့ ဝိပဿနာ ရှုနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ သီလ သမာဓိ ပညာ သိက္ခာ သုံးပါးလုံးကို အပြည့်အစုံကျင့်နေတဲ့ သေက္ခပုဂ္ဂိုလ်လဲ ဖြစ်ပါတယ်၊ လူရည် ချွန်လဲ မည်ပါတယ်။ ဒီတော့ ဒကာ ကိုရေ သုမေဓခေါ်တဲ့ ကောင်းသော ဉာဏ်ပညာနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ လူရည်ချွန်ကလေး မဖြစ်ချင်ဘူးလား။ (ဖြစ်ချင်ပါတယ်ဘုရား)။ ဖြစ်ချင်ယင် ခဏနေတော့ ဝိပဿနာအကျင့်ကို လက်တွေ့ ကျင့်ကြည့်ရ လိမ့်မယ်။ ဟော အဖြေ ဆောင် ပုဒ်တခု စုံသွားပါပြီ၊ ကဲ အဲဒါကို လိုက်ဆိုကြရမယ်။

တတိယအ ...

တောင်ပို့-ကိုယ်ထည်၊ ကြံစည်-မီးခိုး၊ ပြုမျိုး-မီးပါ၊
ဆရာ-ဘုရား၊ တပည့်ကား၊ မှတ်သား ယောဂီတည်း။

တောင်ပို့ဆိုတာ ရုပ်ကိုယ် အထည်ဒြပ်ကြီးကို ဆိုဘယ်၊ မီးခိုးဆိုတာ ကြံစည်တာကို ဆိုဘယ်၊ မီးလျှံဆိုဘာ ပြုလုပ်ပြောဆိုဘာကို ဆိုတယ်၊ ဆရာကြီးဆိုတာ မြတ်စွာဘုရားကို ဆိုတယ်၊ တပည့်လူရည်ချွန်ဆိုဘာ ရှုမှတ်နေတဲ့ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်ကို ဆိုတယ်လို့ အတိုချုပ်မှတ်ရန် ဆောင်ပုဒ်ပဲ။

၂-မိနစ်အားထုတ်ရန်

ယခု ၁၀-နာရီရှိသွားပါပြီ။ ဒါကြောင့် ဟောပြောဘာကို ဒီတွင် ရပ်ပြီး ကိုယ်တွေ့ အားထုတ်ကြည့်ကြရအောင် အားထုတ်ပုံနည်းကို အကျဉ်းချုပ် ပြောကြဦးစို့။ ခုနက ဒကာကံက လူရည်ချွန်ကလေး ဖြစ်ချင်ပါတယ်လို့ ပြောတဲ့အတိုင်း သုမေဓ ခေါ်တဲ့ လူရည်ချွန် တပည့်ကလေး ဖြစ်ရအောင် လက်တွေ့ ရှုမှတ်ကြည့်ကြစို့ရဲ့။ ဒီမှာ ယခု တရားနာနေကြတဲ့ ပရိသတ်ကတော့ အားထုတ်ဘူးတဲ့ ယောဂီတွေဘဲ များဟန်တူပါတယ်၊ အားမထုတ်ဘူးတဲ့ သူကတော့ ခပ်နည်းနည်း လောက်ပဲ ရှိပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီအားမထုတ်ဘူးသေးတဲ့ လူတွေ အတွက်က လိုရင်းပါဘဲ၊ အဲဒီ လူတွေဟာ ဒီဒေသနာဘော်အရ သုမေဓ ကောင်းသော ပညာရှိဆိုဘဲ့ လူချွန်ချွန်ပုဂ္ဂိုလ်စာရင်းဝင် ဖြစ်သွားအောင် အားလုံးဘဲ အားထုတ်ကြရမယ်။

ဘယ်လို အားထုတ်ရမလဲ ဆိုယင် အားထုတ်ပုံကတော့ ရှေးကတည်းက ကြားနေတာလို့ သိပြီး ဖြစ်နေကြမှာပါ။ ဒါကြောင့် အရိယာဝါသ တရားထဲက ဆောင်ပုဒ်ကလေးနဲ့ အတိုချုပ် ပြောရမှာဘဲ။ အဲဒါကလေးက ဘာလဲ ဆိုယင် "သဘာရာဏ္ဍန စေတသာ သမန္နာဂတော"တဲ့ သတိအစောင့် အရှောက်ကလေးနဲ့ ပြည့်စုံပါစေလို့ ဆိုလိုပါတယ်။ သတိ အစောင့် အရှောက်ကလေးနဲ့ ပြည့်စုံနေလို့ရှိယင် အရိယာ နေအိမ်ထဲ ရောက်နေတာပါဘဲ၊ စိတ်တိုင်း စိတ်တိုင်းမှာ သတိ အစောင့်အရှောက်ကလေး ပါပါစေ၊ စိတ်တိုင်း စိတ်တိုင်းမှာ သတိ အစောင့် အရှောက်ကလေး ပါလို့ရှိယင် အဲဒါဟာ အရိယာနေအိမ်နဲ့ လုံလုံခြုံခြုံကြီး နေရတာပါဘဲ၊ စိတ်တခု တခုဖြစ်ယင် တခါတခါမှတ်ရမယ်၊ အမှတ်ရတိုင်း အမှတ် ရတိုင်း အရိယာ နေအိမ် ရောက်ပြီးတော့ အပါယ်ဘေးမှ လုံခြုံနေတယ်၊ အဲဒါ အစဉ်အတိုင်း တက်သွားမယ်ဆိုလို့ရှိယင် အရိယ မဂ်တွေကို ရောက်ပြီးတော့ သံသရာ ဝဋ္ဋဆင်းရဲ ဘေးတွေမှ အကုန်လုံးလဲ လုံခြုံပါတယ်။ အဲဒီလို အရိယမဂ် ကို မရောက်နိုင်ဦးတော့ စိတ် ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်း အမှတ်ရနေ တယ် ဆိုလို့ရှိယင် အပါယ်လေးပါးကတော့ လုံခြုံနေတာဘဲ။ ဒီလို အမှတ် ရနေရင်းနဲ့ သေသွားမယ် ဆိုယင် အပါယ် လေးပါးကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ မကျနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် - ဒီလို အမှတ်ပြီး သတိ ဖြစ်နေတာကို **အရိယာဝါသ**- အရိယာနေ

အိမ်လို ခေါ်တယ်။ အဲဒီ **အရိယာဝါသ** - အရိယာ နေအိမ် တရားကို "ဖြစ်တိုင်းမှတ်ရှု၊ သတိပြု၊ စောင့်မှုအစဉ်ထား"လို့ ဒီအတိုင်း ဘုန်းကြီးက ဆောင်ပုဒ်ကလေး ပေးထားတယ်။

ဖြစ်တိုင်းမှတ်ရှု၊ သတိပြုသဲ့၊ ဖြစ်တိုင်း ဆိုဘာဘာလဲ စိတ်ဖြစ်တိုင်းပေါ့၊ မြင်တဲ့စိတ်ဖြစ်တိုင်း၊ ကြားတဲ့စိတ်ဖြစ်တိုင်း၊ နံတဲ့စိတ်ဖြစ်တိုင်း၊ အရသာသိတဲ့ စိတ်ဖြစ်တိုင်း၊ တွေ့ထိတဲ့စိတ် ဖြစ်တိုင်း၊ ကြံစည်စိတ်ကူးတဲ့စိတ်တွေ ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်း ဒါပါဘဲ၊ အဲဒီ စိတ်တိုင်း စိတ်တိုင်းသာ အမှတ်ရပါစေ၊ ရှေ့က မြင်တဲ့စိတ်ကလေးဘခု ဖြစ်ပေါ်သွားယင် နောက်က အဲဒီမြင်တာကို အမှတ်ရလိုက်ပါ၊ ရှေ့က ကြားသိတဲ့စိတ်ကလေး ဖြစ်သွားယင် နောက်က အဲဒီကြားသိတာကလေးကို အမှတ်ရပါစေ၊ အမှတ်ရမှုကလေး နောက်ကပါလာပါစေ၊ နောက်ကနေပြီး ထည့်ပေးနေဘို့ပါဘဲ။ ဘာနဲ့ တူနေသလဲဆိုတော့ နလံထခါစ ပုဂ္ဂိုလ်များမှာ မသင့်တဲ့အစာအာဟာရတွေ စားမိလို့ရှိယင် နောက်က အစာကြေ ဆေးကလေး စား ပေး ရ သ လို ပါဘဲ။ အဆိပ်ဖြေဆေး အစာကြေဆေးကလေး နောက်က စားပေးရတယ်၊ အဲဒါနဲ့တူပါတယ်။ မြင်တိုင်း ကြားတိုင်း တွေ့တိုင်း သိတိုင်း ဒွါရခြောက်ပါးက ပေါ်တိုင်း ပေါ်တိုင်း နောက်ကနေပြီး အမှတ်သတိကလေး ထည့်ပေးနေဘို့ပါဘဲ၊ အဲဒါဟာ အရိယာ နေအိမ် ရောက်နေတာဘဲ၊ ဘေးရန် အန္တရာယ်တွေ လုံခြုံနေတာပေါ့။

အမှတ် သတိကလေး ထည့်ပေးတော့ သတိဘွင် ဖြစ်တာလားလို့ဆိုယင်၊ ဘယ်ဟုတ်မလဲ ဒကာကံရေ။ ဒီအထဲမှာ အားထုတ်တဲ့ ဝီရိယလဲပါတယ်၊ အဲဒါက သမ္မာဝါယာမ တဲ့ ဟုတ်လား၊ ဒီအထဲမှာ တည်ကြည်တဲ့ သမာဓိလဲပါတယ်၊ အဲဒါက သမ္မာသမာဓိတဲ့၊ ဒီအထဲမှာ သူ့ဟာသူ အမှန်အတိုင်းရှုမှတ်ပြီးသိတဲ့ သမ္မာဒိဋ္ဌိလဲပါတယ်၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိနဲ့တွဲပြီး သမ္မာသင်္ကပ္ပလဲပါတယ်။ သမ္မာဝါစာ သမ္မာကမ္မန္တ သမ္မာအာဇီဝ ဆိုတဲ့ သီလမဂ္ဂင်တွေ ကတော့ သီလ ဆောက်တည် လိုက်ကတဲ့က ပြည့်စုံနေတယ်။ ဒီမဂ္ဂင်ရှစ်ပါး တရားတွေ အကုန်လုံးပါဝင်နေတယ်၊ ဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် "ဖြစ်တိုင်းမှတ်ရှု၊ သတိပြု၊ စောင့်မှုအစဉ်ထား" ဆိုတဲ့ အရိယာဝါသတရားဟာ လုပ်ငန်းစဉ်ကလေး အတိုချုပ်ပါဘဲ၊ သတိပဋ္ဌာန်နဲ့ ပြောလို့ရှိယင် သတိပဋ္ဌာန်တရားပါဘဲ ဒကာကံရ။ အပ္ပမာဒေန သမ္မာဒေထ ဆိုတဲ့ ဒေသနာအရနဲ့ ပြောလို့ရှိယင်လဲ အပ္ပမာဒတရားပါဘဲ ဟုတ်လား၊ "အပ္ပမာဒေါ အမတံ ပဒံ" ဆိုတဲ့ ဒေသနာအရပြောလို့ရှိယင်လဲ အပ္ပမာဒတရားဘဲ ဟုတ်လား၊ ဒါဟာ အင်မတန်အရေးပါ အရာရောက်တဲ့ တရားဘဲ။ ကိုင်း ကိုင်း ရှေးဦးစွာ ဒါလေး ဆိုကြဦးစို့၊ ဒီဆောင်ပုဒ်ကလေးက ပေထားတဲ့ စာရွက်ထဲမှာတော့ မပါဘူး။

တတိယအကြိမ်

ဖြစ်တိုင်းမှတ်ရှု၊ သတိပြု၊စောင့်မှုအစဉ်ထား။ (၃-ခါဆို)

စိတ်ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်း နောက်က အမှတ် သတိကလေး ထည့်ပေးပါတဲ့၊ ဒီတော့ မြင်တိုင်း မြင်တိုင်း ရှုရ မှတ်ရလိမ့်မယ်နော်။ မြင်တိုင်း မြင်တိုင်း မြင်တယ် မြင်တယ်လို့ ရှုမှတ်ရမယ် ကြားလား။ ကြားတိုင်း ကြားတိုင်း ကြားတယ် ကြားတယ်လို့ ရှုမှတ်ရလိမ့်မယ်။ နံတိုင်း စားသိတိုင်း၊ နံတယ် စားသိတယ်လို့ ရှုမှတ်ရလိမ့်မယ်။ တွေ့ထိတိုင်းလဲ ထိတယ် ထိတယ်လို့ ရှုမှတ်ရလိမ့်မယ်၊ အဲဒီ ထိတယ်ဆိုတဲ့ အမှတ်ထဲမှာ ကိုယ် အမူအရာ လှုပ်ရှားမှုတွေလဲ အကုန် ပါဝင်တယ်။ "ဂစ္ဆန္တောဝါ ဂစ္ဆာမီတိ ပဇာနာတိ" စသည်ဖြင့်ဟောထားတဲ့ ကာယာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန် တရားတွေလဲ ဒီထဲ ပါဝင်သွားတယ်။ သွားတဲ့အခါမှာ လှုပ်တဲ့ ကိုယ် အစိတ်အပိုင်းက တောင့်တင်း လှုပ်ရှားမှုတွေ ဖြစ်တယ်၊ ဒီ တောင့်တင်း လှုပ်ရှားမှုတွေဟာ ကိုယ် အစိတ်အပိုင်းထဲမှာ ရှိတဲ့ ကာယပသာဒတွေနဲ့ တိုက်ခိုက်ပြီးတော့ ဖြစ်တယ်၊ အဲဒီမှာ ကာယဝိညာဏ်ကလေးက ထိသိသွားတယ်၊ ထိယင်ထိတယ် တောင့်ယင် တောင့်တယ် ဆိုတာတွေကို သူက စပြီးတော့ သိတယ်။ အဲဒါကို ဝိပဿနာနဲ့ လိုက်ပြီးတော့ သွားယင် "သွားတယ် သွားတယ်" "ကြွတယ် လှမ်းတယ် ချတယ်" လို့ ဒီလိုမှတ်တော့ အဲဒီ ကိုယ်အစိတ်အပိုင်းထဲမှာ တောင့်တင်းမှု လှုပ်ရှားမှုတွေကို အထင်အရှား တွေ့ရတယ်။ အဲဒါဟာ လုပ်ငန်းစဉ်ပါ

ဘဲ။ ပြီးတော့ ကွေးယင်လဲဘဲ ကွေးတယ် ကွေးတယ်မှတ်၊ ဒါလဲဘဲ တောင့်တင်း လှုပ်ရှားတာတွေကို ထိသိမှုဘဲ။ ဗိုက်ထဲက တောင့်တင်း လှုပ်ရှားမှုတွေကို "ဖောင်းတယ် ပိန်တယ်" လို့မှတ်၊ ဒါလဲ တွေ့ထိမှုတွေဘဲ။ ပြီးတော့ သက်သက်စိတ်ကူး ကြံစည်မှုတွေလဲ ရှိတယ်၊ အဲဒီ စိတ်ကူး ကြံစည်မှုတွေကိုလဲ ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်း မှတ်ရမယ်၊ ဒါဟာ လုပ်ငန်းစဉ်ပါဘဲ။ ဒါပမယ်လို့ တရားအားထုတ်ခါစ ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ မြင်တိုင်း ကြားတိုင်း တွေ့တိုင်း သိတိုင်းကို အကုန်လုံး လိုက်ပြီးတော့ မှတ်ရမယ်ဆိုယင် မဖြစ်သေးဘူး ဒကာကံရ။ ဒါကြောင့် နဲနဲက စပြီးတော့ ရှုရမယ်၊ ဘယ်ကစပြီး ရှုရမလဲ ဆိုတော့ ထင်ရှားရာကဘဲ စပြီးရှုရပါတယ်။

"ယထာ ပါကဋံ ဝိပဿနာ ဘိနိဝေသော"တဲ့။ ဝိပဿနာ ဘိနိဝေသော၊ ဝိပဿနာကိုစ၍ နှလုံးသွင်းခြင်းသည်။ ယထာ ပါကဋံ၊ ထင်ရှားစဉ်အတိုင်း။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ထင်ရှားတဲ့ အစဉ်အတိုင်း ရှုနိုင်ပါတယ်တဲ့။ ဘယ်က ထင်ရှား ထင်ရှား အဲဒီထင်ရှားရာကစပြီး ရှုပါတဲ့။ များသောအားဖြင့် ကိုယ်အမူ အရာ ရုပ်က ထင်ရှားပါတယ်။ ဒါကြောင့် ရုပ်က စပြီး ရှုရ မယ်လို့ အဋ္ဌကထာများက ပြောပါတယ်၊ ရုပ်ထဲမှာလဲ သာပြီးထင်ရှားတဲ့ မဟာဘုတ် လေးပါးက စပြီး ရှုရမယ်။ မဟာဘုတ် လေးပါးထဲကဆိုယင် ဘယ်မဟာဘုတ်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ထင်ရှားရာက စပြီး ရှုရပါတယ်။

ဒါပေမယ်လို့ သတိပဋ္ဌာန်မှာတော့ ဝါယောဓာတ် ရုပ်တွေကို "ဂစ္ဆန္တော ဝါ ဂစ္ဆာမိတိ ပဇာနာတိ" စသည်ဖြင့် ပြထားတော့ ဝါယောဓာတ်ကစပြီး ရှုရလိမ့်မယ်။ ဝါယောဓာတ်ထဲမှာလဲဘဲ ယခုလိုထိုင်နေတဲ့အခါ ငြိမ်နေတဲ့ အခါဆိုတော့ "ထိုင်တယ်-ထိုင်တယ်"လို့မှတ်၊ တောင့်တင်းတဲ့ ဝါယောဓာတ်ကို သိပါတယ်။ ဒါပေမယ်လို့ ထိုင်တယ် ထိုင်တယ်လို့ လွယ်လွယ်ကူကူကလေး မှတ်နေယင်တော့ သမာဓိအားက များပြီး ဝီရိယအားက နည်းနေတတ်တယ်။ ဒါကြောင့် ထိုင်နေတဲ့ အခါကာလမှာ တခုထဲ မမှတ်ဘဲနဲ့ ဗိုက်ထဲက ဖောင်းတက်လာလိုက် ပိန်ကျသွားလိုက်နဲ့ အဲဒီလို အပြောင်း အလွဲ ရှိတဲ့ တောင့်တင်းမှုကို ရှုဘို့ မှတ်ဘို့ရာ ဘုန်းကြီး တို့ဟာ ညွှန်ကြားထားပါတယ်၊ အားလုံး ပုဂ္ဂိုလ်တွေ တညီထဲဖြစ်အောင် ဒီအတိုင်းဘဲ ရှုဘို့ မှတ်ဘို့ ညွှန်ကြားထားပါတယ်။

ဒါကြောင့်ဝမ်းဗိုက်ကဖောင်းတက်လာတဲ့အခါမှာ "ဖောင်းတယ်"လို့မှတ်။ပိန်ကျသွားတဲ့အခါမှာ"ပိန်တယ်"လို့မှတ်ရမယ်။ "ဖောင်းတယ် ပိန်တယ်" ဆိုတဲ့ အမည်ကလေးတွေကတော့ စိတ်ထဲကပါဘဲ၊ ပါးစပ်က ရွတ်ဘို့ ဆိုဘို့ မဟုတ်ပါဘူး။ လိုရင်းကတော့ သိဘို့ရာက လိုရင်းပါဘဲ။ "ရှုတယ်, မှတ်တယ်, သိတယ်, နှလုံးသွင်းတယ်" ဆိုတာတွေဟာ အတူတူပါဘဲ။ တချို့က "ဘယ်လိုတော့ မဆိုကောင်းဘူး ဘယ်လိုဆိုရမယ်" လို့ ဥပဒေတွေ ပေးကြတယ်၊ အဲဒီ ဥပဒေ ပေးတာက

အလကား အလုပ်ပိုတွေပါ၊ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် သိတာက လိုရင်းပါဘဲ၊ ဟုတ်လား။ သိတယ် သိတယ်ဆိုလဲ သိတာဘဲ၊ ရှူတယ် ရှူတယ်ဆိုလဲ သိတာဘဲ၊ မှတ်တယ်ဆိုလဲ သိတာဘဲ၊ နှလုံးသွင်းတယ်ဆိုလဲ သိတာဘဲ၊ ဆင်ခြင်တယ်ဆိုလဲ သိတာဘဲ၊ အတူတူချည်းပါဘဲ၊ ပြောလွယ်အောင် ဘုန်းကြီးတို့က မှတ်တယ်လို့ဘဲ ပြောပါတယ်။

အဲဒီတော့ ဖောင်းတဲ့ အခါမှာ "ဖောင်းတယ်" မှတ်၊ ဖောင်းစက ဖောင်းဆုံးတိုင်အောင် သိရမယ်၊ ပိန်တဲ့ အခါမှာ "ပိန်တယ်" မှတ်၊ ပိန်စက ပိန်ဆုံးတိုင်အောင် သိရမယ်။ အသက်ရှူကိုတော့ ပြင်ရဘူး ဒကာကံရ။ ဟုတ်လား။ အသက်ရှူကို နှေးအောင်လဲ အောင့်ထားဘို့ မလိုဘူး၊ မြန်အောင်လဲ အထူးအားစိုက်ပြီး ရှူနေဘို့ မလိုဘူး။ ပြင်းပြင်းလဲ ရှူဘို့ရာမလိုပါဘူး၊ ပကတိရှူနေကျ အတိုင်းဘဲ သူ့ဟာသူ ရှူနေရာမှာ နောက်ကလိုက်ပြီး ရှုမှတ်နေဘို့ပါဘဲ။ "ဝိပဿနာ ရှုတယ်" ဆိုတာဟာ မရှိသေးတဲ့ တရားတွေကို အသစ်လင်ပြီး ရှုရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ရှိပြီးသားဖြစ်တဲ့ သူ့ဟာသူ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ တရားတွေကို အစဉ်အတိုင်း လိုက်ပြီး ရှုမှတ်နေရုံပါဘဲ။

ဒါကြောင့် ဖောင်းတဲ့အခါမှာ "ဖောင်းတယ်" လို့ ပိန်တဲ့ အခါမှာ "ပိန်တယ်" လို့ အစဉ်အတိုင်း လိုက်ပြီး ရှုမှတ်နေရုံပါဘဲ၊ အဲဒီလို မှတ်နေရင်း စိတ်က တခြား ထွက်သွားလို့

တတိယအကြိမ်

နှိုယင် အဲဒီထွက်သွားတဲ့ စိတ်ကိုလိုက်ပြီး မှတ်ရမယ်၊ သွားယင် "သွားတယ်" ရောက်ယင် "ရောက်တယ်" ကြံယင် "ကြံတယ်" မှတ်ပေါ့၊ လွယ်လွယ်ပါဘဲ၊ ဘာမှ မခက်ဘူး၊ ဒီလို စိတ်ကို မှတ်တာက စိတ္တာနုပဿနာဘဲ။ ပြီးယင် ဖောင်းတာ ပိန်တာကို ပြန်မှတ်။ အဲဒီ အထဲက နေပြီး ညောင်းတာ ပူတာ နာကျင် ကိုက်ခဲတာတွေ ထင်ရှားလာလို့ရှိယင် အဲဒါတွေကို မှတ်၊ ညောင်းယင် ညောင်းတဲ့ နေရာကလေးကို စိုက်ပြီးတော့ "ညောင်းတယ် ညောင်းတယ်" လို့မှတ်၊ ပူယင် ပူတဲ့နေရာကလေးကို စိုက်ပြီး "ပူတယ် ပူတယ်" လို့မှတ်၊ နာယင် "နာတယ် နာတယ်" မှတ်ပေါ့။ ဒါတွေက ဝေဒနာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန်ဘဲ။ အဲဒီလိုမှတ်ပြီးတော့ "ဖောင်းတယ် ပိန်တယ်" ပြန်မှတ်သွားရုံပါဘဲ။ ပြီးတော့ အသံကြားလို့ရှိယင် "ကြားတယ်" လို့မှတ်၊ ပြီးတော့ "ဖောင်းတယ် ပိန်တယ်" ပြန်မှတ်၊ တထိုင်အတွင်းတော့ ဒါလောက်ပါဘဲ။

တနေ့လုံး အချိန်ကြာမြင့်စွာ အားထုတ်နေတဲ့ အခါမှာတော့ ကွေးတာ ဆန့်တာ လှုပ်ရှားတာတွေလဲ မှတ်ရပါလိမ့်ဦးမယ်၊ ဒီပြင် အမူအရာတွေလဲ မှတ်ရလိမ့်ဦးမယ်၊ အဲဒီ ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်း အမူအရာတွေ ရှုဘို့ပါဘဲ။ ယခု တထိုင် အတွင်းကလေး ခဏ မှတ်ရမှာတော့ ဆားမြီးတဲ့ သဘောကလေးပေါ့၊ တရား အရသာကလေး ဆားမြီး ကြည့်တဲ့ သဘောကလေးပါဘဲ၊ မကြာပါဘူး၊ ၂- မိနစ် လောက်

ကလေး မှတ်ရမှာ၊ ၂-မိနစ်ဆိုတာ တခဏကလေးဘဲ၊ ဘာမှ မကြာဘူး၊ အဲဒီလောက်ကလေးတော့ အားထုတ်ကြဦးစို့ရဲ့။ ဒါလောက်ကလေးတော့ အားထုတ်မှ သုမေဓ–ကောင်းသော ပညာရှိ လူလိမ္မာ တပည့်ကလေးဖြစ်မှာ ဒကာကံရ။ ခုနက ကောင်းသော ပညာရှိ တပည့် လူလိမ္မာ ပညာရှိကလေးဖြစ်ချင်တယ်ဆို မဟုတ်လား၊ ဖြစ်ချင်ယင် အားထုတ်မှ ဖြစ်မှာ၊ အားမထုတ်ဘဲနဲ့တော့ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အားထုတ်ဘူးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အတွက်ကတော့ ဖြစ်နေပါပြီ၊ အားမထုတ်ဘူးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေအတွက် သုမေဓ – တပည့် လူလိမ္မာကလေးဖြစ်အောင် တရားအားထုတ်ပြီး ကြည့်ကြဦးစို့ရဲ့။

အားထုတ်ခါနီးမှာ နှလုံးသွင်းပုံကလေးကလဲ ရှိသေးတယ် ဒကာကံရ။ ဘယ်လို နှလုံးသွင်းရမလဲဆိုတော့ “အဒ္ဓါ ဣမာယ ပဋိပဒါယ ဇရာမရဏမှာ ပရိမုစ္စိဿာမိ” လို့ နှလုံးသွင်းရမယ်တဲ့ ဝိသုဒ္ဓိမဂ် အဌကထာက ညွှန်ထားတယ်။ ဣမာယ ပဋိပဒါယ၊ ဤအကျင့် ပဋိပတ်ဖြင့်။ ဇရာမရဏမှာ၊ အိုခြင်း သေခြင်းမှ။ ဝါ၊ အိုခြင်း သေခြင်း အစရှိသော သံသရာ ဝဋ်ဆင်းရဲ အပေါင်းမှ။ အဒ္ဓါ၊ မချွတ်ကေန်။ ပရိမုစ္စိဿာမိ၊ လွတ်မြောက်ရတော့မှာ ပါတကားလို့ ဒီ လိုနှ လုံး သွင်းရမယ်တဲ့။

လောကမှာ စားရေး သောက်ရေး နေရေး ထိုင်ရေး အတွက် လုပ်ရ ကိုင်ရတာကိုဘဲ အဆင်သင့်လို့ရှိယင် ဝမ်း

မြောက် ဝမ်းသာဖြစ်ရတယ်၊ တချို့များ သီချင်းတွေ ဆိုလို့ အလုပ် လုပ်နေလိုက်တာ၊ အဲဒီ အလုပ် လုပ်တဲ့ အတွက် သူ့မှာ ဘယ်လောက် ရမှာတုံး ဆိုယင် တနေ့စာ ကလေး လောက်ပဲ ရပါတယ်၊ အကြောင်းညီညွတ်လို့ရှိယင် နှစ်ရက် သုံးရက်စာလဲ ရချင်ရမှာပေါ့၊တနေ့လုပ်တဲ့အတွက် ဆယ်ရက်စာ တလစာ ရတာကတော့ အင်မတန်ရှားပါတယ်၊ တနှစ်လုံး အတွက် စားလောက်တယ်ဆိုတာကတော့ မရှိပါဘူး၊ တသက် လုံးဆိုတော့ သာဝေးသေးတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလောက် တရက် နှစ်ရက်စာ အလုပ်ကလေး လုပ်ရတာနဲ့ဘဲ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာဖြစ်ပြီးတော့ လုပ်နိုင်လို့ရှိယင်, စားဘို့ သောက်ဘို့ ရာကလေး ရတာနဲ့ သီချင်း ဆိုပြီး အလုပ် လုပ်နိုင်လို့ရှိယင်၊ ယခု တသံသရာလုံး တွေ့သွားမဲ့ ဆင်းရဲဒုက္ခ ငြိမ်းအောင်လို့ တရားအားထုတ်ရတာဟာ ပိုပြီး ဝမ်းသာစရာ မကောင်းဘူး လား။ သီချင်းဆိုရုံတွင် မကဘူး ဆိုင်းပါတီးပြီးတော့တောင် အားထုတ်စရာ ကောင်းပါသေးတယ်၊ အင်မတန် ဝမ်းသာ စရာ ကောင်းပါတယ်၊ အဲဒီတော့ ဝမ်းသာစရာ ကောင်းတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ရတော့မှာဘဲလို့ ဒီလို နှလုံး သွင်းပြီးတော့ စိတ်ပါ လက်ပါနဲ့ အားထုတ် ရအောင်လို့ ပြောထားတာ၊

ဘုန်းကြီးက ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဋ္ဌကထာ ဆရာက ပြောတာပါ၊ "အဲဒါကြောင့် အဲဒီလို နှလုံးသွင်းပြီးတော့ စိတ်ပါ လက်ပါနှင့် ၂-မိနစ်လောက်ကလေး အားထုတ်ရမယ်။

တတိယအကြိမ်

ကိုင်း မျက်စိမှိတ်ထား၊ ဖောင်းတက်လာတာကို "ဖောင်းတယ်"လို့မှတ်၊ ပိန်ကျသွားတာကို "ပိန်တယ်"လို့မှတ်၊ ဖောင်းစက ဖောင်းဆုံး တိုင်အောင် ပိန်စက ပိန်ဆုံးတိုင်အောင် သေသေချာချာ သိအောင်လို့ စူးစိုက်ပြီးတော့ မှတ်ရမယ်။ "ဖောင်းတယ် ပိန်တယ်"လို့ ဒီလို ရှုမှတ်နေရင်း စိတ်တွေက တခြားထွက်သွားလို့ရှိယင် အဲဒီ ထွက်သွားတဲ့ စိတ်ကလေးကို လိုက်ပြီးတော့မှတ်၊ ပြီးယင် ဖောင်းတာ ပိန်တာကို ပြန်မှတ်၊ ဒီအထဲက ညောင်းတာ ပူတာ နာကျင် ကိုက်ခဲတာ ဒီလို ဒုက္ခဝေဒနာပေါ်လာယင် အဲဒီညောင်းတာ ပူတာ နာကျင် ကိုက်ခဲတာ ကလေးတွေကို လိုက်ပြီးတော့ "ညောင်းတယ် ပူတယ်" စသည်ဖြင့် မှတ်၊ ပြီးယင် ဖောင်းတာ ပိန်တာကို ပြန်မှတ်။ ဒီအထဲက အသံကြားလို့ရှိယင် "ကြားတယ်" မှတ်၊ ပြီးယင် ဖောင်းတာ ပိန်တာကို ပြန်မှတ်၊ ဒါပါဘဲ။ အခုဒါ ၂-မိနစ်ပါဘဲ၊ ဘုန်းကြီးက နာရီကြည့်ထားမယ်။

တမှတ်အတွင်း မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး

ဟော ၂-မိနစ်စေ့သွားပြီ၊ တမိနစ်မှာ အနည်းဆုံး မှတ်ချက်ပေါင်း သုံးဆယ်တော့ ရပါတယ်၊ လေးဆယ်ခန့် လောက်လဲ ရနိုင်ပါတယ်၊ ငါးဆယ်လောက်လဲ ရနိုင်ပါတယ်၊ ဘုန်းကြီးက အောက်ထစ်ဆုံး အနည်းဆုံးနဲ့ တွက်ပြမယ်။ တမိနစ် သုံးဆယ် ဆိုတော့ ၂-မိနစ်မှာ ခြောက်ဆယ် မရဘူးလား၊ မှတ်ချက်

ပေါင်း ခြောက်ဆယ် ရတယ်နော်၊ အဲဒီ ခြောက်ဆယ်ထဲက တမှတ်တ မှတ်အတွင်းမှာ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး ပါဝင်တယ်၊ အဲဒီမဂ္ဂင် ရှစ်ပါးဆိုတာ ဘာတွေတုံးဆိုလို့ရှိယင်၊ မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်း ကြောင့်ကြစိုက်မှု အားထုတ်မှုကလေး မပါဘူးလား၊ အဲဒါကို **သမ္မာဝါယာမ** လို့ ခေါ်တယ်၊ အဲဒါဟာ အမှန် အတိုင်း အားထုတ်တာတဲ့၊ မတော်တာတွေ အားထုတ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်း အမှတ်ရတဲ့ သတိလဲ ပါတယ်။ အဲဒါက **သမ္မာသတိ** တဲ့။ မှတ်ရတဲ့ အာရုံမှာ စိတ်ကလေး ကပ်ခနဲ ကပ်ခနဲ တည်တည် သွားတာက **သမ္မာသမာဓိ** တဲ့။ ဒီတော့ သမ္မာဝါယာမ, သမ္မာသတိ, သမ္မာသမာဓိဆိုတဲ့ မဂ္ဂင် သုံးပါးရတယ်။ ဒါက **သမာဓိမဂ္ဂင်** သုံးပါးတဲ့။

ပြီးတော့ မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်း အမှတ်ရတဲ့ အာရုံပေါ်မှာ ခြေလှမ်းဂလေးများ လှမ်းလှမ်းပြီး တက်တက် သွားသလိုဘဲ မှတ်စိတ်က တက်တက် သွားတယ်၊ ဥပမာ ဖောင်းတာကို "ဖောင်းတယ်" လို့ မှတ်လိုက်ယင် မှတ်စိတ်က ဖောင်းတာ ပေါ်မှာ တက်သွားတယ်၊ ပိန်တာကို "ပိန်တယ်"လို့ မှတ်လိုက် ယင် မှတ် စိတ်က ပိန်တာပေါ်မှာ တက်သွားတယ်၊ ပေါ်ရာ ပေါ်ရာ အာရုံကလေးတွေပေါ်မှာ မှတ်စိတ် ကလေးတွေက တက်တက်သွားတယ်၊ အဲဒါဟာ **သမ္မာသင်္ကပ္ပ** ခေါ်တယ်။ သမ္မာသင်္ကပ္ပ မှန်စွာကြံစည်ခြင်းလို့ ဆိုပေမဲ့ ဒီလိုရှုမှတ်ရာမှာ တော့ အကြာကြီး ကြံတွေး နေရတာ မဟုတ်ဘူး၊ မှတ်စိတ်

ကလေးတွေ ဦးတန်းဦးတန်းပြီး အာရုံပေါ် တက်တက်သွားတဲ့ သဘောပါဘဲ၊ အဲဒါက သမ္ပယုတ်တရားတွေကို အာရုံပေါ်မှာ ဆွဲတင်ပေးသလိုဘဲ၊ “လာကြဟေ့ ဒါလေးက ဒီလိုကွ ကြည့်ကြစမ်း”လို့ မဆိုသော်လဲ ဆိုဘိသကဲ့သို့ဘဲ၊ သူကရှေက ဦးတန်း ဦးတန်းပြီး အာရုံပေါ် တက်တက်သွားတဲ့ သဘောပါဘဲ။ ဒါကြောင့် သူ့ကို **အဘိနိရောပနလက္ခဏာ** ရှိတယ်လို့ ဆိုထားပါတယ်၊ သမ္ပယုတ်တရားတွေကို အာရုံပေါ်မှာ **တင်ပေးခြင်းလက္ခဏာ** ရှိတယ်တဲ့၊ အဲဒါဟာ သမ္မာသင်္ကပ္ပပါဘဲ။ **နောက်ပြီးတော့** မှတ်မိတဲ့ အာရုံကလေးကို အမှန်အတိုင်း **သိသွားတာက သမ္မာဒိဋ္ဌိ** တဲ့၊ ဘယ်လို **အမှန်အတိုင်း** သိတုံး ဆိုတော့ ဖောင်းတယ် မှတ်တဲ့ အခါမှာ တောင့်တင်းတဲ့ သဘော လှုပ်ရှားတဲ့သဘောကို သိတယ်၊ နောက်နေ့ နောက်ပိုင်းကျတော့မှ လက္ခဏာနဲ့ ရသနဲ့ ပစ္စုပဋ္ဌာန်နဲ့ စစ်ဆေးပြရဦးမယ်။ ဒီကာနေ့တော့ အချိန်မရှိလို့ အဲဒါတွေကို မရှင်းနိုင်သေးဘူး။

တောင့်တာ တင်းတာ လှုပ်ရှားတာကို သိတာဟာ ဝါယောဓာတ်ကို အမှန်အတိုင်း သိသွားတာဘဲ၊ ဒီလို သိတဲ့ အခိုက်အတန့်မှာ ဒီတောင့်တာ တင်းတာ လှုပ်ရှားတာတွေကို ယောကျ်ားဘဲ မိန်းမဘဲ ပုဂ္ဂိုလ်ဘဲ သတ္တဝါဘဲ ငါဘဲ သူဘဲ စသည်ဖြင့် ဒီလို ထင်မြင်စွဲလမ်းမှု မပါဘူး၊ မှားတဲ့ အသိတွေ မပါဘူး။ တောင့်ယင် တောင့်တာကိုသိတယ်၊ တင်းယင် တင်းတာကို သိတယ်၊ ဒါဘဲ။ အဲဒီလို အမှန်အတိုင်းသိလို့ အဲဒါကို

သမ္မာဒိဋ္ဌိလို့ခေါ်တယ်။ သမာဓိဉာဏ်တွေ ဒီထက်အားကောင်းလာတဲ့အခါ ကာလကျတော့ ဒါလောက်တွင် မကသေးပါဘူး၊ ဖြစ်ပေါ်လာလိုက် ပျက်သွားလိုက်, ဖြစ်ပေါ်လာလိုက် ပျက်သွားလိုက်နဲ့ အစနဲ့ အဆုံးလဲ သိပါတယ်၊ အနိစ္စ မမြဲတဲ့ သဘောကိုလဲ သိတယ်၊ အနိစ္စသိတော့ ဒုက္ခ အနတ္တတွေလဲ သိတယ်။ မှတ်တိုင်းမှတ်တိုင်း အဲဒီလိုသိတာတွေဟာ **သမ္မာဒိဋ္ဌိ** မဂ္ဂင်ပါဘဲ။ ဒီသမ္မာဒိဋ္ဌိနဲ့ သမ္မာသင်္ကပ္ပ-က ပညာမဂ္ဂင်နှစ်ပါး၊ ခုနကပြောခဲ့တဲ့ သမာဓိမဂ္ဂင်ကသုံးပါး၊ ပေါင်းလိုက်လို့ရှိယင် ငါးပါးပေါ့နော်၊ အဲဒီမဂ္ဂင်ငါးပါးဟာ **ကာရကမဂ္ဂင်**တဲ့၊ ရှုမှတ်မှု တခုဘခု ပြီးအောင်လို့ သူတို့ ငါးပါးက စုပေါင်းပြီး အလုပ်လုပ်ကြတယ်၊ ရှုတိုင်းရှုတိုင်းဟာ ဒီငါးပါးကစုပေါင်းပြီး သူတို့ဘဲ အလုပ်လုပ်နေတာ။

အဲဒီလို သူတို့ငါးပါး ငါးပါးစုပေါင်းပြီး အလုပ်လုပ်တဲ့ နေရာမှာ သီလမဂ္ဂင်တွေကလဲ အလိုလိုပါဝင် ပြီးစီးနေပါဘယ်၊ ဘယ်လိုတုံးဆိုတော့ ဒကာကံတို့ ဆောက်တည်ထားတဲ့သီလဟာ ဆောက်တည်တဲ့ အချိန်ကဲ စပြီးတော့ စင်ကြယ်နေတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီ စင်ကြယ်နေတဲ့ သီလဟာ အခု "ဖောင်းတယ် ပိန်တယ်" စသည်ဖြင့် ရှုမှတ်တဲ့ အခါကျတော့ ပျက်သွားသေးသလား၊ (မပျက်ပါဘုရား)။ မပျက်ပါဘူး၊ စင်ကြယ်မြဲ စင်ကြယ်နေတာပါဘဲ၊ တိုးပြီးတော့တောင် စင်ကြယ်ဘိုရှိပါသေးတယ်၊ အဲဒီတော့ အဲဒီဆောက်တည်ထားလို့

စင်ကြယ်နေတဲ့သီလဟာ အင်္ဂါနဲ့တွက်လိုက်မယ်ဆိုယင် **သမ္မာဝါစာ** လဲ ပါတယ်၊ **သမ္မာကမ္မန္တ** လဲ ပါတယ်၊ **သမ္မာအာဇီဝ** လဲပါတယ်၊ အဲဒီ မဂ္ဂင်သုံးပါးလဲ အလိုလို ပါဝင် ပြီးတော့ ပြည့်စုံနေပါတယ်။ အဲဒီတော့ ဒီ သီလမဂ္ဂင် သုံးပါးနဲ့ ခုနက ကာရကမဂ္ဂင် ငါးပါးကို ပေါင်းလိုက်တော့ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး မဟုတ်လား၊ အဲဒီ မဂ္ဂင်ဆိုတဲ့ အစိတ်အပိုင်း ရှစ်ပါးကိုဘဲ ပေါင်းလိုက်လို့ရှိယင် **မဂ္ဂ**–လမ်းလို့ခေါ်ပါတယ်။

မဂ္ဂ–မဂ်ဆိုတာဟာ လမ်းဘဲ၊ လမ်းဆိုတာဟာလဲ ရွာသွားတဲ့လမ်း မြို့သွားတဲ့လမ်း ကျောင်းသွားတဲ့လမ်း ဘုရားသွားတဲ့လမ်း တောသွားတဲ့လမ်း မြစ်ဆိပ်သွားတဲ့လမ်း စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုး ရှိတာပေါ့၊ အဲဒီ လောက လမ်း တွေ လို ဘဲ တရားဘက်က လမ်းတွေကလဲ အမျိုးမျိုးရှိတယ် ဒကာကံရ။ ငရဲပြည်သွားတဲ့ လမ်းလဲရှိတယ်၊ ပြိတ္တာဘဝသွားတဲ့ လမ်းလဲ ရှိတယ်၊ တိရစ္ဆာန်ဘဝ သွားတဲ့လမ်းလဲရှိတယ်။ အဲဒီ လမ်းတွေက အကုသိုလ်တွေပေါ့၊ ကြိုက်လို့ရှိယင် အဲဒီလမ်းတွေကို သွားရုံဘဲ၊ လူ့လောကသွားတဲ့ လမ်းရှိတယ်၊ နတ်လောက သွားတဲ့လမ်းရှိတယ်၊ အဲဒီ လူ့ရွာလမ်း နတ်ရွာလမ်းတွေ ကတော့ ဒါန သီလ အစရှိတဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေပေါ့။ ဗြဟ္မာလောကသွားတဲ့ သမထစျာန်လမ်းလဲရှိတယ်။ အဲဒီလို လမ်းတွေကို ကြိုက်ယင်လဲ သွားရုံဘဲ။ အဲဒီလမ်းတွေ အမျိုး

မျိုးထဲမှာ ဒီမဂ္ဂင်ရှစ်ပါးလမ်းက ဘယ်ကိုသွားမည့် လမ်းတုံး ဆိုလို့ရှိယင် နိဗ္ဗာန်သွားမဲ့ လမ်းဘဲ့ ဒကာကံရ။

နိဗ္ဗာနသာ သစ္စိကိရိယာဟ၊ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုခြင်း ငှာ။ ကောယနော မဂ္ဂေါ၊ တခုတည်းသော လမ်းလို့ သတိပဋ္ဌာန် ဒေသနာတော်က ပြောထားပါဘယ်နော်။ ဒီကနေ့ တော့ အချိန်မရှိလို့ ဘုန်းကြီးဟာ ဒီ သ တိ ပ ဋ္ဌာန် လမ်း အကြောင်းကို မရှင်းနိုင်သေးဘူး။ နောက်နေ့ ကျတော့ အချိန်ရကောင်းပါသေးရဲ့။ အဲ အခု မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်း မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး တရားတွေ ဖြစ်သွားတော့ ၂-မိနစ်အတွင်းမှာ အနည်းဆုံး အကြိမ် ခြောက်ဆယ်လောက် ရတယ်၊ ဒါကြောင့် ၂-မိနစ်အတွင်းမှာ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတွေ အကြိမ် ခြောက်ဆယ် လောက် ပွားသွားပြီပေါ့၊ ဒကာကံတို့ တခဏကလေး အား ထုတ်လိုက်ထာ မဂ္ဂင်တွေ ခြောက်ဆယ်တောင် ရသွားပြီ၊ အကယ်၍သာ ဒီမဂ္ဂင် အကြိမ်ပေါင်း တရာနဲ့ အရိယမဂ်ကို ရောက်မယ်ဆိုလို့ရှိယင် နောက်ထပ်အကြိမ် လေးဆယ်လောက်ပဲ လိုတော့ တယ် နော်၊ လေး ဆယ် လောက် ဖြည့် လိုက် ယင် ရောက်တော့မှာဘဲ၊ ဒီလိုရောက်မည့်ပုဂ္ဂိုလ်လဲ ရှိနိုင်ပါတယ်။ ဘုရားလက်ထက်က တရားနာနေရင်း တရားထူး ရသွားတာ တွေဟာ ဒီလိုခဏချင်း ရောက်သွားကြတာတွေဘဲ၊ အကယ်၍ မှတ်ချက်ပေါင်း တထောင်လောက်မှ ရောက်မယ်ဆိုလို့ရှိယင်

တော့ ကိုးရာနဲ့ လေးဆယ်သာ လိုတော့တယ်၊ အဲဒီလိုဘဲ တိုးတိုးပြီး ရေတွက်သွားရုံပါဘဲ။

ဒီတော့ ဒီကနေ့ အစမ်းအားဖြင့် တရား အားထုတ်လိုက်တာ နိဗ္ဗာန်ဆီသို့ ခြေလှမ်းပေါင်း ခြောက်ဆယ် လှမ်းပြီးတာနဲ့ တူတယ်၊ ကျေးဇူး အင်မတန် များသွားပါတယ်၊ ပြီးတော့ ရှုနည်းလဲ ရသွားတယ်။ တချို့က နက်ဖြန်ခါ မလာနိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လဲ ရှိချင်ရှိမယ်၊ အဲဒီလိုမလာနိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ ဒီလိုရှုမှတ်ရတာဘဲလို့ ရှုမှတ် နည်း က လေးကို ရသွားတယ်၊ နည်းရသွားတော့ အိမ် တွင် လဲ ဘဲ အား နေ တဲ့ အချိန်မှာ သွားရင်း လာရင်း နေရင်း ထိုင်ရင်း ကိုယ်ပြုတဲ့ အမူအရာတွေကို မှတ်နေလို့ရှိယင် မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်း မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးပွားနေတယ်၊ အဘိုးတန်တဲ့ တရားတွေ ကိုယ့်သန္တာန်မှာ ဖြစ်သွားတယ်။ တခါ မှတ်ယင် တခါ ဖြစ်တယ်၊ ဆယ်ခါ မှတ်ယင် ဆယ်ခါဖြစ်တယ်၊ တနေ့တွင် ဆယ်ခါလောက် မှတ်လိုက်ယင် မနဲပါဘူး၊ အဲဒါဟာ ပါရမီ ကုသိုလ်တွေ မျိုးစေ့တွေ ဖြစ်သွားတာ၊ ပိုက်ဆံလဲ တပြားမှ မကုန်ဘူး၊ မှတ်လို့ရှိယင် မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်း အင်မတန်အဘိုးတန်တဲ့ မျိုးစေ့တွေ ရသွားတယ်၊ သုမေဓ-ကောင်းသော ပညာရှိဆိုတဲ့ လူလိမ္မာ လူရည်ချွန်လဲ ဖြစ်သွားပြီ၊ အင်မတန် အဘိုးတန်ပါတယ်။ ဒီကနေ့တော့ နာရီကလဲ တော်တော် လွန်သွားပြီ၊ ဆယ်နာရီ ခွဲခါနီးတောင် ရောက်သွားပြီ၊ နက်ဖြန်ခါ

သန်ဘက်ခါကျမှ ဆက်ပြီးတော့ ကျန်တဲ့တရားတွေအကုန်လုံး စေ့စေ့စပ်စပ် ဝေဘန်ပြီး ဟောရမယ်၊ နက်ဖြန်ခါသန်ဘက်ခါ ဟောမဲ့နောက်ပိုင်းကျမှ သိစရာတွေက ပိုပြီးတော့ ကောင်းတယ်။ ဒီကနေ့ ဟောခဲ့တာကတော့ တရားအချီးလောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ကဲ့ ဆောင်ပုဒ်ကလေးတွေကို ဆိုပြီး တရားသိမ်းကြဦးစို့။

မီးခိုး ညဥ့်ခါ၊ နေ့မှာ မီးပျို့၊ တောင်ပို့ မြင်လတ်၊ ဆရာမြွတ်က၊ တပည့်လှအား၊ ပေါက်တူး သွားဖြင့်၊ ခွဲခြားစေရာ၊ ပေါ်လာ မင်းဒုတ်၊ ဖားယုတ် တွေ့ချ၊ လမ်းခွ နှစ်မွာ၊ ဆပ်ပြာရေစစ်၊ လိပ်ညစ်တလီ၊ ဓားစဉ်းတီနှင့်၊ တွေ့ပြီအသား၊ နတ်နဂါး၊ ဆဲ့ငါး ဝှက်စာ အစဉ်တည်း။

တောင်ပို့- ကိုယ်ထည်၊ ကြံစည်-မီးခိုး၊ ပြုမျိုး-မီးပါ၊ ဆရာ-ဘုရား၊ တပည့်ကား- မှတ်သားယောဂီတည်း။ ပေါက်တူး-ပညာ၊ တူးတာ -အားထုတ်၊ မင်းဒုတ်-အဝိဇ္ဇာ၊ ဖားမှာ - ဒေါသ၊ လမ်းနှစ်ခွ - မှတ်ကြယုံမှားတည်း။

နီဝရဏ-တူလှုရေစစ်၊ လိပ်ညစ်-ခန္ဓာ၊ ကာမာစဉ်းတီ၊ နန္ဒီ-အသား၊ နတ်နဂါး-မှတ်သား ရဟန္တာတည်း။

တတိယအကြိမ်

ဤဝမ္မိကသုတ်တရားတော်ကြီးကို ရိုသေစွာ နာခံမှတ်သားကြရသော ဓမ္မသဝန ကုသိုလ်ကံ စေတနာတို့၏ အစွမ်းအာနုဘော်တို့ကြောင့် တရားနာ ပရိသတ်အပေါင်း သူတော်ကောင်းတို့သည် ဤသုတ္တန် တရားတော်ကို အကြောင်းညီညွတ်လျှင် ရိုသေစွာ ပြည့်စုံအောင် နာကြားနိုင်ကြ၍ ဤသုတ္တန်တရားတော်၌ လာသော ကျင့်သင့် ကျင့်ထိုက်သော တရားတို့ကို ပြည့်စုံအောင် ကျင့်ကြံအားထုတ်ကြ၍ ဝိပဿနာဉာဏ်မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ် အစဉ်ဖြင့် ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ငြိမ်းရာဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာမြတ်ကို လျင်မြန်စွာ ဆိုက်ရောက်၍ မျက်မှောက်ပြုနိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။

ပဉ္စမ ညတရား ဤတွင်ပြီး၏။

ဒုတိယည-ဒုတိယပိုင်း

အနုသန္ဓေ စကား

ယနေ့ညတော့ ဒကာလူနဲ့ ဟောရမှာဘဲ၊ မနေ့ညက ဒကာလူက တရားမနာရဘူးနော်၊ ဒါဖြင့် မနေ့ညက ဘာဘာတရားတွေ ဟောမှန်းတောင် ဒကာလူ သိမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီလိုဘဲ မနေ့က အကြောင်းမညီညွတ်လို့ မလာရတဲ့ တခြားပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ ရှိလိမ့်ဦးမယ် ဒကာလူရေ။ ဒါကြောင့် မနေ့ညက ဟောခဲ့တဲ့ တရားကလေးလဲနဲ့ ဆက်စပ် မိအောင် လို့အကျဉ်းချုပ်တော့ ပြောရဦးမှာပေါ့။

မနေ့ညကဟောတာ **ဝမ္မိကသုတ်တရားတော်**ဘဲ့ ဒကာလူရေ။ တောင်ပို့ကြီးနဲ့ ဥပမာပြုပြီး ဟောထားတဲ့ တရား ပေါ့။ အဲဒီ တရား ခေါင်းစဉ် ကလေးကို ရှေးဦးစွာ ဆိုကြစို့၊ ဆောင်ပုဒ်ကလေးဆိုပြီးမှ ပြောသွားရမယ်။

မီးခိုးညဉ့်ခါ၊ နေ့မှာ မီးပျို့၊ တောင်ပို့မြင်လတ်၊ ဆရာမြတ်က၊ တပည့်လုအား၊ ပေါက်ဘူးသွားဖြင့်၊ ခွဲခြားစေရာ၊ ပေါ်လာမင်းဒုတ်၊ ဖားယုတ်တွေ့ရ၊ လမ်းခွနှစ်မွှာ၊ ဆပ်ပြာရေစစ်၊ လိပ်ညစ်ဘလီ၊ ဓားစဉ်းတီနှင့်၊ တွေ့ပြီအသား၊ နတ်နဂါး၊ ဆဲ့ငါးဝှက်စာ အစဉ်တည်း။

မီးခိုးညဉ့်ခါ ဆိုတာက ညဉ့်အခါ ကာလမှာ မီးခိုးတွေ ထွက်နေတယ်၊ နေ့မှာ မီးပျို့ ဆိုတာက နေ့အခါ ကာလမှာ

မီးတောက် မီးလျှံတွေ ပျို့အန်ပြီးထွက်နေတယ်၊ အဲဒီလိုညမှာ မီးခိုးထွက်ပြီး နေ့မှာ မီးတောက် မီးလျှံတွေ ထွက်နေတဲ့ တောင်ပို့ကြီး တခုကို ဗြာဟ္မဏဆရာကြီးက တွေ့မြင်ပါသတဲ့ ဒကာလူရ။ ဗြာဟ္မဏ ဆရာကြီးကလဲ တောစခန်းသွားပြီး တော့ သူ့တပည့်တွေကို တောနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အသိအလိမ္မာ ပညာတွေ လက်တွေ့ နားလည်အောင်လို့ သုတေသနအဖြစ်နဲ့ သင်ပြနေပါသတဲ့။ အဲဒီ ဗြာဟ္မဏဆရာကြီးက တွေ့တော့ ဒီတောင်ပို့ကြီးဟာ ထူးဆန်းတယ်၊ ဒီတောင်ပို့ကြီးထဲမှာ ထူး ဆန်းတဲ့ပစ္စည်းတော့ ရှိရမယ်ဆိုပြီးတော့ ဉာဏ်ပညာထူးချွန်တဲ့ သူ့တပည့် လူလိမ္မာကလေး ခေါ်ပြီး အတူးခိုင်းသတဲ့၊ တူးတယ် ဆိုတော့ ပေါက်တူးနဲ့ တူးရမယ် မဟုတ်လား၊ ပေါက်တူးနဲ့ အတူးခိုင်းပါတယ်တဲ့၊ တူးတဲ့အခါ ရှေးဦးစွာ ဘာတွေ့သလဲဆိုတော့ ပေါ်လာ မင်းဒုတ်တဲ့နော်၊ မင်းဒုတ် ဆိုတာ တံခါး ဂလန့်ပါတဲ့၊ မင်းဒုတ်ကို ဖယ်ပြီး ရှေ့ဆက်တူး လိုက်တော့ ဖားကို တွေ့ပြန်တယ်၊ ဥဒ္ဓုမာယိကဖားတဲ့နော်၊ ပြီးတော့ လမ်းခွဲလမ်းခွနှစ်ခု တွေ့ပြန်တယ်တဲ့၊ ပြီးတော့ ဆပ်ပြာ ရေစင်ကို တွေ့တယ်တဲ့၊ နောက် ဆက်တူးတော့ လိပ်ကို တွေ့သတဲ့၊ အဲဒီ လိပ်ထုတ်ပြီး တူးလိုက်တဲ့အခါ ဓားနဲ့ စဉ်းတီတုံးကို တွေ့တယ်တဲ့၊ ဓားနဲ့ စဉ်းတီတုံးကို ဖယ်ပြီး တူးလိုက်တော့ သားတစ်ကို တွေ့ပြန်သတဲ့။ တွေ့ရတဲ့ပစ္စည်း တွေ ဟော်တော်စုံသွားပြီ၊ ဘယ်ထူးဆန်းတဲ့ တောင်ပို့ကြီး

ဘဲ။ အဲဒီကနောက် နတ်နဂါး တွေပြန်တယ်တဲ့၊ အဲဒါကတော့ နောက်ဆုံးဘဲ။ ဒါကြောင့် "နတ်နဂါး ဆဲ့ငါးဝှက်စာ အစဉ်တည်း"လို့ ဆိုထားတယ်။

အဲဒီ ဝှက်စာ တဆဲ့ငါးကို ပြဟ္မာကြီးက လာပြီးတော့ ရှင်ကုမာရကဿပကို ပေးပါတယ်၊ ရှင်ကုမာရကဿပက မြတ်စွာဘုရားကို မေးလျှောက်ထားတော့ မြတ်စွာဘုရားက အစဉ်အတိုင်း ဖြေတော်မူပါတယ်။ အဲဒါထဲက ငါးပုဒ်တော့ မနေ့က ပြီးသွားပြီ။ အဲဒီ ငါးပုဒ် အဖြေကိုတော့ လွယ်လွယ်နဲ့ ပြီးအောင် ဒီလိုစီစဉ်ကြစို့ရဲ့။ ဆောင်ပုဒ်စာရွက်ထဲ နောက်နားမှာ အဖြေကလေးတွေ ပါတယ်နော်၊ စာမျက်နှာ သုံးနံပါတ်က အဲဒါအတိုင်း ဆိုကြဦးစို့ရဲ့။

(ဆို) တောင်ပို့ဆိုတာ ဘယ်ဟာလဲ၊ ဤရုပ်ကိုယ်ကြီးဘဲ။

"တောင်ပို့ဆိုတာ ဘယ်ဟာလဲ၊ ဤရုပ်ကိုယ်ကြီးဘဲ" လို့ အမေးနဲ့ အဖြေ တွဲပြထားတော့ မိမိတို့ရဲ့ ရုပ်ကိုယ်ကြီးဘဲလို့ လူတိုင်းဘဲ နားလည်ကြပါလိမ့်မယ်။တောင်ပို့ကြီးနဲ့ရုပ်ကိုယ်ကြီး တူပုံကို မနေ့က ရှင်းပြခဲ့ပါပြီ။ (အကျဉ်းချုပ် ထပ်ပြောသည်)။

(ဆို) မီးခိုးဆိုတာ ဘယ်ဟာလဲ၊ ညအခါမှာ ကြံတာဘဲ။
(ဆို) မီးလျှံဆိုတာ ဘယ်ဟာလဲ၊ နေ့အခါမှာ ပြုတာဘဲ။

နောက်နေ့မှာ လုပ်ကိုင်ဘို့ရာတွေကို ညက ကြံစည်ကြရတယ်၊ အဲဒါဟာ ညအခါ ဒီကိုယ် တောင်ပို့ကြီးက မီးခိုး

ထွက်နေတာတဲ့၊ နေ့ကျတော့ ညက ကြုံထားတဲ့ အတိုင်း လျှောက်လုပ်တာက မီးလျှံတွေ ထွက်နေတာတဲ့။ ဒါတွေကတော့ သိလွယ်ပါတယ်။

တပါးတည်းသောဆရာ

(ဆို) ဆရာဆိုတာ ဘယ်သူလဲ၊ ငါတို့ မြတ်စွာဘုရားဘဲ။

ဟိုရှေးခေတ်က ဗြာဟ္မဏဆရာကြီးဆိုတာ ယခုခေတ်ကာလ ကျောင်း ဆရာ ကြီး များ လို ပါဘဲ။ မိမိတို့ထံမှာ လာပြီး ပညာသင်တဲ့ တပည့်တွေကို သွန်သင်ညွှန်ကြားပြီးနေလို့ သူ့ကို ဗြာဟ္မဏဆရာကြီးလို့ ဆိုတယ်။ ဒီဗြာဟ္မဏ ဆရာကြီးမှာ တပည့်တွေဟာ တရာသော်၎င်း၊ တထောင်သော်၎င်း ရှိနိုင်ပါတယ်၊ များလှယင် လေးငါးခြောက်ထောင် ခုနစ်ထောင် လောက်ရှိမှာပေါ့။ ဒီထက်တော့ များမယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ တထောင်လောက် ဆိုယင်ကို တယောက်တည်းက သင်ပေး နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒကာလူတို့ ဘုန်းကြီးတို့ရဲ့ ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်တဲ့ မြတ်စွာဘုရား သခင်မှာတော့ တပည့်တွေက ဒီလို တထောင် နှစ်ထောင် လေးငါးခြောက်ထောင် ခုနစ်ထောင် မကပါဘူး၊ လူတွေတင်လဲ မဟုတ်ဘူး နတ်တွေရော ဗြဟ္မာ တွေရော တလောကလုံးမှာ ရှိသမျှ အားလုံးသော ပုဂ္ဂိုလ် တွေဟာ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ တပည့်တွေချည်း မဟုတ်လား ဒကာလူရ။ ဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ဂုဏ်တော်ကိုးပါး

ထဲမှာ **သတ္ထာဒေဝ မနုဿာနံ** ဆိုတဲ့ ဂုဏ်တော် တပုဒ်လဲ ပါတယ်။ ဒေဝမနုဿာနံ၊ နတ်လူတို့၏။ သတ္ထာ၊တပါးတည်းသော ဆရာဖြစ်တော်မူပါပေ၏။ မြတ်စွာဘုရား ဆိုတာ အားလုံးသော လူတွေ နတ်တွေ ဗြဟ္မာတွေရဲ့ ဆရာဘဲ။ ဆရာဆိုတာဟာ ဘယ်လိုဂုဏ်နဲ့ ပြည့်စုံရသလဲ ဆိုယင် အကျိုးမဲ့ဖြစ်တဲ့အမှုတွေ မကောင်းတာတွေကို တားမြစ်ရမယ်၊ အကျိုးရှိတဲ့အမှုကို ညွှန်ကြားရမယ်၊ ဒီ ဂုဏ်တွေနဲ့ ပြည့်စုံရမှာပေါ့၊ အဲ....မေတ္တာ ကရုဏာ ရှေ့သွားပြီးသကာလ အကျိုးမဲ့ အမှုတွေကို တားမြစ်ပြီးတော့ အကျိုးရှိတဲ့ အမှုတွေကို ညွှန်ကြားနိုင်ရမယ်။ လောကမှာ ဆရာတွေလဲ ဒီနည်းအတိုင်းပါဘဲ၊ ဆရာလုပ်တဲ့ သူတွေဆိုတာ တပည့်တွေမှာ အကျိုးမဲ့ မဖြစ်အောင် စောင့်ရှောက်ရတယ်၊ တပည့်တွေမှာ အကျိုးများအောင် စောင့်ရှောက်ရတယ်၊ ညွှန်ကြားရတယ်။

မြတ်စွာဘုရားကတော့ တသံသရာလုံး လျှောက်ပြီးတော့ အကျိုးမဲ့ဖြစ်စေနိုင်တဲ့ အရာတွေဟူသမျှကို တားမြစ်တော်မူတယ်၊ "မျက်မှောက်မှာလဲ အကျိုးမဲ့ဖြစ်စေနိုင်တယ်၊ သံသရာမှာလဲ အကျိုးမဲ့ဖြစ်စေနိုင်တယ်" ဆိုတဲ့ မကောင်းမှု အကုသိုလ်ဟူသမျှတွေကို ပယ်ရှားဘို့ မြတ်စွာဘုရားက ဟောခဲ့တယ် မဟုတ်လား တကာလူရဲ့။ (ဟောခဲ့ပါတယ်ဘုရား) ကိုယ်ဖြင့် ကျူးလွန်မှု-ကာယကံ မကောင်းမှုတွေ, နှုတ်ဖြင့်ကျူးလွန်မှု-ဝစီကံမကောင်းမှုတွေ, စိတ်ဖြင့် ကြံစည်မှု-မနောကံမကောင်း

မှုတွေ ဒီအကုသိုလ်ကံဟူသမျှတွေကို မပြုလုပ်ရဘူးလို့ မြတ်စွာဘုရားက တားမြစ်ခဲ့တယ်။ အဲဒါတွေကို တားမြစ်တာဟာ လူ နတ် ဗြဟ္မာ သတ္တဝါတွေမှာ အကျိုးမဲ့ မဖြစ်ရအောင်လို့ မေတ္တာနဲ့ ကရုဏာနဲ့ တားမြစ်ဘာပါဘဲ။ သို့သော်လဲ ဒီလို ရှိပါတယ်။ လူတွေ, နတ်တွေ, ဗြဟ္မာတွေဆိုဘာက ကိလေသာ မကင်းသေးတော့ ဒီမကောင်းမှုတွေကို ပြုချင်ကြတယ်၊ သူတို့ ပြုချင်နေတဲ့ အမှုတွေကို တားမြစ်တော့ ချုတ်ချယ်လွန်းတယ် ကြပ်တည်းလွန်းတယ်လို့ ဒီလိုလဲ ထင်တတ်တယ် ဒကာလူရ။

ဥပမာ-မိဘများက သားသမီးတွေကိုသွန်သင်ဆုံးမကြတယ်၊ မသိ မလိမ္မာတဲ့ သားသမီးကလေးတွေကို မသွားသင့်တဲ့နေရာ မသွားဘို့ မလုပ်သင့်တဲ့အမှုကို မလုပ်ဘို့ တားမြစ်ရတယ် မဟုတ်လား။ နို့စို့အရွယ် ငယ်ငယ်ကလေး ဆိုလို့ရှိယင် အဲဒီ ကလေးငယ်ဟာ ဒုတ်ချောင်းတို့ ဖျာစတို့ ဒီလိုဟာတွေကို ကိုင်တွယ်နေလို့ရှိယင်ဖြင့် ယူပြီးတော့ပစ်ရတယ်။ဘာ့ကြောင့်လဲ ဆိုယင် ကလေးက ဒုတ်ကို ပါးစပ်ထဲ ထည့်ပြီးတော့ သူ မျိုချင်မျိုချလိုက်မယ် မဟုတ်လား၊ မျိုယင် အကျိုးမဲ့ဖြစ်မယ်၊ အကယ်၍ ဒုတ်ချောင်းတို့ အုဋ္ဌခဲတို့ ဘေးအန္တရာယ်ဖြစ်စေနိုင်တဲ့ အရာဝတ္ထုကို ပါးစပ်ထဲထည့်ပြီး မျိုနေတာ တွေ့ရလို့ရှိယင် အဲဒါကို ကလေးရဲ့ ပါးစပ်ထဲက အတင်း ဆွဲထုတ်ရလိမ့်မယ်။ ကလေးကတော့ သူကြိုက်နေတာဆိုတော့ ငိုလိမ့်မယ်၊ ငိုချင် ငိုပါစေတော့ ဒီကလေးကို သနားသောအားဖြင့် အတင်း

တခါထဲ ဆွဲထုတ်ရလိမ့်မယ်။ အကယ်၍ ပါးစပ်ကို စေ့ထား လို့ရှိယင်လဲ အဲဒီ ပါးစပ်ကို အတင်းဖြဲပြီးတော့ လက်နဲ့ အတင်းနှိုက်ပြီး ထုတ်ရလိမ့်မယ်၊ အကယ်၍ လည်ချောင်းထဲ တစိတ်တပိုင်း ရောက်နေပြီဆိုတောင်မှလဲ သွေးတွေထွက်ချင် ထွက်ပေစေ လက်နဲ့ အတင်းနှိုက်ပြီးထုတ်ရလိမ့်မယ်၊ဘာကြောင့် ဒီလို ရက်ရက်စက်စက် လုပ်ရသလဲလို့ဆိုယင် မိမိတို့၏ သားသမီး ကလေးကို ကရုဏာနဲ့ သနားလို့ မဟုတ်လား၊ မေတ္တာနဲ့ ချမ်းသာစေချင်လို့ မဟုတ်လား၊ ဒီကလေးတော့ ဆင်းရဲရော့ဟဲ့ လို့ နှိပ်စက်လိုတဲ့ သဘော မပါပါဘူး ဒကာလူရ။ (မှန်ပါ့ ဘုရား)။

အေး....ဒါလိုဘဲ မြတ်စွာဘုရားကလဲ ကိလေသာ မကင်း သေးတဲ့ လူ နတ် ဗြဟ္မာ သတ္တဝါတွေက ပြုလုပ်ချင် နေပေ မယ်လို့ မသင့်တော်တဲ့ အမှုတွေကို မလုပ်ရဘူးလို့ တားမြစ် တော်မူတယ်၊ သတ္တဝါတွေက မိမိတို့၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာနဲ့ စပ်ပြီးသကာလ ကိုယ့်အကျိုးကိုယ့်စီးပွားဖြစ်အောင်လို့သူတပါး အသက်တွေ သတ်ချင်ကြတယ်၊ ညှဉ်းဆဲချင်ကြတယ်၊ အဲဒါတွေ မသတ်ရဘူး မညှဉ်းဆဲရဘူး မသတ်ကောင်းဘူး၊ မညှဉ်းဆဲ ကောင်းဘူးလို့ ဒီလိုတားမြစ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား ဒကာလူရ။ (တားမြစ်ခဲ့ပါတယ်ဘုရား)။ ဒီလိုတားမြစ်တာနဲ့ စပ်ပြီးတော့ ဘုန်းကြီးငယ်ငယ်က တွေ့ကြုံဘူးတာလေးကို အမှတ်ရလာ တယ်။ သားဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က မိခင်ကို တရားဟောပါတယ်၊

သူ့ဘပါး အသက်ကို မသတ်ကောင်းဘူး၊ သူ့ဘပါးဥစ္စာကို မခိုးကောင်းဘူးလို့ ဒီလိုပြောတော့ မိခင်က ပြန်ပြောတယ်၊ "ငါ့သားရယ် ငါတို့ လူလောက ဆိုတာကတော့ စားရေး သောက်ရေး နေရေး ထိုင်ရေးအတွက် ဒီလို အမှုတွေကိုလဲ လုပ်ရသေးတာဘဲ၊ မလုပ်ပဲနေလို့ မဖြစ်ဘူး" လို့ ပြောတာကို ကြားရဘူးဘယ်။ အဲဒီတော့ လူ့လောကအနေနဲ့ ဆိုတော့ စားရေး သောက်ရေး နေရေး ထိုင်ရေး စီးပွားရေးအတွက် ဆိုယင် လုပ်ကောင်းတယ်လို့ ဒီလို အောက်မေ့နေတတ်ကြပါ တယ်၊ လုပ်လဲ လုပ်ချင်နေကြတယ် ဒကာလူရ။

ဒါပေမယ်လို့ မြတ်စွာဘုရား ကတော့ ဒီ တသက်လျာ ကလေးအတွက် တခဏလေး အတွက် ကောင်း စား ဘို့ ကို အကြောင်းပြုပြီးတော့ မကောင်းမှု အကုသိုလ်တွေကို ကျူး လွန်မိလို့ရှိယင် တသံသရာလုံး ချောက်ပြီး ဒုက္ခတွေရောက် သွားတော့မယ် ဆိုတာကို မြင်တော်မူတဲ့ အတွက် သူတပါး အသက်ကို သတ်ခြင်းအမှု မပြုရဘူး၊ သူ့ဘပါးကို ညှဉ်းဆဲ ခြင်းအမှု မပြုရဘူး၊ သူ့ဘပါးဥစ္စာကို ခိုးယူခြင်း လုယက်ခြင်း အမှုကို မပြုရဘူး စသည်ဖြင့် မြတ်စွာဘုရားက ကားမြစ်ခဲ့ တယ်။ အဲဒါ ဘာနဲ့တူသလဲဆိုယင် ကလေးက ပါးစပ်ထဲကို ဒုတ်ချောင်းတို့ ကျောက်ခဲတို့ထည့်လိုက် မျိုချလိုက်တဲ့အတွက် အဘင်းဆွဲထုတ်ရတာနဲ့ တူပါတယ်။ မတူဘူးလား ဒကာလူရ။ (တူပါတယ်ဘုရား)။ ဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားက မကျူး

လွန်သင့်တာတွေကို မကျူးလွန်ရအောင် တားမြစ်ခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့ ပြုသင့်တာတွေကိုတော့ ပြုဘို့ရာ ညွှန်ကြားပြန်တယ်။ သီလအကျင့်ကို ကျင့်ရမယ်၊ သမာဓိ အကျင့်ကို ကျင့်ရမယ်၊ ပညာအကျင့်ကို ကျင့်ရမယ်၊ ဒီလို ညွှန်ကြားခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ (ညွှန်ကြားခဲ့ပါတယ်ဘုရား)။ သီလအကျင့်ကို ကျင့်ရမယ် ဆိုရာမှာ သီလ ဆိုတာက ဟိုအမှု မပြုရ၊ ဒီအမှု မပြုရ ဆိုတော့ အလွန်ချုပ်ချယ်ရာ ရောက်နေပါတယ်။ ဒါကြောင့် လူတွေရဲ့စိတ်ထဲမှာ ဒါကတော့ချုပ်ချယ်လွန်းအားကြီးပါတယ်၊ နေစရာ ထိုင်စရာတောင် မရှိလောက်အောင် ဖြစ်နေပါတယ်လို့ အောက်မေ့တတ်တယ်။

သေနင်္ဂသား ရဟန်း

မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော်က သေနင်္ဂသားတယောက်ဟာ မိမိ ကိုးကွယ်နေတဲ့ ရဟန်းကို လျှောက် ထား တယ်၊ "တပည့်တော်ဘုရား သံသရာ ဝဋ္ဋဆင်းရဲက လွတ်မြောက်ချင်ပါတယ်၊ ဆင်းရဲငြိမ်းချင်ပါတယ်၊ ဆင်းရဲငြိမ်းတဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို ရောက်ချင်ပါတယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ရပါမလဲ" လို့ ဆိုတော့ ဆွမ်းအလှူ သင်္ကန်းအလှူ အစရှိတဲ့ ဒါန ကုသိုလ်တွေ အမျိုးမျိုး အပြုခိုင်းတယ်၊ ခိုင်းတဲ့အတိုင်း ပြုပြီးတဲ့အခါမှာ "အရှင်ဘုရား တပည့်တော်ဟာ အလှူအမျိုးမျိုးတွေ လှူပြီးပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ဆင်းရဲက လွတ်မြောက်တဲ့ တရားကိုတော့ မတွေ့သေးဘူး

ဘုရား”လို့ လျှောက်ပြန်တယ်။ ဒီလို ဆိုလို့ရှိယင် သရဏဂုံ သုံးပါးနဲ့ ငါးပါးသီလဆောက်တည်ရမယ် စောင့်ရှောက်ရမယ်လို့ ငါးပါးသီလကို ပေးလိုက်ပြန်တယ် ဒကာလူရ၊ ငါးပါးသီလ ဆောက် တည် လိုက် ပြန် တော့ လဲ ဆင်းရဲက လွတ်တာကို သူမတွေ့ပြန်ဘူးတဲ့။ ဒါကြောင့် သူက “အရှင်ဘုရား တပည့်တော် ငါးပါးသီလလဲ ဆောက်တည်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆင်းရဲက လွတ်မြောက်တာကိုတော့ မတွေ့သေးဘူး ဘုရား”လို့ လျှောက်ပြန်တယ်၊ ကိုင်း ဒါဖြင့် ဆယ်ပါးသီလ ဆောက်တည်ပေတော့လို့ ဆယ်ပါး သီလကို ဆောက်တည်ခိုင်းတယ်။ ဒါနဲ့လဲ ဝဋ်ဆင်းရဲက လွတ်မြောက်တာကို မတွေ့ပြန်ဘူးတဲ့ ဒကာလူရ။ ကိုင်း ...ဒါဖြင့်ယင် ရဟန်းပြုမှဖြစ်တော့မှာဘဲလို့ ဆိုပြီးတော့ ရဟန်းပြုခိုင်းတယ်။

ရဟန်းပြုလိုက်တဲ့အခါမှာ ဆံ မုတ်ဆိတ် တွေကိုပယ်၊ လူဝတ် လူစားတွေကို စွန့်ပြီးတော့ ဖန်ရည်စွန်းတဲ့ အဝတ်များဝတ်လို့ ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်တော်နှင့် အညီ ရဟန်းခံပေးရတာကိုး၊ ဒီလို ရဟန်းခံပေးပြီးတဲ့အခါ ကာလကျတော့ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာက ဝိနည်းစကားတွေ သင်ကြားပေးတယ်၊ နိဿျည်းဆရာကတော့ သုတ္တန်ဆိုင်ရာက တရားတွေလဲ သင်ကြားပေးတယ်၊ အဘိဓမ္မာဆိုင်ရာကတရားတွေလဲ သင်ကြားပေးပြီးတော့ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရား အား ထုတ် ဘို့ ဝိ ပ ဿ နာ တ ရား အား ထုတ်ဘို့ ညွှန်ကြားပေးတယ်။ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာဆီ ရောက်တဲ့

အခါမှာ ဘယ်အမှု မပြုရဘူး၊ ဘယ်အမှု ပြုလို့ရှိယင် ဘယ်အခါပတ်သင့်တယ်၊ ဘယ်လိုဟာ မစားရဘူး။ စားလို့ရှိယင် ဘယ်အခါပတ်သင့်တယ်၊ သင်္ကန်းကို ဘယ်လိုဝတ်ရတယ်၊ ဆွမ်းစားတဲ့အခါမှာ ဘယ်လို စားရတယ်၊ အယုတ်ဆုံး ကျင်ကြီးကျင်ငယ် စွန့်တဲ့ နေရာတောင်မှ ဘယ်လို စွန့်ရတယ် စသည်ဖြင့် ဝိနည်း သိက္ခာပုဒ်တွေ သူက သွန်သင်ပေးတာကိုး။ ဒီလို သင်ပေးတော့ ဒီရဟန်းသစ်က ဘယ်လို အောက်မေ့သလဲလို့ ဆိုယင် "ဩော် ခက်လိုက်ပါဘိတော့၊ သံသရာ ဝဋ်ဆင်းရဲက လွတ်မြောက်ချင်လို့ ရဟန်းပြုလိုက်ပါတယ်၊ တကယ်ထဲမှာဘဲ ကြပ်တည်းလိုက်တာ လှုပ်စရာတောင် မရှိတော့ဘူး၊ ငါတော့ ခက်တော့တာဘဲ" လို့ ဒီလို အောက်မေ့သတဲ့ ဒကာလူ၊။ ဒီလို အောက်မေ့ပြီးတော့ "ဩော်....ဒီလိုဆိုယင် သာသနာဘောင်မှာ နေလို့ မဖြစ်ပါဘူး၊ လူထွက်မှ နေရာကျတော့မှာဘဲ၊ လူဘောင် လောကမှာ တတ်နိုင်သမျှ ဒါန သီလလေးနဲ့ဘဲ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်အောင် အားထုတ်ပါတော့မယ်" လို့ စိတ်ကူးပြန်သတဲ့ ဒကာလူ၊။

ဒါပေမဲ့ တော်ပါသေးရဲ့ ဘုရားလက်ထက်ကမို့ သူလူထွက်မယ်လို့ ကြံနေတဲ့အကြောင်းကို ဆရာဥပဇ္ဈာယ်တွေက ကြားသိရတဲ့အတွက် ဒီရဟန်းကို မြတ်စွာဘုရားထံ ပို့ကြတယ်၊ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြီးတဲ့အခါ မြတ်စွာဘုရားက ဘာကြောင့် သင် လူထွက်ချင်တာလဲ လို့ မေးတော်မူပါတယ်၊

ဒီတော့ "တပည့်တော်မှာ နိုသျည်းဆရာက ကမ္မဋ္ဌာန်းတွေ ပေးထားလို့ နှလုံးသွင်းရတာတွေကများနေတယ်။ ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာကလဲ ဝိနည်း ကျင့်ဝတ်တွေ သင်ကြား ပေးထားလို့ တပည့်တော်ဟာ မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါကြောင့် တပည့်တော်ဖြင့် လက်တို ခြေတိုဘောင် မလှုပ်ဝံ့ အောင် ရှိနေပါတယ်၊ ဒီလို အင်မတန် ကြပ်တည်းလွန်းလို့ လူထွက်ဖို့ စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားပါတယ် ဘုရား" လို့ လျှောက် ပါတယ်။ ဒီရဟန်းက သူ့မှာ လက်ခြေ လှုပ်တိုင်း တစုံတခု ပြုလုပ်တိုင်း အာပတ်များ သင့်သွားမှာလေလား၊ သမာဓိများ ပျက်သွားမှာလေလား၊ ဝိပဿနာများ ပျက်သွားမှာလေ လားနဲ့ သူ့မှာ အင်မတန် ဝန်လေးနေဟန် တူပါတယ် ဒကာလူ၍။

ဒီတော့ မြတ်စွာဘုရားက "အေး ဒါဖြင့် ကိစ္စမရှိဘူး၊ သင့်ကို တခုတည်းဘဲ စောင့်ရှောက်ဖို့ပေးမယ်၊ အဲဒီ တခုကို စောင့်ရှောက်နိုင်ယင် တခြားဟာတွေကို စောင့်ရှောက်ဖို့မလို တော့ဘူး" လို့ အားပေးတော်မူပါတယ်။

ဘယ်ဟာကို စောင့်ရှောက်ရမှာပါလဲ မြတ်စွာဘုရား။

"သင့်စိတ် တခုတည်းကိုဘဲ စောင့်ရှောက်ရမယ်၊ စောင့် ရှောက်နိုင်ပါမည်လား" လို့ မေးတော်မူပါတယ်။ စောင့် ရှောက်နိုင်ပါမယ် ဘုရား" လို့ ရဟန်းက ဝန်ခံပါတယ်။

ဒီရဟန်းက စိတ်တခုတည်းဆိုတော့ ဝိနည်း သိက္ခာပုဒ်တွေလို ကမ္မဋ္ဌာန်းအာရုံတွေလို မများဘူးလို့ ထင်ပြီး လွယ်သွယ်တဲ့လို့ ယူဆသွားတယ်၊ အရေအတွက် ဂဏန်းက တခုတည်းဆိုတော့ သူက လွယ်တယ်လို့ ထင်သွားတာပေါ့၊ ဒါကြောင့် စောင့်ရှောက်နိုင်ပါမယ်လို့ သူက ဝန်ခံတာဘဲ။ ဒီတော့ မြတ်စွာဘုရားက စိတ်တခုတည်း စောင့်ရှောက်ဘို့ **စိတ္တာနုပဿနာ** ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ဒီလိုပေးတော်မူလိုက်ပါတယ်။

သုဒုဒ္ဒသံ သုနိပုဏံ၊ ယတ္ထကာမနိပါတိနံ။
စိတ္တံ ရက္ခေထ မေဓာဝီ၊ စိတ္တံ ဂုတ္တံ သုခါဝဟံ-တဲ့။

သုဒုဒ္ဒသံ၊ မြင်နိုင်ခဲစွာသော။ သုနိပုဏံ၊ သိမ်မွေ့လှစွာသော။ ယတ္ထကာမနိပါတိနံ၊ ကျလိုရာရာ အာရုံများသို့ ကျရောက်၍ သွားတတ်သော။ စိတ္တံ၊ စိတ်ကို၊ မေဓာဝီ၊ ပညာရှိသည်၊ ရက္ခေထ၊ အမြဲမပြတ် ရှုမှတ်၍ စောင့်ရှောက်ရာ၏။ ဂုတ္တံ၊ ကိလေသာ ဝင်ခွင့်မရအောင် လုံခြုံစွာစောင့်ရှောက်အပ်သည် ရှိသော်။ ဝါ၊ စောင့်ရှောက်အပ်သော။ စိတ္တံ၊ စိတ်သည် သုခါဝဟံ၊ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို ဆောင်ပေးတတ်သ၏ လို့ စိတ္တာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန် ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ပေးတော်မူလိုက်ပါတယ်။ ဒီဂါထာရဲ့ အနက်အဓိပ္ပါယ်တွေပါ ပြောလိုက်ရင် သိပ်ကောင်းမှာဘဲ၊ ဒါပေမဲ့ လိုရင်း ပြောစရာတွေက များသေးလို့ အဲဒါကို မပြောတော့ပါဘူး။

တတိယအကြိမ်

အဲဒီ ရဟန်းဟာ မြတ်စွာဘုရား ပေးလိုက်တဲ့ ဒီဂါထာ အရ စိတ္တာနုပဿနာ ကမ္မဋ္ဌာန်းနဲ့ဘဲ မကြာခင် ရဟန္တာဖြစ် သွားသတဲ့။ ဒီအထဲမှာ ပြောလိုရင်းကတော့ "သီလသိက္ခာ ပုဒ်တွေ ကျင့်ရတာကို အင်မတန် ကြပ်တည်းဘယ်လို ထင်တတ် တယ်" ဆိုတာဟာ ပြောလိုရင်း တခုပါဘဲ။ နောက်ပြီးတော့ သမထ ဝိပဿနာတွေ အားထုတ်တဲ့ အခါမှာလဲ စိတ်တောင် မကူးရဘူးလို့ဆိုတော့ သူ့စိတ်ထဲမှာ အင်မတန် ကြပ်တည်း တယ်လို့ ထင်မှာပေါ့။

တခါက ဘုန်းကြီး တပါးက ဒကာတဦးကို ဝိပဿနာကမ္မဋ္ဌာန်း ဟောသတဲ့၊ စိတ်တိုင်း စိတ်တိုင်းမှာ အမှတ်သတိ ရှိနေရမယ်၊ မြင်တိုင်း ကြားတိုင်း နံ့တိုင်း စားတိုင်း တွေ့ထိတိုင်း သွားတိုင်း လှုပ်ရှားတိုင်း စိတ်ကူး စဉ်းစား ကြံစည်တိုင်း အမှတ်သတိ ရနေရမယ်၊ ဒီလိုရှုမှတ် နေယင် ဝိပဿနာဖြစ်တယ်လို့ ဟောသတဲ့၊ အဲဒီတော့ တပည့် ဒကာက ဒီလိုဆိုယင်ဘုရား၊ တပည့်တော်တော့ မရှုနိုင်ပါဘူး၊ တပည့်တော် ဒါလောက်များတာတွေကို မမှတ်နိုင်ဘူးဘုရားလို့ လျှောက်သတဲ့ ဒကာလူရ၊ ဝိပဿနာ ရှုရတာက ဘာမှ အလွတ်အလပ်ရယ်လို့ မရှိစေရဘူး၊ အားနေရမည့် အချိန် ရယ်လို့လဲ မရှိဘူး၊အဲဒီတော့ ဝိပဿနာ အလုပ်ကိုလဲအင်မတန် ကြပ်တည်းတယ်လို့ ထင်တတ်ပါတယ်။ အဲဒါလဲ ပြောလိုရင်း တခုပါဘဲ။

ဒါပေမယ်လို့ မြတ်စွာဘုရားက အကျိုးရှိစေချင်လွန်းလို့ ဒီအကျင့်တွေကို ညွှန်ကြားထားတာပါနော်၊ ဒီလိုအားမထုတ်လို့ရှိယင်တော့ အပါယ်လေးပါးက မုချလွှတ်မြောက်နိုင်တဲ့ အဆင့်အတန်းကို ရောက်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါနဲ့ သီလတွေနဲ့ ဘယ်လိုဘဲ ပြည့်စုံစွာ စောင့်ထိန်းမှု မဂ်ဖိုလ်ကို မရောက်သေးယင် အကြောင်းမညီညွတ်တဲ့ တဘဝကျတော့ အပါယ်လေးပါးကိုလဲ ကျရောက်နိုင်သေးတာဘဲ ဒကာလူရေ၊ စိုးရိမ်စရာရှိတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ အပါယ်လေးပါးက အစဉ်သာဝရ လွတ်မြောက်စေနိုင်တဲ့ နည်းလမ်း, သံသရာ ဝဋ်ဆင်းရဲက လွတ်မြောက်စေနိုင်တဲ့ နည်းလမ်းဖြစ်တဲ့ ဒီသီလ သမာဓိ ပညာအကျင့်တွေကို ကျင့်ဘို့ရာ မြတ်စွာဘုရားက ညွှန်ကြားခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီလို မြတ်စွာဘုရားက ညွှန်ကြားခဲ့တာဟာ ဒကာလူတဦးတည်း အတွက်လဲမဟုတ်ဘူး၊ ဘုန်းကြီးတပါးတည်းအတွက်လည်းမဟုတ်ဘူး။ ဘုရားလက်ထက်တော် အခါကပဉ္စဝဂ္ဂီငါးဦး အတွက် သက်သက်လဲ ကန့်သတ်ပြီး ညွှန်ကြားခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ အရှင်သာရိပုတ္တရာ အရှင်မောဂ္ဂလာန် အစရှိတဲ့ အဂ္ဂသာဝက မဟာသာဝကတွေ အတွက် သက်သက်လဲ ရည်ရွယ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး၊ ဘုရား လက် ထက် တော် က ရှိတဲ့ ရဟန်း ပရိသတ် ရဟန်းမိန်းမ ပရိသတ် ဥပါသကာ ဥပါသကာ ပရိသတ်တွေအတွက် သက်သက်လဲ ရည်ရွယ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ အမှန်အားဖြင့်ဆိုယင် ဘုရား လက် ထက် တော်က စပြီးတော့

သာသနာတော် ကုန်ဆုံးတဲ့ အချိန် အထိ ဒီအတွင်းမှာ ရှိကြတဲ့ ပါရမီမျိုးစေ့နဲ့ ပြည့်စုံကြတဲ့ ဘုရား တရား သံဃာ ရတနာသုံးပါးကို ယုံကြည် နိုင်လောက်တဲ့ ဝါသနာ ပါရမီ အခံရှိကြတဲ့ လူ နတ် ဗြဟ္မာ သတ္တဝါတွေ အကုန်လုံးအတွက် မဟုတ်ဘူးလား ဒကာလူရ။

"ဗုဒ္ဓေါ လောကေ သမုပ္ပန္နော၊ ဟိတာယ သဗ္ဗပါဏိနံ" ဗုဒ္ဓေါ၊ သစ္စာ လေး ပါး တရား သိ မြင် ဘုရား ရှင်သည်။ လောကေ၊ လောက၌။ သဗ္ဗပါဏိနံ၊ အလုံးစုံသော သတ္တဝါ အပေါင်းတို့၏။ ဟိတာယ၊ အကျိုး စီးပွား အလို့ငှာ။ သမုပ္ပန္နော၊ ပွင့်ထွန်း ပေါ် ပေါက် တော် မူလာ ပါပေ၏။ လောကမှာ ဘုရားပွင့်တယ် ဆိုတာဟာ ဘယ်သူ တဦး တယောက် အတွက်မျှသာ မဟုတ်ဘူး၊ လူတစု အတွက်မျှလဲ မဟုတ်ဘူး၊ နတ်တစု အတွက်မျှလဲ မဟုတ်ဘူး၊ အချို့သော သတ္တဝါတွေ အတွက်မျှလဲ မဟုတ်ဘူး၊ အမှန်စင်စစ်ကတော့ အားလုံးသော သတ္တဝါတွေ အတွက် ပွင့်လာရတာ မဟုတ်လား၊ အားလုံးသော သတ္တဝါတွေအတွက် ပွင့်လာရပါတယ်။ ဒါပေမယ်လို့ အချို့ အချို့သော သတ္တဝါတွေက ဘုရားကို မကြည်ညိုနိုင်ဘူး၊ အဲဒါကတော့ သူတို့မှာ ပါရမီ မျိုးစေ့က မရှိလို့ သူတို့မှာ ခေတ်ခံက မရှိလို့ မကြည်ညိုနိုင်ကြတာပါဘဲ။ ဒါဟာ သူတို့မှာ ဘုရားကို ကိုးကွယ်ထိုက်တဲ့ ကံကမရှိလို့ မကိုးကွယ်နိုင်တာလို့ မှတ်ရမယ်။ ဥပမာအားဖြင့် လောကမှာ

တတိယအကြိမ်

ရွှေတို့ ငွေတို့ အဘိုးထိုက် အဘိုးတန် ရတနာတွေဆိုတာ ရှိတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီ အဘိုးထိုက် အဘိုးတန် ဥစ္စာ ရတနာတွေ ဆိုတာ ဘယ်လို ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ ရှိသလဲဆိုတော့ ဘုန်းကံနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆီမှာ ရှိတယ်၊ ဘုန်းကံနဲ့ မပြည့်စုံတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ ဒီရတနာတွေကို မသုံးစွဲရဘူး၊ အဲဒါလိုပါဘဲ ပါရမီဘုန်းကံရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှသာလျှင် မြတ်စွာ ဘုရားကို ကိုးကွယ်နိုင်တယ်၊ ပါရမီဘုန်းကံ မရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာတော့ ဘုရားက သူတို့အတွက်ပါ ပွင့်လာပေမယ်လို့ သူတို့က မထိုက် မတန်ဘဲ ဖြစ်နေတယ်။

တနည်း ဥပမာအားဖြင့် စားကောင်း သောက်ဖွယ်တွေဟာ အားလုံး သော ပုဂ္ဂိုလ်တွေက စားမယ် ဆိုလို့ရှိယင် အရသာလဲ ရှိတာဘဲ၊ အားအင်ဗလကိုလဲ ဖြစ်ထွန်းစေနိုင် တာဘဲ၊ သို့သော်လဲ အစာအိမ် ပျက်နေတဲ့ မကျန်းမာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကျတော့ အဲဒါကို မစားရဘူး၊ သူမှာ ဒီအစာကောင်း တွေ စားဘို့ရာ ကုသိုလ်ကံက မပြည့်စုံဘဲကိုး၊ အဲဒါနဲ့လဲ တူပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ "ဗုဒ္ဓေါ လောကေ သမုပ္ပန္နော၊ ဟိတာယ သဗ္ဗပါဏိနံ" ဗုဒ္ဓေါ၊ သစ္စာလေးပါး တရားသိမြင် ဘုရားရှင်သည်။ လောကေ၊ လောက၌။ သဗ္ဗပါဏိနံ၊ အလုံးစုံ များစွာ သတ္တဝါအပေါင်းတို့၏။ ဟိတာယ အကျိုးစီးပွား အလို့ငှာ။ သမုပ္ပန္နော၊ ပွင့်ထွန်းပေါ်ပေါက်တော် မူလာပါ

ပေ၏။ မြတ်စွာဘုရား ပွင့်လာတယ် ဆိုဘာ အားလုံးသော ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အတွက်ဘဲတဲ့။

ဒါကြောင့် သတ္ထာ ဒေဝမနုဿာနံ။ ဒေဝမနုဿာနံ၊ နတ်လူအပေါင်းတို့၏။ သတ္ထာ၊ တပါးတည်းသော ဆရာအစစ်ဖြစ်တော်မူပါပေ၏။ နတ်ရောလူရော အားလုံးသော သတ္တဝါတွေရဲ့ ဆရာဖြစ်တော်မူတယ်။ ဒီလူကို ပိုပြီးတော့သနားတယ်၊ ဟိုလူကို ပိုပြီးတော့ သနားတယ်လို့ ဒီလိုမရှိပါဘူး။ သတ္တဝါတွေ အားလုံးကို မြတ်စွာဘုရားက ညီတူညီမျှဘဲ သနားတော်မူပါတယ်။ ညီတူညီမျှဘဲ ချမ်းသာစေလိုပါတယ်၊ညီတူညီမျှဘဲ အကျိုးများအောင်လို့ မြတ်စွာဘုရားက ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ မြတ်စွာဘုရားဟာ အားလုံးသော သတ္တဝါတွေရဲ့ ဆရာ ဖြစ်တော်မူပါတယ်။ ဒီတော့ ခုနက ပြောဟွာ ဆရာကြီးဟာ မြတ်စွာဘုရားနဲ့ တစိတ် တဒေသ လောက်သာ တူပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ဆရာဆိုတာ ဘယ်သူလဲ ဆိုတော့ ငါတို့ မြတ်စွာဘုရားဘဲလို့ အမေး အဖြေ ဆောင်ပုဒ်က ဆိုထားပါတယ်။

(ဆို)-တပည့်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ ရှုမှတ်နေတဲ့ ယောဂီဘဲ။

သီလ, သမာဓိ, ပညာ အကျင့်တွေကို ကျင့်နေတဲ့ ယောဂီ ပုဂ္ဂိုလ်ဘဲလို့ ဆိုလိုပါတယ်။ ယခု ပြောခဲ့တာဟာ ပြဿနာ ငါးခု ရှိသွားပါပြီ။ အဲဒါကို အတိုချုပ် ဆောင်ပုဒ်က....

တတိယအကြိမ်

“ဘောင်ပို့-ကိုယ်သည်၊ ကြံစည်-မီးခိုး၊ ပြုမျိုး-မီးပါ၊ ဆရာ-ဘုရား။ တပည့်ကား-မှတ်သား ယောဂီတည်း” လို့ ဆိုထားပါတယ်။

ပေါက်တူးလက်နက်

ဒီပြဿနာ ငါးခုဟာ မနေ့က ပြောပြီးတော့ပါ။ အဲဒီတော့ ဒီကနေ့ ဘယ်ကစပြီး ပြောရမလဲဆိုယင် “မီးခိုးညွှန်ခါ၊ နေ့မှာမီးပျို့၊ တောင်ပို့မြင်လတ်၊ ဆရာမြတ်က၊ တပည့်လှအား၊ ပေါက်တူးသွားဖြင့်၊ ခွဲခြားစေရာ” ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ် ဆောင်ပုဒ်အရ ပေါက်တူးလက်နက်ကစပြီး ပြောရမယ်။ “ကိံ သတ္တိ၊ ပေါက်တူးလက်နက် ဆိုတာက ဘယ်ဟာပါလဲ မြတ်စွာဘုရား” လို့ အရှင် ကုမာရကဿပက မေးတဲ့ ပြဿနာကို “သတ္တန္တိခေါ ဘိက္ခု အရိယာယေတံ ပညာယ အဓိဝစနံ” လို့ မြတ်စွာဘုရားက ဖြေတော်မူပါတယ်။

ဘိက္ခု၊ ကုမာရကဿပရဟန်း။ သတ္တန္တိတော်၊ ပေါက်တူးလက်နက်ဟူသော ဤအမည်သည်။ အရိယာယ၊ မြတ်သော။ ပညာယ၊ လောကီလောကုတ္တရာ ပညာ၏။ ဝါ၊ ဝိပဿနာပညာ အရိယမဂ် ပညာ၏။ အဓိဝစနံ၊ အမည်ပေတည်း။ ပေါက်တူးလက်နက်ဆိုတာ ပညာရဲ့ အမည်တဲ့။ဘောင်ပို့ကြီးကို တူးဖို့တယ်ဆိုတာ လက်ချည်း သက်သက်နဲ့တော့ တူးလို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သံတူရွင်းတို့ ပေါက်တူးတို့နဲ့ တူးမှဖြစ်မယ်၊

ဒီအထဲမှာ ပေါက်တူးနဲ့ဆိုယင် အသင့်လျော်ဆုံး ပါဘဲ။ ဒါကြောင့် အဌကထာမှာ (ကုဒါလ) ပေါက်တူးနဲ့ ပြထားပါတယ်၊ ဒီမှာလဲ ပေါက်တူးလက်နက်လို့ ဘာသာပြန်ထားပါတယ်။ မြေတောင်ပို့ကြီးကို တူးဖို့ရာမှာ ပေါက်တူးလက်နက်လိုနေသလိုဘဲ ဒီရုပ်ကိုယ်တောင်ပို့ကြီးကို ခွဲခြားဘို့ရာမှာလဲ ပညာလက်နက် လိုနေပါတယ်။ ဘယ်လို ပညာလဲဆိုတော့ အဌကထာမှာ လောကိယ လောကုတ္တရာယပညာယ၊ လောကီပညာ လောကုတ္တရာပညာလို့ သာမည ဖွင့်ထားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လောကီပညာထဲက ဆိုယင် စတုဓာတုဝဝတ္ထာန် ဝိပဿနာပညာနဲ့ ခွဲရပါလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ဝိပဿနာပညာပေါက်တူးနဲ့ တူးဖို့တယ်လို့ဘဲ မှတ်ရမယ်။

ပကတိပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဒီကိုယ်ကြီးကို တလုံးတခဲတည်းလို့ ထင်နေကြပါတယ်။ အဲဒါဟာ မတူးမီက တည်မြဲတည်နေတဲ့ မြေတောင်ပို့ကြီးနဲ့ တူပါတယ်။ ယောဂီက ကိုယ်အမူအရာတွေ ပြုတိုင်း တွေ့တိုင်း လိုက်ပြီးတော့ "သွားတယ် ရပ်တယ် ထိုင်တယ် ထိတယ် အိပ်တယ် ကွေးတယ် ဆန့်တယ်" စသည်ဖြင့် မပြတ်မှတ်နေတဲ့ အခါကျတော့ ခက်မာကြမ်းတမ်းတာက တပုံ၊ ပူတာ နွေးတာ အေးတာက တပုံ၊ တောင့်တင်း လှုပ်ရှားတာက တပုံ၊ ဖွဲ့စည်းတာ ယိုစီးတာက တပုံ ဒီလို ၄-ပုံ ၄-မျိုး ကွဲသွားတယ်။ အဲဒါဟာ ပေါက်တူးနဲ့ တခါ ပေါက်လိုက်ရင်း မြေကြီးတခဲ ထွက်လာရင်းနဲ့ မြေတောင်ပို့

ကြီး အစိတ် စိတ် ကွဲ လာ တာ နဲ့ တူပါတယ်။ ဟုတ်တယ် ဒီရုပ်ကိုယ်ကြီးကလဲ မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်း တခုစီ တခုစီ အသီး အသီး ကွဲလာပါတယ်။ ခွဲခြားပြီးတော့ ဉာဏ်ပညာနဲ့ သိပါ တယ်။ သွားတဲ့အခါ "သွားတယ် သွားတယ်" လို့ စူးစိုက်ပြီး တော့ မှတ်ပါ။ ဒီလို မ ဟုတ် ယင် လဲ "ကြွတယ် လှမ်းတယ် ချတယ်"လို့ စူးစိုက်ပြီးတော့ မှတ်ပါ။

အဲဒီလိုစူးစိုက်ပြီး မှတ်လို့ရှိယင် သမာဓိဉာဏ်အားကောင်း သလောက်ရုပ်သဘောကလေးတွေကို ပိုင်းခြားပြီးတော့ သိလာ တယ်။သွားတဲ့အခါမှာ တောင့်တင်းတဲ့သဘော လှုပ်ရှားတဲ့ သဘော ဝါယောဓာတ် ကလေးတွင်ဘဲ တပိုင်းတစချင်းမဲ့ထွက် လာတယ်၊ အလုံးလိုက် အခဲလိုက်ကြီး မဟုတ်တော့ဘူး၊ တောင့်ယင် တောင့်တာကလေးတွင်ဘဲ၊ တင်းယင် တင်းတာ ကလေးတွင်ဘဲ ကွဲထွက်လာတယ်၊ အစကလို အလုံးလိုက် အခဲလိုက်ကြီး မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဝါယောဓာတ် သဘော ကလေးတွင်ဘဲ တွေ့နေရတယ်။ ဒီပြင် အမှတ်တွေလဲ ဒီလို ချည်းဘဲ မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်း ကိုယ်အမူအရာ သဘောကလေး တွေဟာ တခုချင်း တခုချင်း မွှဲမွှဲထွက်လာတယ်။ ဒါကြောင့် ရှုမှတ်ပြီးတော့ သိနေတဲ့ပညာဟာ ပေါက်ဘူးသွားနဲ့ တူပါ တယ်တဲ့။ ပေါက်တူးနဲ့ တချက်ပေါက်လိုက်ရင်း တောင်ပို့ ကြီးက တပိုင်း ပဲ့သွားလိုက်ရင်းနဲ့ အဲဒါလိုဘဲ မှတ်သိလိုက်

တိုင်း မှတ်သိလိုက်တိုင်း ရုပ်ကိုယ်ကြီးမှာလဲ တပိုင်း တပိုင်း မှဲ့ပွဲ့သွားတယ်။

ယခုအနေ တော့ ဆင်ခြင်ဉာဏ်နဲ့ဘဲ ဆင်ခြင်ကြည့်ကြစို့။ ဆံပင်ကို ဆင်ခြင်လိုက်၊ ဆံပင်တွေဟာ ခက်မာတဲ့ ပထဝီဓာတ်ပဲ၊ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ ဆံပင်ဟာ တပိုင်း ပဲ့ထွက်သွားပြီ။ ပြီးတော့ ကိုယ်မှာ ပေါက်ရောက်နေတဲ့ မွေး ညှင်းတွေ ဆင်ခြင်လိုက်, သူလဲ ပထဝီဘဲ၊ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ မဟုတ်ဘူး၊ သူလဲ တပိုင်းပဲ့သွားပြန်ပြီ။ ခြေသည်း လက် သည်းတွေ ဆင်ခြင်လိုက်၊ ဉာဏ်နဲ့ နှုတ်ပယ်ကြည့်လိုက်, သူလဲ ပထဝီဘဲ၊ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ မဟုတ်ဘူး။ သွားတွေ ဆင်ခြင် လိုက်, သူလဲ ပထဝီဓာတ် ခက်မာတဲ့ သဘောတွေဘဲ၊ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ မဟုတ်ဘူး၊ ယောက်ျားမိန်းမ မဟုတ်ဘူး။ အရေခွံ တွေကို ဆင်ခြင်လိုက်, သူလဲ ပထဝီဓာတ်ပဲ၊ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ အသားတို့ အကြောတို့ အရိုးတို့ ရိုးတွင်းခြင်ဆီတို့ အစိတ်အပိုင်းတွေ အများကြီး ရှိပါသေး တယ်၊ အဲဒါတွေကို အစိတ်အစိတ် ပြောနေလို့ရှိယင် ကြာနေ တော့မယ်။ အကြမ်းမျဉ်းအားဖြင့် ဆိုလို့ရှိယင် အပေါ်ဆုံးက အရေ၊ ပြီးတော့ အသား၊ ပြီးတော့ အသွေး၊ ပြီးတော့ အကြော၊ ပြီးတော့ အရိုး။ အဲဒါတွေ ဉာဏ်နဲ့ တခုချင်း ထုတ်ကြည့်၊ ပြီးတော့ အူတွေ အသဲတွေ နှလုံး အဆုတ်တွေကို တခုချင်း ထုတ်ကြည့် ဓာတ်သဘောတွေချည်း တွေ့ရမယ်၊

ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါကို မတွေ့ရဘူး။ အဲဒါဟာ တောင်ပို့ကြီးကို တူးလိုက်တော့ တပိုင်းစီ တပိုင်းစီ မှုံ့မှုံ့သွားသလို ပါဘဲ၊ ဒီရုပ်ကိုယ်ကြီးလဲ မှုံ့မှုံ့သွားတယ်။ ဒါကြောင့် ရှုမှတ်ပြီးတော့ သိနေတဲ့ ပညာဟာ ပေါက်တူးသွားဘဲ။ ကဲ....သူ့ဆောင်ပုဒ် ကလေးကို ဆိုကြဦးစို့။

(ဆို) ပေါက်တူးဆိုတာ ဘယ်ဟာလဲ၊ မှတ်သိနေတဲ့ ပညာဘဲ။

"ကိုဝိ အဘိက္ကမံ – မပြတ်တူးတယ်ဆိုတာ ဘယ်ဟာပါလဲ မြတ်စွာဘုရား" လို့ မေးတဲ့ပြဿနာကို "အဘိက္ကမန္တိ ခေါ ဘိက္ခု ဝီရိယာရမ္ဘဿေတံ အဓိဝစနံ" လို့ မြတ်စွာဘုရားက ဖြေတော်မူပါတယ်။

ဘိက္ခု၊ ကဿပရဟန်း။ အဘိက္ကမန္တိတော၊ မပြတ်တူးသည် ဟူသော ဤအမည်သည်။ ဝီရိယာရမ္ဘဿ၊ ဝီရိယကို ပြင်းစွာ အားထုတ်ခြင်း၏။ ဝါ၊ မပြတ်အားထုတ်ခြင်း၏။ အဓိဝစနံ၊ အမည်ပေတည်း။ မပြတ်တူးနေတယ် ဆိုတာဟာ မပြတ် ရှုမှတ်မှုဖြစ်အောင် မပြတ် အားထုတ်နေတဲ့ လုံ့လ ဝီရိယ ပါဘဲတဲ့။ ပေါက်တူးနဲ့တူးတော့ ဒကာလူ ဘယ်လိုတူးရသတုံး. ပေါက်တူး အရိုးကို တင်း တင်း ရင်း ရင်း ကိုင်ပြီးတော့ ပေါက်ရတယ် မဟုတ်လား၊ လျော့လျော့ကလေးကိုင်လို့တော့ မဖြစ်ဘူး၊ တင်း တင်း ရင်း ရင်း ကိုင်ရတယ်၊ တင်းတင်း

ရင်းရင်း ကိုင်ပြီးတော့ မြှောက် လိုက် ရတယ် မဟုတ်လား၊ မြှောက်ပြီးတော့ အောက်ချလိုက်တဲ့အခါမှာ အားနဲ့ဖိပြီးတော့ ချလိုက်ရတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒါ ပေါက် တူး တချက်ပါဘဲ၊ အဲဒါလိုဘဲ ရှုမှတ်တဲ့ အခါမှာလဲ ဝီရိယနဲ့ တင်းတင်း ရင်းရင်း အားထုတ်ပြီးတော့ ရှုရတယ် ဒကာလူ ရ၊ "ဖောင်းတယ် ပိန်တယ် ထိုင်တယ် ထိတယ် မြင်တယ် ကြားတယ် ကွေးတယ် ဆန့်တယ်" စသည်ဖြင့် မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်းဟာ နောက်က တွန်းပြီး ပေးနေသလိုဘဲ ဝီရိယက မပြတ်ပါနေတယ်၊ ဒီ ဝီရိယ ကလေးက လျော့ပြီး ပျင်းရိရိ ဖြစ်လာယင် အမှတ်တွေဟာ မကောင်းတော့ဘူး၊ သမ္မာဝါယာမ ဆိုတဲ့ ဒီဝီရိယဟာ အလွန် အရေးကြီးပါတယ်၊ သူ့ကို သမ္မပ္ပဓာန်နဲ့ ပြောမယ်ဆိုယင် သမ္မပ္ပဓာန်လေးပါးတဲ့ ဒကာလူရ။

သမ္မပ္ပဓာန်လေးပါး ပြီးပုံကတော့ ဝီရိယနဲ့သာ အားထုတ်နေမယ်ဆိုယင် ရှေးကဖြစ်ဘူးတဲ့ အကုသိုလ်မျိုး တွေကိုလဲ ပယ်နိုင်တယ်။ တကယ်တမ်း ဝီရိယနဲ့ အား ထုတ် နေ ယင် ရှေးကဖြစ်ဘူးတဲ့ အကုသိုလ်တွေ ဖြစ်ခွင့်ရပါဦးမလား။ (မရနိုင်ပါဘုရား) ဒါကြောင့် ရှေးကဖြစ်ဘူးတဲ့ အကုသိုလ်ကိုလဲ ပယ်နိုင်တယ်။ ပြီးတော့ နောက်ထပ် အကုသိုလ် အသစ်တွေလဲ ဖြစ်ခွင့် မရဘူး၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ပြီးတော့ မဖြစ်သေးတဲ့ ဝိပဿနာ ကုသိုလ်တွေလဲ မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်း ဖြစ်နေတယ်

မဟုတ်လား၊ မဖြစ်သေးတဲ့ မဂ်ပညာတွေလဲ ဖြစ်အောင်လို့ အားထုတ်နေတာ မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် မဖြစ်သေးတဲ့ ဝိပဿနာကုသိုလ် မဂ်ကုသိုလ်တွေ ဖြစ်အောင်လို့ အားထုတ်နေတာလဲ မည်တယ်၊ ဖြစ်ပြီးသား ကုသိုလ်တွေလဲ တည်တံ့နေတယ် တိုးပွား သွားတယ်၊ ဖြစ်ပြီးသား ကုသိုလ်တွေ တိုးပွားပုံကတော့ တခါမှတ်လိုက် ဝိပဿနာကုသိုလ် တခါထပ်ဖြစ်တယ်၊ တခါမှတ်လိုက် ဝိပဿနာကုသိုလ် တခါထပ်ဖြစ်တယ်၊ မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်း အသစ်အသစ် တိုးပွားနေတာဘဲ။ ဒါကြောင့် ဒီ ဝီရိယနဲ့ တခါ မှတ်လိုက်ယင် သမ္မပ္ပဓာန်ကိစ္စလေးခုလုံး တချက်တည်း ပြီးသွားတယ်။ သမ္မပ္ပဓာန်ကိစ္စလေးချက်လုံး ပြီးနိုင်တဲ့ သမ္မာဝါယာမလို့ခေါ်တဲ့ ဒီဝီရိယဟာ ပေါက်တူး တူးတာနဲ့ တကယ်ကို တူပါတယ်။ ပေါက်တူး တူးယင် ပေါက်တူးကို မြှောက်ပြီးချလိုက် မြှောက်ပြီးချလိုက်နဲ့ ဆင့်ကာ ဆင့်ကာ ဒီလိုတူးရတာ မဟုတ်လား။

အဲဒါလိုဘဲ ဒီရှုမှတ်ရာမှာလဲ တချက်မှတ်ပြီးရင်း နောက်တခါ မှတ်လိုက်၊ တချက်မှတ်ပြီးရင်း နောက်တခါ မှတ်လိုက်နဲ့ ဆင့်ကာဆင့်ကာ မှတ်မှုတွေ မပြတ်ဖြစ်အောင် တမှတ်ပြီး တမှတ် ဆင့်ကာဆင့်ကာ မပြတ် ကြောင့်ကြစိုက်ပေးနေရပါတယ်။ ဒါကြောင့်ပေါက်တူး တူးတာနဲ့ ဝိပဿနာရှုမှတ်မှုဖြစ်အောင် အားထုတ်တာဟာ အင်မတန် တူပါတယ်။ ကဲ.... ဆောင်ပုဒ်ကလေးကို ဆိုကြရမယ်။

တတိယအကြိမ်

(ဆို) တူးတယ်ဆိုတာ ဘယ်ဟာလဲ၊ ကြောင့်ကြစိုက်ဘဲ့ သွံလဘဲ။

နောက်တခုက မင်းဒုတ်ရောက်လာပြီ။ ပေါက်တူးသွားဖြင့် ခွဲခြားစေရာ ပေါ်လာ မင်းဒုတ်တဲ့။ တောင်ပို့ထဲက ပစ္စည်းကို ယခုမှ ရှေးဦးစွာ တွေ့ရတယ်။ အဲဒီ မင်းဒုတ်ကို တွေ့တဲ့အခါ တပည့်က "ဆရာရေ့ ဟောဒီမှာ မင်းဒုတ်ကြီး တွေ့ပြီ" လို့ အားရဝမ်းသာနဲ့ ပြောတော့ ဗြာဟ္မဏ ဆရာကြီးက "ဟော့ မင်းဒုတ်ကြီး ထုတ်လိုက်ကွာ၊ ရှေ့ဆက်တူးလို့ ပြောပါတယ်။ အဲဒီမှာ "ကာ လင်္ဂီ-မင်းဒုတ်ဆိုတာ ဘာလဲ" ဆိုတဲ့ မေးခွန်းကို မြတ်စွာဘုရားက "လင်္ဂီတိ ခေါ ဘိက္ခု အဝိဇ္ဇာယေတံ အဓိဝစနံ" လို့ ဖြေဆိုတော်မူပါတယ်။

ဘိက္ခု၊ ကဿပရဟန်း။ လင်္ဂီတိ ဇတံ၊ တံခါးမင်းဒုတ် ဟူသော ဤအမည်သည်။ အဝိဇ္ဇာယ၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းနည်းကို နားမလည်သော အဝိဇ္ဇာ၏။ အဓိဝစနံ၊ အမည်ပေတည်း။ တံခါးမင်းဒုတ်ဆိုတာ အဝိဇ္ဇာပါဘဲတဲ့။ ကမ္မဋ္ဌာန်းနည်းကို နားမလည်တဲ့ အဝိဇ္ဇာပေါ့။ အဝိဇ္ဇာဆိုတာက သူ့အရာအား လျော်စွာ အမျိုးမျိုးရှိတယ်။ ဝိပဿနာနဲ့ အရိယ မဂ်ဉာဏ်နဲ့ ပယ်ရမဲ့ အဝိဇ္ဇာကတော့ သစ္စာလေးပါးကို မသိတဲ့အဝိဇ္ဇာတဲ့။ ဒီနေရာမှာ ဆိုလိုတဲ့ အဝိဇ္ဇာကတော့ အဲဒီလောက် အဆင့် အတန်းမမြင့်သေးပါဘူး၊ သုတမယဉာဏ် စိန္တာမယဉာဏ်နဲ့ဘဲ

ပယ်ရမည့် အဝိဇ္ဇာတဲ့၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းနည်းကို နားမလည်ဘာ ပါဘဲ။

ကမ္မဋ္ဌာန်းနည်း နားမလည်လို့ရှိယင် တရားအားထုတ်နိုင် ပါ့မလား။ (မထုတ်နိုင်ပါဘူးရား) ကမ္မဋ္ဌာန်းနည်း မပြောနဲ့ ထမင်းချက်တဲ့နည်းတောင် နားမလည်ယင် ချက်လို့မဖြစ်ဘူး။ နားမလည်ဘဲနဲ့ချက်ယင် ပျက်ကုန်မှာဘဲ၊ ချက်ရေးပြုတ်ရေး ပေမဲ့ သင်တန်းတက်ရသေးတယ် ဒကာလူရ၊အမျိုးသမီးတွေက သင်တန်းမတက်ရဘဲနဲ့ချက်တတ်တာဟာ သူ့အမေကသင်ကြား ပေးထားလို့ဘဲ။ သူ့အမေက ဘယ်လိုလုပ်ရမယ် ဆိုတာ ပြထားဘယ်၊ အထူး ပြနေဘို့တောင် မလိုပါဘူး၊ မြင်နေ တာနဲ့လဲ နားလည်နေကြပါတယ်။အဲဒီလို နည်းသိမှ အချက် အပြုတ်ကပေမယ့် နေရာကျတာ။ ဒကာလူတို့ဘက်ကလဲ လုပ် ငန်းဆောင်တာတွေ ရှိပါတယ်။ လယ်ယာ ကိုင်းကျွန်း စိုက်ပျိုးတဲ့ လုပ်ငန်းတွေ ထွန်ယက်တဲ့လုပ်ငန်းတွေ ဒါတွေလဲ အဘဖြစ်တဲ့ လူကြီးဖြစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က သင် ကြား ပေး ရသေး တယ်၊ အထူးမသင်ပြတောင်မှ ဒီနည်းတွေကို မြင်တာနဲ့လဲ တတ်သိ နားလည်နေကြပါတယ်၊ လယ်ထွန်တာ မမြင်ဘူးတဲ့ သူကို လယ်တောသွားပြီး အထွန်ခိုင်းလို့ ဖြစ်ပါ့မလား။ (မဖြစ်နိုင်ပါဘူးရား) နွားတောင်မောင်းလို့ ဖြစ်မယ်မဟုတ်ဘူး ဒကာလူရ၊ နွားတွေ ကျွဲတွေကလဲ သိတယ် မောင်းနေကျ လူမဟုတ်ယင် မသွားဘူး။ နည်းမသိယင် ဘာမှ မဖြစ်ဘူး

ဒကာလူရ၊ နည်းက အရေးကြီးပါတယ်။ နည်းအရေးကြီး ပုံကလေး ဘုန်းကြီးက အကျယ်ချဲ့ပြီး ပြောပြချင်တယ်။

နည်းက အရေးကြီးတယ်

မြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော် သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား ဟာ တောထွက်တော်မူတယ်၊ ဘယ်အသက်အရွယ်တုံး ဆိုတော့ နှစ်ဆယ့်ကိုးနှစ်တဲ့၊ ဆဲ့ခြောက်နှစ်အရွယ်က ယသောဓရာဒေဝီ မိဖုရားနဲ့ လက်ထပ်ထိမ်းမြားပြီးတော့ ထီးနန်းစည်းစိမ်တွေကို သုံးဆောင်ခံစားလာခဲ့တာ ဆယ့်ခြောက်နှစ်က နေပြီးတော့ နှစ်ဆယ့်ကိုးနှစ်အထိ ဆိုတော့ ဘယ်နှစ်နှစ်ရှိသလဲ ဒကာလူရ၊ (ဆဲ့သုံးနှစ်ပါဘုရား) အဲဒီ ဆဲ့သုံးနှစ်လုံးလုံး မင်းစည်းစိမ် ခံစားနေတုန်း သူအို သူနာ သူသေ ရဟန်းဆိုတဲ့ နိမိတ်ကြီး လေးပါးမြင်တော့ သံဝေဂရပြီး အိုခြင်း, နာခြင်း, သေခြင်း ကင်းရာ တရားရှာမယ် ဆိုပြီးတော့ တောထွက်တော်မူပါ တယ်။ သတ္တဝါတွေဟာ မအိုချင်ဘဲနဲ့ အိုနေရ၊ မနာချင်ဘဲနဲ့ နာနေရ၊ မသေချင်ဘဲနဲ့ သေနေရတယ်၊ အိုခြင်း, နာခြင်း, သေခြင်းကင်းတဲ့ တရားကို ငါရှာမယ်၊ ရှာပြီးတော့ သတ္တဝါ တွေလဲ အိုခြင်း, နာခြင်း, သေခြင်းကင်းတဲ့ တရားကို ရအောင် လို့ ငါဟောကြားမယ်ဆိုတဲ့ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ အင်မတန် မြင့်မြတ်တဲ့ သမ္မာဆန္ဒအလိုတော်ကြီးနဲ့ တောထွက်တော်မူ ပါတယ်။ ဒီလို တောထွက်သွာ လာခဲ့တယ်။ အဲဒီတုန်းက

ဘုရားအလောင်းမှာ တရားအားထုတ်နည်း မပါဘူး၊ ပေစာတွေ စာအုပ်တွေနဲ့လဲ ရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ နည်းနိဿယတွေက သဲလွန်စတောင် မရှိသေးဘူး၊ ဒီအတိုင်း ဗလာ သက်သက်နဲ့ တောထဲမှာ အိုခြင်း နာခြင်း သေခြင်း ကင်းတဲ့ တရားကို သူ့ဟာသူ ရှာမယ်လို့ ထွက်လာခဲ့တာ၊ အဲဒီတုန်းက ဘာနည်းမှ မရှိသေးဘူး။

တောထဲရောက်တဲ့ အခါကာလကျတော့ ရဟန်းပြုပြီးတော့ နည်းနိဿယတွေကို လိုက်ပြီး ရှာနေရင်း ကာလာမ အမျိုးအနွယ်ဖြစ်တဲ့ **အာဠာရ** ရသေ့ကြီးအကြောင်း သတင်းကြားရတယ်၊ အဲဒီတုန်းက အာဠာရ ရသေ့ကြီးဟာ တပည့်ပေါင်း သုံးရာနဲ့ ဝဇ္ဇီတိုင်းပြည် ဝေသာလီမြို့ အနီး တောအရပ်မှာ ကမ္မဋ္ဌာန်းဌာနကြီး ဖွင့်ပြီးတော့ တရား ပြနေသတဲ့၊ အဲဒီ အာဠာရ ရသေ့ကြီးက ဘယ်လောက်များ အစွမ်းသတ္တိရှိသလဲ ဆိုတော့ လောကီသမာပတ် ရှစ်ပါးရှိတဲ့ အနက်က နေဝ သညာ နာသညာယတနဆိုတဲ့ နောက်ဆုံး သမာပတ်ကို ချန်ထားပြီးတော့ သမာပတ် ခုနစ်ပါးလုံး ပြည့်စုံနေပါတယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီ အာဠာရ ရသေ့ကြီးရဲ့ ဂုဏ်သတင်းကို ကြားရလို့ အဲဒီမှာ သွားပြီးတော့ ဘုရား အလောင်း တော်က အာဠာရ ရသေ့ကြီးထံမှာ ကမ္မဋ္ဌာန်းနည်းကိုယူတယ်။ "ငါ့ရှင် အာဠာရ၊ ငါဟာ သင့်ထံမှာ ကမ္မဋ္ဌာန်းနည်း ယူပြီး တရား အားထုတ်လိုပါတယ်" လို့ ဘုရားအလောင်းက ပြောတော့

အာဠာရ ရသေ့ကြီးက ဘယ့်နှယ် ပြန်ပြောသလဲလို့ ဆိုယင် "ငါ့ရှင် ဂေါတမ၊ ကျုပ်တို့တရားနည်းက အင်မတန်ကောင်းပါတယ်၊ ဘယ်လို ကောင်းသလဲဆိုတော့ ငါ့ရှင် ဂေါတမတို့လို ဉာဏ်ပညာထက်မြက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များ တရားအားထုတ်လိုက်မယ်ဆိုယင် ကျုပ်တို့တရားက ဆရာသိတဲ့တရားကို တပည့်သိတယ်ဗျ၊ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ တရားနည်းပါဘဲ"လို့ ပြောသတဲ့ ဒကာလူရ၊ အဲဒါဟာ အင်မတန် အရေးကြီးတဲ့စကားကလေးပါဘဲ။

ဆရာသိတဲ့ တရားကို တပည့်လဲ သိနိုင်မှ နေရာကျတယ် ဒကာလူရ၊ "ဆရာသာ သိတယ်၊ တပည့်တွေတော့ မသိနိုင်ဘူး" ဆိုလို့ရှိယင် သူဟာ ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မှာ စိတ်မချရဘူး ဒကာလူရ။ ဒါမျိုးတွေက ခုကာလမှာလဲ ရှိတယ်၊ ဆရာသာသိပြီး တပည့်က မသိတော့ ဆရာကြီးယုံပြီးတော့ တချို့ဂိုဏ်းဆရာကြီးတွေက ဝိဇ္ဇာဖြစ်သလိုလို သိဒ္ဓိပေါက်နေသလိုလိုနဲ့ တပည့်တွေကတော့ မပေါက်ဘူး၊ အပြီးသတ်တော့ ဆရာလဲ မပေါက်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဆရာကတော့ ပေါက်သလိုလိုဘာလိုလိုနဲ့ တပည့်တွေက ယုံကြည်ပြီး ကိုးကွယ်ကြ ဆည်းကပ်ကြတယ်၊ ရေမန်းတွေယူ ခတ်လုံးတွေယူနဲ့ပေါ့လေ အစုံပေါ့၊ ကိုယ်ကတော့ မသိဘူး ဆရာကြီးကတော့ သိတယ်လို့ ထင်ပြီး ယုံကြည် အားကိုးနေကြတာကိုး။ အဲဒါကို ဘုန်းကြီးများက

တော့ နေရာမကျဘူးလို့ ယူဆတာဘဲ။ ဒါက ယခုခေတ်ကာလမှာ အများတွေ့နေကြတာကို ပြောတာ။

ဒါမျိုးက ဘာသာရေးတွေထဲမှာလဲ ရှိတယ်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာ ပြင်ဘက်က ဘာသာတွေဟာ ဒီလိုဘဲ ဘုရားသခင်ကို ကိုးကွယ် နေကြတယ်၊ ဘယ်ဟာမဆို မေးကြည့်လိုက်ယင် "ဘုရား သခင်သာ သိတယ်၊ သူတို့ကတော့ မသိဘူး" တဲ့၊ ဘုရားသခင် အလိုတော်အတိုင်းဘဲ ဆိုပြီး ဘုရားသခင်ကို မျက်စိမှိတ်ပြီး တော့ ယုံကြည် ကိုးကွယ်နေတာတွေရှိတယ်၊ သူတို့ အဆိုက ဒီလိုတဲ့-ကမ္ဘာလောကကြီးနဲ့ သတ္တဝါတွေကို ထာဝရဘုရား သခင်က ဖန်ဆင်းသတဲ့၊ အဲဒီလို ဖန်ဆင်းတဲ့ ဘုရားသခင်ကို တမန်တော် ဘုရားသားတော်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က သူတယောက် တည်းသာ တွေ့ရသတဲ့၊ ဒီပြင်လူသားတွေထဲကတော့ ဘယ်သူ မျှ မတွေ့ရဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီဘုရားသားတော်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က သူ့ဟာသူ ဟောတဲ့တရားတွေကို "ဘုရားသခင်ရဲ့ စကားတော် ဘုရားမုခပါဌ်တော်" လို့လဲ ကင်ပွန်း တပ် လိုက် ပြန် တယ်။ ဘာနဲ့ တူနေသလဲဆိုတော့ "ငါ့စကားကို မယုံယင် ငါ့မယား မေးကြည့်" ဆိုတာနဲ့ တူနေပါတယ်။ အဲဒီ "ငါ့မယားမေး" ဆိုတာကမှ နှစ်ယောက်ကွဲနေလို့ သက်သေအရာ တည်သင့် သေးတဲ့အတွက် အတော်အသင့် ယုံစရာ ကောင်းပါသေး တယ်။ သူ့ဟာသူဟောပြီး "ဘုရားမုခပါဌ်" လို့ ဆိုတာက တော့ ဘုရားသခင်ကိုလဲ မမြင်ရ, ဘုရားသခင်က ဟောတာ

ကိုလဲ မကြားရဘဲနဲ့ ယုံစရာ တော်တော်ခက်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ဘာသာဝင် ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာတော့ မိရိုးဖလာ ဖြစ်နေတဲ့ အတွက် အဲဒီလိုဘာသာကို မျက်စိမှိတ်ပြီးတော့ ယုံကြည် ကိုးကွယ် နေကြတာပါဘဲ၊ အဲဒါလဲ နေရာမကျဘူးဒကာလူရ။

ဘုန်းကြီးတို့ ဗုဒ္ဓဘာသာတရားကတော့ အင်မတန်နေရာ ကျပါတယ်၊ သန္ဒိဋ္ဌိကော၊ ကျင့်ကြံယင် မုချကိုယ်တိုင် တွေ့နိုင်တဲ့ တရားတဲ့။ ဘုရား တပါး တည်း သာ သိတာ မဟုတ်ဘူး။ အရှင်သာရိပုတ္တရာ အရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့သာ သိတာမဟုတ်ဘူး၊ ထင်ရှားတဲ့ ရဟန္တာတွေသာ သိတာ မဟုတ်ဘူး၊ တရား ကျင့်လို့ရှိယင် ဘယ်သူကျင့်ကျင့် သိမယ်တဲ့၊ အဲဒီလို တရားက သိပ်ကောင်းတာ ဒကာလူရ။ ဆားဆိုလို့ရှိယင် ငန်တယ်မဟုတ် လား၊ အဲဒါ ဘယ်သူလျက်ကြည့်ကြည့် ငန်တာပေါ့၊ သကြား ဟာ ချိုတယ်မဟုတ်လား၊ ဘယ်သူစားကြည့်ကြည့် ချိုမှာဘဲ။ ဆရာကြီးတော့ ချိုတယ်၊ တပည့်တွေတော့ ခါးတယ်၊ ဒီလို မရှိပါဘူး၊ ညီတူညီမျှဘဲ ဖြစ်ရမယ်၊ အဲဒီလိုမှ သဘာဝကျပြီး ကောင်းတာ ဒကာလူရ။ ဒါကြောင့် ခုနကပြောခဲ့တဲ့ အာဠာရ ရသေ့ကြီးရဲ့ စကားဟာ အင်မတန် အားရစရာ ကောင်း တယ်။ ဘုရားအလောင်းတော်က အားရတယ် "ဩော်.... အာဠာရ ရသေ့ကြီး ပြောတာဟာ အင်မတန်ကောင်းတယ်၊ သူ့ဥစ္စာ စာတွေမဟုတ်ဘူး ကိုယ်တွေ့ဘဲ၊ သူကိုယ်တိုင်တွေ့ပြီး

ပြောတဲ့ စကားဘဲ" လို့ ဘုရားအလောင်းတော်က အားရပြီး တော့ နည်းယူပြီးအားထုတ်တယ်၊ မကြာခင် အတွင်းမှာဘဲ အာဠာရ ရသေ့ရထားတဲ့ သမာပတ်ခုနစ်ပါးစလုံးကို အကုန် ရပါသတဲ့ ဒကာလူရ။

အဲဒီလို အကုန်ရတဲ့အခါ ဆရာကြီးဆီ သွားပြီးတော့ ပြောပြတယ်၊ "ဆရာအာဠာရရေ ကျွန်ုပ် အားထုတ်လာတာ ကတော့ဟောဒီ ဟောဒီ တရားတွေ ရတယ်၊ အာကိဉ္စညာ ယတနဆိုတဲ့ တရားရောက်တယ်၊ ဘာမှ ဝိညာဉ်ကလေး မရှိ တော့ဘူးဆိုတဲ့ အဲဒီနေရာ ရောက်နေပြီ၊ ဝိညာဉ်ကလေး အကြွင်းမဲ့ကင်းလို့ ဘာမှ မရှိတော့ဘူး ဆိုတဲ့ အဲဒီ နေရာ ကလေးမှာ စိတ်ကလေး တည်နေပြီ။ အဲဒါဟာ ငါ့ရှင် အာဠာရ ရတဲ့တရားဟုတ်ရဲ့လား"ဆိုတော့၊ အာဠာရ ရသေ့ ကြီးက အံ့ဩပြီးတော့ "အေး....ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘယ့်နှယ်လဲ အရှင်ဂေါတမ၊ ကျုပ်တို့တရားက ဒီလောက်တော့ မြန်မြန် မရတတ်ဘူး၊ တယ်ထူးတာဘဲ၊ အင်မတန်ဉာဏ်ထူးလို့ ဒီလို ရလွယ်တာ၊ ကဲ ဒါဖြင့်ယင် ဒီမှာ တပည့်ပရိသတ်တွေက များပါတယ်။ ဆရာရယ် တပည့်ရယ်လို့ သဘောမထားပါနဲ့၊ ငါ့ရှင် ဂေါတမလဲ ဆရာကြီး တဦးလုပ်, ကျုပ်ကလဲ ဆရာကြီးတဦးလုပ်၊ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး ဆရာကြီး လုပ်ကြတာပေါ့၊ ဒီဌာနမှာဘဲ နေပါတော့" လို့ ဆိုပြီး အာဠာရ ဆရာကြီးက တပည့်တဝက် ခွဲပေးသတဲ့။ "ဘုရား

အလောင်းတော်ဟာ အဲဒီမှာ ကမ္မဋ္ဌာန်းတွေပြုပြီး တော်တော်ကြာအောင် နေပါသေးသတဲ့၊ တော် တော် ကြာ တယ် ဆိုပေမယ်လို့ တရက် နှစ်ရက်လဲ ဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာပေါ့၊ ရက်တပတ် နှစ်ပတ်လဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့၊ အဲဒီမှာ နေရင်းနဲ့ စဉ်းစားတယ်၊ "အင်း ငါရထားတဲ့ တရားဟာ အိုခြင်း နာခြင်း သေခြင်းကင်းတဲ့ တရားလား" လို့ စဉ်းစားလိုက်တော့ "ကြော်....အိုခြင်း နာခြင်း သေခြင်း ကင်းတဲ့ တရားမဟုတ်ဘူး၊ ဒီတရားရယင် ဒီတရားနဲ့ သေ သွား လို့ ရှိ ယင် အကိဉ္စညာယတနဘုံ ရောက်မယ်တဲ့။ အဲဒီဘုံက ရုပ်မရှိဘူး၊ အရူပဘုံ ခေါ်တယ်၊ လောကဓာတ် ပညာနည်းတွေနဲ့တော့ အဲဒီဘုံကို ဘယ်လိုမှ စမ်းသပ်လို့ မရနိုင်ဘူး၊ သိပ္ပံပညာနဲ့ မကိုက်လို့ မယုံချင်လဲ မယုံဘဲနေရုံရှိတာဘဲ။ သိပ္ပံပညာတွေက ရုပ်ရှိမှ ရုပ်ကိုသာ စမ်းသပ်လို့ရတယ်၊ နာမ်ကိုတော့ စမ်းသပ်လို့မရဘူး။ အဲဒီလို ရုပ်မရှိဘဲနဲ့ နာမ်ချည်း စိတ်ချည်းဖြစ်နေတဲ့ ဘုံဟာ အင်မတန် ထူးဆန်းပါတယ်၊ အဲဒီဘုံရောက်မယ်တဲ့။

အဲဒီဘုံက ဘယ်လောက် အသက်ရှည်သလဲ ဆိုယင် ကမ္ဘာပေါင်း ခြောက်သောင်း အသက်ရှည်တယ်တဲ့၊ အကြာကြီးဘဲ။ ယခု တကမ္ဘာတောင် ကြာလှပြီ၊ ရှေးက ဘုရားသုံးဆူ ပွင့်သွားပြီ၊ ဂေါတမဘုရားပါနဲ့ဆိုယင် ဘုရားလေးဆူ ရှိသွားပြီ၊ အဲဒီဘုရားတွေ မပွင့်မီကလဲ ကာလဟာ အကြာကြီး ကြာ-

ခဲ့ပြီ၊ နောက်လဲ အရိမေတ္တေယျ ဘုရားတဆူ ပွင့်အုံးမယ်၊ အဲဒီက နောက်လဲ အကြာကြီး နေဦးမှာဘဲ။ အဲဒီလို တကမ္ဘာ တကမ္ဘာကိုက အကြာကြီးဘဲ၊ ဒီလို ကမ္ဘာပေါင်းကို ခြောက်သောင်း အသက်ရှည်မှာတဲ့၊ တမေ့တမွေးကြီး ပျင်းစရာကြီးပါလား။ ဒါပေမယ့်လို့ ကမ္ဘာပေါင်း ခြောက်သောင်း ရှိတဲ့အခါ အဲဒီ အရူပဘုံက စုတေမှာ သေမှာဘဲ၊ သေတော့ ဘယ်ရောက်မလဲဆိုယင် လူပြည်တို့ နတ်ပြည်တို့ ပြန်ရောက်လာမယ်၊ လူ နတ် ပြန်ဖြစ်လာမယ်၊ အဲဒီလိုဖြစ်တဲ့ အခါကျတော့ သူများနဲ့ ဘာထူးဘုံးဆိုယင် ဘာမျှ မထူးဘူး၊ သူများလိုဘဲ၊ သပ္ပုရိသူပနိဿယ – သူတော်ကောင်းတွေနဲ့ ပေါင်းသင်းမိလို့ ရှိယင်တော့ ကုသိုလ် ကောင်းမှုတွေ ပြုပြီးတော့ သူဟာ လူ့ဘဝ နတ်ဘဝမှာဆက်ပြီးတော့ ဖြစ်သွားဘို့ရှိပါတယ်။

အကယ်၍ သပ္ပုရိသူပနိဿယကို မရဘဲနဲ့ သူတော်ကောင်းတရားကို မမှီဝဲရဘဲနဲ့ သူယုတ်မာတရားနဲ့ မဟုတ်မမှန်တဲ့ အယူတွေကို ကြားနာရ သဘောကျသွားလို့ရှိယင် မကောင်းမှု အကုသိုလ်တွေကိုလဲ ပြုမိမှာဘဲ၊ အဲဒီလို ပြုမိယင် အပါယ်လေးပါးကိုလဲ ကျဦးမှာဘဲ၊ ဒီတော့ အပါယ်လေးပါးကလဲ မလွတ်ဘူး၊ အိုခြင်း နာခြင်း သေခြင်းကလဲ မလွတ်ဘူး၊ ဒီတရားဟာ ငါအလိုရှိတဲ့ တရား မဟုတ် သေး ပါဘူး လို့ ဆင်ခြင်ပြီး ဘုရားအလောင်းတော်က အဲဒီတရားကို စွန့်ပြီးတော့ သူ့ဟာသူ တရားအားထုတ်ရှာပြန်တယ်။

အဲဒီလို တရားအသစ်ရှာတဲ့ အခါကာလမှာ အာဠာရ ရသေ့ထက် အထက်တန်းကျတဲ့ ရာမ ရသေ့ကြီးအကြောင်းကို ကြားရပြန်သတဲ့။ ရာမရသေ့ကြီးက ဘယ်လောက်ထိအောင် တရားတွေ ပေါက်ရောက် နေသလဲ ဆိုယင် နေဝသညာနာ သညာယတနစျာန်တိုင်အောင် သမာပတ်ရှစ်ပါးလုံး အကုန် ပေါက်ရောက်နေတယ်။ အဲဒီ ရာမရသေ့ကြီးရဲ့ ဌာနကတော့ မာဂဓတိုင်း ရာဇဂြိုဟ်နယ်ထဲက တော အ ရပ် တ ခု မှာ တဲ့၊ တပည့်ပရိသတ်ကတော့ ခုနစ်ရာရှိတယ်တဲ့။ အဲဒီမှာ ရာမရသေ့ ကြီးရဲ့ တပည့်ဖြစ်တဲ့ **ဥဒက** ရသေ့ကြီးဆီသွားပြီးတော့ ပြော တယ်။ "ငါ့ရှင် ဥဒက သင်တို့ရဲ့ တရားနည်းလမ်းကို ငါအား ထုတ်ချင်တယ်" လို့ ပြောတော့ ဥဒကရသေ့ကလဲ သူတို့ဘုရား ဟာ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ အကြောင်း တပည့်လဲ ဆရာလို သိနိုင်တဲ့ အကြောင်းတွေ ပြောပြီးတော့ ကမ္မဋ္ဌာန်း ပေးပါ တယ်။

အဲဒီကမ္မဋ္ဌာန်းနဲ့ အားထုတ်တော့လဲ မကြာခင် နေဝ သညာ နာသညာယတနစျာန်ရတယ်။ အဲဒီလို ရတဲ့အခါမှာ ဥဒကရသေ့က ရာမရသေ့ကြီးရဲ့ တပည့်ဆိုတော့ သူကဘုရား အလောင်းတော်ကို တန်းတူတောင်မထားပါဘူး၊ ဆရာ့အရာ မှာ ထားပြီးတော့ သူက လက်ထောက်တပည့်အဖြစ်နဲ့ နေပါ သတဲ့။ ရာမဆရာကြီးက ဒီအခါမှာ ရှိပုံမပေါ်ပါဘူး၊ ဒါ ကြောင့် အဲဒီ ရာမဆရာကြီး အရာမှာ ထားဟန်တူပါတယ်။ ဒါပေမယ်လို့ မြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်က အဲဒီတရားကို

ဆင်ခြင်ကြည့်လိုက်တော့ နေဝသညာနာသညာယတန ဘုံမှာ ဖြစ်ရုံဘဲ၊ အဲဒီဘုံမှာ ကမ္ဘာပေါင်း ရှစ်သောင်း လေးထောင် အသက်ရှည်မယ်၊ အဲဒီဘုံက စုတေတဲ့အခါကျတော့ လူ့ပြည် ရောက်လာမယ်၊ သို့မဟုတ် နတ်ပြည် ရောက်လာမယ်၊ အဲဒီ ကျယင့်လဲ သူတော်ကောင်းတရား အားထုတ်ယင် အားထုတ်, အားမထုတ်ယင်တော့ အပါယ်လေးပါး ကျဦးမယ်ဆိုတာကို မြင်တာကိုး။ ဒီတော့ အပါယ်လေးပါးမှလဲ မလွတ်သေးဘူး၊ အိုခြင်း နာခြင်း သေခြင်းမှလဲ မလွတ်သေးဘူး၊ ဒီတရားလဲ ငါ လိုချင်တဲ့ တရားမဟုတ်သေးဘူး ဆိုပြီးတော့ ဘုရား အလောင်းတော်က အဲဒီ နေဝသညာနာသညာယတနစျာန် ကိုလဲ စွန့်လိုက်ပြန်တယ်၊ စွန့်ပြီးတော့ ကိုယ့်ဉာဏ်နဲ့ ကိုယ် ရှာဖွေတော်မူပြန်တယ်။

သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ၊ သစ္စာလေးပါး အလုံးစုံသော တရား တို့ကို သူတပါးထံ နည်းမခံဘဲ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ် အဟုန်အစွမ်း ဖြင့် စူးစမ်း ရှာဖွေကာ မှန်ကန်စွာ သိတော်မူ ပေသော မြတ်စွာဘုရားတဲ့။ **သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ** ဆိုတာ သူတပါးထံနည်းမခံဘဲ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ် အဟုန်အစွမ်းနဲ့ သစ္စာလေးပါး အမှန်တရား တွေကို သိပြီးတော့ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တယ်လို့ ဆိုလို ပါတယ်။ ဒါကြောင့် အာဠာရ, ဥဒကတို့ရဲ့ နည်းတွေကို စွန့်ပြီးတော့ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ တရားအသစ် နည်းအသစ်ကို ရှာတော်မူပြန်ပါတယ်။ အဲဒီလို ရှာလို့ နောက်ဆုံး ကျတော့

ဗောဓိပင်အောက် ရတနာပလ္လင်ထက်မှာ ထက်ဝယ် ဖွဲ့ခွေ ထိုင်နေတော်မူပြီးတော့ ပုဗ္ဗေနိဝါသဉာဏ်ကို ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ဘဲ တရားအားထုတ်လို့ ရတော်မူတယ်။ **ပုဗ္ဗေနိဝါသဉာဏ်** ဆိုတာ ရှေးရှေးဘဝဟောင်းတွေကို သိနိုင်တဲ့ ဉာဏ်ပါဘဲ။ အဲဒီကနောက် သန်းခေါင်ယာမ်မှာ **ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်**ကို ကိုယ်ပိုင် ဉာဏ်နဲ့ဘဲ အားထုတ်လို့ ရတော်မူပြန်ပါတယ်။ **ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်** ဆိုတာဟာ ဘယ်အရာမဆို ဆင်ခြင်ကြည့်လိုက်ယင် ထင်ရှား မြင်နိုင်တဲ့ ဉာဏ်ပါဘဲ။ အဲဒီကနောက် ပစ္ဆိမယာမ် ကျတော့ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရားတွေကို ဆင်ခြင်ပြီး ဉပါဒါနက္ခန္ဓာ ငါးပါးတို့ရဲ့ အဖြစ်အပျက်ကိုရှုပြီးတော့ အရိယမဂ်ဉာဏ်လေးပါးဖြင့် အစဉ်အတိုင်းတက်သွားလိုက်တာ နောက်ဆုံး **အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ် သဗ္ဗညုတဉာဏ်** ရောက်ပြီး ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်သွားတော်မူပါတယ်။ အဲဒီလို ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်ပြီးတော့ ဘုရားဖြစ်တော်မူပုံကို သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဂုဏ်နဲ့ အာရုံ ပြုကြဦးစို့။ ဘုရားအဖြစ် ရောက်တယ်ဆိုတာ အမှန်အားဖြင့် ကိုယ့်ဟာ ကိုယ် တရားရှာပြီး ကိုယ့်ဟာကိုယ်ကျင့်လို့ သိသင့်သိထိုက်တဲ့ တရားတွေ အကြွင်းမရှိ အကုန်လုံး သိသွားတဲ့ အခါမှာ **သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ** ဘုရားဖြစ်တာပါဘဲ။

ကိုင်း....(ဆို) သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ၊ သစ္စာလေးပါးအလုံးစုံ
သော တရားတို့ကို သူတပါးထံ နည်းမခံဘဲ ကိုယ်ပိုင်
တတိယအကြိမ်

ဉာဏ်အဟုန် အစွမ်းဖြင့် စူးစမ်းရှာဖွေကာ မှန်ကန်စွာ
သိတော်မူပေသော မြတ်စွာဘုရား။

မြတ်စွာဘုရားဟာ တောထွက်ခါစ တုန်းကတော့ အာဠာရ ဥဒကတို့ ထံမှာ နည်းနိဿယတွေကို ခံခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ အဲဒီ နည်း နိဿယတွေနဲ့ ကျင့်ပြီးတော့ ဘုရားဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီ နည်း နိဿယတွေ စွန့်ပြီးတော့ သူတပါးထံ နည်းမခံဘဲ ကိုယ်ပိုင် ဉာဏ်အဟုန် အစွမ်းဖြင့် ဒီတရား, ဒီတရားတွေကို ဒီလို နှလုံးသွင်းမှဘဲလို့ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ နှလုံးသွင်းပြီးအားထုတ် လိုက်တော့မှ ပုဗ္ဗေနိဝါသဉာဏ်ကို ရတယ်။ ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်ကို ရတယ်၊ နောက်ဆုံး အာသဝေါ ကိလေသာတွေ ကုန်စေ တတ်တဲ့ **အာသဝက္ခယ**ခေါ်တဲ့ အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်နဲ့ အလုံးစုံကို သိနိုင်တဲ့ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရတော်မူပါတယ်။

အဲဒီ ဉာဏ်တွေရလို့ ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီးတော့ ခုနစ်ပါး သော ဌာနတွေမှာ ခုနစ်ရက်စီ ဝိမုတ္တိသုခကို ခံစားပြီး နေတော်မူပါတယ်။ ဝိမုတ္တိသုခ ခံစားတယ်ဆိုတာ ဖလ သမာပတ် ဝင်စားနေတာပါဘဲ။ အဲဒီဌာနတွေမှာ များသော အားဖြင့် ဖလသမာပတ် ဝင်စားနေပါတယ်။ အချို့ဌာနများ မှာတော့ တရားတော်တွေ နှလုံးသွင်းနေတာလဲ ရှိပါတယ်။ အဲဒီလို ခုနစ်ရက် ခုနစ်လီ လေးဆယ့်ကိုးရက် သီတင်းသုံးပြီး တဲ့နောက် အရက် ငါးဆယ်မြောက်မှာ တရား ဟောဘို့ရာ

ဆင်ခြင်တော် မူပါတယ်။ ဘယ် ပုဂ္ဂိုလ်ကို ဟောရမလဲလို့ ရှေးဦးစွာ ဆင်ခြင်ပြီးတော့ တရားကို မြန်မြန်သိလွယ်မည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကို ရွေးချယ်တော်မူပါတယ်။

တရားဦး ဟောဘယ်ဆိုတာ နာတဲ့သူက တရားကိုမြန်မြန် သိလွယ်မှ နေရာကျတယ်။ ဘာဖြစ်ဖြစ် လက် ဦး လုပ်တဲ့ အလုပ်ဟာ အောင်မြင်လွယ်မှ နေရာကျတယ်၊ ပညာသင် ကြားပေးလို့ရှိယင်လဲ လက်ဦး ပညာသင်ကြားပေးတဲ့ နေရာမှာ တပည့်ကောင်းလိုတယ်၊ အဲဒီ လက် ဦး တ ပည့် က မြန်မြန် ပညာတတ်မြောက်သွားလို့ရှိယင် ဆရာမှာ နာမည်ကောင်း ရသွားတယ်။ စာသင်တိုက်တွေမှာလဲ ဒီလိုဘဲ စာသင်တိုက်ဖွင့် တဲ့အခါမှာ ထူးထူးချွန်ချွန် တပည့်တွေရပြီး အဲဒီတပည့်တွေက စာမေးပွဲ အောင်လို့ရှိယင် အဲဒီကျောင်းတိုက်ဟာ နာမည် ကောင်းသွားတာဘဲ။ အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘဲနဲ့ စာသင်တိုက် ဖွင့်ဖွင့်ချင်း တပည့်တွေက ဉာဏ်အဖျင်းတွေချည်းမို့ စာမေးပွဲ တွေ မအောင်ဘူး ဆို လို့ ရှိ ယင် အဲဒီ ကျောင်းတိုက်ဟာ နာမည်ပျက်ဘယ်။ ပဋိပတ် ဌာနကလဲ ဒီလိုပါဘဲ၊ ကမ္မဋ္ဌာန်း ပြခါစ ဌာနမှာ အရွယ်ကြီးရင့်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ, ဉာဏ်ထိုင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ, သဒ္ဓါအား ဝီရိယအား နည်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက လာပြီး တရားအားထုတ်ယင် တရားက မတက်နိုင်ဘူး၊ အဲဒီ ကမ္မဋ္ဌာန်းတိုက်ဟာ နာမည်သိပ်မကောင်းဘူး· "သြော်....သူတို့ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို အားထုတ် ရတာက အကြာကြီး အားထုတ်

ရထာဘဲ”ဆိုပြီး နောက်လူတွေက အားမထုတ်ချင်ကြဘူး။ တရားအားထုတ်တဲ့ သူတွေမှာ မကြာခင် ထူးထူး ခြားခြား တရားက တက်လာတယ် ဆိုယင်တော့ တရားထူး တွေ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက သူတို့တွေ့တဲ့ အထူးကို စပ်ရာစပ်ရာမှာ ပြောတတ်တယ်၊ မပြောပါနဲ့လို့ တားမြစ်ထားလို့ကို မရတတ်ဘူး၊ အဲဒီတော့ “တရားအားထုတ်ရတာ မကြာခင်ဘဲ ထူးခြားတာတွေ တွေ့ရသတဲ့”လို့ ကြားရပြီး တရားအားထုတ်ချင်တဲ့ သူတွေ များစွာပေါ်လာတတ်တယ်။

ဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားကလဲ ရှေးဦးစွာ တရားနာယူပြီး ကျင့်မည့် တပည့်ကောင်း လိုနေတဲ့အတွက် ဘယ်သူဟာ ငါ့တရားကို မြန်မြန်ပေါက်ရောက်နိုင်မလဲ သိနိုင်မလဲလို့ဆင်ခြင်တော်မူပါတယ်။ အဲဒီလို ဆင်ခြင်တဲ့အခါ အာဠာရ ရသေ့ကြီး ပေါ်လာတယ်၊ အင်း .... အာဠာရ ရသေ့ကြီးဟာ ကြာမြင့်စွာသော ကာလမှ ကိလေသာ အညစ် အကြေးတွေ စင်ကြယ်နေတယ်၊ လောကီ တရားထူး သမာပတ် တွေနဲ့လဲ ပြည့်စုံနေတယ်၊ ဉာဏ်ပညာလဲကြီးတယ်၊ ရိုးလဲ ရိုးသားဖြောင့်မတ်တယ်၊ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ငါ့တရား နာလိုက်ရယင်ဖြင့် ချက်ခြင်းဘဲ တရားထူး တရားမြတ်တွေ ရသွားမယ်၊ ဒီအာဠာရ ရသေ့ကြီးကို ရှေးဦးစွာ ဟောမှဘဲ”လို့ မြတ်စွာ ဘုရားက ဆင်ခြင်တော်မူပါတယ်။ အဲဒီလို ဆင်ခြင်နေတုန်း နတ်သား တယောက်က ဝင်လျှောက်တယ်၊ “အရှင်ဘုရား အာဠာရ

ရသေ့ကြီးဟာ ကွယ်လွန်သွားတာ ခုနစ်ရက်ရှိပါပြီဘုရား” လို့ လျှောက်တယ်။ နတ်က လောကီစိတ်ဖြစ်တဲ့ ဘုရားစိတ်ကို သိနိုင်တယ်နော်။ လောကုတ္တရာ စိတ်တွေကျတော့ မသိနိုင်ပါဘူး။ အဲဒီလို လျှောက်လိုက်တဲ့အခါ မြတ်စွာ ဘုရားက ဆင်ခြင်တော်မူပြန်တယ်။ မြတ်စွာ ဘုရားက အသုံးစုံ သိတယ်ဆိုပေမဲ့ ဆင်ခြင်မှ သိတာ ဒကာလူရ။ တချို့က “ဘုရားဆိုပြီးတော့ နတ်ကတောင် သတိပေးရသေးသလား” လို့ စောဒကတက်စရာရှိတယ် ဒကာလူရ၊ မဆင်ခြင်သေးဘဲနဲ့တော့ မသိနိုင်ဘူး။ ဒကာလူ မျက်စိမြင်တယ်မဟုတ်လား မှိတ်ထားယင်မြင်ပါ့မလား (မမြင်ပါဘုရား) ဒကာလူ မျက်စိဖွင့်ထားဦးတော့ ရှေ့တည့်တည့်သာ မြင်မှာ, နောက်ကျောဘက်ကိုမြင်ပါ့မလား။ နောက်ကျောဘက်က လူလာနေလို့ရှိယင် ဘယ်မြင်လိမ့်မှာတုန်း၊ လှည့်ကြည့်မှ မြင်မယ် မဟုတ်လား ဒကာလူရ။ အဲဒီလိုဘဲ အလုံးစုံသော တရားသိတယ်ဆိုပေမယ့်လို့ ဆင်ခြင်မှသိတာ။ မဆင်ခြင်ဘဲ နေတဲ့အခါ မသိဘူး၊တချို့ကလဲ “မှန်လိုဘဲ လျှောက်ပြီး ဉာဏ်မှာထင်ပေါ်နေတယ်” လို့ထင်နေတတ်ကြတယ်၊ ဒီလို ဘယ်ဟုတ်မလဲ ဒကာလူရ။ ဆင်ခြင်မှ သိတာ၊ ဆင်ခြင်ယင်တော့ အကြွင်းမဲ့ အကုန်သိပါတယ်၊ မသိနိုင်တာရယ်လို့ ဘာမှမရှိဘူး။

ဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားက ဆင်ခြင် လိုက်တော့ အာဠာရ ရသေ့ကြီး ကွယ်လွန်သွားတာ ခုနစ်ရက် ရှိပြီ

တတိယအကြိမ်

ဆိုတာ သိရတယ်။ ပြီးတော့ ဒီအာဠာရဟာ အကယ်၍ နတ်ပြည်တို့ ရုပ်ရှိတဲ့ ဗြဟ္မာပြည်တို့ကို ရောက်နေလို့ ရှိယင် လိုက်ပြီးတော့ တရားဟောနိုင်သေးတယ်၊ ဒါကြောင့် သူ ဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်မတုံးလို့ စဉ်းစားလိုက်တော့ အာကိဉ္စညာယတနဘုံ ရောက်နေတာကို ဉာဏ်နဲ့ မြင်တော်မူတယ်။ အဲဒီဘုံက ရုပ်မရှိဘူး၊ စိတ်ချည်းဘဲရှိတာ။ ရုပ်မရှိတော့ သူမှာ မျက်စိလဲမရှိဘူး နားလဲမရှိဘူး၊ ကိုယ်ကြီးတခုလုံးလဲ မရှိဘူး။ ဒါကြောင့် သူ့မှာ နားမရှိလို့ မြတ်စွာဘုရားက တရားဟောတောင် မကြားနိုင်ဘူး၊ မကြားနိုင်တော့ သူဟာ တရားထူးကို မရနိုင်တော့ဘူးပေါ့၊ အကယ်၍သာ သူဟာ အသက်မသေသေးလို့ မြတ်စွာဘုရားက သွားပြီး တရားဟောလိုက်ယင် တပုဒ် တဂါထာလောက်နဲ့ တရားထူးကို ရမှာ ဒကာလူရ။ အဲဒီလို ရနိုင်တဲ့ မဂ်တရား ဖိုလ်တရားတွေနဲ့ သူခမျာ လွဲသွားရှာတယ်။ လွဲတာမှ နဲနဲလွဲတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူဟာ အဲဒီ အာကိဉ္စညာယတနဘုံ ရောက်ပြီးတော့ ကမ္ဘာပေါင်း ခြောက်သောင်း အသက်ရှည်နေမယ်။ အဲဒီက စုတေလာတဲ့ အခါကျတော့ လူပြည် လာ ဖြစ်မယ်၊ အဲဒီအခါ ဘုရားက မရှိဘူး ဒကာလူရ။ ဒီဘုရားသာ မဟုတ်ဘူး ဒီပြင်ဘုရားလဲ အဲဒီအခါမှာ မရှိဘူး။ အဲဒီတော့ ဘုရားရဲ့ တရားကိုလဲ သူ မကြားမနာရဘူး၊ မကြားရ မနာရတော့ မဂ်ဖိုလ်တရားကို မရနိုင်ဘူး။ မဂ်ဖိုလ်တရားကို မရတော့ အကြောင်း

မသင့်လို့ အကုသိုလ်ကံတွေပြုမိယင် အပါယ်လေးပါးလဲသူ့ခမျာ ကျရှာရဦးမယ်။ အဲဒီလို ခုနစ်ရက်လောက် အသေစောသွားတဲ့ အတွက် အများကြီး ဆုံးရှုံးသွားတယ်ဆိုတဲ့ အချက်တွေကို ရည်ရွယ်ပြီးတော့ မြတ်စွာဘုရားက "မဟာဇာနိယော အာဠွာရော ကာလာမော"လို့ ညည်းညူးတော်မူပါတယ်။

ကာလာမော၊ ကာလာမအနွယ်ဖြစ်သော။ အာဠာရော၊ အာဠာရ ရသေ့သည်။ မဟာဇာနိယော၊ အရှုံးကြီးရှုံးသွားရှာလေပြီတဲ့။ ဟုတ်တယ် အဘော်ကို ဆုံး ရှုံး သွား တာ ဘဲ၊ နစ်နာလိုက်တာနော်။ ဒကာလူတို့ ယခုကာလမှာလဲ ဒီလိုဘဲ တရားအားထုတ်မယ် တရား အား ထုတ် မယ် နဲ့ ကြုံနေရင်း အားမထုတ်ခင် သေသွားယင် ဒီလိုဘဲ မဟာဇာနိယော- အများကြီး ဆုံးရှုံးမယ်။ တချို့ကလေ တရားတော့ အားထုတ်ချင်ပါရဲ့၊ တရားအားထုတ်နည်းက မရှိဘဲဖြစ်နေတယ်၊ တရား အားထုတ်နည်းကို မရဘဲနဲ့ သေသွားရှာတယ်၊ တချို့ကတော့ မသေသေးဘူး သေလုသေခါနီး ဖြစ်နေတယ်။ ဒီတော့ တရားကို အားမထုတ်နိုင်လို့ ညည်းရှာတယ် ဒကာလူရဲ့။ "ဩော် ရှေးကသန်သန်စွမ်းစွမ်းနဲ့ရှိနေတုန်းကတော့ ဒီတရားကို မကြားရဘူး၊ ယခုမှဘဲ ဒီအားထုတ်နည်းကို ကြားရတယ်၊ အားလဲ မထုတ်နိုင်တော့ဘူး"လို့ ညည်းရှာတယ်။ ဆုံးရှုံးသွားရှာတာပါဘဲ။

တတိယအ[illegible]

ဘုန်းကြီး ပြောလိုတာက တခြားမဟုတ်ဘူး ဒကာလူရဲ။ "ကမ္မဋ္ဌာန်းအားထုတ်နည်း မရှိယင် တရားအားမထုတ်နိုင်ဘူး" ဆိုတာကို နားလည်အောင်လို့ ပြောတာပါ။ အာဋ္ဌာရ ရသေ့ကြီးဟာ သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်ဘူး၊ သမာပတ် ခုနစ်ပါး တောင် ရနေတာ၊ တကယ့်ဆရာကြီးဘဲ၊ ဒီလိုဆရာကြီးပေမယ် လို့ မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတဲ့ သတိပဋ္ဌာန်နည်းအရ "ဒွါရ ခြောက်ပါးက ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်းသော ရုပ်နာမ်တွေကို ရှုမှတ် ပြီးတော့ ဝိပဿနာဉာဏ်ဖြစ်တယ်"ဆိုဘာ သူမသိဘူး၊ သူသာ မဟုတ်ဘူး ပုထုဇဉ် ဗြဟ္မာတွေလဲ မသိကြဘူး၊ အဲဒီတော့ ဒီနည်းဟာ တော်တော်မလွယ်တဲ့ နည်းဘဲ၊ ဘုရားပွင့်လာတဲ့ အခါကျမှ ဘုရားဟောလို့ သိရဘာ၊ ဘုရားဟောလို့ သိဘာ တောင် တချို့က ဒီလိုမဟုတ်သေးဘူး ဟိုလိုမဟုတ်သေးဘူးနဲ့ ပြောတတ် ကြသေးတယ်၊ တော်သော်ကြာမှ အဲဒါကိုလဲ ရှင်းရဦးမယ်။

အာဋ္ဌာရ ရသေ့ကြီးမရှိတော့တဲ့အတွက် ဥဒကရသေ့ကြီးကို တရားဟောဘို့ရာ စဉ်း စား ပြန် တယ်၊ အဲဒီ ရသေ့ကလဲ ညဥ့်ဦးယာမ်က ကွယ်လွန်သွားပြီဆိုတာသိရလို့ "မဟာဇာနိယော ဥဒကော ရာမပုတ္တော" လို့ တခါ ညည်းညူတော်မူပြန်တယ်။ ရာမပုတ္တော၊ ရာမ၏သား ရာမ၏တပည့်ဖြစ်သော။ ဥဒကော၊ ဥဒကရသေ့သည်။ မဟာဇာနိယော၊အရှုံးကြီးဆုံးရှုံးသွားလေပြီ လို့ ညည်းညူတော်မူတယ်နော်။ သူကမှ သာပြီး နစ်နာဘာ၊

ညဦးကတင် ကပ်ပြီးသေသွားရှာတယ်၊နံနက်မှာ ဘုရားကတရားဟောမယ်ဆိုတော့ မရှိရှာဘူး ဒကာလူရ။ညဦးနဲ့ မနက်ဆိုတော့ ဆယ်နှစ်နာရီလောက် လွဲမှာပေါ့ ဒကာလူရ။ အင်း.... ဆဲ့နှစ်နာရီလောက်နဲ့ သီသီကလေး မဂ်ဖိုလ်နဲ့ လွဲသွားရှာတယ်၊ အဲဒါလဲဘဲ ဝိပဿနာ ကမ္မဋ္ဌာန်းနည်း မသိလို့ဘဲ၊ ဝိပဿနာ ကမ္မဋ္ဌာန်းနည်းကို သိမယ်ဆိုယင် ဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ မဂ်ဖိုလ်တရားကို ရမဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဘဲ။

ဒါကြောင့် ဝိပဿနာ ကမ္မဋ္ဌာန်းနည်း မသိတဲ့ အဝိဇ္ဇာဟာ တံခါးမင်းဒုတ်ကြီး ထိုးထားတာနဲ့ တူတယ်တဲ့ ဒကာလူရ။ အိမ်ဖြစ်ဖြစ် ကျောင်းဖြစ်ဖြစ် ဝင်းပေါက် တံခါးဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ ဒကာလူရ၊ ဂလန့်ထိုးထားတယ် သော့ခတ်ထားတယ် ဆိုလို့ရှိယင် အတွင်းကလူဟာ အပြင်ထွက်နိုင်ပါဦးမလား၊-အပြင်ကလူကော အတွင်း ဝင်နိုင်ပါဦးမလား၊ အပြင်ကလဲ မဝင်နိုင်ဘူး အတွင်းကလဲ မထွက်နိုင်ဘူး။ အဲဒါလိုဘဲ ဒကာလူရ၊ ဝိပဿနာရှုနည်းကို နားမလည်လို့ ရှိယင် ဘယ်လိုစိတ်ဆန္ဒကောင်းကောင်း ဘယ်လို တရားအားထုတ်ချင် စေကာမူ ဝိပဿနာတရား အားထုတ်လို့ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ (မဖြစ်နိုင်ပါဘုရား)။ အားထုတ် မဖြစ်လို့ရှိယင် ဝိပဿနာဉာဏ်ဖြစ်နိုင်ပါဦးမလား။ (မဖြစ်နိုင်ပါဘုရား)။ ဝိပဿနာဉာဏ်မဖြစ်လို့ရှိယင် မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ကို ရနိုင်ပါ့မလား။ (မရနိုင်ပါ

ဘုရား)။ အဲဒါဟာ တံခါးဂလန့်ထိုးထားလို့ မထွက်နိုင်တာနဲ့ မတူဘူးလား။ (တူပါတယ်ဘုရား)။ အေး .... ဒါကြောင့်မို့ “လင်္ဂီတိ ခေါ ဘိက္ခု အဝိဇ္ဇာ ယေတံ အဓိဝစနံ။ ဘိက္ခု၊ ကဿပရဟန်း။ လင်္ဂီတိ တော၊ တံခါး မင်းဒုတ် ဟူသော ဤအမည်သည်။ အဝိဇ္ဇာယ၊ တရား အားထုတ်နည်းကို မသိ နားမလည်သော အဝိဇ္ဇာ၏။ အဓိဝစနံ၊ အမည်ပေတည်း”လို့ မြတ်စွာဘုရားက ဟောတော်မူပါတယ်။

တရား အားထုတ်နည်းကို နားမလည်တာဟာ တံခါး မင်းဒုတ်ထိုးထားတာနဲ့ တူတယ်။ ဒီတော့ ဒကာလူတို့အတွက် တံခါးမင်းဒုတ်ကြီးကို မြတ်စွာဘုရားက ဖွင့်ခဲ့ပြီနော်၊ မြတ်စွာဘုရားက သတိပဋ္ဌာန်နည်းနဲ့ ဖွင့်ထားခဲ့ပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရားက ဖွင့်ထားခဲ့ပေမယ်လို့ အဲဒီ တရားကို မကြားဘူးတဲ့ နားမလည်တဲ့ မယုံတဲ့ မသိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ရှိသေးတော့ ဘုန်းကြီးတို့က မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ကိုယ်စား တဆင့်ဖွင့်ရသေးတယ်။ ဘုန်းကြီးတို့ကတဆင့် ဘယ်လိုဖွင့်သလဲဆိုယင် ဒွါရ ခြောက်ပါးက ပေါ်တိုင်း ပေါ်တိုင်း ရုပ်နာမ်တွေကို အမှတ် ရပြီးရှု၊ အမှတ်ရရှုယင် သတိဖြစ်တယ်၊ သမာဓိဖြစ်တယ်၊ ဉာဏ် ဖြစ်တယ်လို့ ဘုန်းကြီးတို့က ဟောနေတယ် မဟုတ်လား၊ ဟောတဲ့အတိုင်းလဲ အားထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အသော်ချားနေ ပါပြီ။ အဲဒီလို အားထုတ်လို့ တရားအရသာတွေသိပြီး အားရ

ကျေနုပ်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ, အများကြီး ရှိပါတယ်။ဒါပေမဲ့ အားမထုတ်ရသေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ ရှိသေးတယ် နော်။ အဲဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်တွေက သာပြီး များပါတယ်။ အဲဒီလို အားမထုတ်ရသေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ဘုန်းကြီးတို့ဖွင့်ထားတဲ့ တံခါးမင်းဒုတ်ကို ပြန်ပိတ်မသွားအောင် ဂရုစိုက်ရလိမ့်မယ် နော်၊ ဘုန်းကြီးတို့က တံခါးဂလန့်ကို နှုတ်ပြီးဖွင့်ထားခဲ့တယ်၊ တခြားပုဂ္ဂိုလ်တွေက လာပြီးတော့ အဲဒီ တံခါးဂလန့်ကြီး ချသွားရော၊ ချလိုက်တော့ ဂျောက်ကနဲ ပိတ်သွားလိမ့်မယ်။

ဘုန်းကြီးတို့က ဖွင့်ထားတဲ့ အချိန်ကာလအတွင်းမှာတရား အားထုတ်ပြီး မထွက်ရသေးဘူး၊ ထွက်ဖို့ကြံနေတုန်းရှိသေး၊ အဲဒီကာလအတောအတွင်းမှာ မလိုလားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တယောက်က လာပြီး တံခါးဂလန့် ချသွားမယ်ဆိုယင် မထွက်ရတော့ဘူး၊ အဲဒီလိုလဲ ဖြစ်တတ်တယ် ဒကာလူရ။ အဲဒါ ဘာမှတ်တုံး၊ ဘုန်းကြီးတို့ဟောနေတဲ့ တရားကို လိုက်ပြီးဖျက်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တွေရှိတယ်၊ ဘုန်းကြီးတို့က ဒွါရ ခြောက်ပါးမှ ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်းသော ရုပ်နာမ်တွေကိုမှတ်၊ ဂစ္ဆန္တောဝါ ဂစ္ဆာမီတိ ပဇာနာတိ။ ဂစ္ဆန္တောဝါ၊ သွား သည် ရှိသော် လည်း။ ဂစ္ဆာမီတိ၊ သွားသည်ဟူ၍။ ပဇာနာတိ၊ သိ၏။ သွားယင် သွားတယ် သွားတယ်မှတ်လို့ ဒီလိုရှုဘို့ ဘုန်းကြီးတို့က တံခါး ဂလန့်ကို ဖွင့်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဘုန်းကြီးတို့က စပြီးဖွင့်ရတာ တော့ မဟုတ်ပါဘူး။

တတိယအကြိမ်

လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီးက စပြီးဖွင့်တယ်

ဗမာပြည် အနေနဲ့ ပြောရမယ်ဆိုယင် ဒီမုံရွာမြို့က **လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး**ဆိုတာ ရှိခဲ့တယ်မဟုတ်လား ဒီဆရာတော်ဘုရားကြီးက ပဌမဆုံး စပြီး ဖွင့်သွားပါတယ်။ ဒီဆရာတော်ဘုရားကြီး ရှေးက ဖွင့်သွားပြီးတဲ့နောက် **မိုးညှင်းဆရာတော်ဘုရားကြီး** ဆိုတာလဲ ဒီမုံရွာမြို့ကဘဲ မဟုတ်လား၊ မိုးညှင်းဆရာတော်ဘုရားကြီးကလဲ ဒုတိယ ထပ်ပြီး ဖွင့်သွားတယ်။ ဘုန်းကြီးတို့ကတော့ တတိယ ကောက်ကြောင်း ကောက်သလိုပါဘဲ ဒကာလူရ။ ဘုန်းကြီးများက နောက်က လိုက်ပြီးဖွင့်ရတာပါ အင်မတန်လွယ်ပါတယ်၊ ဆရာတော်ဘုရားကြီးတွေသွားတဲ့လမ်းကို နောက်က လိုက်ပြီးတော့ ဘုန်းကြီးတို့က ဖွင့်ရတာ အင်မတန် လွယ်ပါတယ်။ လယ်တီ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ဘယ်မှာဖွင့်ခဲ့တုံး ဆိုလို့ရှိယင် အနတ္တဒီပနီကျမ်းမှာ ဖွင့်ထားခဲ့တယ်၊ ဘယ့်နှယ်ဖွင့်သတုံးဆိုတော့ ဘုန်းကြီးက သူ့မူရင်းအတိုင်း တိတိကျကျ ဖြစ်အောင် ဒီမှာ စာနဲ့ကိုရေးယူလာခဲ့ပါတယ် ဒါကို ဖတ်ပြမယ်။

> "သွားခြင်း ဣရိယာပုထ်၌ ခြေလှမ်းတိုင်း ခြေလှမ်းတိုင်း ငါသွား၏ ငါသွား၏ဟူ၍ ခြေ၌တည်သော စိတ်ကို ဖြစ်စေ၍ သွားရမည်၊ ခြေတလှမ်းမျှ အမှတ်တမဲ့ မလှမ်းမိစေနဲ့" တဲ့-

တတိယအကြိမ်

ဒါဟာ လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး ဖွင့်ထားတာပါဘဲ။ ဒီ အနုတ္တဒီပနီကျမ်းကို ၁၂၆၃ - ခုနှစ်က စီရင်ပါသတဲ့၊ ကြာလှပါပြီ ဒကာလူရ။ဘုန်းကြီးတို့က အဲဒီ ၁၂၆၃-ခုနှစ်က ဆိုလို့ရှိယင် ယခုဘဝကိုတောင် မရောက်သေးပါဘူး။အတိတ်ဘဝမှာဘဲ ရှိပါသေးတယ်၊ အဲဒီတုန်းက ဖွင့်ထားခဲ့တာပါ ကြာလှပါပြီ။ အဲဒီလမ်းအတိုင်းဘဲ ဘုန်းကြီးတို့ကလဲ ဖွင့်ရပါတယ်။ ဒီလိုဖွင့်ရတာကလဲ ဘုန်းကြီးတို့ရဲ့ အစွမ်းချည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ မူလ **မင်းကွန်းဇေတဝန် ဆရာတော်ဘုရားကြီး** ထံမှ ဥပနိဿယ ရလို့လဲ ဖွင့်နိုင်ခဲ့တာပါ။ ဒါကြောင့်ဘုန်းကြီးတို့က ဒီလိုဖွင့်ပါတယ်၊ ဂစ္ဆန္တေ ဝါ ဂစ္ဆာမီတိ ပဇာနာတိ ဆိုတဲ့ ပါဠိတော်အရ သွားတဲ့ အခါမှာ ခြေလှမ်းတိုင်း ခြေလှမ်းတိုင်း ရှုမှတ်ပြီး သိရမယ်လို့ ဖွင့်ပါတယ်။ ဘယ်လို ရှုမှတ်ရမလဲဆိုယင်"ဂစ္ဆာမိတိ၊ သွား၏"ဟူ၍လို့ ဟောထားတဲ့ အတိုင်းပါဘဲ ဒကာလူရ။ ဂစ္ဆာမိ-ပုဒ်ဟာ ဗမာလိုသွား၏ ဆိုတာနဲ့ တူညီပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့-ဝိဘတ်နဲ့ ဂစ္ဆာမိ-လို့ဆိုယင် အဟံ-ငါသည်ဆိုတာပါ ထည့်ပြီးယူတယ် ဒကာလူရ။

ပါဠိသဒ္ဒါနည်းမှာ အမှယောဂ တုမှယောဂ နာမဒယောဂ လို့ ဒီလို ၃-မျိုးရှိတယ်။အမှယောဂနဲ့ ဂစ္ဆာမိ-လို့ဆိုထားယင် အဟံ-ပုဒ် မပါပေမဲ့ အဲဒါကို ထည့်ရတယ်၊ တုမှယောဂနဲ့ ဂစ္ဆသိ-လို့ ဆိုထားယင် တွံ - သင်သည် ဆိုတာ မပါပေမဲ့

အဲဒါကိုပါ ထည့်ပြီး၊သင်သည် သွား၏-လို့ မြန်မာပြန်ရတယ်၊ နာမယောဂနဲ့ ဂစ္ဆတိ-လို့ ဆိုထားယင်တော့"သူသည်သွား၏၊ စိတ်သည် သွား၏၊ ရုပ်သည် သွား၏၊ နာမ်သည် သွား၏" စသည်ဖြင့် အရာအားလျော်စွာ ငါနဲ့ သင်မှတပါး အခြားသော အရာဝတ္ထု ကတ္တားတခုကို ထည့်ပြီးတော့ပြန်ရတယ်၊ အင်္ဂလိပ်ဘာသာ သဒ္ဒါကျမ်းတွေမှာလဲ ဒီနည်း အတိုင်းဘဲ ပဌမပုဂ္ဂိုလ် ဒုတိယပုဂ္ဂိုလ် တတိယပုဂ္ဂိုလ်လို့ ဒီလိုခွဲထား ပါတယ်။

ဒါကြောင့် အမှယောဂနဲ့ ဂစ္ဆာမိ-ပုဒ်ကို"အဟံ၊ ငါသည်၊ ဂစ္ဆာမိ၊ သွား၏"လို့ မြန်ရတဲ့ ပါဠိသဒ္ဒါနည်းအရ **လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီးက** "ငါသွား၏ ငါသွား၏"လို့ ခြေဦးတည်သော စိတ်ကို ဖြစ်စေ၍ သွားရမည်"တဲ့ ဒကာလူရ။ ဒီအထဲမှာ ခြေဦးတည်စေရမယ် ဆိုတာကတော့ သွားတဲ့အခါ ခြေထောက်လှုပ်တာက အကြမ်းဆုံး အသင်ရှားဆုံးမို့ဆိုတာပါ။ ဒီပြင်အပိုင်းက လှုပ်ရှားတာတွေလဲ ရှုနိုင်လျှင် ရှုရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခြေထောက်လှုပ်တာက အကြမ်းဆုံး အထင်ရှားဆုံး ဖြစ်တဲ့အတွက်"ခြေဦး တည်သောစိတ်ကို ဖြစ်စေ၍ သွားရမည်" လို့ ဆိုတော် မူတာပါ။ နောက်ပြီးတော့ "ခြေတလှမ်းမျှ အမှတ်တမဲ့ မလှမ်းမိစေနဲ့"တဲ့ မသေချာဘူးလား ဒကာလူရ။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက စာခါးဂလန့်ကို သေသေချာချာ ဖွင့်ထားခဲ့တာ၊ ဒီပြင် ဂန္ထဝိဓာမုတ်တွေမှာလဲ နည်းတူဘဲ ဖွင့်ထား

ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီလို လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီးက ဖွင့်ထား ပေမယ်လို့ ဟိုလွန်ခဲ့တဲ့ လေးနှစ်လောက်က သံလျင်မြို့က ရေးထုတ်တဲ့ကျမ်းကြီးတခု ရှိတယ် တကာလူရ။ အဲဒီကျမ်းကြီးက သူတပါးကို စွပ်စွဲတုတ်ခတ်ပယ်ဖျက်တဲ့ဘက်မှာတော့ အတော်ကျော်စောတဲ့ကျမ်းကြီး၊ အဲဒီကျမ်းကြီးက လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး ဖွင့်ထားတဲ့ တံခါးဂလန့်ကို ပြန်ပြီးပိတ်လိုက်တယ်၊ "ငါသွား၏ ငါသွား၏" ဆိုတာဟာ မမှန်ဘူးတဲ့၊ အဲဒီလို မရှိရဘူးတဲ့၊ "ငါဆိုတဲ့ ပညတ်ပါနေတဲ့အတွက် မှားတယ်" ဆိုပြီးတော့ သူကပိတ်လိုက်တာကိုး ဒကာလူရ။ ဒီတော့ သူ့ကျမ်းကြီး သဘောကျပြီးတော့ "လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီးက မှားတယ်၊ အဲဒီကျမ်းကြီးက မှန်တယ်"လို့ ဒီလိုယူယင် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်မှာ တံခါးဂလန့်က ပိတ်သွားပါရော့ ဒကာလူရ။

ဘုန်းကြီးကတော့ လယ်တီဆရာတော် ဘုရားကြီးဘက်က ဖွင့်နေပါတယ်၊ ဖွင့်ရုံတင်တောင် မကသေးပါဘူး၊ အရိယာ **ဝါသ**တရားထဲမှာ ထည့်ပြီး ဘုန်းကြီးတို့က နောက်ထပ်လဲ ရှင်းထားပါသေးတယ်၊ ဒီလိုရှင်းတာက ဘာ့ကြောင့်ရှင်းရတာတုံး ဆိုလို့ရှိယင် သာသနာတော်မှာ မှန်ကန်တဲ့ တရားကို မသိနားမလည်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချယင် ပစ်ပယ်ယင်. မှန်ကန်တဲ့ဘက်ကနေပြီးတော့ ထောက်ခံရတယ်၊

တတိယအကြိမ်

မယောက်ခံဘဲလျစ်လျူရှုနေယင် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင်ကကို အပြစ်တင်တယ် ဒကာလူရ။

မြတ်စွာဘုရားက အပြစ်တင်ပုံ

မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်အခါ ကာလတုန်းက အရှင်သာရိပုတ္တရာက နိရောဓသမာပတ်နဲ့ စပ်ပြီး ဒီလိုဟောတော်မူပါတယ်၊ သီလ သမာဓိ ပညာနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ ရဟန်းဟာ ယခုဘဝမှာ ရဟန္တာ မဖြစ်သေးယင် စိတ်ဖြင့်ပြီးတဲ့ မနောမယကာယခေါ်တဲ့ ဗြဟ္မာမျိုးမှာဖြစ်ပြီးတော့ နိရောဓသမာပတ်ကို ဝင်စားနိုင်ဘွယ်အကြောင်းရှိတယ်''လို့ အရှင်သာရိပုတ္တရာက ဒီလို ဟောတဲ့အခါ လာဠုဒါယီ ဆိုတဲ့ ကိုယ်တော်ကြီးက အဲဒါကို ကန့်ကွက်သတဲ့။ "ဒီကိုယ်တော်ကြီးဟာ သူကိုယ်တိုင်က ပရိယတ္တိ စာပေဘက်မှာလဲ ဘာမှ တတ်သိနားလည်တာမဟုတ်ဘူး၊ ပဋိပတ္တိ အကျင့်ဘက်မှာလဲ ဘာမှ နေရာကျတာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီလို ဘယ်ဘက်မှာမှ အချိုးမကျနားမလည်ပါဘဲနဲ့ ဟိုစွက် ဒီစွက်နဲ့ သူက လုပ်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဘာမှမသိဘဲနဲ့ သူ့ထင်ခြင်နဲ့ သူကကန့်ကွက်တယ်။ "အဲဒါ မဖြစ်နိုင်ဘူးတဲ့၊ စိတ်ဖြင့်ပြီးတဲ့ မနောမယဘုံဘဝမှာ နိရောဓသမာပတ်ဝင်စားလို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး'' လို့ သူကကန့်ကွက်တယ်။ အရှင်သာရိပုတ္တရာက ဒုတိယအကြိမ်လဲ ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ထပ်ပြီးပြောတယ်။ သူကလဲ ထပ်ပြီးကန့်ကွက်ဘယ်။ တတိယ

အကြိမ်လဲ ထပ်ပြီးပြောပြန်တယ်။ တတိယအကြိမ်လဲ ထပ်ပြီး ကန့်ကွက်ပြန်တယ်။ ဘေးနားကလဲ ပညာရှိရဟန်းပရိသတ်တွေ ရှိနေကြပါတယ်၊ ဘယ်သူကမှ အရှင်သာရိပုတ္တရာ ဘက်က ဝင်ပြီး မထောက်ခံဘူး။

အဲဒီတော့ အရှင်သာရိပုတ္တရာက "အေးလေ ငါ့ဟောပြော ချက်ကို ဘယ်သူမှလဲ မထောက်ခံဘူး၊ မဖြစ်သေးပါဘူး၊ ဘုရားရှေ့သွားပြီး ပြောဦးမှဘဲ" လို့ ထောက်ခံချက် ရမည့် အထင်နဲ့ မြတ်စွာဘုရားထံကို သွားတယ်၊ အဲဒီရောက်တော့လဲ အရှင်သာရိပုတ္တရာက "စိတ်ဖြင့်ပြီးတဲ့ မနောမယ ဘုံဘဝကို ရောက်ပြီးတော့ နိရောဓ သမာပတ်ကို ဝင်စား နိုင်ဘယ် အကြောင်း ရှိတယ်" လို့ ပြောပြန်ပါဘယ်။ လာဠုဒါယီ ကိုယ်တော်ကြီးကလဲ မလျှော့ဘူး၊ အရှင်သာရိပုတ္တရာနဲ့ တပါ တည်း လိုက်လာတယ်၊ ဘုရားရှေ့မှာလဲ သူက "အဲဒါ မဖြစ် နိုင်ဘူး" လို့ ကန့်ကွက်ပြန်တယ်။ အရှင်သာရိပုတ္တရာက သုံးကြိမ် တိုင်တိုင်ပြောတယ်။ သူကလဲ သုံးကြိမ်လုံး ကန့်ကွက်တယ်။ ဒီတော့ အရှင်သာရိပုတ္တရာက "အင်း.... ငါ့ဟောပြောချက်ကို ဘုရားမျက်မှောက်မှာလဲ ကန့်ကွက်တာဘဲ၊ ဘယ်သူမှလဲ ငါ့ကို မထောက်ခံဘူး" လို့ စဉ်းစားပြီးတော့ ဘာမှ ဆက်မပြောဘဲ အသာကလေး ငြိမ်နေပါသတဲ့။

အဲဒီအခါမှာ မြတ်စွာဘုရားက ညည်းညူပြီးတော့ ရဟန်း တွေကို အပြစ်တင်တော်မူပါဘယ်။ "အတ္ထိ နာမ အာနန္ဒ

တတိယအကြိ ၊

ထေရံ ဝိဟေသိယမာနံ အဇ္ဈုပေက္ခိဿထ”တဲ့ မြတ်စွာဘုရားက မနေသာလို့ ကြားဝင်ပြီး မိန့်တော်မူရတယ်။

အာနန္ဒ၊ အာနန္ဒာ။ ထေရံ၊မထေရ်ကြီးဖြစ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကို။ ဝိဟေသိယမာနံ၊ ညှဉ်းဆဲနေသည်ကို။(တုမှေ၊ သင်တို့သည်)။ အဇ္ဈုပေက္ခိဿထ၊ လျစ်လျူရှု၍ နေကြသည်မှာ။ အတ္ထိနာမ၊ ရှိမှရှိရလေခြင်း ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေခြင်း– လို့ မြတ်စွာဘုရားက ညည်းညူပြီး အပြစ်တင်လိုက်ပါတယ်။ 'အဲဒါဟာ 'အရှင် အာနန္ဒာကို ခေါင်းတပ်ပြီး ရဟန်းတွေကို မာန်လိုက်တာပါဘဲ ဒကာလူရ။ အရှင်သာရိပုတ္တရာလို တကယ့် မထေရ်ကြီးကို ဘာမျှမဟုတ်တဲ့ လာဠုဒါယီက သူ့ဟာသူ နည်းမကျဘဲ ယူထားတဲ့ ဝါဒနဲ့ မတရား ကန့်ကွက်နေတာကို ဗဟုသုတ ရှိတဲ့ အသိအလိမ္မာနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အများကြီးရှိနေပါလျက် အမှန်ဘက်က မထောက်ခံဘဲ ဘာမှ မပြောဘဲ ဒီလို လျစ်လျူရှုနေတာဟာ မဖြစ်သင့်ဘဲနဲ့ဖြစ်မှဖြစ်ရလေခြင်း၊ ငါဘုရားတော့ သဘောမတူနိုင်ဘူး ဆိုတဲ့ အနေနဲ့ မြတ်စွာဘုရားက ညည်းညူပြီးတော့ မာန်မဲလိုက်တာပါဘဲ ဒကာလူရ၊ ကြောက်စရာ မကောင်းဘူးလား။ အဲဒီတုန်းက အရှင် အာနန္ဒာမှာ ကြောက်ရှာလွန်းလို့ နောက်တကြိမ် ဘုရားရှေ့တော်မှာ ပြောစရာ ရှိယင် အရှင်ဥပဝါနကို ပြောဘို့ တောင်းပန်ပါသတဲ့ ဒကာလူရ။ ဒါကြောင့် ဒီလိုအမှန်ဘက်က နေပြီးတော့ ထောက်ခံရမယ် ဆိုတာဟာ ပညာရှိ ပုဂ္ဂိုလ်

တိုင်းရဲ့ တာဝန်ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒီလိုဘာဝန်ရှိနေတဲ့ အတွက် ဘုန်းကြီးတို့က အရိယာဝါသ တရားထဲမှာ ရှင်းလင်းထား တယ်။ အဲဒါဟာ ပြည့်လဲပြည့်စုံပါတယ်။ ယခု နှုတ်နဲ့ ပြော တာကတော့ သိပ်ပြည့်ပြည့်စုံစုံကြီး မပြောနိုင်ဘူး ပြည့်ပြည့် စုံစုံကြီး ပြောနေလို့ရှိယင်လဲ အချိန်တွေက အများကြီး ကုန် သွားမယ်။

အဲဒီ အရှင်သာရိပုတ္တရာ ဟောတဲ့သုတ်မှာ မှန်တဲ့အနက် အဓိပ္ပါယ်က....**မနောမယ** ဆိုတာဟာ ဈာန်စိတ်ကြောင့်ဖြစ်တဲ့ **ရူပဗြဟ္မာဘဝ**ကို ဆိုတယ်၊ လာဠုဒါယီရဲ့ အထင်ကတော့ **မနောမယ**–စိတ်ဖြင့် ပြီးတယ်ဆိုတာ **အရူပဘဝ**လို့ ထင်တယ်။ ဒါကြောင့် သူကဘာမှ နားမလည်ဘဲနဲ့ ဝင်ပြီးတော့စွက်တာ၊ အံ့စရာပါဘဲ။ ထပ်ပြီး ရှင်းပြပါဦးမယ်။

မနောမယ ဆိုတာက ရူပဈာန်စိတ်ဖြင့်ပြီးတဲ့ သုဒ္ဓါဝါသ ရူပဗြဟ္မာဘုံမှာ ရောက်နေတဲ့ အနာဂါမ်တွေ ရဟန္တာတွေကို ဆိုတာ၊ အဲဒီ အနာဂါမ် ရဟန္တာတွေဟာ နိရောဓသမာပတ် ဝင်စားနိုင်ပါတယ်။ အဲဒါကို လာဠုဒါယီက သူ့ထင်ချေနဲ့ "**မနောမယ**– စိတ်ဖြင့်ပြီးတယ်" ဆိုကထဲက ရုပ်မရှိဘဲ နာမ် သက်သက်သာရှိတဲ့ အရူပဘုံဘဲလို့ **မှားယွင်းစွာ** ယူဆတယ်၊ အရူပဘုံမှာဆိုယင်တော့ နိရောဓသမာပတ်ဆိုတာ ဖြစ်ရိုးမရှိ ဘူး။ အဲဒါကြောင့် "မဖြစ်နိုင်ဘူး" လို့ **သူက** ဝင်ပြီးတော့ ကန့်ကွက်လိုက်တာ။ ဒီလို သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ကန့်ကွက်နေတဲ့ ဘာ

ဘေးနား ကပညာရှိပုဂ္ဂိုလ်တွေ အများကြီးရှိပါတယ်၊ ရဟန္တာတွေလဲ ရှိပါတယ်၊ အရှင်အာနန္ဒာလို သောတာပန်တွေလဲ ရှိတယ်၊ သကဒါဂါမ် အနာဂါမ်တွေလဲရှိတယ်။ အဲဒီလိုပညာရှိပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဘာမှမပြောဘဲနဲ့ ဒီအတိုင်းငြိမ်ပြီး နေကြတဲ့အတွက် မြတ်စွာဘုရားက "အတ္ထိနာမ အာနန္ဒ ထေရံ ဝိဟေသိယမာနံ အဇ္ဈုပေက္ခိဿထ-တဲ့။ အာနန္ဒ၊အာနန္ဒာ။ ထေရံ၊ မထေရ်ကြီးဖြစ်သောပုဂ္ဂိုလ်ကို။ ဝိဟေသိယမာနံ၊ ညှဉ်းဆဲနေသည်ကို။ (တုမေ၊ သင်တို့သည်။)အဇ္ဈုပေက္ခိဿထ၊ လျစ်လျူရှု၍ နေကြသည်မှာ။ အတ္ထိနာမ၊ ရှိမှ ရှိရလေးခြင်း ဖြစ်မှဖြစ်ရလေခြင်း" လို့ မြတ်စွာဘုရားက ညည်းညူတော်မူပါတယ်။

လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီးသာ ရှိနေမယ်ဆိုယင် ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ မိဿဝါဒကို နှိမ်နင်းပြီး တံခါးဂလန့်ကို ပြန်ဖွင့်မှာဘဲ ဒကာလူရ။ ယခု လယ်တီ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက မရှိတော့ပေမယ့် ဘုန်းကြီးတို့နဲ့လဲ သက်ဆိုင် နေတဲ့အတွက် အရိယာဝါသ တရားထဲမှာလဲ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဖွင့်ပုံကို ထောက်ခံပြီး ဟောထားပါတယ် ဒကာလူရ။ အဲဒီမှာ "ငါ သွား၏"လို့ ဆိုတာဟာ"ဂစ္ဆေဝါ ဂစ္ဆာမိတိ ပဇာနာတိ" ဆိုတဲ့ ဒေသနာတော်မှ လယ်တီ ဆရာ တော် ဘုရား ကြီးက "ဂစ္ဆာမိ"ဆိုတဲ့ ပါဠိတော်ကို တိုက်ရိုက်မြန်မာပြန်ထားချက်ဖြစ်တဲ့ အကြောင်း၊ "ဂစ္ဆာမိ-သွား၏" လို့ ဆိုယင် "ငါ သွား၏"လို့ အနက်ရတဲ့အကြောင်း။ "သင်သွား၏", လို့လဲ

မရ၊ "ရုပ်သွား၏၊ နာမ်သွား၏" လို့လဲ မရဘဲ့အကြောင်း၊ အဲဒါကိုလဲ စာတတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း သိကြတဲ့အကြောင်း ရှင်းပြခဲ့တယ်။ ဟုတ်ဘယ် လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီးက ဂစ္ဆာမိ–ဆိုတဲ့ ပါဠိတော်အတိုင်း တိတိကျကျပြန်ထားတာဘဲ၊ သူဟာမှန်ပါတယ်။ အဲဒါကို မှားဘယ်လို့ဆိုယင် အဲဒီလို ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ပါဠိတော်ကိုလဲ ပယ်ရာရောက်တယ်လို့ ဘုန်းကြီးက ဒီလို အပြစ်ပြပြီးတော့လဲ အဲဒီမှာ ရှင်းထား ပါတယ်။

တံခါးဂလန့်ကို ပြန်မပိတ်စေနဲ့

အဲဒါကြောင့် ဒီအဝိဇ္ဇာဂလန့်ကို လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီးကလဲ ဖွင့်သွားတယ်။ ဘုန်းကြီးတို့ကလဲ "သွားယင် သွားတယ်"လို့ ရှုမှတ်ရမယ် စသည်ဖြင့် ဟောပြောနေတာဟာ ခုနကပြောခဲ့တဲ့ အဝိဇ္ဇာ တံခါးဂလန့်ကို ဖွင့်နေတာပါဘဲ ဒကာလူရ။ ကာယာနုပဿနာအရ ကိုယ်အမူအရာတွေ ဒီလို ရှုရတယ်။ စိတ္တာနုပဿနာအရ စိတ်အမူအရာတွေ ဒီလိုရှုရ တယ်။ ဝေဒနာနုပဿနာအရ ဝေဒနာတွေ ဒီလိုရှုရတယ်။ ဓမ္မာနုပဿနာအရ သဘောတရားတွေ ဒီလိုရှုရတယ်ဆိုတာကို သတိပဋ္ဌာန်ပါဠိတော်ဖြင့် တိုက်ရိုက်ရှင်းပြီးတော့ ထားပါ တယ်။ အဲဒါဟာ ဒကာလူတို့ သံသရာက ထွက်ချင်ယင် ထွက်ရ အောင်လို့တံခါးဂလန့်ကို ဖွင့်တာပါဘဲ။ တံခါးဂလန့်ကတော့ ဖွင့်ထားပြီနော်၊သံသရာဝဋ်ထဲက ထွက်ချင်ယင်လဲ ထွက်နိုင်ပါ

ပြီ၊ မထွက်ချင်ယင်လဲ မထွက်ဘဲ နေနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ်လို့ ဒကာလူတို့က ထွက်မယ်၊ ထွက်မယ်နဲ့ ကြံနေတုန်း မလိုလားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က လက်ဆော့ ခြေဆော့နဲ့ အဲဒီတံခါးဂလန့်ကို ပြန်ပြီး ထိုးသွားယင် မထွက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေမယ်။ အဲဒါ အသူးသဘိ ပြုရလိမ့်မယ်၊ ဒကာလူရ။

ဘုရားလက်ထက်တော် ကာလကလဲ မြတ်စွာ ဘုရားက ဒီတံခါးဂလန့်ကို ဖွင့်တော်မူတယ်။ တရားအားထုတ်နည်းတွေ ဟောနေတယ်။ ဒီအထဲမှာ တရားအားထုတ်တာကို မလိုလားတဲ့ မာရ်နတ်ကြီးက လာပြီး ပိတ်သေးသတဲ့ ဒကာလူရ။ ရဟန္တာ မခတွ အနွတောမှာသွားပြီး သိတင်းသုံးနေတဲ့ အခါကာလ သူက ဘယ်လို လာပြောတုံးဆိုတော့ "ဟဲ့ .... ဘာလုပ်နေ ကာလဲ၊ သံသရာဝဋ်က ထွက်မြောက်တယ်ဆိုတဲ့ နိဗ္ဗာန်ဆိုဘာ ရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ တရားအားထုတ်နေလို့ ဘာမှအကျိုးမရှိဘူး" စသည်ဖြင့် ပြောတယ်၊ တံခါးမင်းဒုတ်ကို လာချတာပါဘဲ။

သောမာခေါ်တဲ့ ဘိက္ခုနီမဆီကိုလာပြီး မာရ်နတ်က ဒီလို ပြောသတဲ့။

ယံ တံ ဣသိဟိ ပတ္တဗ္ဗံ၊ ဌာနံ ဒုရဘိသမ္ဘဝံ။
န တံ ဒွင်္ဂုလ ပညာယ၊ သက္ကာ ပပ္ပေါတု မိတ္ထိယာ-တဲ့

နိဗ္ဗာန်ဆိုတာ အင်မတန် မြင့်မြတ်တဲ့ အသက်ဘန်းရှိတဲ့ ရဲ့ဘန်းမြတ်ကြီးတွေမှ ရောက်နိုင်တဲ့ တရားဘဲ့။ တံ၊ ထိုသို့သော

တရားကို။ ဒွင်္ဂုလပညာယ၊ လက်နှစ်သစ်လောက် ပညာဖြင့်။ ဣတ္ထိယာ၊ မိန်းမသည်။ ပပ္ပေါတုံ၊ ရောက်ခြင်းငှာ။ နသက္ကာ၊ မတတ်နိုင်ဘူး–တဲ့။ "ဟဲ့.... နင်တို့လိုလက်နှစ်သစ်လောက်ပညာရှိတဲ့ မိန်းမတွေက နိဗ္ဗာန်ကိုဘယ်ရနိုင်လိမ့်မလဲ၊ မရနိုင်ဘူး" လို့ ပြောသတဲ့။ ဒါလဲ တံခါးမင်းဒုတ်နဲ့ လာပြီးပိတ်တာပါဘဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ ဘိက္ခုနီမတွေက ရဟန္တာမတွေ ဖြစ်နေလို့ တော်ပါသေးရဲ့။ သူပိတ်လို့မရပါဘူး။ အဲဒီလိုဘဲ ယခုကာလမှာလဲ မလိုလားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ တံခါးဂလန့် ဝင်ပြီးပိတ်သွားတတ်တယ်။ အဲဒီတော့ လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီးတို့ ဘုန်းကြီးတို့က ဖွင့်ထားတဲ့ တံခါးဂလန့်ကို လက်ဆော့တဲ့လူက ဝင်ပြီးတော့ မပိတ်ဘို့ရာ ဒကာလူတို့ အမြဲမပြတ်စောင့်ရှောက်နေရလိမ့်မယ်နော်။ စောင့်ရှောက်မနေယင် ပိတ်သွားလိမ့်မယ်၊ ပိတ်သွားယင် သံသရာဝဋ်ထဲက မထွက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေကြလိမ့်မယ်၊ ဒုက္ခရောက် နေကြလိမ့်မယ်။ ကဲ .... သူ့ဆောင်ပုဒ်ကို ဆိုကြဦးစို့ –

(ဆို) မင်းဒုတ်ဆိုတာ ဘယ်ဟာလဲ၊ ရှုမှတ်နည်းကို မသိတာဘဲ။

ဥက္ခိပလိဂံ–မင်းဒုတ်ကို ဖယ်ထုတ်လိုက်–လို့ ပြောတာဟာ ပဇဟ အဝိဇ္ဇံ – အဝိဇ္ဇာကို ပယ်လိုက်လို့ ဆိုလိုပါတယ်တဲ့ ဒကာလူရဲ့။ ဒီနေရာမှာ "အဝိဇ္ဇာကို ပယ်လိုက်" လို့ သာမညပြောတာကို "ကမ္မဋ္ဌာန်း မသိတဲ့ အဝိဇ္ဇာကို ပယ်ရမယ်"

လို့ ဘာကြောင့် သိရသလဲလို့ မေးစရာကလေး ရှိပါသေးတယ်။ အဲဒါဟာ "ပဇဟာ အဝိဇ္ဇန္တိတွေ၊ အဝိဇ္ဇာကို ပယ်လိုက်ဟူသော ဤစကားရပ်၌။ ကမ္မဋ္ဌာနဉဂ္ဂဟပရိပုစ္ဆာဝသေန၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို သင်ယူခြင်း မေးမြန်းခြင်းတို့၏ အစွမ်းဖြင့်။ အဝိဇ္ဇာပဟာနံ၊ အဝိဇ္ဇာကို ပယ်ခြင်းကို။ ကထိတံ၊ ဟောအပ်ပေသည်" လို့ ဖွင့်ထားတဲ့ အဋ္ဌကထာအရ သိရပါတယ်။ "တရားအားထုတ်ပုံ ကမ္မဋ္ဌာန်းနည်းကို သင်ယူခြင်း မရှင်းတဲ့အချက်ကို မေးခြင်းဖြင့် အဝိဇ္ဇာကို ပယ်တယ်" ဆိုတော့ ကမ္မဋ္ဌာန်းနည်း မသိနားမလည်တဲ့ အဝိဇ္ဇာကို ပယ်တာပေါ့ ဒကာလူရ။ အဲဒီအဝိဇ္ဇာကို ပယ်နိုင်အောင်လို့ ဘုန်းကြီးတို့က ရှုမှတ်နည်းကို ဟောပြောနေတာဟာ အဲဒီ အဝိဇ္ဇာတံခါးမင်းဒုတ်ကိုဖွင့်တာပါဘဲ။ အဲဒါဟာ ပြည့်စုံလောက်ပါပြီ၊ တံခါးမင်းဒုတ်အကြောင်း တော်လောက်ပါပြီ၊ ဆက်ပြီး ပြောမယ်ဆိုယင်တော့ ပြောစရာတွေ အများကြီးဘဲ ရှိပါသေးတယ်။ နောက်လဲ ပြောစရာ ပြဿနာတွေက များသေးတယ်။ အဲဒါတွေတော့ ခပ်တိုတိုပြောရတော့မှာဘဲ။ ဒီကနေ့ ပြဿနာငါးခုလောက်တော့ ပြီးပါမှ နက်ဖြန် တော်ရုံရှိမှာ။

တို့တိုင်း ကြီးတဲ့ဖား

နောက်တခုက "ကာ ဥဒ္ဓုမာယိကာ -တို့တိုင်းကြီးဘဲ့ဖား ဆိုဘာက ဘယ်ဟာလဲ" ဆိုတဲ့ အမေးကို "ဥဒ္ဓုမာယိကာတိ

ခေါ် ဘိက္ခု ကောဓုပါယာသဿေတံ အဓိဝစနံ”လို့ ဖြေတော်မူပါတယ်။

ဘိက္ခု၊ ကဿပရဟန်း။ ဥဒ္ဓုမာယိကာတိတော၊ ဥဒ္ဓုမာယိကဖား ဟူသော ဤအမည်သည်။ ဝါ၊ တိုတိုင်း တိုတိုင်း ပွကာပွကာ ကြီး၍လာတတ်သော ဖားဟူသော ဤအမည်သည်။ ကောဓုပါယာသဿ၊ အမျက်ထွက်ခြင်း ဟူသော ပူလောင်စေတတ်သော ဒေါသ၏။ အဓိဝစနံ၊ အမည်ပေတည်း။ တံခါးမင်းဒုတ်ကို ဖယ်ထုတ်ပြီး ရှေ့ကို ဆက် တူးတဲ့ အခါ ဥဒ္ဓုမာယိက ခေါ်တဲ့ဖားကို တွေ့တယ်လို့ဆိုပါတယ်၊ အဲဒီဖားက ဘယ်ဟာပါလဲလို့ မေးတော့ မြတ်စွာဘုရားက “ဥဒ္ဓုမာယိက ဖား”ဆိုတာ **ကောဓုပါယာသ**- အမျက် ထွက်ခြင်း ဆိုတဲ့ စိတ်ကို ပြင်းစွာပူလောင်စေတတ်တဲ့ ဒေါသဘဲ” လို့ ဖြေတော်မူပါတယ်။ ဥဒ္ဓုမာယိကဖားဆိုတာ သူ့ကို တို့ တို့ ပေးယင် တိုတိုင်းတိုတိုင်း ပွပွပြီး ကြီးကြီးလာတတ်တဲ့ ဖားတဲ့ ဒကာလူ၊ ဒီဖားအကြောင်းကို မနေ့က တော်တော် ရှင်းပြခဲ့ပါပြီ၊ ဒေါသကလဲ ဒီဖားလိုပါဘဲ၊ မုန်းစရာအာရုံနဲ့ တွေ့ယင် တွေ့တိုင်း တွေ့တိုင်း ကြီးပွားလာတတ်တယ်။ ကိုယ်မကြိုက်တဲ့ ဟာကို တွေ့ရယင် မြင်ရာကလဲ ဒေါသ ဖြစ်တတ်တယ်၊ ကြားရာကလဲ ဖြင်တတ်တယ်၊ နံရာ စားရာ တွေ့ထိရာတွေကလဲ ဖြစ်တတ်တယ်၊ စိတ်ကူး စဉ်းစား ကြံစည်ရာကလဲ ဖြစ်တတ်တယ်။ ဒါ့ပေးယ့် အများဆုံး ဖြစ်တတ်တာကတော့

နားကကြားတာနဲ့ ကိုယ်က တွေ့ထိရာတွေမှာ သာပြီး ဒေါသ ဖြစ်တတ်တယ်။ ကိုယ် မကြိုက်တဲ့ စကားကို ကြားရယင် တခါလောက် ကြားရုံနဲ့လဲ ဒေါသက ဖြစ်လာတာဘဲ၊ နောက် တခါကြားရပြန်ယင် သာပြီးဖြစ်လာတယ်၊ ထပ်ခါ ထပ်ခါ ကြားရလေလေ သာသာပြီး ဒေါသက ပြင်းထန်လာလေလေ ဘဲ။ ပဌမ ဆိုယင်တော့ စိတ်ထဲကလောက်ဘဲ ရှိသေးတယ်၊ နောက်တခါဆိုယင် မျက်နှာ ပျက်လာတတ်တယ်၊ နောက် ထပ်ခါ ထပ်ခါ ကြားရဖန်များလာတော့ နှုတ်ကလဲမတော်တဲ့ စကားတွေ ပြောမိတတ်တယ်၊ ကိုယ်နဲ့လဲ ရိုက်ဖို့ သတ်ဖို့ပြုလုပ် မိတတ်တယ်။ အဲဒီလို မကြိုက်တဲ့ အာရုံနဲ့ တွေ့တိုင်း တွေ့တိုင်း ကြီးပွား ကြီးပွားလာတတ်လို့ ဒေါသကို ဥဒ္ဒုမာယိကဖားလို့ တင်စားပြီး ဆိုထားတာတဲ့၊တူလဲ တူပါပေတယ်။ အဲဒီဒေါသရဲ့ ဖြစ်ပုံတွေကိုတော့ အားလုံး ကိုယ်တွေ့ ဖြစ်နေကြမှာပါဘဲ။

မဖြစ်စလောက် တရားတော်

တခါက သုဓမ္မဝတီ ပုံနှိပ်တိုက်က တိုက်အုပ် ဦးပန်းမောင် ဆိုတဲ့ ဒကာကြီးက မှတ်ဖွယ်ဝတ္ထုကလေး တခုကို ပြောပါ တယ်။ ဦးပန်းမောင်ဆိုတာ ဒကာလူ ကြားဖူးကြမှာပါ ကြား ဘူးပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒီ ဦးပန်းမောင်က ရေဒီယိုထဲက နေပြီး တော့ "မဖြစ်စလောက် တရားတော် ဟောမယ်" ဆိုလို

"ဘာမျှား ဟောမှာ ပါလိမ့်မတုံး"လို့ ဘုန်းကြီးက နား ထောင်နေတယ်။ သူပြောပုံက မဖြစ်စလောက်ကလေးနဲ့လဲ ဒုက္ခဖြစ်တတ်တယ်၊ မဖြစ်စလောက်ကလေးဘဲ ဆိုပြီးတော့ မရှိမသေ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့တဲ့၊ ဒကာလူကော အဲဒီတုန်းက မကြားလိုက်ဘူးလား၊ မကြားဘူးတဲ့ သူတွေကဘဲ မျှားပါ လိမ့်မယ်။ **မဖြစ်စလောက် တရားတော်**တဲ့ သူ့ဥစ္စာကောင်း တယ်၊ အမည်ပေးပုံကလေးကိုက သိပ်ကောင်းနေတယ်၊ ဖြစ်ပုံ ကလဲ ဆန်းတယ်၊ ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ တခါက အင်မတန် ရင်းရင်းနှီးနှီး အတူနေကြတဲ့ ဦးပဥ္စင်းနှစ်ပါး ရှိပါသတဲ့၊ တပါးကရေချိုးနေတယ်၊ အဲဒီလိုရေချိုးနေတုန်း သူ့ဘိနပ်ကို တပါးက ကျီစယ်လိုတဲ့အနေနဲ့ ဝှက်ထားတယ်။ ဟိုရေချိုး နေတဲ့ ဦးပဥ္စင်းက ရေချိုးပြီးတဲ့အခါ ဘိနပ်စီးမယ်လို့ ကြည့် လိုက်တော့ သူ့ဘိနပ်ကို မတွေ့ရဘူး၊ မတွေ့ရတော့ အဲဒီ ဦးပဥ္စင်းကလဲ သူ့ဘိနပ်ဝှက်ထားမှန်းသိလို့ ရယ်စရာအနေနဲ့ သူကပြောတယ်၊ ပေါ့ပေါ့ဆဆ ပြောလိုက်တာပါဘဲ။"ဟေ့.... ငါ့ဘိနပ်ကို ဘယ်ခွေးချီသွားမှန်း မသိဘူး"လို့ ပြောလိုက် သတဲ့။ ဒီတော့ ဘိနပ်ဝှက်ထားတဲ့ ဦးပဥ္စင်းကစိတ်နာလိုက်ထာ မပြောပါနဲ့တော့၊ "ငါ့ကို ခွေးဖြစ်အောင် ဆိုတယ်" လို့ အတွေးခေါင်ပြီးတော့ စိတ်နာလိုက်တာတဲ့၊ ဟို ဘိနပ်ရှင် ဦးပဥ္စင်းကတော့ စေတနာ မပါပါဘူး၊ ခပ်ပေါ့ပေါ့ ပြော လိုက်တာပါဘဲ၊ စိတ်နာ လောက်အောင်လို့ ပြောလိုက်တာ

မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့ဘိနပ်ပျောက်သွားတော့ ဒီလိုပြောရမှာဘဲ၊ ဘိနပ် ခွေးချီတယ်လို့ ပြောတာဟာ ပြောရိုး ပြောစဉ်ဘဲ၊ အပြောခံရတဲ့ ဦးပဉ္ဇင်းကတော့ "ငါ့ခွေးဖြစ်အောင် ပြောရမလား"ဆိုပြီး စိတ်ဆိုးတာနဲ့ အုတ်ခဲကြီးနဲ့ ဘိနပ်ရှင်ဦးပဉ္ဇင်းရဲ့ ခေါင်းကို ထုလိုက်တာ ပျံလွန်တော်မူရှာသတဲ့။ အောင်မယ် ပြောတာကတော့ သူ့ဥစ္စာ မဖြစ်စလောက်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ပြောတဲ့ ဦးပဉ္ဇင်းမှာ ပျံလွန်တော်မူရတယ်၊ အုတ်ခဲနဲ့ထုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လဲ ရာဇဝတ်ပြစ်မှုကြီး ဖြစ်ရတယ်။ အဲဒီတော့ မဖြစ်စလောက် အပြောအဆိုကလေးကလဲ အကြီးအကျယ် ဒုက္ခပေးတတ်တယ်။ ဒါကြောင့် အပြော အဆိုကလေးများ ဆင်ခြင်ကြဘို့ဆိုပြီး ဦးပန်းမောင်က ပြောသွားတယ်။သူပြောတာဟာ မှတ်လောက်သားလောက်ပဲ။ အဲဒါဟာ ဘာထင်လဲ **ဥဒ္ဒုမာယိကဖား** ထလာတာပေါ့။ "ငါ့ဘိနပ် ဘယ်ခွေးချီပါလိမ့်" ဆိုတာဟာ နားထဲ မထိခိုက်ပါဘူး၊ ပွန်းပဲ့မသွားပါဘူး၊ ဘာမှ အနာတရ မဖြစ်ပါဘူး၊ ခြင်ကိုက်သလောက်တောင် မနာပါဘူး၊ သဲလုံးကလေး တလုံးမှန်တာလောက်တောင်မနာပါဘူး၊ဒါပေမယ့်လို့ အတွေးခေါင်တဲ့သူ့ရဲ့ စိတ်ထဲမှာတော့ အတော် နာကြည်းသွားပါတယ်၊ ဒါကြောင့် သူ့ဥဒ္ဒုမာယိကဖားကြီးက တဟုန်တည်း ကုန်းပြီးထလိုက်တာကိုး ဒကာလူရ။ ဥဒ္ဒုမာယိကဖားဆိုတာ တို့တိုင်း တို့တိုင်း ကြီးတယ် ဆိုပေမဲ့ သူ့ဖားကတော့ ထပ်ကာ ထင်ကာ မတို့ရတော့ဘူး၊ တခါထဲ တို့လိုက်တာနဲ့ ကြီးလာတာကိုးနော်၊ တယ်ကြီးလွယ်တဲ့ ဖားဘဲ။

တတိယအကြိမ်

ဝေဒေဟိကာဝတ္ထု

မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်တိုင် ဖဂ္ဂုဏမောလိယ ဆိုတဲ့ ရဟန်းကို အကြောင်း ပြုပြီးတော့ ဝတ္ထုတခုနဲ့ သြဝါဒပေး ထားတာလဲ ရှိတယ်။ အဲဒီဝတ္ထုလဲ မှတ်သားဘို့ ကောင်း ပါတယ်၊ ဘယ်လိုတုံးဆိုတော့ သာဝတ္ထိပြည်မှာ ရှေးတုန်းက **ဝေဒေဟိကာ** ဆိုတဲ့ သူကြွယ်အိမ်ရှင်မ တယောက် ရှိသတဲ့။ ဒီအိမ်ရှင်မရဲ့ အပြောအဆို အနေအထိုင် အပြုအမူတွေက အပြစ်မရှိတော့ အရပ်က သူ့ကိုချီးကျူးကြသတဲ့။ ဒီဝတ္ထုကို တချို့ကလဲ ကြားဘူးပြီးသား သိပြီးသား ဖြစ်နေပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ တရားအကြောင်းက ဆိုက်လာတော့ ဒီနေရာထည့်ပြီး ပြောမှဖြစ်မှာ၊ တချို့ကလဲ ကြားဘူးမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ဒီဝတ္ထု ကလေးက အင်မတန် ကျေးဇူးများပါတယ်။

ဝေဒေဟိကာကို ချီးမွမ်းကြပုံကတော့ "ဝေဒေဟိကာဟာ စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်းရှိတယ်၊ ဖော်ဖော်ရွေရွေရှိတယ်၊ စိတ်မဆိုးတတ်ဘူး၊ သူတပါးအပေါ်မှာ သနားတတ်တယ်၊ ငြိမ်သက်တတ်တယ်၊ သူတော်ကောင်းမကလေးဘဲ"တဲ့ အရပ်ထဲမှာ ချီးကျူးနေကြပုံ၊ ဟိုအိမ်ကလဲချီးကျူး ဒီအိမ်ကလဲချီးကျူးနဲ့ ဘယ်သူမှ ကဲ့ရဲ့တဲ့သူ မရှိဘူး၊ ချီးကျူးကြတာချည်းဘဲတဲ့။

အဲဒီ ဝေဒေဟိကာရဲ့အိမ်မှာ **ကာဠီ** ဆိုတဲ့ အစေခံ ကျွန်မကလေးကလဲရှိတယ်၊ **ကာဠီ** ဆိုတဲ့ ပါဠိဟာ မြန်မာလိုဆိုတော့ "မည်းနက်တယ်"လို့ အဓိပ္ပါယ်ရှိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် **မိမဲ, မိနက်** လို့ ခေါ်နိုင်ပါတယ်၊ ' အဲဒီ ကာဠီက စဉ်းစားတယ်၊ "ဒို့သခင်မများနေ့ဲ အရပ်ထဲကဖြင့် ချီးကျူးလိုက်ကြတာ ဟိုကလဲချီးကျူး ဒီကလဲချီးကျူးနဲ့ ဒို့အရှင်မဟာ တကယ်စိတ်မဆိုးတတ်လို့ဘဲလေလား၊ ဒါမှမဟုတ်ယင်လဲ အိမ်မှုကိစ္စတွေကို ငါက ကျေကျေပွန်ပွန် လုပ်နေတဲ့အတွက် သူ့မှာစိတ်ဆိုးစရာ မရှိလို့ သူစိတ်မဆိုးဘဲ နေတာများလေလား" လို့ စဉ်းစားသတဲ့။ စဉ်းစားပြီးတော့ "အေးလေ စုံစမ်းဦးမှပါဘဲ" ဆိုပြီးတော့ ကာဠီက အမှုမှန်ဖြစ်အောင် စုံစမ်းရေးလုပ်သတဲ့ ဒကာလူရ။ ဘယ့်နှယ်လုပ်သတုံးဆိုတော့ အခါတိုင်းဆိုယင် နံနက်စောစောထပြီးတော့ အမှိုက်လှည်းတန်လှည်း၊ ရေခပ်တန်ခပ်၊ ရေနွေးတယ်တန် တယ်၊ ချက်တန် ချက်ပြုတ်နဲ့ လုပ်နေကျအလုပ်တွေကို သူက နေ့တိုင်းမပျက်မကွက် စောစောထပြီးလုပ်ဘယ်၊ အဲဒီနေ့ကျတော့ သူက မထဘူးတဲ့၊ အိပ်ရာထဲမှာခွေပြီး အိပ်မြဲ အိပ်နေသတဲ့။

ဝေဒေဟိကာကတော့ သူ့အချိန်မှာ အိပ်ရာကထလာပြီး အခြေအနေကို ကြည့်လိုက်တယ်၊ အဲဒီတော့ အခါတိုင်းလို ကာဠီလုပ်ထားတဲ့ လက်ရာကို မတွေ့ရဘူး၊ မီးဖိုချောင်မှာ မီးဖိုထားတာ မတွေ့ရဘူး၊ ရေခပ်ထားတာ မတွေ့ရဘူး၊

ချက်ပြုတ်ထားတာ မတွေ့ရဘူး၊ ဘာမှမတွေ့ရဘူး၊ အဲဒီလို မတွေ့ရတော့ စဉ်းစားတယ်တဲ့ "ဩော်....ကာဠီ ခုထက်ထိမထ သေးဘူးထင်တယ်၊ နေမကောင်းလို့လေလား"တဲ့ သူစဉ်းစား နေပုံ၊ အဲဒီတုန်းက စိတ်မဆိုးသေးပါဘူး၊ဖားက သူ့ကို မတို့ သေးလို့ ဒကာလူရ။ သူ့ကို မတို့သေးတော့ ဖားက မထ သေးဘူး၊ သနားတောင် သနားနေလိုက်သေး "သူ့ခမျာ နေမကောင်းရှာလို့လား၊ ငါသွားပြီးတော့ မေးအုံးမှဘဲ" ဆိုပြီး တော့ အကူအညီ ပေးမလို့ပေါ့၊ နေမကောင်းဘူး ဆိုယင် နှိပ်တန် နှိပ်ပေးမယ်၊ ဆေးကျွေးတန် ကျွေးမယ်၊ ဆရာခေါ် ပေးတန် ခေါ်ပေးရမှာကိုး၊ အဲဒီလို ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ကာဠီရဲ့ အိပ်ခန်းနား သွားပြီးတော့ "ဟေ့...ကာဠီ" လို့ ချိုချို သာ သာနဲ့ ခေါ်တယ်။

ဒီတော့ ကာဠီကလဲ "ဘာလဲသခင်မ" လို့ ပြန်ထူးတယ်။ "ဟဲ့-နင်အိပ်ယာက မထသေးဘူးလား၊ ဘာများဖြစ်နေတုံး၊ နေလို့မှ ကောင်းရဲ့လား" လို့ ဆိုတော့ "မထသေးဘူးသခင်မ၊ ဘာမှတော့ မဖြစ်ပါဘူး၊ နေလို့လဲ ကောင်းပါတယ်"လို့ ပြန် ပြောလိုက်တယ်။ ဒီလိုပြောလိုက်တော့ ဝေဒေဟိကာကစိတ်ထဲ ခုသွားတယ်၊ "ဘာမှလဲမဖြစ်ဘူးဆိုတယ်၊ ထချိန်လဲ မထဘူး၊ အလုပ်လုပ်ချိန်လဲ မလုပ်ဘူး၊ အင်း.... ဒီကောင်မ ဖေါက်ပြန် လာပြီ"လို့ စဉ်းစားပြီးတော့ မျက်နှာကလေး ညိုသွားသတဲ့

ဒကာလူရ။ ကာဠီက စုံစမ်းရေးလုပ်နေတာကိုး၊ စုံစမ်းထောက်လှမ်းတဲ့ စုံထောက်တို့ ဘာတို့ဆိုတာဟာလေ အင့်မတန်မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲ သိတယ်၊ ကာဠီက သိပ်ပါးတာ တစိတစောင်းကြည့်နေတာ၊ ဒါကြောင့် သူ့မျက်နှာအိုသွားတာကို ကာဠီက သိသွားတယ်၊ ဒီတော့ ကာဠီက စဉ်းစားတယ် "အင်း .... ဒို့သခင်မလဲ စိတ်တော့ ဆိုးတတ် သား ဘဲနော်၊ အကြောင်းက မရှိလို့ သူစိတ်မဆိုးတာကိုး၊ ဒါပေမဲ့ မသေချာသေးဘူး၊ ငါသပ်ပြီး စုံစမ်းလိုက်ဦးမှဘဲ" လို့ ကြံပြီး နောက်တရက်လဲ အိပ်ရာက မထပြန်ဘူးတဲ့ ဒကာလူရ။

ဝေဒေဟိကာက အချိန်ကျတော့ အိပ်ရာက ထလာတယ်၊ ထလာတော့ မနေ့က တို့ထားလို့ ဖားက နဲနဲထလာပြီနော်၊ ဒီနေ့တခါ အိပ်နေတာတွေ့ရတော့ စောစောကထဲက ဖားက ထနေပါပြီ၊ ဒါကြောင့် ကာဠီကို မေးကထဲက အာဏာသံကလေးနဲ့ "ဟေ့-ကာဠီ နင် မထသေးဘူးလား"တဲ့။

"မထသေးဘူး သခင်မ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး သခင်မ"

"ဟင်း....ကာဠီနော် ငါ့အကြောင်း သိမယ်"တဲ့၊ ဒီတခါတော့ မျက်နှာထား တင်းရုံတင် မကဘူး၊ ပါးစပ်ကပါ ဒေါသ စကားကို ပြောလာပြီ။ ကာဠီက စဉ်းစားတယ်၊

"အင်း-ဒို့သခင်မ စိတ်တော့ ဆိုးတတ်သားဘဲ၊ဒါ့ခါပမယ်လို့လေ တယ်မသေချာသေးဘူး၊ ထပ်ပြီး စုံစမ်းလိုက်ဦးမှဘဲ" လို့ ကြံပြီး တော့ တတိယတကြိမ်လဲ အိပ်ယာက မထပြန်ဘူးတဲ့။ အယင်နေ့တွေက နှစ်ချက်တောင်တို့ထားပြီ၊ ဒီကနေ့ တချက်ထပ်တို့ လိုက်ပြန်တော့ ဖားက တော်တော်ကိုကြီးလာတယ်။

ဒါကြောင့် ဝေဒေဟိကာက လာပြီးတော့ မေးပြန်တယ်၊ "ဟဲ့....ကာဠီ၊ နင် အိပ်ရာက မထသေးဘူးလား" တဲ့။

"မထသေးဘူး သခင်မ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး သခင်မ"

"ဘာမှ မဖြစ်လို့ရှိယင် နင် ငါ့အကြောင်းသိရော့ဟယ်" လို့ဆိုပြီး တံခါးဂလန့်နဲ့ ပေါက်လိုက်တာ ကာဠီမှာ ခေါင်းကွဲသွားရှာသတဲ့။ ဖားကသုံးခါအတို့ခံရလို့ သိပ်ကြီးလာတာကိုး ဒကာလူရ။ဒါက ဘုရားဟောထားတဲ့ ရှေးကဝတ္ထုပေါ၊ ခုနက ကိုယ်တော် နှစ်ပါးအကြောင်းကတော့ ဦးပန်းမောင်ရဲ့ကိုယ်တွေ့ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးကတော့ ဒီပြင်လဲ အများကြီး ရှိပါတယ်။

အဲဒီတော့ ခေါင်းကွဲသွားရှာတဲ့ ကာဠီက သွေးသန်တွေ ရဲရဲနဲ့ ဟိုအိမ် ဒီအိမ်ကို လျှောက်ပြီးတော့ တိုင်ကြားတယ်၊ "ကြည့်ကြပါဦး ရှင်မတို့၊ အင်မတန် စိတ်ကောင်း နှလုံး-

ကောင်းရှိတဲ့ သည်းခံတတ်တဲ့ သနား ကြင်နာ တတ်တဲ့ သူတော်ကောင်းမလေး ဝေဒေဟိကာရဲ့လုပ်ပုံကိုကြည့်ကြပါဦး၊ အိမ်မှာ ခိုင်းစရာဆိုလို့ရှိယင် ကျမတယောက်ထဲ ရှိပါတယ်၊ နံနက်စောစော အိပ်ရာက မထရ မလား ဆိုပြီးတော့ သခင်မ ဝေဒေဟိကာက ဆုံးမလိုက်ပုံကို ကြည့်ကြစမ်းပါဦး၊ တံခါး ဂလန့်နဲ့ ပေါက်လို့ ကျမဖြင့် ခေါင်းကွဲသွားပါပြီရှင့်” လို့ ဆိုပြီးတော့ အရပ်ထဲ လိုက်တိုင်သတဲ့၊ ဒီတော့ အရပ်ထဲက အိမ်နီးချင်းတွေက ကဲ့ရဲ့ကြတယ်၊ ကဲ့ရဲ့တာက လွယ်တယ်၊ ချီးမွမ်းဘို့ ကျတော့ တယ်မလွယ်ဘူး၊ “ဩော်....ဝေဒေဟိကာ များ ကြမ်းလိုက်တာ၊ ရိုင်းစိုင်းလိုက်တာ တဏှာထဲမှာဘဲ ရက်စက် လိုက်တာ၊ သနားခြင်းကရုဏာလဲ မရှိဘူး၊ တော်တော်ကို ကြမ်းတာဘဲ၊ တော်တော်ကို ရိုင်းတာဘဲ ”ဆိုပြီးတော့ ကဲ့ရဲ့ကြ တယ်။ ချီးမွမ်းတုန်းကတော့နဲ့ ကဲ့ရဲ့တော့မှ သာပြီးများသတဲ့၊ ဟုတ်မှာဘဲ လူတွေက သူများအပြစ်ဆိုယင် သိပ်ကဲ့ရဲ့တတ်ကြ တယ်၊ ချီးမွမ်းဘွယ် ဆိုယင်တော့ တယ်မချီးမွမ်းချင်ကြဘူး၊ ကဲ့ရဲ့ပြီဆိုမှဖြင့်လဲ သာသာထိုးထိုးဘဲ၊ ချီးမွမ်းတယ် ဆိုယင် တော့ လျှော့လျှော့ ပေါ့ပေါ့ဘဲ။ ချီးမွမ်း ခံရဘို့ကတော့ အင်မတန် ခဲယဉ်းပါတယ်၊ ကောင်းတဲ့ဂုဏ်ကလေးတခု ဖြစ်ဖို့ ရဟာ အတော် အားထုတ်ရပါတယ်၊ ဖြစ်လာပြန်တော့လဲ အဲဒီဂုဏ်ကလေး ပျက်သွားအောင်ဟာ တသက်ပတ်လုံး အစဉ်အတိုင်း စောင့်ရှောက် သွားရဘာယ်၊ တနေ့ တရက်

သောက် ဖေါက်ပြန်သွားလို့ရှိယင် အဲဒီ ရှိပြီးဂုဏ်တွေဟာ အကုန်လုံး ပျက်သွားပါရော။ တချို့များ တသက်ပတ်လုံး စောင့်ရှောက်ပြီး လာခဲ့ပေမဲ့ သေခါနီးကျမှ တကြိမ်တခါ သောက် ချွတ်ယွင်းသွားလို့ ဂုဏ်ပုဒ်တွေ ပျက်သွားလိုက်တာ တခါတည်း ဥဒါန်းတွင်ပြီး ကျန်နေရစ်ပါရော။

ယခု ပြောခဲ့တဲ့ သာဓက ဝတ္ထုကတော့ "ဒေါသဟာ တိုဘိုင်းကြီးတဲ့ဖားနဲ့ တူတယ်" ဆိုတာကို သာပြီး ပေါ်လွင်စေတဲ့ ဝတ္ထုပါဘဲ။ အဲဒီတော့ ဒကာလူတို့ အမျိုးသားတွေဘက်က "ဒါကတော့ အမျိုးသမီးတွေနဲ့သာ ဆိုင်ပါတယ်၊ ငါနဲ့တော့ မဆိုင်ပါဘူး" လို့ ဒီလိုစဉ်းစားချင်လဲ စဉ်းစားလိမ့်ဦးမယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒကာလူတို့ အမျိုးသားတွေ အတွက်လဲ ခုနက ကိုယ်တော်နှစ်ပါး ဝတ္ထုကို ပြခဲ့ပြီမဟုတ်လား။ အဲဒါက လူသတ်ကြောင်း ဒကာတွေနဲ့ သိပ်အံမကိုက်သေးဘူး ထင်ယင် အံကိုက်တဲ့ ဝတ္ထုတခုကိုလဲ ထုတ်ပြပါဦးမယ်၊ ဒါမှ အဖက်ဖက်က စုံသွားမယ်။

ခန္တီစ–သည်းခံခြင်းအကြောင်း ဆွေးနွေးတာမို့ တော်ပါသေးရဲ့

လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလေးနှစ်လောက်က သတင်းစာထဲမှာ တွေ့ရတယ် ဒကာလူရ၊ မော်လမြိုင်ဘက် သံဖြူဇရပ်ကလို့ဘဲ ထင်ပါ

တယ်၊ အိမ်တအိမ်က ဘာသာရေးကိစ္စတခုမှာ လူကြီး လေးငါးယောက် လဘက်ရည်သောက်ရင်း တရားစကားပြောကြသတဲ့၊ အရပ်ထဲမှာ သုံမင်္ဂလ ဒုမင်္ဂလ ကိစ္စရှိပြီဆိုမှဖြင့် ဒကာလူတို့ ယောကျ်ားတွေက ဗဟုသုတရှိတဲ့ ပညာရှိတွေ ဆိုတော့ အဲဒီမှာ သွားပြီးတော့ တရားစကား ဆွေးနွေးပြောဆိုကြရတာကိုး၊ ဒီလို တရားစကားတွေ ပြောဆိုမှလဲ အဲဒီက ကျွေးမွေးညှော်ခံတဲ့ လဘက်တို့ လဘက်ရည်တို့ စားသောက်လို့ကောင်းတယ်ဆိုကိုး။ ဒါကြောင့် အဲ ဒီ လူ ကြီး လေးငါးယောက်က တရားစကား ဆွေးနွေးနေကြရင်း တယောက်နဲ့ တယောက် ငြင်းကြသတဲ့၊ ငြင်းကြတော့ တယောက်နဲ့ တယောက် မခံချင်စရာစကားတွေကို ပြောကြတာနဲ့ စိတ်ဆိုးကုန်ပါရောတဲ့၊ စိတ်ဆိုးကုန်တော့ တယောက်နဲ့ တယောက် ထိုးကြ ပုတ်ကြ ရိုက်ကြနဲ့ သွေးထွက်သံယို အနာတရဖြစ်ပြီး နောက်ဆုံးကျတော့ ရဲဌာနရောက်ကုန်သတဲ့ ဒကာလူရ၊ အဲဒီမှာ သတင်းစာဆရာက နိဂုံးချုပ်ပြီး ကောက်ချက်ချလိုက်တယ် "သူတို့ဆွေးနွေးတာက **ခန္တီစ - သည်းခံခြင်းအကြောင်း ဆွေးနွေးတာမှိ တော်ပါသေးရဲ့** "တဲ့။ သတင်းစာ ဆရာကလဲ တယ် အချက်ပိုင်တာဘဲ၊ ခန္တီစ–သည်းခံရမယ်– ဆိုတဲ့ ဘုရားအလိုတော်နဲ့ အဲဒီအကြောင်းကို ဆွေးနွေးရာမှာ သည်းမခံနိုင်လို့ ရန်ဖြစ်ကြတာဟာ အတော်ကို အဆင်မပြေတာဘဲ ဒကာလူရ၊ အဲဒါ ဒကာလူတို့လဲ တွေ့ကောင်း တွေ့ပါလိမ့်မယ်။

ဒါလဲ ဥဒ္ဓမာယိကဖွားဘဲ ဒကာလူရ၊ ဒီဖွားက သိပ်ဒုက္ခပေးတာ၊ ဒီဖွားကို ပယ်ဘို့ရာ သိပ်အရေးကြီးပါတယ်။

တဦးနဲ့တဦး အချက်ထွက်ကြတယ် စိတ်ဆိုးကြတယ် ဆိုတာဟာ တခြားကလူတွေနဲ့ မဟုတ်ဘူး၊ အနီးစပ်ဆုံးလူတွေနဲ့ စိတ်ဆိုးကြတာ ၊အဝေးကြီးက မဆိုင်တဲ့လူတွေနဲ့ စိတ်ဆိုးရတာကတော့ တယ်မရှိလှပါဘူး၊ အနီးဆုံး လူတွေနဲ့ စိတ်ဆိုးရတာဘဲ များပါတယ်။ လောကမှာ ပြောရိုး ဆိုရိုးကလေး ရှိပါတယ်၊ ဘာတဲ့ ဒကာလူရ၊ လျှာနဲ့သွား အစက ဘာတဲ့လေ အဲဒါကလေး ရှိပါတယ်၊ အဲဒါ အနီးဆုံးဘဲ ဒကာလူရ၊ အဲဒီ အနီးစပ်ဆုံး လူအချင်းချင်း စိတ်ဆိုးရတတ်ပါတယ်၊ တဦးနဲ့တဦး သည်းမခံလို့ရှိယင်လေ ဒုက္ခတွေ အများကြီး ရောက်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီဖွားကို ပယ်ဘို့ အရေးကြီးပါတယ်။ ဆရာနဲ့တပည့် အတူနေ သီတင်းသုံးဘော်အချင်းချင်း, မိတ်ဆွေ အချင်းချင်း, အိမ်သူအိမ်သားချင်း, အိမ်နီးနားချင်းတဲ့၊ ဒီလိုဟာတွေပေါ့ ဒကာလူရ၊ "အရေးကြီးတော့ သွေးနီးရာ" ဆိုတဲ့အတိုင်း အရေးကြီးတဲ့ အခါကျတော့လဲ ဒီလူတွေဘဲ အားကိုးရတယ်၊ တယောက်နဲ့ တယောက် အဆင်မပြေလို့ စိတ်ဆိုးကြယင်လဲ ဒီလူတွေနဲ့ဘဲ။ ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေများ သိပ်ရန်ဖြစ်တတ်ကြတယ်။ ဒါကြောင့် ဒေါသဆိုတဲ့ ဒီဖွားဟာ အလွန်အရေးကြီးပါတယ်။ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံတွေလိုက်ပြီး နှိပ်စက်နေတာလဲ ဒီဖွားဘဲ ဒကာလူရ၊ တနိုင်ငံနှင့် တနိုင်ငံ သည်းမခံ

တတိယအကြိမ်

နိုင် လို့ စစ်တိုက်ကြတယ်ဆိုတာလဲ ဒီဖွားကြောင့်ဘဲ၊ တယ်ဆိုး တဲ့ဖွား။ဒါကြောင့် ဒီဖွားကိုလက်မခံနဲ့၊ ဆင်ခြင်ပြီးတော့လဲ ပယ် ရမယ်၊ ရှုမှတ်နိုင်ယင် ရှုမှတ်ပြီးတော့လဲ ပယ်ရမယ်။ ကဲ.... သူ့ဆောင်ပုဒ်ကို ဆိုကြစို့။

ဖွားယုတ်ဆိုတာ ဘယ်ဟာလဲ၊ စိတ်ဆိုးတတ်တဲ့ ဒေါသဘဲ။

လမ်းခွနှင်မှာ

ပြီးတော့ လမ်းခွနှစ်မှာကို တွေ့ပြန်တယ်တဲ့။ "ကော ဒွေ့ဓာပထော - လမ်းခွနှစ်မှာ ဆိုတာ ဘယ်ဟာလဲ" ဆိုတဲ့ မေးခွန်းကို "ဒွေ့ဓာပထောတိ ခေါ ဘိက္ခု ဝိစိကိစ္ဆာယေတံ အဓိဝစနံ" လို့ ဖြေတော်မူပါတယ်။

ဘိက္ခု၊ ကဿပရဟန်း။ ဒွေ့ဓာပထောတိ ဓော၊ လမ်းခွ နှစ်မှာ ဟူသော ဤအမည်သည်။ ဝိစိကိစ္ဆာယ၊ ယုံမှားမှု ဝိစိကိစ္ဆာ၏။ အဓိဝစနံ၊ အမည်ပေတည်း။ လမ်းခွဲ လမ်းခွ ဆိုတာ ဝိစိကိစ္ဆာရဲ့ အမည်တဲ့။

ဥပမာအားဖြင့် ကုန်သည်တယောက်ဟာ ကုန်ဝယ်သွားတယ်ဆိုပါတော့၊ ကုန်ဝယ်သွားတယ်ဆိုယင် ငွေ ပါရမယ်၊ ငွေတွေနဲ့ ပိုက်ပြီးတော့ ကုန်ဝယ်သွားတဲ့ ကုန်သည်တွေကို လုချင်တဲ့ သူတွေကလဲ သူလျှိုတွေထားပြီး စုံစမ်းနေတတ်ကြတယ်။ ဘယ်နေ့ဘယ်ရက်မှာ ဒီလူဟာဖြင့် ကုန်ဝယ်သွားလိမ့်

မယ်ဆိုတဲ့ ဒီလိုသတင်းကို စုံစမ်းပြီးတော့ လက်ထောက်ချတဲ့ လူကလဲရှိတယ်၊ ဒီတော့ ဒီနေ့ဒီရက် ဒီအချိန်သွားလိမ့်မယ်ဆိုတာ လုချင်တဲ့လူတွေက သိတယ်၊ အဲဒီကုန်သည်သွားတာ သိတော့ လုယက်ချင်တဲ့ လူဆိုး လူမိုက်တွေက လက် နက်-ကိုယ် စီ နဲ့ နောက်က လိုက်လာသတဲ့၊ နောက်က လက်နက်ကိုယ်စီနဲ့ လူဆိုးတွေ လိုက်လာတယ်ဆိုတာ သိရယင် ရှေ့ကသွားနေတဲ့ ကုန်သည်ဟာ မကြောက်ပေဘူးလား၊ မြန်မြန်သွားရလိမ့်မယ်၊ ခြေကုန်သုတ်ရလိမ့်မယ်၊ အဲဒီလို ခြေကုန်သုတ်ပြီး သွားနေတုန်း ကံမကောင်းအကြောင်းမသင့်ချင်တော့ လမ်းခွဲ လမ်းခွ တွေ့ပါသတဲ့၊ အဲဒီလမ်းကလဲ သူတခါမှ မသွားဘူးသေးတဲ့ လမ်း ဖြင်နေတယ်၊ သွားဘူးတဲ့ လမ်းဆိုယင်တော့ ကိစ္စ မရှိပါဘူး၊ လကျ်ာဘက်ဖြစ်ဖြစ် လက်ဝဲဘက်ဖြစ်ဖြစ် လိုက်ချင်တဲ့ဘက် လိုက်သွားရုံပါဘဲ။ ယခုလမ်းကတော့ မသွားဘူးတဲ့လမ်းကို သူပြော လူပြောနဲ့ သွားနေရတာကိုး၊ ဒီတော့ လက်ဝဲဘက် လိုက်ရကောင်းမလား လကျ်ာဘက် လိုက်ရကောင်းမလား၊ လကျ်ာဘက်လိုက်ယင် ရန်သူမှ လွတ်မြောက်မလား၊ လက်ဝဲဘက်လိုက်ယင် ရန်သူမှ လွတ်မြောက်မလားလို့ စဉ်းစားနေတယ်တဲ့။ ချီတုံချတုံ စဉ်းစားပြီး နေတာပေါ့၊ အဲဒီတော့ နောက်က လိုက်လာတဲ့ ရန်သူတွေဟာ မှီလာတယ်၊ မှီလာတော့ အဲဒီရန်သူတွေဟာ လူကိုလဲ ဖမ်းသတ်၊ ပစ္စည်းကိုလဲ ယူလို့ အကျိုးမဲ့ဖြစ်သွားပါတယ်တဲ့။ အဲဒါ ဘာကြောင့်တုံး

ဆိုတော့ လမ်းခွဲ လမ်းခွ တွေ့လို့ပါဘဲ၊ အကယ်၍သာလမ်းခွဲ လမ်းခွ မတွေ့ဘူးဆိုယင် အဲဒီရန်သူတွေလက်က လွတ်မြောက်သွားမှာပေါ့၊ တနည်းအားဖြင့်ဆိုယင် လမ်းခွဲကို တွေ့ပေမဲ့ ဝေဘန်မနေဘဲနဲ့ တဘက်ဘက်ကို လိုက်သွားယင်လဲ လွတ်မြောက်သွားမှာပါဘဲ။ ဒါပေမယ့်လို့ တဘက်ဘက်ကို မလိုက်ဘဲနဲ့ စဉ်းစားနေတော့ နောက်ကရန်သူတွေကမှီသာဘာပေါ့။

အဲဒါလိုဘဲ တရားအားထုတ်တဲ့အခါမှာလဲ ဝိစိကိစ္ဆာဝင်လာလို့ရှိယင်, ဝိစိကိစ္ဆာနဲ့ ချီတုံချတုံလုပ်နေလို့ရှိယင် ကိလေသာရန်သူတွေက မှီလာပါတယ်။ တရားအားထုတ်မည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကို ဘုန်းကြီးတို့က သတိပဋ္ဌာန်နည်းအရ တရားအားထုတ်နည်းတွေကို ပြောတယ်။ ကိုယ်အမူအရာတွေ ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်း နောက်က လိုက်မှတ်ပါ။ သွားယင် သွားတယ်လို့မှတ်၊ ရပ်ယင် ရပ်တယ်လို့မှတ်၊ ထိုင်ယင် ထိုင်တယ်လို့မှတ်၊ လဲလျောင်းယင် လဲလျောင်းတယ်လို့ မှတ်၊ ကွေးယင် ကွေးတယ်လို့မှတ်၊ ဆန့်ယင် ဆန့်တယ်လို့ မှတ်၊ ဖောင်းယင် ဖောင်းတယ်လို့ မှတ်၊ ပိန်ယင် ပိန်တယ်လို့ မှတ်၊ ဒီလို မဟုတ်လား ဒကာလူရ။

ပြီးတော့ စိတ်ကူးစဉ်းစား ကြံစည်တယ် ဆိုလို့ရှိယင် စိတ်ကူးတယ်, စဉ်းစားတယ်, ကြံစည်တယ်လို့ ပေါ်လာတိုင်း မှတ်ရမယ်။ စိတ္တာနုပဿနာမှာ သရာဂံ ဝါ စိတ္တံ၊ တပ်မက်မှုနှင့် တကွဖြစ်သော စိတ်ကိုလည်း။ သရာဂံစိတ္တန္တိ၊ တပ်မက်မှုနှင့် တကွဖြစ်သော စိတ်ဟူ၍။ ပဇာနာတိ၊ သိ၏-စသည်ဖြင့် ဟော

ထားပါတယ်။ ဝေဒနာနုပဿနာကျတော့ ဝေဒနာတွေ ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်း မှတ်ဖို့ပါဘဲ၊ အဲဒါကို မြတ်စွာဘုရားက ဒီလို ဟောထားပါတယ်။ သုခံ ဝါ ဝေဒနံ ဝေဒယမာနော သုခံ ဝေဒနံ ဝေဒယာမီတိ ပဇာနာတိ၊ သုခ ဝေဒနာဖြစ်ယင် သုခ ဝေဒနာဖြစ်တယ်၊ သုခဝေဒနာခံစားတယ်လို့ မှတ်ပါတဲ့။ ဒုက္ခံ ဝါ ဝေဒနံ ဝေဒယမာနော ဒုက္ခံဝေဒနံ ဝေဒသာမီတိ ပဇာနာတိ၊ ဒုက္ခဝေဒနာဖြစ်ယင် ဒုက္ခဝေဒနာ ခံစားတယ်လို့ မှတ်ပါတဲ့။ အဲဒီလို ဝေဒနာတွေ ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်းမှတ်။မြင့်မှု ကြားမှု စသည်တွေ ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်းမှတ်။ ဘုန်းကြီးတို့က ဒီလိုကမ္မဋ္ဌာန်း ပေးထားပါတယ်။ အဲဒီလို ပေးထားတဲ့အတိုင်း အားထုတ်နေတဲ့ ယောဂီမှာ အားထုတ်နေရင်း ယုံမှား သံသယတွေ ဖြစ်လာတတ်တယ်။ ဒါကတော့ ယုံမှားမကင်း သေးယင် သူကဖြစ်မှာပေါ့၊ မဖြစ်ပါနဲ့ဆိုလို့ ဘယ်ရမလဲ၊ ဖြစ်တော့ ဖြစ်မှာဘဲ။ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်လာယင် အဲဒီယုံမှားကို ပယ်ဘို့ လိုပါတယ်။ တခြားပုဂ္ဂိုလ်တွေမှ ဖြစ်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဘုန်းကြီးတို့မှာလဲ ဖြစ်ဘူးတာပါဘဲ။

ကိုယ်တိုင် ယုံမှားဖြစ်ဘူးပုံ

တရား အားမထုတ်ခင်က ဘုန်းကြီးလဲ ဒီသတိပဋ္ဌာန်ရှုမှတ်နည်းကို စပြီး ကြားရတဲ့အခါ "သွားယင် သွားတယ်, ရပ်ယင် ရပ်တယ်, ထိုင်ယင် ထိုင်တယ်, ကွေးယင် ကွေးတယ်,

ဆန့်ယင် ဆန့်တယ်” လို့ ဒီလို မှတ်ရာမှာ ရုပ်တွေနာမ်တွေကို ပရမတ္ထသဘောတရားနဲ့ ခွဲခြမ်း စိတ် ဖြာ တာ လဲ မပါဘူး၊ အဋ္ဌကထာမှာ ပြတာလို ရုပ်တွေ နာမ်တွေကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ ပုံလဲ မပါဘူး၊ ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါ့မလားလို့ ယုံမှားဖြစ်ခဲ့ တယ်။ ဒါပေမယ်လို့ ဘုန်းကြီးက နောက်ထပ်လဲ စဉ်းစားပါ တယ်။

“ဒီကမ္မဋ္ဌာန်းကိုပြတဲ့ **မင်းကွန်းဇေတဝန်ဆရာတော်ကြီးဟာ** စာပေ ကျမ်းဂန်တွေကို သူလဲ ကောင်းကောင်း လေ့လာထား တာဘဲ၊ သူကိုယ်တိုင်လဲ အားထုတ်ထားတာဘဲ၊ ပြီးတော့ ပါဠိ တော်နဲ့ တိုက်ကြည့်ယင်လဲ သူ့ဟာက ကိုက်နေတာဘဲ၊ ပါဠိတော်နဲ့ကိုက်ယင် သူ့ဟာက အမှန်ဖြစ်မှာဘဲ”လို့ စဉ်းစား ပြီးတော့ ဘုန်းကြီးက အဲဒီဆရာတော်ကြီးထံမှာ နည်းနိဿယ ခံယူပြီး တရားအားထုတ်ခဲ့ပါတယ်။ အား ထုတ် နေ ရင်းလဲ “ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါ့မလား” လို့ စဉ်းစားသေးတာဘဲ၊ ယုံမှား ပေါ့။ ဒါပေမဲ့“ငါက ဗဟုသုတရှိလို့ စဉ်းစားတတ်လို့ စဉ်းစား နေတယ်”လို့ အဲဒီလို ယုံမှားကိုဘဲ ဉာဏ်လို့ အောက်မေ့ တာကိုး။ သူ့ဟာက အခက်ကြီးဘဲ၊ ယုံမှားဖြစ်ပေါ်လာပေ မယ်လို့ အဲဒါကို ယုံမှားမှန်း သိဘို့က လိုပါသေးတယ်၊ ယုံမှားကလဲ “ငါယုံမှားဟေ့”လို့ ဆိုင်းဘုတ်ကြီး တပ်လာယင် အကောင်းသားပေါ့၊ သူကလဲ ဆိုင်း ဘုတ် တတ် လာ တာ

မဟုတ်ဘူး။သူက ဘယ့်နှယ်လုပ်ပြီး ဝင်လာတတ်သလဲလို့ဆိုတော့ “ဥဘယပက္ခ သန္တိရဏ မုခေန ဝိစိကိစ္ဆာ ဝဠ္ဍေတိ”တဲ့ နေတ္တိ အဋ္ဌကထာက ဆိုထားတယ်။

ဥဘယပက္ခသန္တိရဏမုခေန၊ နှစ်ဦးနှစ်ဘက်ကိုညီညီမျှမျှစုံစမ်း စစ်ဆေးသော ဉာဏ်ရောင် ဟန်ဆောင်သဖြင့်။ ဝိစိကိစ္ဆာ၊ ယုံမှားမှုက။ ဝဍ္ဎေတိ၊ လိမ်လည်လှည့်စားတတ်၏။ ဝိစိကိစ္ဆာက လိမ်တတ်တယ်တဲ့၊ သူက ဘယ့်နှယ်လိမ်သတုံးဆိုတော့ နှစ်ဦး နှစ်ဘက်ကို မျှမျှတတဆင်ခြင်တဲ့ ဉာဏ်လိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ ဟန်ဆောင်ပြီး လိမ်တတ်တယ်တဲ့။

ယုံမှားက လူလိမ်နဲ့တူတယ်

လောကမှာ လူလိမ်တွေဆိုတာလဲ ဒီလိုဘဲ တမျိုးတမည် ဟန်ဆောင်ပြီးတော့ လိမ်တာ၊ လူလိမ်ဘဲဟာဆိုပြီး အထင် အရှားလိမ်လို့ ဘယ်ရလိမ့်မှာတုံး မရဘူး။ ဒီတခါ ဒီတမျိုးနဲ့ လိမ်သွားပြီး နောက်တခါ အခြားနည်းတမျိုးနဲ့ လိမ်ပြန် တယ်။ အလိမ်ခံရတဲ့လူက “အင်း....!ဒီတခါတော့ ငါအလိမ် ခံရပြီ၊ နောက်တခါအလိမ်မခံရစေဘူး” ဆိုပေမဲ့ နောက်တခါ တခြားနည်းနဲ့ လာလိမ်ပြန်တော့ အလိမ်မိတတ်ပြန်တာဘဲ။

တခါက ဘုရင်တပါးက လိမ်တတ်တယ် ဆိုတဲ့လူတယောက် ကို ခေါ်ပြီးတော့ “ဟေ့....မင်းလိမ်တတ်တယ်ဆိုတာ ဟုတ် သလား” လို့ မေးသတဲ့။ “ဟုတ်ပါတယ် အရှင်ဘုရား”

တတိယအကြိမ်

လို့ လျှောက်တော့ "အေး....ဟုတ်လို့ရှိယင် ငါ့ကိုလိမ်စမ်းကွာ" လို့ ဆိုသတဲ့၊ ဒီတော့ လူလိမ်က "အရှင်မင်းကြီးလို ဘုန်းကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ လိမ်ဘို့ကတော့ မလွယ်ပါဘူးဘုရား၊ အရှင်မင်းကြီးလို ဘုန်းကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကိုတော့ ရိုးရိုး အဝတ်အစားနဲ့ လိမ်လို့ မဖြစ်ပါဘုရား၊ အရှင်မင်းကြီး ဝတ်တဲ့ အဝတ်မျိုး တစုံလောက် ဝတ်ပြီးမှ လိမ်လို့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်ဘုရား"လို့ ပြောသတဲ့။ "အေး....ဒါဖြင့် ကောင်းပြီ ငါဝတ်တဲ့ အဝတ်မျိုး တစုံ ပေးလိုက်" လို့ ဆိုပြီးတော့ ဘုရင်ဝတ်တဲ့ အဝတ်ကောင်းမျိုး တစုံကို ပေးလိုက်ပါသတဲ့။ အဲဒီလို ပေးလိုက်တော့ လူလိမ်က "ယခုချက်ခြင်းတော့ မလိမ်နိုင်သေးပါ၊ ဘယ်နေ့ ဘယ်ရက်မှာ လာပြီးလိမ်ပါ့မယ်" လို့ ရက်ချိန်း ပေးသွားသေး သတဲ့။ အဲဒီ ရက်ချိန်းပေးတဲ့ နေ့ကျတော့ ရှင်ဘုရင်က အသင့်စောင့်နေတယ်။ "အင်း....တို့အကောင်ဟာ ဒီကနေ့တော့ ငါ့ကိုလာလိမ်မှာဘဲ၊ဘယ်လိုများလိမ်မှာပါလိမ့်" လို့ စဉ်းစားနေသတဲ့။ အချိန်ကုန်လို့လဲ အဲဒီလူကမလာဘူး၊ ဒါကြောင့် နောက်တရက်မှာ အဲဒီလူကို ဆင့်ခေါ်ပြီးတော့ "ဟေ့အကောင်မင်းဟာ ဒီနေ့ ဒီရက် ငါ့ကိုလာပြီး လိမ်မယ် ဆိုပြီးတော့ ဘာကြောင့် လာမလိမ်တာလဲ"လို့မေးတယ်။

"လိမ်ပြီးပါပြီကော အရှင်မင်းကြီး"

"ဟာ–အကောင် နင်–ဘယ့်နှယ်လိမ်တာတုံး"

တတိယအကြိမ်

"ဟိုတနေ့က ကျွန်တော်မျိုးက လိမ်လို့ အရှင်မင်းကြီးဆီက ဝတ်စုံတစုံတောင်ရပြီးပါပြီကော" လို့ လျှောက်တော့မှ။ "အင်း....အဟုတ်သွားတဲ့" လို့ ဒီတော့ အလိမ်ခံရမှန်း သိသတဲ့ ဒကာလူရ။

အဲဒါလိုဘဲ ဝိစိကိစ္ဆာက လိမ်တယ်ဆိုပေမဲ့ လိမ်မှန်း မသိဘူး၊ သူ့ကို ဉာဏ်မှတ်နေတတ်တယ်။ ဒီတော့ ဝိစိကိစ္ဆာက ဉာဏ်ယောင် ဆောင်ပြီး လိမ်သွားမှာလဲ စိုးရိမ်ရတယ် ဒကာလူရ။ ခုနက စောစောပိုင်းက ပြောခဲ့တဲ့ တံခါးဂလန့်နဲ့ ဒီဝိစိကိစ္ဆာဟာ ဆက်စပ်နေတယ်၊ ဘုန်းကြီးတို့ကတံခါးဂလန့် ပွင့်အောင်လို့ ဟောတယ်၊ ဝိစိကိစ္ဆာကို ပယ်ဘို့လဲဟောတယ်၊ ဒီအထဲမှာ ဝိစိကိစ္ဆာက ဉာဏ်ယောင်ဆောင်ဆောင်ပြီး အမျိုးမျိုး ဝေဘန်နေပါရော့။ အဲဒါနဲ့ ယုံကြည်မှုသဒ္ဓါတရားတွေ ပျက်ကုန်တတ်တယ်။ အဲဒါ အရေးကြီးပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဝိစိကိစ္ဆာဆိုတဲ့ ယုံမှားမှု–ဝေဘန်စဉ်းစားမှု ဖြစ်လာယင် ရှုမှတ်ပြီး ပယ်ရမယ်။ ဘုန်းကြီးတို့လဲ ရှုရင်း မှတ်ရင်းနဲ့ နောက်ပိုင်းကျတော့ သဘောပေါက်လာပါတယ်။ "သွားတယ်, ရပ်တယ်, ထိုင်တယ်, ကွေးတယ်, ဆန့်တယ်, ဖေါင်းတယ်, ပိန်တယ် စသည်ဖြင့် ကိုယ်အမူအရာတွေကို မှတ်တာဟာ အခြေခံ အစ လောက်တွင် မဟုတ်ဘူး။ အစရော အလယ်ရော အဆုံးရော အကုန်လုံး အပြည့်အစုံဘဲ" လို့ သဘောပေါက်လာပါတယ်။ အဲဒီတော့မှ ဝိစိကိစ္ဆာကင်းသွားတာ ဒကာလူရ။

တတိယအကြိမ်

"မြင်တိုင်း မြင်တိုင်း မှတ်၊ ကြားတိုင်း ကြားတိုင်း မှတ်၊ နံတိုင်း စားတိုင်း တွေ့ထိတိုင်းမှတ်၊ ကွေးတိုင်း ဆန့်တိုင်း လှုပ်ရှားတိုင်းမှတ်၊ စိတ်ကူး ကြံစည်တိုင်း မှတ်၊ ဝေဒနာတွေ ဖြစ်တိုင်း မှတ်" လို့ ဆိုတဲ့အတိုင်း အကုန်မှတ်ပြီး သိနေယင် ဘာကျန်သေးသလဲ၊ ဘာမှ မကျန် တော့ ဘူး။ ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်း မှတ်နေယင် အမှန်အသဘောတွေ မသိနိုင်ပေဘူးလား။ (သိနိုင်ပါတယ်ဘုရား)။ အမှန်သဘောရင်းတွေ သိပြီးတော့ အဲဒီ အမှန်သဘောရင်းတွေရဲ့ အစရော အဆုံးရော အဲဒါတွေ ကိုလဲ သိနိုင်တယ်မဟုတ်လား၊ ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်းအစမှအဆုံး တိုင်အောင် စောင့်ပြီး ကြည့်နေယင် သိတာပေါ့၊ စောင့် မကြည့်ယင်တော့ မသိဘူး။ ဥပမာ- ကောင်းကင်မှာ လျှပ်စစ် လက်တယ်၊ အဲဒါကို စောင့်ပြီးကြည့်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က လျှပ်စစ် လက်ပုံကို သေသေချာချာ သိတယ်။ အဲဒါလိုဘဲ ဖြစ်ခိုက် ဖြစ်ခိုက် အမူအရာတွေကို ရှုမှတ်နေယင် သဘောမှန်တွေကို သေသေချာချာသိတယ် ဒကာလူရ။

နောက် ဥပမာတခုကတော့ ခြတန်းကြီးကို မြင်ဘူးတယ် မဟုတ်လား၊ အမှတ်တမဲ့ ကြည့်လိုက်ယင်တော့ ခြတန်းကြီးဟာ အံရှည်ကြီးလို့ ထင်ရတာပေါ့၊ အနီးအပါး သေသေချာချာ သွားပြီး ကြည့်စမ်းပါ၊ ခြကောင်ကလေးတွေဟာ တကောင်စီ တကောင်စီ ကွဲနေတယ်မဟုတ်လား၊ တကောင်နဲ့ တကောင် မဆက်ပါဘူး၊ ဘယ်ကလာပြီး အတန်းကြီး ဟုတ်ရမလဲ။

ဒီလိုသိတာဟာ သေသေချာချာ သွားကြည့်လို့ မဟုတ်လား။ အဲဒါလိုဘဲ ဖြစ်ခိုက် ပျက်ခိုက် ရုပ်နာမ်တွေကို စူးစူး စိုက်စိုက် မပြတ်ရှုမှတ်နေယင် ရုပ်နာမ်ကလေးတွေဟာ တဆက်တည်း အရှည်ကြီးမဟုတ်ဘူး၊ တခုချင်း တခုချင်း ဖြစ်ပျက်နေတယ်၊ အင်မတန် အဖြစ်အပျက်မြန်တဲ့တရားတွေဘဲ၊ မမြဲတဲ့တရားတွေဘဲ ဆိုတာ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ ပိုင်းခြားပြီး သိနိုင်ပါတယ် ဒကာလူရ။

ပြီးတော့ နောက်ဥပမာတခုက ဒကာလူရေ၊ သဲအိတ်ကြီးကို တွဲလွဲဆွဲထားလိုက်စမ်း၊ ဆွဲထားပြီးပြီနော်၊ အောက်က အပေါက်ကလေးဖေါက်လိုက်၊ သဲတွေ တန်းပြီးတော့ကျမနေပေဘူးလား၊ အဲဒါကို သဲတန်းကြီးလို့ ထင်ရတယ်နော်။ သဲအိတ်ကြီးကို အရှေ့ဘက်တွန်းလိုက်၊ အောက်က ကျနေတဲ့ သဲတန်းကြီးပါ၊ အရှေ့ဘက်ရွှေ့သွားတယ်လို့ မထင်ရဘူးလား။ အနောက်ဘက် ပြန်ဆွဲလိုက်၊ သဲတန်းကြီး အနောက်ဘက် ရွှေ့သွားတယ်လို့ မထင်ရဘူးလား။ ထို့အတူဘဲ မြောက်ဘက် တွန်းလိုက်ယင် မြောက်ဘက် ရွှေ့သွားတယ်လို့ ထင်ရတယ်၊ တောင်ဘက်တွန်းလိုက်ယင် တောင်ဘက် ရွှေ့သွားတယ်လို့ ထင်ရတယ်။ အမှန်အားဖြင့်တော့ သဲတန်းကြီး ရွှေ့တာ မဟုတ်ဘူး ဒကာလူရ။ သဲလုံးကလေးတွေ အဆင့်ဆင့်ရွှေ့ရွှေ့ပြီး ကျနေတာ၊ အဲဒါကို သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်ယင် ကျပြီးသား သဲလုံးလေးတွေက တဖန်များလာတာမဟုတ်ဘူး၊ အသစ်သဲလုံးတွေ ရွှေ့ရွှေ့ကျတာ မဟုတ်လား။ အဲဒါလိုဘဲ

ဒကာလူရ၊ ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်းကို လိုက်မှတ်လို့ရှိယင် အသစ်အသစ်တွေ ဖြစ်ပြီးတော့ ပျက်လိုက်, ဖြစ်ပြီးတော့ ပျက်လိုက်နဲ့ ဖြစ်ပျက်သဘောကို မသိရပေဘူးလား။ (သိပါတယ်ဘုရား)။

ဒါကြောင့် မြင်တိုင်း ကြားတိုင်း တွေ့တိုင်း သိတိုင်း ဒွါရခြောက်ပါးက ပေါ်လာသမျှတွေကို ရှုမှတ်နေရတဲ့ သတိပဋ္ဌာန်နည်းဆိုတာဟာ အကြမ်းမဟုတ်ဘူးဒကာလူရ၊ မကြမ်းလို့ဘဲ မြတ်စွာဘုရားက"ဂစ္ဆန္တောဝါ ဂစ္ဆာမီတိ ပဇာနာတိ" စသည်ဖြင့် ဟောထားတာ၊ အကယ်၍သာ ဒီအတိုင်း ရှုရုံသိရုံနဲ့ ပြည့်စုံသေးလို့ရှိယင် မြတ်စွာဘုရားက အပြည့်အစုံ ပြင်ပြီးဟောမှာပေါ့။ ဟောဘို့အလွယ်ကလေးဘဲ။ "ဂစ္ဆန္တောဝါ၊ သွားသည်ရှိသော်လဲ။ နာမရူပန္တိ၊ နာမ်နှင့် ရုပ်ဟူ၍။ ပဇာနာတိ၊ သိ၏။" လို့ ဒီလို ဟောမှာပေါ့ ဒကာလူရ။ ဒီလိုမှ မဟောခဲ့ဘဲဟာဘဲ၊ တကယ် ဟောခဲ့တာကတော့ "ဂစ္ဆန္တောဝါ ဂစ္ဆာမီတိ ပဇာနာတိ၊သွားယင်လဲ သွားသည်ဟုသိ၏" လို့သာ ဟောခဲ့တာဘဲ ဒကာလူရ။ အဲဒီတော့ ဒီလိုရှုမှတ်ပြီးသိတာဟာ အကြမ်းမဟုတ်ဘူး၊ အကြမ်းလို့ထင်ယင် အဲဒါဝိစိကိစ္ဆာဘဲ။ ဒီဝိစိကိစ္ဆာကို ပယ်နိုင်အောင် အပြည့်အစုံ ဟောဘို့ကတော့ ဒီကနေ့အချိန်ကုန်သွားပြီ၊ နက်ဖြန်ခါကျမှဘဲ ဒါကလေး ထပ်ပြီး ရှင်းရဦးမယ်။ နက်ဖြန်ခါကျတော့ ဒါကလေးကို လက္ခဏာ ရသ ပစ္စုပဋ္ဌာန် ပဒဋ္ဌာန်နဲ့ သိပ်ပါ ထုတ်ပြပြီး ရှင်းရမယ်၊ ပြီးတော့ အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ သိပုံ

တွေ့ပါပြီပြီးလဲ ရှင်းရမယ်။ ဒီကနေ့တော့ ဒီပုဒ်တဲ့ရပ်ပြီးတော့ ၂-မိနစ်လောက် တရားအားထုတ်ပြီး တရားသိမ်းဦးမှပါဘဲ။

(ဆို) လမ်းခွဲဆိုတာဘယ်ဟာလဲ-ဝေဘန်စဉ်းစား ယုံမှားဘဲ။

အဖြေဆောင်ပုဒ် သုံးပုဒ်ထဲက ၂-နံပါတ် အပိုဒ်လဲ ပြီးသွားပြန်ပြီ။ အဲဒါကို ဆိုကြရမယ်။

(ဆို) ပေါက်တူး-ပညာ၊ တူးတာ-အားထုတ်၊ မင်းဒုတ်-အဝိဇ္ဇာ၊ ဖားမှာ-ဒေါသ၊ လမ်းနှစ်ခွ-မှတ်ကြယုံမှားတည်း။

ပေါက်တူးဆိုတာက ပညာဘဲ၊ တူးတယ်ဆိုတာက အားထုတ်တာတဲ့၊ ဝီရိယပါဘဲ၊ သမ္မပ္ပဓာန်ဝီရိယပေါ့၊ မင်းဒုတ်ဆိုတာက အဝိဇ္ဇာတဲ့၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းနည်းကို မသိတာ နားမလည်တာပါဘဲ။ အဲဒီမင်းဒုတ်ဟာ ပွင့်တန်သမျှတော့ ပွင့်နေပါပြီ၊ နက်ဖြန်လဲ ထပ်ဖွင့်ရဦးမယ်။ ဖားဆိုတာက ဒေါသဘဲ၊ မိမိတို့ သန္တာန်မှာ ဒေါသဖြစ်လာလို့ရှိယင် ဖားဘဲလို့ နှလုံးသွင်း ဆင်ခြင်ပြီးတော့ ပယ်ရမယ်။ မှတ်နိုင်ယင်လဲ ရှုမှတ်ပြီးပယ်ရမယ်။ ပြီးတော့ "လမ်းနှစ်ခွ မှတ်ကြယုံမှားတည်း" လို့ ဆိုတဲ့အတိုင်း လမ်းနှစ်ခွဆိုတာ ယုံမှားဘဲ၊ ဒီယုံမှားကို နက်ဖြန်ခါကျမှ ဆက်ပြောရဦးမယ်။ ဒီကနေ့တော့ တရားအားထုတ်ကြဦးစို့။

၂-မိနစ်အားထုတ်ပုံ

အားထုတ်ပုံကတော့ မနေ့ညကလဲပြောပြီးပါပြီ၊ ခုနကလဲ တော်တော်ပါသွားပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ နဲနဲတော့ ပြောပါဦးမယ်။

ဘယ်လိုအားထုတ်ရမလဲ ဆိုယင် သတိပဋ္ဌာန်နည်းအရ ကိုယ်အမူအရာတွေ ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်း ရှုရမယ်၊ ကိုယ်အမူအရာတွေ ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်း ရှုလို့ရှိယင် တပိုင်းစီ တပိုင်းစီ ပိုင်းခြားပြီး သိလာလိမ့်မယ်။ ခုနကပြောခဲ့တဲ့ ဥပမာကလေးအရ ကောင်းကင်ကလျှပ်စစ် လက်တာကိုကြည့်မိယင် အကုန်သိတယ် ဟုတ်လား၊ ဝင်းလက်သွားတာလဲ သိနိုင်တယ်၊ ပေါ်လာတဲ့ အစလဲ သိနိုင်တယ်၊ ဆုံးသွားတာလဲ သိနိုင်တယ်၊ အဲဒါလိုပါဘဲ ဖြစ်ခိုက် ဖြစ်ခိုက်ကလေးကိုသာ လိုက်ပြီးတော့မှတ်၊ သေသေချာချာသိတယ်။ စာနဲ့ပေနဲ့ ကျက်မှတ်ပြီး ရုပ်သဘော နာမ်သဘောတွေ သိတယ်ဆိုတာကတော့ နာမည်ကို သိတာ၊ တချို့က အဲဒါတွေမှ ပရမတ် အစစ်လို့မှတ်နေတယ်၊ ဘယ်ဟုတ်လိမ့်မှာတုံး၊ ဘုန်းကြီးက အဲဒီလိုထင်တဲ့လူကို သေသေချာချာ မေးစစ်ပြမယ်။

“ရုပ် အနိစ္စ, ရုပ် အနိစ္စလို့ ဆိုပြီးရှုနေတယ်” ဆိုပါတော့ သူဟာ ဝေါဟာရကတော့ အမှန်သားဘဲ၊ ရုပ်ဆိုတာလဲ ရုပံ ဆိုတဲ့ပါဠိနဲ့ ညီတယ်၊ အနိစ္စဆိုတာကလဲ အနိစ္စံဆိုတဲ့ပါဠိနဲ့ ညီတယ်၊ ဒါကြောင့် သူဟာ ဝေါဟာရကတော့ အမှန်သားပါဘဲ။ ဒါပေမယ့်လို့ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကို သေသေချာချာ မေးကြည့်ပါ၊ “ရုပ် အနိစ္စ”လို့ ဆိုတာက ဘယ်ဟာကိုအာရုံပြုပြီးတော့ နှလုံးသွင်းနေတာလဲ၊ ဘယ်ရုပ်မမြဲတာကို သိသလဲလို့ မေးကြည့်ပါ၊ ဘယ်ရုပ်မှ မဟုတ်ပါဘူး။ “ရုပ် အနိစ္စ”ဆိုတဲ့နာမည်

လောက်ပဲ သိတယ်။ အဲဒီရုပ်ဟာ လွန်ခဲ့ပြီးသော ကာလက တွေ့ခဲ့ရတဲ့ အတိတ်ရုပ်လား၊ နောင်မှဖြစ်မဲ့ အနာဂတ်ရုပ် လား၊ယခုလောလောဆယ် ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ ပစ္စုပ္ပန်ရုပ်လားလို့ မေးကြည့်ပါ၊ ဘာမှ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်သန္တာန်ကရုပ်လား၊ သူများသန္တာန်က ရုပ်လားလို့ မေးကြည့်ပါ၊ ဘယ်ကရုပ်မှ မဟုတ်ဘူး။ "ကိုယ့်သန္တာန်ကရုပ်ပါ"လို့ ဆိုယင် ခေါင်းထဲက ရုပ်လား၊ ကိုယ်ထဲကရုပ်လား၊ လက်ထဲကရုပ်လား၊ အရေခွံရဲ့ အပေါ်ယံက ရုပ်လား၊ဒါမှမဟုတ်ယင် အတွင်းကအသားထဲ အူထဲ အသဲထဲက ရုပ်လား၊ ဘယ်ကရုပ်လဲလို့ မေးကြည့်ပါ။ ဘယ်ကရုပ်မှ မဟုတ်ဘူး။ ရုပ်ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ အနိစ္စဆိုတဲ့ အမည်ကို သူစဉ်းစားနေတာဘဲ၊ ဒါတွေကို စိတ်ထဲကနေပြီး ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် နှလုံးသွင်းနေတာဘဲ၊ စာပြန်နေတာနဲ့ တူပါတယ်၊ ဒါလောက်ပါဘဲ။

ဒါပေမဲ့ သေသေချာချာ မစဉ်းစားလို့ရှိယင် အဲဒါကမှ ပရမတ်လို့ထင်တတ်တယ်၊ "ဖောင်းတယ်၊ ပိန်တယ်၊ ထိုင်တယ်၊ ထိတယ်၊ ကွေးတယ်၊ ဆန့်တယ်"လို့ မှတ်ယင် အဲဒါတွေကို ပညတ်လို့ ထင်တတ်တယ်၊ သဘာဝကျကျ စဉ်းစားလိုက်ယင် တော့ "ဖောင်းတယ်၊ ပိန်တယ်၊ ထိုင်တယ်၊ ထိတယ်လို့ မှတ်သိ တာတွေက တကယ့်သဘောသဘာဝကို ကျကျနနသိတာ။

သိပုံကတော့ - ဖောင်းတယ်လို့ မှတ်တဲ့အခါ ဖောင်းတက် လာတဲ့သဘော၊ တောင့်တဲ့သဘော၊ တင်းတဲ့သဘော လှုပ်

ရှားတဲ့သဘော ဒါကလေးတွေကို သိတယ်။ နက်ဖြန်ခါကျမှ ဘုန်းကြီးက ဒါတွေကို သေသေချာချာ ရှင်းပြပါဦးမယ်။ “ကွေးတယ်, ဆန့်တယ်” လို့ မှတ်သိတာဟာ လှုပ်ရှားတဲ့ သဘောအမှန်တွေကို သိနေတာ မဟုတ်လား၊ အဲဒါကမှ ပရမတ် အစစ်တွေ။ ခုနက လျှပ်စစ်ဥပမာနဲ့ စဉ်းစားကြည့်ပါ၊ လျှပ်စစ်လက်တာကို မမြင်ဘူးတဲ့လူဟာ “လျှပ်ရောင်လက်ပြီး ပျောက်သွားတယ်“ လို့ နှလုံးသွင်းရုံနဲ့ အမှန်သိ ဖြစ်နိုင်ပါ့ မလား။(မဖြစ်နိုင်ပါဘူးရား) လျှပ်စစ်လက်နေတုန်းကြည့်မှလက် ပြီး ပျောက်သွားတာကို အမှန်အတိုင်းသိတာ။ “တော်ဘော် ကြာတော့ ဒီနားကလက်လိမ့်မယ်” လို့ မှန်းပြီးကြည့်ယင်ဘော မှန်းတဲ့အတိုင်း ဖြစ်ပါ့မလား။ (မဖြစ်ပါဘူးရား) စိတ်ကူးနဲ့ မှန်းတဲ့အတိုင်း မဖြစ်ပါဘူး၊ တကယ်လက်တာကို သေသေ ချာချာကြည့်မိမှ အမှန်ကိုမြင်တာ၊အဲဒါလို ဒွါရခြောက်ပါးက ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်း ရုပ်နာမ်ကလေးတွေကို ဖြစ်ခိုက် ဖြစ်ခိုက် မှတ်တာဟာ သဘာဝအကျဆုံးဘဲ။ဒါကြောင့်မြတ်စွာဘုရားက “ဂစ္ဆန္တော ဝါ ဂစ္ဆာမီတိ ပဇာနာတိ” စသည်ဖြင့် ဟော ထားတာ။ အဲဒီအတိုင်း ယခု မှတ်ရမှာဘဲ။

မြင်တိုင်း မြင်တာကိုမှတ်၊ ကြားတိုင်း ကြားတာကိုမှတ်၊ တွေ့ထိတိုင်း တွေ့ထိတာကို မှတ်၊ ကွေးတိုင်း ဆန့်တိုင်း လှုပ်ရှားတိုင်း အဲဒါတွေကို မှတ်၊ ဖောင်းတာ ပိန်တာ ပဲ တွေ့ထိတာ ထဲမှာ ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ဝမ်းဗိုက်က

ဖောင်းတိုင်း ပိန်တိုင်း အဲဒါတွေလဲ မှတ်၊ စိတ်ကူးစဉ်းစားတိုင်း အဲဒါတွေကို မှတ်၊ ဝေဒနာတွေ ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်း မှတ်၊ ဒါပါဘဲ။ ဒါပေမယ့်လို့ အားထုတ်ခါစ တော့ ဒါတွေကို အကုန်လုံး လိုက်ပြီးတော့ မမှတ်နိုင်သေးဘူး၊ ဒါကြောင့် နဲနဲက စပြီးမှတ်ရမယ်။ ဘယ်ကစပြီး မှတ်ရမှာတုံး ဆိုယင် ဘုန်းကြီးတို့ကတော့ 'ဖောင်းတာ ပိန်တာက စပြီး အမှတ်ခိုင်းနေပါတယ်။ ဒီပြင်နေရာကစပြီးမှတ်ယင်လဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဖြစ်ခိုက်ရုပ်နာမ်ကို မှတ်ဘာဆိုယင် အကုန်လုံးအမှန်ချည်းပါဘဲ။ ဘယ်သူ့ ဟာကိုမှ မှားတယ်လို့ ဘုန်းကြီးတို့က မပြောဘူး။ ဖြစ်ခိုက် မှတ်သိတာဟာ အမှန်ချည်းပါဘဲ။ ဒါကြောင့်"ဖြစ်တိုင်းမှတ်ရှု၊ သတိပြု၊ စောင့်မှု အစဉ်ထား"တဲ့ မနေ့ကပေးခဲ့တဲ့ ဆောင်ပုဒ်ကလေး၊ ဒကာလူ မနေ့ကမပါဘူး၊ ကိုင်း....ဒါကလေးကို ဒီကနေ့ ဆိုကြဦးစို့။ အဲဒါကလေးက တိုတိုနဲ့ အင်မတန် ကောင်းပါတယ်၊ အရိယာဝါသ တရားထဲက ထုတ်ထားတာ။

(ဆို) ဖြစ်တိုင်းမှတ်ရှု၊ သတိပြု၊ စောင့်မှုအစဉ်ထား။

ဖြင်တိုင်း မှတ်ပါတဲ့၊ မြင်မှု ဖြစ်တိုင်း မှတ်ပါ၊ ကြားမှု ဖြင်တိုင်း နံမှုဖြစ်တိုင်း စားသိမှုဖြစ်တိုင်း တွေ့ထိမှုဖြစ်တိုင်း မှတ်ပါတဲ့။ တွေ့ထိတယ်ဆိုတာ ဘယ်ကထိထိပေါ့၊ တင်ပါးက ထိနေတာကို "ထိတယ် ထိတယ်" လို့ မှတ်၊ အဲဒါဟာ မှန်တာဘဲ၊ ဒူးကထိနေတာကို "ထိတယ် ထိတယ်" မှတ်။

မှန်တာဘဲ။ လက်ကထိနေတာကို "ထိတယ် ထိတယ်" မှတ်၊ မှန်တာဘဲ။ ခေါင်းကထိနေတာကို "ထိတယ် ထိတယ်"လို့ မှတ်၊ မှန်တာဘဲ။ ထွက်သက် ဝင်သက်က နှာခေါင်းမှာ တိုက်ထိနေတာကိုမှတ်၊ မှန်တာဘဲ။ အူထဲ အသဲထဲက ထိနေတာကို "ထိတယ် ထိတယ်" လို့မှတ်၊ မှန်တာဘဲ။ ဗိုက်က ထိနေတာကို "ထိတယ် ထိတယ်"လို့မှတ်၊ မှန်တာဘဲ။ အဲဒီ ဗိုက်က ဖောင်းလိုက် ပိန်လိုက်နဲ့ တောင့်တင်း လှုပ်ရှားနေတာကို "တောင့်တယ်, တင်းတယ်, လှုပ်ရှားတယ်" လို့ မှတ်၊ မှန်တာဘဲ။ "ဖောင်းတယ်, ပိန်တယ်" လို့မှတ်၊ ဒါလဲမှန်တာဘဲ။ ကိုယ်တကိုယ်လုံးမှာ ခေါင်းကစပြီး ခြေဖဝါးတိုင်အောင် အားလုံး သော ရုပ် တွေ ဟာ ရှုကောင်း တဲ့ ရုပ်ချည်းဘဲ၊ ဒီအထဲမှာ မရှုကောင်းတဲ့ ရုပ်ရယ်လို့ ဘာမျှမရှိဘူး။

ဖောင်းတာ ပိန်တာ မရှုကောင်းဘူးလို့ တချို့က ပြောကြတယ်။ ဒီပြင်ရုပ်တွေတော့ ရှုကောင်းလျက်သားနဲ့ ဗိုက်က ရုပ်ကိုတော့ မရှုကောင်းဘူးလို့ ဘယ်ကျမ်းဂန်က ဆိုတုံး ဒကာလူရ။ (မသိလို့ပြောတာပါဘုရား) ဘယ်သူကမှ မဆိုနိုင်ပါဘူး၊ တံခါးဂလန့်ကို အရမ်းလာပိတ်တာ ဒကာလူရ။ ဒီလို လက်ဆော့ ခြေဆော့ နှုတ်ဆော့တဲ့ လူတွေက ရှိတယ်။ ကိုယ်တကိုယ်လုံးမှာ ဘယ်ဟာရုပ်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ရှုကောင်းတယ်၊ အဲဒါ ကိန်းသေမှတ်ထား။ နက်ဖြန်ခါကျမှ ဘုန်းကြီးက ထပ်ပြီး ရှင်းပါဦးမယ်။ ဒီဥစ္စာတွေက အရေးကြီးတယ်၊ ရှင်းထားမှ

ယုံမှားကင်းသွားမှာ။ ယခု စက်တွေက အသံဖမ်းထားတော့ သိပ်နေရာကျပါတယ်။ နောင်အစဉ် မှတ်တမ်းရသွားမယ်။

အဲဒီတော့ ဘယ်နေရာက ရုပ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ထင်ရှားယင် မှတ်နိုင်တယ်။ "ယထာပါကဋံ ဝိပဿနာဘိနိဝေသော" တဲ့၊ မဟာဋီကာက မိန့်ဆိုထားပါတယ်၊ ဝိပဿနာဘိနိဝေသော၊ ဝိပဿနာကိုစ၍ နှလုံးသွင်းခြင်းသည်။ အဘိနိဝေသ ဆိုတာ သဒ္ဒါနက်အရက တော့ ဝိပဿနာထဲ စပြီး ဝင်တာတဲ့၊ ဝိပဿနာ လုပ်ငန်းခွင်ထဲကိုစပြီး ဝင်လိုက်တာလို့ ဆိုလိုပါတယ်။ ဒါပေမယ်လို့ ဝိပဿနာစပြီးရှုတယ်လို့ ပြောရတယ်၊ ဒီလိုပြောမှ နားလည်လွယ်တယ်။ ဝိပဿနာဘိနိဝေသော၊ ဝိပဿနာလုပ်ငန်းခွင်သို့ စ၍ဝင်ခြင်းသည်။ ဝါ၊ ဝိပဿနာစ၍ ရှုခြင်းသည်။ ယထာပါကဋံ၊ ထင်ရှားသည့် အစဉ်အတိုင်း။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ထင်ရှားတဲ့အစဉ်အတိုင်း ရှုရမယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေမှာ ကျောင်းသားတွေကိုအစဉ်အတိုင်းခေါ်တဲ့အခါ "ဟေ့· ကြီးစဉ် ငယ်လိုက် လာကြ"လို့ ပြောရပါတယ်။ အဲဒီလိုခေါ်ယင် အကြီးဆုံးက ပဌမလာတယ်။ ပြီးတော့ သူ့အောက်က ဒုတိယကျောင်းသားအကြီးက လာရတယ်၊ ပြီးတော့မှ သူ့အောက်က တတိယကျောင်းသားကြီးကလာတယ်၊ နောက်ဆုံး ကျောင်းသား အငယ်ဆုံးအထိ အစဉ်အတိုင်း လာရတယ်။ အဲဒါလိုဘဲ ဒီမှာလဲ ထင်ရှားစဉ်အတိုင်းဆိုတော့ အထင်ရှားဆုံး သဘောတရားကစပြီး

ရှုရတယ်။ အဲဒီ အထင်အရှားဆုံးတွေကို ကောင်းကောင်း ရှုနိုင်လာပြီဆိုမှ သူ့လောက် မထင်ရှားတဲ့ ဒုတိယသဘော တရားကို ရှုရမယ်၊ သူကလဲ အဲဒီအခါကျတော့ ထင်ရှားနေ ပါပြီ။ ပြီးတော့မှ သူ့လောက်မထင်ရှားတဲ့ တတိယသဘော တရားကို ရှုရမယ်၊ အဲဒါကလဲ အဲဒီအခါ ထင်ရှားနေပါပြီ။ အဲဒီနည်းဖြင့် နောက်ဆုံးကျတော့ အသိမ်မွေ့ဆုံး မျက်တောင် ခပ်တာကလေးထိအောင် လိုက်ရှုရမယ်။ ယခု အားထုတ်စမှာ တော့ အကြမ်းဆုံးကစပြီး ရှုရလိမ့်မယ်။ဒါကြောင့် ဝမ်းဗိုက် ဖောင်းတာ ပိန်တာကစပြီး ရှုရမယ်။

ဗိုက်ကို စိတ်နဲ့စိုက်ထား၊ ဖောင်းစက ဖောင်းဆုံးတိုင် အောင် ဖောင်းတက်လာတာကို ဖောင်းတယ်လို့ ရှုရမယ်၊ ပိန်စက ပိန်ဆုံးတိုင်အောင် ပိန်ကျသွားတာကို ပိန်တယ်လို့ ရှုရမယ်။ ဖောင်းတယ် ပိန်တယ်, ဖောင်းတယ် ပိန်တယ်လို့ အဲဒီလို မပြတ်ရှုနေရမယ်၊ အသက်ရှုတော့ နှေးအောင် မြန်အောင် ထင်ရှားအောင် ဘာမှမပြုပြင်ရဘူး၊ ပါးစပ်ကလဲ မဆိုရပါဘူး။ သိရုံကလေး ရှုနေရုံပါဘဲ၊ လိုရင်းကတော့ ဖောင်းတက်လာတာ ကလေးနဲ့ ပိန်ကျ သွားတာကလေးကို အစက အဆုံးတိုင်အောင် သေသေချာချာ သိသွားဘို့ ဒါဘဲ လိုပါတယ်၊ အဲဒီလို "ဖောင်းတယ်, ပိန်တယ် ဖောင်းတယ် ပိန်တယ်"လို့ စိတ်ကလေးနဲ့ မှတ်ပြီးနေရင်း စိတ်ကတခြားကို ထွက်သွားတာလဲ ရှိလိမ့်မယ်၊ အဲဒါဟာ နီဝရဏတွေပါဘဲ၊

နောက်အပိုဒ်ကျယင် လာပါလိမ့်မယ်၊ နီဝရဏတွေဟာ ရေစစ်နဲ့ တူသတဲ့၊ အဲဒီ နီဝရဏစိတ်ကူးတွေကို ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်းမှတ်၊ ပြီးယင် ဖောင်းတာပိန်တာ ပြန်မှတ်၊ ကိုယ်ထဲက ညောင်းတာ ပူတာ နာကျင် ကိုက်ခဲတာတွေပေါ်လာယင် အဲဒါတွေလဲ မှတ်၊ ပြီးယင် ဖောင်းတာ ပိန်တာပြန်မှတ်။ အသံကြားယင် ကြားတာမှတ်၊ စဉ်းစားမိယင် စဉ်းစားတာ မှတ်၊ ပြီးယင် ဖောင်းတာ ပိန်တာ ပြန်မှတ်၊ ဒါပါဘဲ။ ယခု တထိုင်းအတွင်း တခဏကလေး အတွင်းမှာတော့ မှတ်ရမှာက ဒါလောက်ပါဘဲ၊ အချိန်ကလဲ ၂-မိနစ်ဆိုတော့ မကြာပါဘူး။

အဒ္ဓါ ဣမာယ ပဋိပဒါယ ဇရာမရဏာမှာ ပရိမုစ္စိဿာမိ။ လွတ်မြောက်ရမှာဘဲလို့ နှလုံးသွင်းပြီး အားထုတ်ပါတဲ့။ အဋ္ဌကထာဆရာက မှာထားတယ်။ ဒီလိုတခဏကလေး အားထုတ်တာကလဲ ပါရမီမျိုးစေ့ဖြစ်ပြီးတော့ နောက်ကာလမှာ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ကို ရသွားစေနိုင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ အချို့ ပါရမီပြည့်စုံနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှာဆိုယင်လဲ ဒီလို တခဏကလေး အတွင်းမှာဘဲ မဂ်ဖိုလ်ကို ရနိုင်ပါတယ်။ ဘုရားလက်ထက်က တရားနာရင်း သောတာပန်ဖြစ်တာလဲ ရှိတယ်၊ သကဒါဂါမ် ဖြစ်တာလဲ ရှိတယ်၊ အနာဂါမ် ဖြစ်တာလဲ ရှိတယ်၊ ရဟန္တာ ဖြစ်တာလဲရှိတယ်။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ဒီလို နှလုံးသွင်း ရှုမှတ်ပြီးတော့ ဖြစ်သွားကြတာတွေဘဲ ဒကာလူရ။

တတိယအကြိမ်

တချို့ကတော့ "သောတာပန်ဆိုတာ တရားအားထုတ်ဖို့ မလိုဘူး၊ တရားနာရုံနဲ့ ကိစ္စပြီးတယ်" လို့ ဆိုကြတယ်။ ဒီလို မဟုတ်ပါဘူး ဒကာလူရ။ သောတာပန်ဟာ တရားနာရုံနဲ့ ဖြစ်တာလဲရှိတယ်၊ အားထုတ်မှ ဖြစ်တာလဲရှိတယ်။ ဒီလို ၂-မျိုး ရှိပါတယ်။ ထို့အတူ သကဒါဂါမ် အနာဂါမ် ရဟန္တာ ဖြစ်တာတွေလဲ နှစ်မျိုးစီရှိနေပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရား ဓမ္မစကြာတရား ဟောတုန်းက ဓမ္မစကြာ တရားအဆုံးမှာ တရားရပြီး သောတာပန် ဖြစ်သွားတာဟာ ပဥ္စဝဂ္ဂီငါးပါးထဲက အရှင်ကောဏ္ဍညတပါးတည်းဘဲ၊ ကျန်တဲ့ လေးပါးက တရားအားထုတ်ကြရပါတယ်။ အရှင် ဝပ္ပက တရက်အားထုတ်ရတယ်၊ အရှင်ဘဒ္ဒိယက နှစ်ရက်အားထုတ် ရတယ်၊ အရှင်မဟာနာမ်က သုံးရက်အားထုတ်ရတယ်၊ အရှင် အဿဇိက လေးရက် အားထုတ်ရတယ်။ အဲဒီ လေးပါးဟာ တရက် နှစ်ရက် သုံးရက် လေးရက် ဒီလို အသီးအသီး အားထုတ်ပြီးမှ သောတာပန်ဖြစ်ရုံကလေး ရှိသေးတယ် ဒကာ လူရ။ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်လေးပါးကို ထောက်ဆ ကြည့်မယ်ဆိုယင် **သောတာပန်ဖြစ်အောင်လဲ တရားအားထုတ်ရတယ်** ဆိုတာဟာ အလွန် ထင်ရှားပါတယ်။ တရားနာရုံနဲ့ချည်း သောတာပန် ဖြစ်တယ် ဆိုလို့ရှိယင် မြတ်စွာဘုရားက ဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေပင်ပန်း အောင်လို့ ဘယ်မှာ အားထုတ်ခိုင်းပါ့မလဲ။ "တရားနာရုံနဲ့

သောတာပန်ဖြစ်တယ်”လို့ဆိုတဲ့ ယခုခေတ်လူတွေက သူတို့ကိုယ်သူတို့ သိပ်သတ္တိပြကြတယ်၊ အထင်ကြီးကြတယ်။ သူတို့အပြောအဟော ကောင်းလို့ သူတို့သာ ဟောလိုက်လို့ရှိယင် ဟောရုံနဲ့ တရားနာတဲ့သူတွေ သောတာပန်ဖြစ်တယ်လို့ ဒီလို ပြောကြသတဲ့၊ သူတို့က မြတ်စွာဘုရားထက် အပြောအဟော ကောင်းနိုင်ပါ့မလား ဒကာလူရ၊ မြတ်စွာဘုရားဟာအဟော အပြောအကောင်းဆုံးဘဲ၊ မြတ်စွာဘုရားဟာ ဟောနည်းပြော နည်းကို အသိဆုံး နားအလည်ဆုံးဘဲ မဟုတ်လား ဒကာလူရ။

နောက်ပြီးတော့ဟိုတုံးကတရားဦးနာရတဲ့ပဥ္စဝဂ္ဂီဆိုတာတွေဟာလဲ လူညံ့တွေမဟုတ်ဘူး၊ တကယ့်ပညာရှိကြီးတွေ လက်ဦး ရဟန္တာဖြစ်မဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ ခေါင်ထိပ်က ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေဘဲ၊ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေဟာ ဉာဏ်နုံ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီတော့ တရားနာရုံနဲ့သာ သောတာပန်ဖြစ်မယ်ဆိုယင် မြတ်စွာဘုရားက ဘယ်မှာ တရားအားထုတ်ခိုင်းလိမ့်မတုံး၊ ဘုရားက တခါဟောလို့ သောတာပန် မဖြစ်သေးယင် နောက်တခါ ထပ်ပြီး ဟောလိုက်မှာပေါ့၊ နှစ်ခါဟောလို့ မဖြစ်သေးယင် သုံးခါဟောလိုက်မှာပေါ့။ အမှန်ကတော့ အဲဒီလေးပါးမှာ အားထုတ်မှ သောတာပန်ဖြစ်မှာမို့ အားထုတ်ခိုင်းတာပါဘဲ။ အဲဒါကိုလဲ အထူးမှတ်ထားကြရမယ်။

ဒီတော့ "ယခုလို တရားအားထုတ်ခြင်းဖြင့် အိုခြင်း, နာခြင်း, သေခြင်း အစရှိတဲ့ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲက ငါဟာ လွတ်မြောက်ရပေတော့မယ်၊ အင်မတန် မြင့်မြတ်တဲ့ အလုပ်ကြီးကို လုပ်ရပေတော့မယ်"လို့ နှလုံးသွင်းပြီးတော့ လေးလေးစားစား အားထုတ်ပါတဲ့။ ကဲ...အားထုတ်ကြစို့. ခါးကို စန့်စန့်ထား။ (ဒီကနေ့ခက် မနေ့ကပြောပုံနှင့်တူပြီ) ကဲ....ဒီကနေ့လဲ တရား ဆောင်ပုဒ်ကလေးတွေကို ဆိုပြီး တရားပွဲကိုသိမ်းကြစို့.။

မီးခိုးညှော်ခါ။ပ။ဆဲ့ငါးဝှက်စာ အစဉ်တည်း။
တောင်ပို့-ကိုယ်ထည် ။ပ။ တပည့်ကား -မှတ်သား
ယောဂီတည်း။

ပေါက်တူး-ပညာ။ပ။လမ်းနှစ်ခွ-မှတ်ကြ ယုံမှားတည်း။

နီဝရဏ-တူလှရေစစ်။ပ။ မှတ်သားရဟန္တာတည်း။

ဤဝမ္မိကသုတ်တရားတော်ကို ရိုသေစွာ နာယူကြရသော ဓမ္မသဝနကုသိုလ်ကံ စေတနာတို့၏ အစွမ်း အာနုဘော်ကြောင့် ယခု တရားနာပရိသတ်အပေါင်း သူတော်ကောင်း တို့သည် ဤတရားတော်ကို ပြီးဆုံးသည့် တိုင်အောင် အပြည့်အစုံ နာကြားနိုင်ကြ၍ ဤတရားတော်၌ ညွှန်ပြထားသော ဘာဝနာ

လုပ်ငန်းစဉ်တို့ကို ထိုက်သည်အားလျော်စွာ ကျင့်ကြံပွားများအားထုတ်နိုင်ကြ၍ ဝိပဿနာဉာဏ်အစဉ် အရိယ မဂ်ဉာဏ်အစဉ်ဖြင့် ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ငြိမ်းရာဖြစ်သော နိဗ္ဗာန် ချမ်းသာ တရားတော်မြတ်ကို လျင်မြန်စွာ ဆိုက်ရောက်၍ မျက်မှောက် ပြုနိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။

သာဓု....သာဓု....သာဓု။

ဒုတိယည ဒုတိယပိုင်း တရားပြီး၏။

တတိယအကြိမ်

တတိယည-တတိယပိုင်း

အနုသန္ဓေစကား

ဒီကနေ့ညတော့ ဝမ္မိကသုတ် တရားတော်ကြီးကို အပြီး အဆုံးဟောရမယ် ဒကာလူ ရ။ ဟောစရာတွေကတော့ များပါ သေးတယ်၊ ခပ်တိုတို ဟောသွားရမှာဘဲ။ ကဲ .... ဆောင်ပုဒ်က စဆိုကြစို့။

(ဆို) မီးခိုးညဥ့်ခါ နေ့မှာမီးပျို့ တောင်ပို့မြင်လတ် ဆရာ မြွတ်က တပည့်လှအား ပေါက်တူးသွားဖြင့် ခွဲခြားစေရာ ပေါ်လာမင်းဒုတ် ဖားယုတ်တွေ့ရ လမ်းခွနှစ်မွှာ ဆပ်ပြာ ရေစစ် လိပ်ညစ်တလီ ခေါးစဥ်းတီနှင့် ကွေ့ပြီအသား နတ် နဂါး ဆဲ့ငါးဝှက်စာ အစဥ်တည်း။

ညအခါကာလ မီးခိုးတွေထွက်လို့ နေ့အခါကာလ မီးလျှံ တွေထွက်နေတဲ့ ၎တောင်ပို့ကြီးကို ဗြာဟ္မဏဆရာကြီးက မြင် တော့ တပည့်လုလိမ္မာကိုခေါ်ပြီး ပေါက်တူးသွားဖြင့် တူးဖို့ စေတယ်တဲ့၊ အဲဒီတပည့်က တူးဖို့တဲ့အခါ ရှေးဦးစွာ မင်းဒုတ် တွေ့ရတယ်၊ **မင်းဒုတ်** ဆိုတာ ဘာလဲဆိုတော့ အဝိဇ္ဇာတဲ့၊ မနေ့ကပြောခဲ့ပြီ။ ဒီအဝိဇ္ဇာကလဲ တခြားအဝိဇ္ဇာ မဟုတ်ဘူး၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းနည်းကို နားမလည်တဲ့ အဝိဇ္ဇာတဲ့၊ ဝိပဿနာဉာဏ် ဖြစ်အောင် ဘယ်လိုအားထုတ်ရမယ်ဆိုတဲ့နည်းကို နားမလည်တဲ့ အဝိဇ္ဇာတဲ့၊ အဲဒီ နားမလည်တာကို နားလည်အောင် လို့

ဘုန်းကြီးတို့က တရားဟောရတယ်ဆိုတာ၊ မနေ့က ပြောခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။

ဣရိယာပထပဗ္ဗနဲ့ စပ်ပြီးတော့ ဝိပဿနာရှုပုံကို **လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး** က စပြီးတော့ ဘုရား၏ အလိုတော်ကျ ပါဠိတော် မူရင်းအတိုင်း ဘာသာပြန်ပြီး ပြထားတယ်နော်၊ အဲဒီပြထားပုံကိုပါ မနေ့ညက ထည့်ပြီးတော့ ဟောခဲ့တယ်၊ အဲဒါဟာ နားမလည်တဲ့ အဝိဇ္ဇာကို ပယ်ထုတ် နေတာဘဲ၊ တံခါးမင်းဒုတ်ကို ဖြုတ်ပြီးတော့ ဖွင့်ပေးတာဘဲ ဒကာလူရ။ အဲဒီ ဖြုတ်ပြီး ပယ်ထုတ်ထားတဲ့ တံခါးမင်းဒုတ်ကို လက်ဆောင့်တဲ့လူက ထိုးပြီးပိတ်မသွားအောင် သတိပြုဘို့ မနေ့က ပြောခဲ့ပြီ။

"ပေါလာမင်းဒုတ်၊ ဖားယုတ်တွေ့ရ"တဲ့ မင်းဒုတ် တွေ့ပြီးတော့ ဖားကိုတွေ့တယ်။ **ဖား** ဆိုတာ ဒေါသဘဲ၊ အမျက်ထွက်တဲ့ ဒေါသဘဲ၊ အဲဒါလဲ **မ**နေ့က အကျယ်ပြောခဲ့ပါပြီ။ "ဖားယုတ်တွေ့ရ လမ်းခွနှစ်မွာ" တဲ့၊ ဖားပြီးတော့ လမ်းခွနှစ်မွာကိုတွေ့တယ်။ **လမ်းခွနှစ်မွာ** ဆိုတာ ယုံမှားဘဲ၊ အဲဒီယုံမှား အကြောင်းကို မနေ့က တဝက် တပျက်လောက် ပြောပြီးပြီ၊ ဒီကနေ့ထပ်ပြီး ရှင်းလင်းရလိမ့်ဦးမယ်၊ သူက အရေးကြီးတယ်၊ အလုပ်တခုကိုလုပ်ရာမှာ ဒီယုံမှားကဝင်ပြီး နှောင့်ယှက်လို့ရှိယင် ဘာမှ လုပ်လို့မဖြစ်ဘူး။

ယုံမှားကို ထပ်၍ရှင်းလင်းချက်

တချို့က ပြောကြတယ်“ယုံတယ်ဆိုတာ ကိုယ်တိုင်တွေ့မှ ယုံနိုင်မယ့်”တဲ့၊ ယခုခေတ်မှာ လူတွေက လက်တွေ့ကို အများကြီး အားကိုးအားထား ပြုကြတယ်၊ ဒါကြောင့်“သိပ္ပံနည်းကျကျ ကိုယ်တိုင်တွေ့မှဘဲ ယုံနိုင်မယ်၊ ကိုယ်တိုင်မတွေ့ဘဲနဲ့ မျက်စိမှိတ်ပြီး မယုံနိုင်ဘူး” လို့ ဒီလိုပြောကြတယ် ဒကာလူ၍။ သူတို့ပြောတာလဲ ဆိုးတော့ မဆိုးလှဘူး၊ ရှေးရှေးခေတ်ဟောင်းတွေက မျက်စိမှိတ်ပြီးတော့ ယုံလာခဲ့တဲ့ ဘာသာအယူဝါဒတွေကလဲ လောကကြီးမှာ များနေတယ်၊ အဲဒါနဲ့စပ်ပြီးကြည့်မယ်ဆိုယင်တော့ လက်တွေ့သဲရှိဦးမှပေါ့ “ရှေးကဟောခဲ့ ပြောခဲ့တဲ့လူတွေရဲ့ စကားတွေကို အကုန်လုံးပုံပြီးယုံရမယ်”ဆိုလို့ရှိယင် ဒါကတော့ သဘာဝမကျပေဘူး။ လက်တွေ့လဲ ရှိဘို့လိုပါတယ်။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူခဲ့တဲ့ တရားတော်တွေကတော့ လက်တွေ့လဲရှိပါတယ်၊လက်တွေ့ကိုလဲ အားကိုးရပါတယ်။ သို့သော်လဲ“အကုန်လုံး လက်တွေ့ချည်းဘဲ ယူရမယ်” လို့ ဒီလိုလဲ တတစ်ချယူထားလို့တော့ မဖြစ်ပေဘူး၊ ကိုယ်က အားမထုတ်ရသေးတဲ့အတွက် မတွေ့သေးပေမယ်လို့ သူများက အားထုတ်ပြီး တွေ့မြင်ထားလို့ တကယ်တွေ့တဲ့အတိုင်း ဟောပြထားတာတွေလဲ ရှိသေးတယ်၊ အဲဒါတွေလဲ ယုံရတာပါဘဲ။

သူများတွေထားတယ်ဆိုတာတွေလဲ ကိုယ်က တကယ်ကျင့်လို့ ရှိယင် ကိုယ်တိုင်လဲ တွေ့နိုင်ပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ဟာ "သန္ဒိဋ္ဌိကော"တဲ့၊ သန္ဒိဋ္ဌိကဂုဏ်နဲ့ ပြည့်စုံပါတယ်၊ သန္ဒိဋ္ဌိကော၊ ကျင့်ကြံအားထုတ်က မုချကိုယ်တိုင် တွေ့မြင်နိုင်တဲ့ တရားတော်မြတ် ပါပေတကား။ ကိုယ်တိုင်ကျင့်ယင် ကိုယ်တိုင်တွေ့တဲ့တရားတဲ့၊ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်က "ကိုယ်တိုင်ကျင့်ကြည့်ပါ ကိုယ်တိုင်တွေ့ပါလိမ့်မယ်"လို့တာဝန်ခံတယ် ဒကာလူရ၊ ဘယ်လိုတွေမှာလဲဆိုယင် မြတ်စွာဘုရားက "ရုပ်တရား နာမ်တရား နှစ်ပါးသာရှိတယ်၊ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါကောင် အတ္တကောင်မရှိဘူး"လို့ ဒီလိုဟောထားတယ်၊ အဲဒီလိုဟောထားတဲ့တရားကို ကိုယ်တိုင်ကျင့်ကြည့်ပါ၊ ကိုယ်တိုင်တွေ့ပါလိမ့်မယ်၊ ကိုယ်တိုင်က မကျင့်သေးဘဲနဲ့တော့ မယုံဘူးဆိုပြီး ငြင်းနေလို့မဖြစ်ဘူး၊ သူ့ဥစ္စာ ကိုယ်တိုင်လဲကျင့်ပြီး စမ်းကြည့်ပါဦးမှပေါ့၊ စမ်းမကြည့်ဘဲနဲ့၊ စောစောထဲက" အို .... ကိုယ်မှ မတွေ့သေးဘဲနဲ့ မယုံနိုင်ဘူး"ဆိုလို့တော့ မဖြစ်ဘူး ဒကာလူရ။

ဥပမာအားဖြင့် ဒကာလူတို့ မုံရွာမြို့ကနေပြီး ရထားစီးသွားလို့ရှိယင် မန္တလေးကိုရောက်တယ် မဟုတ်လား။ အဲဒါ သွားဘူးတဲ့ လူတွေမှာတော့ ထင် ရှား နေ ပါ တယ်။ လူတယောက်က ဒီရထားကို မစီးဘူးဘူး၊ မန္တလေးကို မသွားဘူးဘူးဆိုပါတော့၊ အဲဒီလူကို "ဒီရထားကြီး စီးသွားဗျာ။

မန္တလေးရောက်ပါလိမ့်မယ်” လို့ လူတယောက်က ပြောလို့ရှိယင် “ဟာ...ခင်ဗျားပြောတာကို ကျုပ်တော့ မယုံနိုင်ဘူး၊ ဘာ့ကြောင့်တုံးဆိုတော့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် မစီးဘူးဘူး မရောက်ဘူးဘူး၊ ဒါကြောင့် မယုံနိုင်ဘူး” လို့ ပြောပြီးတော့ အဲဒီလူက ရထားမစီးဘဲ နေမယ်ဆိုပါတော့၊ ဒီလူဟာ မန္တလေးရောက်ပါဦးမလား၊ မရောက်တော့ပါဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲ မယုံလို့ဘဲ မဟုတ်လား။ “ဒါဖြင့် ရထားကိုမစီးပါနဲ့၊ မော်တော်ကားကို စီးပါ” လို့ ဆိုယင်လဲ “ကျုပ်မစီးဘူးလို့ မရောက်ဘူးလို့ မယုံဘူး” လို့ ငြင်းပယ်နေပြန်ယင်လဲ အဲဒီလူဟာ မန္တလေးကို မရောက်တော့ဘူး၊ “ဒါဖြင့် သင်္ဘောကြီးစီးသွားပေတော့” လို့ ဆိုတော့လဲ “ဒီသင်္ဘောလဲ ကျုပ်မစီးဘူးဘူး၊ မယုံဘူး” လို့ ဆိုပြီး မစီးဘဲနဲ့နေယင် ရောက်ပါတော့မလား၊ တခုခုတော့ စီးသွားမှ ဖြစ်မှာ၊ ကိုယ်က မရောက်ဘူး ပေမယ်လို့၊ ကိုယ်က မစီးဘူးပေမယ်လို့ သူများတွေက စီးသွားလို့ရောက်နေကြတာကို အခြေအနေနဲ့ ကြည့်လိုက်လို့ရှိယင် ရောက်နိုင်တဲ့ လက္ခဏာတွေ ထင်ရှားနေပါတယ်၊ သူများတကာတွေ သွားနေကြတယ်ဆိုယင် အဲဒါယုတ္တိရှိနေဒါဘဲ ဒဿာလူရ၊ ယုံပါမှပေါ့၊ မီးရထား မော်တော်ကား သင်္ဘောတွေထက် လေယာဉ်ပျံကမှ သာပြီး မယုံကြည်စရာ ကောင်းတာ၊ လေယာဉ်ပျံများဟာ ဘယ်ဆီက ဘယ်သွားမှန်းလဲ မသိဘူး၊ လမ်းလဲမရှိဘူး၊ ကိုယ့်နိုင်ငံထဲမှာတောင် မသိလို့ရှိယင် ကိုယ်

ရောက်လိုရာကို ရောက်မလား မရောက်ဘူးလား ဆိုတာကို သံသယဖြစ်စရာဘဲ၊ နိုင်ငံခြားဆိုယင် သာပြီး သံသယဖြစ်စရာ ရှိဘာပေါ့၊ ဒါပေမယ့်လို့ သူတပါးတွေလဲ သွားနေကြတယ်၊ ရောက်လဲ ရောက်နေကြတယ်ဆိုတော့ ရောက်နိုင်တဲ့လက္ခဏာ အခြေအနေ တွေဟာ ထင်ရှား နေပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ယုံရတာဘဲ၊ ယုံပြီးတော့ စီးသွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ အလိုရှိ ရာကို ရောက်ကြတယ်၊ "ဟာ....မယုံနိုင်ဘူး မစီးဘူး"လို့ဆိုယင် တော့ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ လိုရာကို မရောက်နိုင်တော့ဘူး။

အဲဒါလိုပါဘဲ ဒကာလူရ၊ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ တရားဒေသနာ တော်တွေက ဒီလိုဟောထားတယ်၊ "ဒီလို အားထုတ်ကြည့် ပါ"တဲ့၊ သတိပဋ္ဌာန်ပါဠိတော်မှာ "ဧကာယနော မဂ္ဂေါ- အရိယမဂ်ကိုရဘို့ရာ တခုတည်းသောလမ်း, နိဗ္ဗာန်ကို မျက် မှောက်ပြုဘို့ရာ တခုတည်းသောလမ်း" လို့ ဟောထားပါတယ်၊ ကျင့်ရမည့်လမ်းစဉ်ကိုလဲ "ဂစ္ဆန္တော ဝါ ဂစ္ဆာမီတိ ပဇာနာတိ" စသည်ဖြင့် ဟောထားပါတယ်။ သွားယင် သွားတယ်လို့ သိပါတဲ့။ ရပ်ယင်လဲ ရပ်တယ်၊ ထိုင်ရင်လဲ ထိုင်တယ်၊ အိပ် ယင်လဲ အိပ်တယ်၊ ကွေးယင်လဲ ကွေးတယ်၊ ဆန့်ယင်လဲ ဆန့်တယ် စသည်ဖြင့် သိပါတဲ့။ ဒီအထဲမှာ သွားတဲ့အခါ ဝါယောဓာတ်ပြခန်းနေတော့ ထောက်ကန်တဲ့ တောင့်တင်းတဲ့ ဝိတ္ထမ္ဘနလက္ခဏာလဲ ထင်ရှား နေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် "ထောက်ကန်တယ် တောင့်တင်းတယ်" လို့ ဒီလို ရှုဘို့လဲ

မဟောခဲ့ပါဘူး။ သမ္မာဒိဋ္ဌိရအောင်ကိုင်ပြီးတော့ "လှုပ်ရှားတယ်" လို့ ဒီလို ရှုဘို့လဲ မဟောခဲ့ပါဘူး။ **ပေလ္လန** လို့ ဖွင့်တဲ့ဋီကာ နည်းဖြင့် "တွန်းတယ် တွန်းတယ်"လို့ရှုဘို့လဲ မဟောခဲ့ပါဘူး။ အမှန်ဟောခဲ့တာကတော့ **ဂစ္ဆာမိတိ၊** "သွားတယ်" လို့ဘဲ ရှုဘို့ ဟောခဲ့ပါတယ်။ ဘာကြောင့် ဒီလို ရှုဘို့ဟောပါသလဲ ဆိုယင် လူတိုင်း ရှုနိုင်အောင် သိလွယ်လို့ ဟောခဲ့တာပါဘဲ။ သွားတယ်ဆိုတာ ပြောဆိုနေကျ လောက ဝေါဟာရစကား ဘဲ၊ ဒီအတိုင်းဆိုတော့ လူတိုင်းသိလွယ်တယ်၊ ရှုဘို့လွယ်တယ်။

ဒါကြောင့်မြတ်စွာဘုရားက "ဂစ္ဆာမိတိ၊သွားတယ်"လို့ရှုရ မယ်လို့သာ ဟောခဲ့ပါတယ်။ သို့သော်လဲ သွားတယ်လို့ ရှုတဲ့ အခါ သိတာကတော့ တောင့်တာ တင်းတာ လှုပ်ရှားတာ တွန်းတာတွေကို အကုန်လုံးဘဲသိသိသွားပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ လုပ်ငန်းစဉ်အရ လိုရင်းကတော့ ရှုတဲ့အခါ ပြောဆိုနေကျ လောက ဝေါဟာရအတိုင်းသာရှု၊ အဲဒီလိုရှုရင် ကိုယ်ထဲက ဖြစ်ပေါ်တဲ့ သဘောတရားတွေကို အမှန်အတိုင်း သိသွားရ မယ်၊ ဒါဘဲလိုပါတယ်။ အဲဒါကို "ကျုပ်တို့တော့ ကိုယ်တိုင်လဲ မတွေ့သေးဘူးလို့ သူပြော လူပြော နဲ့တော့ မယုံနိုင်ဘူး၊ ကိုယ်တိုင်တွေ့မှဘဲယုံမယ်" ဆိုပြီးတော့ အားမထုတ်ဘဲနေယင် အဲဒီလူဟာ ဝိပဿနာဉာဏ်ကို ရပါဦးမလား၊ သူ့သန္တာန်မှာ ဝိပဿနာဉာဏ်အစစ် မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး ဒကာလူရ၊ ဝိပဿနာ အစစ်မဖြစ်တော့ မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်တွေကို သူရနိုင်ပါဦး

မလား၊ (မရနိုင်ပါဘုရား) ခုနက ရထားတို့ ကားတို့ သင်္ဘောတို့ လေယာဉ်ပျံတို့ကို မယုံလို့ မစီးဘဲနေတော့ ခရီးမရောက်ဘဲ နေတာနဲ့ မတူဘူးလား၊ ဒီလိုရှိမှာဘဲ ဒကာလူရဲ့။ အဲဒီတော့ ကိုယ်က သွားမကြည့်သေးဘဲနဲ့ အလုပ်ကို လုပ်မကြည့် သေးဘဲနဲ့ စောစောစီးစီးက လုံးလုံး မယုံဘဲ နေတာ ကတော့ မတော်ဘူးပေါ့၊ စမ်းသပ်လဲ ကြည့်ဦးမှပေါ့။

တနည်းအားဖြင့် ဆိုယင်တော့ လူတယောက် အဖျား တက်နေတယ် ဆိုပါတော့၊ အဲဒီလူကို ဆေးဆရာက "ဒီဆေး ကလေးစားလိုက် ပျောက်လိမ့်မယ်" လို့ ပြောပြီးတော့ အဖျားပျောက်စေတတ်တဲ့ ဆေးကိုပေးတယ်၊ ဒီတော့ အဲဒီ လူက "ဟာ .... ကျုပ် ဒီဆေး မစားဘူးဘူးဗျာ၊ ဒီဆေးနဲ့ ရောဂါလဲ မပျောက်ဘူးဘူး ကျုပ်မယုံနိုင်ဘူး" ဆိုပြီးတော့ မစားဘဲနေယင် ရောဂါပျောက်နိုင်ပါမလား၊ အမှန်ကတော့ တတ်သိနားလည်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကပြောယင် အဲဒါမျိုးလဲ လက်ခံ ရသေးတယ်၊ လက်ခံပြီးစားကြည့်လို့ မပျောက်မှ မယုံဘဲနေ ချင်လဲ နေနိုင်ပါတယ်၊ သူညွှန်ကြားတာကို ဘာမှ မလုပ်သေး ဘဲနဲ့ စောစောကထဲက မယုံဘဲနေလို့ရှိယင် သူ့ရောဂါ မပျောက်ရုံရှိမှာဘဲ။ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ တရားတော်က အဲဒီ ရောဂါပျောက်စေနိုင်တဲ့ ဆေးနဲ့လဲ တူပါတယ်၊ ကျင့်ကြည့်မှ အကျိုးကိုတွေ့နိုင်ပါတယ်၊ အင်မတန်လဲ အရေးကြီးပါတယ်။ ဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားက သတိပဋ္ဌာန်နည်းလမ်းကို အား

ထုတ်ကြည့်ပါတဲ့၊ အားထုတ်ကြည့်လို့ ရှိယင်ဖြင့် "**သန္ဒိဋ္ဌိကော**၊ မချကိုယ်တိုင် တွေ့မြင်နိုင်တဲ့တရားတော်" ဆိုတဲ့ဒီဂုဏ်ကျေးဇူးကို ကိုယ်တိုင် တွေ့ရပါလိမ့်မယ်၊ ဆိုကြဦးစို့။

သန္ဒိဋ္ဌိကော၊ ကျင့်ကြံအားထုတ်က မချကိုယ်တိုင် တွေ့မြင်နိုင်သော တရားတော်မြတ်ပါပေတကား။

ကျင့်ကြည့်ပါ ကိုယ်တိုင် တွေ့ပါလိမ့်မယ်တဲ့။ မနေ့ကလဲ ဘုန်းကြီးက ဥပမာပြောခဲ့ပြီ၊ ဆားဆိုတာ ငန်တယ်၊ ဘယ်သူ မဆို လျှာနဲ့ တို့ကြည့်ယင် ငန်တာကို ကိုယ်တိုင်တွေ့နိုင်တယ်။ သကြားဆိုတာ ချိုတယ်၊ စားကြည့်ယင် ချိုတာကို ကိုယ်တိုင် တွေ့နိုင်တယ်၊ အဲဒါလိုဘဲ ကျင့်ကြည့်ယင် တကယ်တွေ့နိုင်တဲ့ တရားတွေဘဲ။

ဒါကြောင့် ကျင့်ကြည့်ပါတဲ့၊ ရုပ်တရား နာမ်တရားနှစ်ခု ကွဲပြားပြီးတော့ သိပါလိမ့်မယ် သိနိုင်ပါတယ်၊ ဒီ (စန်းမြရောင်ခြည်ရိပ်သာ) ဌာနမှာဘဲ အားထုတ်လို့ ဒီလို သိနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အများကြီး ရှိနေပါတယ်၊ ရုပ်တရား နာမ်တရား ကွဲရုံလောက်သာ မဟုတ်သေးပါဘူး၊ "ခဏမစဲ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့တရားဘဲ၊ မျက်စိတမှိတ် လျှပ်တပျက်ခန့်တောင် မကြာဘူး မမြဲတဲ့ သဘောတရားတွေဘဲ" ဆိုတာလဲ သိနိုင်ပါတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးများက ဒီသတိပဋ္ဌာန် ဒေသနာတော် အတိုင်း သွားယင် "သွားတယ်၊ ကွေတယ် လှမ်းတယ်

ချတယ်”လို့မှတ်၊ ကွေးယင် ဆန့်ယင် “ကွေးတယ် ဆန့်တယ်’ လို့မှတ် စသည်ဖြင့် ကိုယ်အမူအရာတွေ ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်း ဒီလို ပြောဆိုနေကျ လောကဝေါဟာရနဲ့ဘဲ ရှုဘို့ရာ ဘုန်းကြီးတို့က ညွှန်ကြားနေပါတယ်။ အဲဒါ မည်သည့် ကိုယ်အမူအရာ မဆို ရှုရမယ်။ ကိုယ်အမူအရာတိုင်းမှာ သေးသေးကြီးကြီး ဘယ် အစိတ်ပိုင်းကဖြစ်ဖြစ် ရှုရမယ်လို့ ဘုန်းကြီးတို့က ညွှန်ကြား နေပါတယ်၊ အဲဒါကို တချို့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက အပြစ်ပြောနေတာ ရှိပါတယ်၊ မနေ့က ပြောခဲ့တဲ့ သုံလျှင်ကရေးလိုက်တဲ့ ဉာဏ် လေ့ခါး ကျမ်းကြီးဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက တောင်ရေး မြောက် ရေးနဲ့ လက်ယားတိုင်း ရေးနေကြတယ်၊ တချို့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလဲ အဲဒီကျမ်းကြီးကို သေသေချာချာ မစိစစ်ဘဲနဲ့ ထောက်ခံနေ တာလဲရှိသေးတယ်၊ သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်မယ်ဆိုလို့ ရှိယင် ထောက်ခံတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ မှားတာဘဲ၊ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်က မရှိဘူးလို့ ဆိုရမှာပေါ့၊ ဘယ့်နှယ်လဲ ဘုရားဟော ဒေသနာ တော်နဲ့အညီ ဟောနေတာကို ဘာအပြစ်တင်စရာ လိုသလဲ။ ဒီလိုဟောနေတာဟာ ဘုန်းကြီးတပါးသာ ဟောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီမုံရွာမြို့က လယ်တီဆရာတော် ဘုရားကြီး ကလဲ ဒီလိုဘဲ ဟောခဲ့ပါတယ်။

ဒီလို ပြောရတာကလဲ တခြားကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီးက ဒီအရပ်ကဖြစ်လို့ ချီးမွမ်းလဲ ချီးမွမ်းသင့်လို့ ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ ထည့်ပြောတာပါ၊ တခြား

အရပ်မှာ ဆိုယင်တော့ ထည့်မပြောပါဘူး၊ သူ့နေရာနဲ့သူဘဲ ပြောပါတယ်။ အရိယာဝါသတရားကို သံလျင်မှာ ဟောတဲ့ အခါကာလက ဥက္ကလာလှေခါး ကျမ်းကြီးရဲ့ဝါဒ မှားတဲ့ အကြောင်း, လယ်တီဆရာတော်ဘုရားရဲ့ ရှုပုံ ရှုနည်းမှန်တဲ့ အကြောင်းထောက်ခံပြီး ပြောခဲ့ပါတယ်၊ အဲဒါလဲ အဲဒီ သံလျင်မြို့က ဥက္ကလာလှေခါးကျမ်းကြီး ပေါက်ဖွားရာ အရပ်မို့ အဲဒီလို ပြောခဲ့တာဘဲ။ တခြားအရပ်တွေမှာတော့ အရိယာ ဝါသတရားဟောယင် တရားသား သက်သက်သာ ဟောခဲ့ပါ တယ်၊ ယခု ဝမ္မိကသုတ်တရား ဟောတယ်ဆိုယင်လဲ တခြား ဌာနတွေမှာတော့ တရားသားသက်သက်ဘဲ ဟောပါတယ်၊ ဒီလိုရှင်းတမ်းတွေကို အပိုထည့်ပြီး မဟောပါဘူး။ ယခုဒီမြို့က တော့ လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ ဌာနဆိုတော့ လယ်တီ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဟောခဲ့တဲ့ တရားလမ်းစကားလေးတွေလဲ ပြန်ပြီး ပေါ်လာအောင် နှလုံးသွင်းရ အာရုံပြုရအောင်လို့ ဘုန်းကြီးက ဖော်ပြရခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

လယ်တီ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ဘယ်လိုပြောသွားသလဲ ဆိုတော့ ဣရိယာပထပိုင်းမှာ "ယထာ ယထာ ဝါ ပနဿ ကာယော ပဏိဟိတော ဟောတိ၊ တထာ တထာ နံ ပဇာ နာတိ"ဆိုတဲ့ အပိုဒ်ကလေးမှာ အဓိပ္ပါယ်ယူပုံကို ပြထား ပါတယ်၊ ဘုန်းကြီးတို့ယူတဲ့ အတိုင်းပါဘဲ၊ တထပ်တည်းတူညီ နေပါတယ်။ အဲဒါဟာ အနုတ္တာဒီပနီကျမ်း စာမျက်နှာ (၅)

လောကမှာရှိပါတယ်၊ အဲဒါကို သေချာအောင်လို့ ဒီမှာစာနဲ့ ရေးယူလာခဲ့ပါတယ်၊ ဘုန်းကြီးက ဖတ်ပြပါမယ်။

"ယထာ ယထာ ဝါ ပနဿ ကာယော ပဏိဟိတော ဟောတိ၊ တထာ တထာ နံ ပဇာနာတိ-ဟူသော ပါဠိဖြင့်ကား ပြဆိုခဲ့ပြီးသော ဣရိယာပုထ်ကြီး လေးပါးအတွင်း၌ ဖြစ်သော ထိုထို ကိုယ်အင်္ဂါ အစိတ်အပေါင်းတို့၏ လှုပ်ခြင်း ရှားခြင်း ထားခြင်း သိုခြင်း ချီခြင်း ကွခြင်း အစရှိသော 'ကိုယ်အမူ ကိုယ်အမူအရာ အစုကို ပြုသောအခါ၌သည်း ပြုနေကျ အတိုင်း·အမှတ်တမဲ့ မပြုရာ၊ မည်သို့ပြုမည်ဟု ကိုယ် အင်္ဂါကိုသာ အာရုံပြု၍ ရှုရမည်ဟူသော အစီအရင်ကို ပြတော်မူသည်"တဲ့။

အဲဒါဟာ "အကြင် အကြင် အခြင်းအရာ အားဖြင့် ကိုယ်ကိုထားတယ်၊ ထိုထို အခြင်းအရာအားဖြင့် ထိုကိုယ်ကို သိတယ်"ဆိုတဲ့ ပါဠိတော် စာပိုဒ်ကလေးအရ ဆရာတော် ဘုရားကြီးက ယူထားပုံပါဘဲ။ ဣရိယာပုထ်ကြီး လေးပါးကို မယူဘဲနဲ့ ဣရိယာပုထ်ကြီး လေးပါးထဲမှာ အတွင်းဝင်နေတဲ့ ထိုထိုကိုယ်အင်္ဂါ အစိတ်အပေါင်းတို့၏ လှုပ်ခြင်း ရှားခြင်းတဲ့၊ တကိုယ်လုံး အပေါင်းလိုက်မဟုတ်ဘူး၊ ထိုထိုကိုယ်အင်္ဂါအစိတ် အပေါင်းတို့၏ လှုပ်ခြင်း ရှားခြင်း ထားခြင်း သိုခြင်း ချီခြင်း

ကြွခြင်းအစရှိသော ကိုယ်အမူ ကိုယ်အမူအရာအစုကိုပြုသော အခါ၌လဲ ပြုနေကျအတိုင်း အဲဒါကလေးတွေ အမှတ်တမဲ့မပြုဘဲနဲ့၊ အဲဒီကိုယ်အင်္ဂါကို အာရုံပြုပြီးတော့ သိရမယ်တဲ့၊ ဒီလို ပြတ်ပြတ်သားသား ဩဝါဒ ပေးထားပါတယ်။ ဘုန်းကြီးတို့ကလဲ အဲဒီအတိုင်းဘဲ ညွှန်ကြားနေပါတယ်။

ဝါပန၊ တနည်းအားဖြင့်သော်ကား။ ယထာ ယထာ၊ အကြင် အကြင် အခြင်းအရာအားဖြင့်။ ကာယော၊ ကိုယ်သည်။ ပဏိဟိတော၊ တည်သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ တထာ တထာ၊ ထိုထို အခြင်းအရာအားဖြင့်။ နံ၊ ထိုကိုယ်ကို။ ပဇာနာတိ၊ သိ၏-တဲ့။

သွားယင် သွားတယ်ဟု သိ၊ ရပ်ယင် ရပ်တယ်ဟုသိ၊ ထိုင်ယင် ထိုင်တယ်ဟု သိ၊ လဲလျောင်းယင် လဲလျောင်းတယ်ဟုသိ- လို့ ဒီလို ဣရိယာပုထ်ကြီးလေးပါး သိပုံကို ဟောပြီးတဲ့နောက် မြတ်စွာဘုရားက "တနည်းအားဖြင့်မူ အကြင် အကြင် အခြင်း အရာအားဖြင့် ကိုယ်သည် တည်၏၊ ယိုထို အခြင်းအရာအား ဖြင့် ထိုကိုယ်ကို သိတယ်" ဆိုပြီး ဟောထားတယ်။ အဲဒီ အဓိပ္ပါယ်အရ "ဣရိယာပုထ်ကြီး လေးပါးမှာ အတွင်းဝင်တဲ့ ကိုယ်အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်းတွေရဲ့ လှုပ်ခြင်း ပြုပြင်ခြင်းတွေကို ရှုရမည် ဆိုလိုတယ်" လို့ လယ်တီ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက အနုတ္တရဒီပနီကျမ်းမှာ ဆိုထားပါတယ်၊ အဲဒီအဆိုဟာ ဋီကာမှာ

တတိယအကြိမ်

ဖွင့်ပြထားတဲ့ ဒုတိယနည်းနဲ့လဲ ညီနေပါတယ်။ ဋီကာမှာ ဘယ်လို ဖွင့်ထားသလဲဆိုတော့ အဲဒီ ဋီကာအဖွင့်ကိုလဲ တိတိကျကျ ဖြစ်အောင်လို့ ဟောဒီမှာ စာနဲ့ရေးယူလာပါတယ်။

> ပုရိမနယော ဝါ ဣရိယာပထပ္ပဓာနော ဝုတ္တောတိ
> တတ္ထ ကာယော အပ္ပဓာနော အနုနိပ္ဖါဒီတို ဣရိ
> ကာယံ ပဓာနံ, အပ္ပဓာနဉ္စ ဣရိယာပထံ အနုနိပ္ဖါဒိံ
> ကတွာ ဒဿေတုံ ဒုတိယနယော ဝုတ္တောတိ ဧဝမေတ္ထ
> ဒွိန္နံ နယာနံ ဝိသေသော ဝေဒိတဗ္ဗော-တဲ့။

အဲဒါဟာ ဋီကာဆရာက ပဌမအဖွင့်ကို အားမရတာနဲ့ ဒုတိယထပ်ဆင့်ပြီး ပြထားတဲ့ ဒုတိယတနည်း အဖွင့်ပါဘဲ။ အဲဒီ ဋီကာမှာ ပဌမနည်း အဖွင့်အလိုအားဖြင့်တော့ ဣရိယာပုထ် ၄-ပါးကိုသာ ပြဆိုထားပါတယ်။ ဉာဏ်လျှောခါးကျမ်းဆရာက အဲဒီ ပဌမအဖွင့်ကိုသာ ယူပြီးတော့ ဘုန်းကြီးတို့ ဟောပြောချက်ကို ဋီကာနဲ့မညီဘူးဆိုပြီး ပယ်ဖျက်ပါတယ်။ တံခါးဂလန့် ပိတ်တဲ့သဘောပါဘဲ။ ဒါပေမဲ့ လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး ပြဆိုပုံနဲ့ ဘုန်းကြီးတို့ ဟောပြောချက်ဟာ အဲဒီ ဋီကာမှာဘဲပြထားတဲ့ ဒုတိယအဖွင့်နဲ့တော့ ညီနေတာပါဘဲ။ အဲဒီ ဒုတိယ အဖွင့်မှာ ဆိုထားတာကတော့ ဒီလိုပါ။ ပါဠိတော်မှာ ဟောထားတာက ပဌမနည်း ဒုတိယနည်း အားဖြင့် ၂-နည်းရှိတယ်။ အဲဒီ ၂-နည်းထဲမှာ-

ဂစ္ဆန္တော ဝါ ဂစ္ဆာမီတိ ပဇာနာတိ - သွားယင်လဲ သွားသည်ဟု သိ၏၊ ဌိတော ဝါ ဌိတောမှိတိ ပဇာနာတိ-ရပ်ယင်လဲ ရပ်သည်ဟု သိ၏၊ နိသိန္နော ဝါ နိသိန္နောမှိတိ ပဇာနာတိ - ထိုင်ယင်လဲ ထိုင်သည်ဟု သိ၏၊ သယာနော ဝါ သယာနောမှိတိ ပဇာနာတိ- လျောင်းယင်လဲ လျောင်းသည်ဟု သိ၏-လို့

ဟောထားတဲ့ ဒီ ၄-ပုဒ်က ပဌမနည်းတဲ့။ ဒီပဌမနည်းမှာ တော့ ဣရိယာပုထ်ကြီး ၄-ပါးကို ပဓာနပြုပြီး ဟောထား တယ်၊ ကာယကို ပဓာန မပြုဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဣရိယာပုထ်ကြီး၄- ပါးကို ပဓာနပြုပြီး ဟောရာ ရှုရာမှာ မပြခဲ့တဲ့ ကာယလဲ နောက်လိုက်အနေနဲ့ အလိုလို ပါဝင်ပြီးစီးသွားပါသတဲ့။

ယထာ ယထာ ဝါ ပနဿ ကာယော ပဏိဟိတော ဟောတိ၊ တထာ တထာ နံ ပဇာနာတိ - ကနည်း အားဖြင့်မူ အကြင် အကြင် အခြင်းအရာဖြင့် ကိုယ် သည် တည်နေလျှင်၊ ထိုထိုအခြင်းအရာဖြင့် ထို ကိုယ် ကို သိ၏-လို့။

ဟောထားတဲ့ ဒီစကားကတော့ ဒုတိယနည်းတဲ့။ ဒီနည်းမှာ တော့ "ကာယကို ပဓာနပြုပြီးတော့ ဟောထားတယ်၊ ဣရိ ယာပုထ်ကို ပဓာနမပြုဘူး။ ဒါကြောင့် ဣရိယာပုထ် ၄-ပါး က မပြခဲ့ဘူး၊ နောက်လိုက်အနေနဲ့သာ အလိုလို ပါဝင်

ပြီးစီးသွားတယ်” လို့ ဋီကာဆရာက ဆိုပါတယ်။ ဒါတွေက တော့ အဋ္ဌကထာဋီကာယူဆပုံ ကျမ်းဂန်သဘောတွေဘဲ၊ အင် မတန်လဲ နက်နဲပါတယ်၊ သာမာန်ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ ဒါတွေ ကို နားလည်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ့နေရာနဲ့သူ ရှင်း သင့်တဲ့အတွက် ဘုန်းကြီးက ရှင်းပြနေရပါတယ်။ ကာယကို ပဓာန ပြုတယ်ဆိုတာက ဘယ်လိုလဲဆိုတော့....

ယထာ ယထာ၊ အကြင် အကြင် အခြင်းအရာဖြင့်။ ကာယော၊ ကိုယ်သည်။ ပဏိဟိတော၊ တည်သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ တထာ တထာ၊ ထိုထို အခြင်းအရာ ဖြင့်။ နံ၊ ထိုကိုယ်ကို။ ပဇာနာတိ၊ သိ၏-တဲ့။

ဒီပါဠိမှာ (ကာယော)ကိုယ်သည် တည်နေ၏(နံ) ထိုကိုယ် ကို သိ၏-လို့ ကာယကိုသာ သိဘို့ပြဆိုထားပါတယ်၊ ဣရိယာ ပုထ်ကိုတော့ ဒီနေရာမှာ သိဘို့မပြဆိုပါဘူး။ အဲဒါဟာ ကိုယ် ကို ပဓာနပြုပုံပါဘဲ။ ဒီလို ကိုယ်ကို သိဘို့ ပဓာနပြုပြီးဆိုထား တဲ့အတွက် သမ္ဗသင်္ဂါဟိကဝစန- အရမှာလဲ ပြဓာန်းတဲ့ကိုယ်၏ အမူအရာ အလုံးစုံကိုသာ သိမ်းယူရပါတယ်၊ မပြဓာန်းတဲ့ ဣရိယာပုထ် အမူအရာတွေကို မယူရပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပြဓာန်း တဲ့ ကိုယ်အမူအရာတွေကို အကုန်သိမ်းယူလိုက်ယင် အဲဒီကိုယ် အမူအရာတွေနဲ့ စပ်ဆိုင်တဲ့ မပြဓာန်းတဲ့ ဣရိယာပုထ်တွေလဲ

အနုနိပ္ဖါဒီ-လို့ ဆိုတဲ့အတိုင်း နောက်လိုက်အနေနဲ့ အလိုလို ပါဝင်ပြီးစီးသွားကြတယ်-လို့ ဒီလို ဆိုလိုပါတယ်။

အလိုလို ပါဝင်ပြီးစီးပုံကို ထပ်ပြီး ရှင်းပြ ပါဦး မယ်- ထိုင်နေတဲ့အခါ ဘယ်အစိတ်အပိုင်းကဘဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ လှုပ် သည် ဖြစ်စေ၊ တောင့်တင်းသည် ဖြစ်စေ၊ တည်ငြိမ်နေသည်ဖြစ်စေ၊ အဲဒီအစိတ်အပိုင်း အမူအရာတွေကို ရှုလိုက်လို့ရှိယင် အဲဒါဟာ ကာယကို သူတည်နေတဲ့အခြင်းအရာနဲ့ ရှုတာ သိတာပါဘဲ။ ဒီလိုရှုလိုက်လို့ရှိယင် ထိုင်ခြင်းဆိုတဲ့ ဣရိယာပုထ်လဲ အလိုလို ပါဝင်သွားပါတယ်၊ ဒီလို ပါဝင်သွားတာကို အနုနိပ္ဖါဒီ- အစဥ်လိုက်၍ ပါဝင်ပြီးစီးတယ်- လို့ ဋီကာက ဆိုပါတယ်။ ဒါကြောင့် ထိုင်နေစဥ်မှာ "ဖောင်းတယ် ပိန်တယ်" စသည်ဖြင့် ကိုယ်အမူအရာ ဟူသမျှကို ရှုနေယင် ထိုင်ခြင်းဆိုတဲ့ ဣရိယာ ပုထ်ကြီးကလဲ အလိုလို ပါဝင်သွားတယ်၊ နိသိန္နောမှိတိ ပဇာနာတိ-အရလဲ ပြီးစီးသွားပါတယ်။ ဒါကြောင့်"ယထာ ယထာ ဝါ ပနဿ ကာယော ပဏိဟိတော ဟောတိ၊ တထာ တထာ နံ ပဇာနာတိ-ဟူသော စကားရပ်ဖြင့် အလုံးစုံသော အသေးစိတ် ကိုယ်အမူအရာတွေကို ယူရမယ်" လို့ ဆိုတဲ့ လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ မိန့်ဆိုချက်ဟာ ဋီကာဒုတိယ နည်း အဖွင့်နှင့် ညီနေပါတယ်။ ဘုန်းကြီးတို့ကလဲ အဲဒီ အတိုင်းဘဲ ဟောနေပါတယ်။ ဒါလောက်ဆိုယင် နားလည် လောက်ပါပြီ။

တတိယအကြိမ်

ပစ္စုပ္ပဋ္ဌာန်နဲ့လဲ ရှုရပါတယ်

နောက်တနည်းကတော့ ဝိပဿနာစပြီး ရှုတဲ့အခါမှာ ဘယ်လို ရှုရမလဲ ဆိုတဲ့အချက်ကို ရှင်းပြဘို့ပါဘဲ။ ဝိသုဒ္ဓိမဂ်မှာ **လက္ခဏာရသာဒိဝသေန ပရိဂ္ဂဟေတဗ္ဗာ**–လို့ ပြဆိုထားပါ တယ်။ လက္ခဏာ ရသစသည်ဖြင့် ရှုပါတဲ့။ ရုပ်နာမ်တရားတွေ ကို အမှန်အတိုင်း သိရအောင် ရှာစရာ အချက်အလက်တွေက လက္ခဏာရယ် ရသရယ် ပစ္စုပ္ပဋ္ဌာန်ရယ် ပဒဋ္ဌာန်ရယ် ဒီလို ၄-ခုရှိတယ်။ အဲဒီ ၄–ခုထဲက လက္ခဏာ ရသစသည်ဖြင့် ရှုပါ လို့ ဆိုထားတော့ **စသည်** **အရက** ဘာကို ယူရမလဲ ဆိုယင် ကျန်နေတဲ့ ပစ္စုပ္ပဋ္ဌာန်နဲ့ ပဒဋ္ဌာန် ဒီ ၂–ခုကို ယူရမှာပေါ့။ အဲဒါဟာ အလွန် ထင်ရှားနေပါတယ်။

ဒါကြောင့် ရုပ်တရား နာမ်တရားတွေကို လက္ခဏာနဲ့ ရသနဲ့ ပစ္စုပ္ပဋ္ဌာန်နဲ့ ပဒဋ္ဌာန်နဲ့ ရှုရတယ်လို့ မှတ်ရမယ်။ အဘိဓမ္မတ္ထသင်္ဂဟကျမ်းမှာတော့ လက္ခဏ ရသ ပစ္စုပ္ပဋ္ဌာန ပဒဋ္ဌာနဝသေနလို့ အပြည့်အစုံဘဲ ပြထားပါတယ်။ ဒါ ကြောင့် ရုပ်ဘဲဖြစ်ဖြစ်, နာမ်ဘဲဖြစ်ဖြစ်, လက္ခဏာ ရသ ပစ္စု ပဋ္ဌာန် ပဒဋ္ဌာန်နဲ့ ရှုရမယ်လို့ ဘုန်းကြီးတို့က ဟောပါတယ်။ သီလုံးဆရာတော်ဘုရားကြီး, လယ်တီဆရာတော် ဘုရားကြီး များနှင့်တကွ မြန်မာပြည်မှာ ထင်ရှားကျော်စောတော်မူကြတဲ့ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဟူသမျှတို့ကလဲ ဘုန်းကြီးတို့ ဟော သလိုဘဲ လက္ခဏာ ရသ ပစ္စုပ္ပဋ္ဌာန် ပဒဋ္ဌာန်နဲ့ ရှုရမယ်လို့ချည်း

မိန့်ဆိုတော်မူကြပါတယ်။ ဒီနေရာမှာလဲ ဉာဏ်လေ့ခါးကျမ်းဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်တစုက သူများထက်ကဲပြီး အလွဲပြောလိုက်ပုံကတော့ "ရုပ်ကို လက္ခဏာ ရသနဲ့သာ ရှုရတယ်၊ ပစ္စုပ္ပန်နဲ့ မရှုကောင်းဘူး" တဲ့ ဒကာလူရ၊ အဲဒါဘလေးကိုလဲ နဲနဲ ရှင်းချင်တယ်။

ပစ္စုပ္ပန်နဲ့လဲ ရှုကောင်းတယ် ဆိုတာဟာ ဝိသုဒ္ဓိမဂ်မှာ စတုဓာတုဝဝတ္ထာန်ပိုင်းက လက္ခဏာဒိတော အရ ရှုနည်းမှာ တိုက်ရိုက် အထင်အရှား ပြထားပါတယ်။ အဲဒါနဲ့မှ အားမရသေးယင် ဒီဃနိကာယ် မဟာဝဂ္ဂအဋ္ဌကထာ ဋီကာနဲ့သံယုတ္တနိကာယ် နိဒါနဝဂ္ဂအဋ္ဌကထာ ဋီကာတွေမှာ ပြဆိုထားတာကိုလဲ ကြည့်ရှုနိုင်ပါတယ်။ အဲဒီမှာ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးဝိပဿနာရှုပုံကို ပြထားပါတယ်၊ အဲဒီ ခန္ဓာငါးပါးထဲကရုပ်ခန္ဓာရှုပုံကို "ဣတိ ရူပံ ဣတိ ရူပဿ သမုဒယော ဣတိ ရူပဿ အတ္ထင်္ဂမော" လို့ ပါဠိတော်က ပြထားပါတယ်။ အဲဒီပါဠိတော်မှ ဣတိရူပံ-အရ ရုပ်ကို စရှုပုံ သိမ်းဆည်းပုံကို အဋ္ဌကထာက ဘယ်လိုဖွင့်သလဲဆိုတော့-

ဣတိ ရူပန္တိ ဣဒံ ရူပံ ဧတ္တကံ ရူပံ ဣတော ဥဒ္ဓံ ရူပံ နတ္ထီတိ ရုပ္ပနသဘာဝဥ္စေဝ ဘူတုပါဒါယဘေဒံ ရူပဥ္စ အာဒိံကတွာ လက္ခဏ ရသ ပစ္စုပ္ပာနပဒဋ္ဌာနဝသေန အနဝသေသ ရူပပရိဂ္ဂဟော ဝုတ္တော - လို့ ဒီလို ဖွင့်ပြထားပါတယ်။

ဣတိ ရူပံ -ဟူသော ရုပ်ပုံဖြင့် ဘာကို ပြသလဲ ဆိုတော့ “ဤသည်ကား ရုပ် (ရုပ် ၂၈-ခုကို ဆိုလိုတယ်) ရုပ်သည် ဤမျှသာ ရှိသည်၊ ဒီထက်အလွန် ရုပ် မရှိတော့ဘူး” လို့ (ရူပနသဘာဝဒွေဝ) ဖောက်ပြန်တဲ့ သဘောကိုရော၊ (ဘူတုပါဒါယ ဘေဒံ ရူပဥ္စ) ဘူတရုပ် ဥပါဒါရုပ်အားဖြင့် ကွဲပြားသော ရုပ်အပေါင်းကိုရော အစပြုပြီးတော့ (လက္ခဏ ရသ **ပစ္စုပဋ္ဌာန ပဒဋ္ဌာနဝသေန**)လက္ခဏာ ရသ **ပစ္စုပဋ္ဌာန် ပဒဋ္ဌာန်** တို့၏ အစွမ်းအားဖြင့် (အနဝသေသရူပ ပရိဂ္ဂဟော) အကြွင်းမရှိ အလုံးစုံသောရုပ်ကို သိမ်းဆည်းခြင်းကို (ဝုတ္တော) ဟောထားပါတယ်-တဲ့၊ ဒါ အဋ္ဌကထာ ဖွင့်ပုံပါဘဲ။ အဲဒါဟာ ရုပ်ခန္ဓာသက်သက် ရှုပုံဘဲ၊ နာမ်ရှုပုံ မဟုတ်သေးဘူး။ အဲဒီ ရုပ်သက်သက်ရှုပုံမှာဘဲ လက္ခဏာနဲ့ရော ရသနဲ့ရော ပစ္စုပဋ္ဌာန်နဲ့ရော ပဒဋ္ဌာန်နဲ့ရော ရှုပုံတွေ အစုံပါနေတယ်နော်၊ ပြီးတော့ အနဝသေသရူပ- အကြွင်းမဲ့ရုပ်ကို ရှုတာတဲ့ ဒကာလူရ၊ ဘယ်ရုပ်ကလေးကိုတော့ ဘယ်ဟာနဲ့သာရှုရမယ်၊ ဘယ်ဟာနဲ့တော့ မရှုရဘူးလို့ ဒီလို ကန့်သတ်ချက်မပါဘူး၊ ရုပ် ဟူသမျှကို လက္ခဏာနဲ့ရော ရသနဲ့ရော ပစ္စုပဋ္ဌာန်နဲ့ရော ပဒဋ္ဌာန်နဲ့ရော ရှုပါတဲ့၊ အနဝသေသရူပ- ရုပ်ဟူသမျှကို အကြွင်းမဲ့သိမ်းဆည်းပါ ရှုပါတဲ့။ အဲဒီတော့ ရုပ်ကို ပစ္စုပဋ္ဌာန်နဲ့ မရှုကောင်းဘူးလို့ ဆိုတဲ့ ဟိုပုဂ္ဂိုလ်တစုရဲ့ စကားဟာ ဒီအဋ္ဌကထာတွေနဲ့ လွဲမနေပေဘူးလား၊ အဋ္ဌကထာတွေနဲ့ လွဲနေယင် သူတို့ အဆိုဟာ

မှားတာပေါ့၊ မှန်တယ်လို့ ဘယ်သူက ယုံကြည်နိုင်ပါ့မလဲ။ စဉ်းစားဉာဏ်ရှိတဲ့ သူဆိုယင် ဘယ်သူမှမယုံကြည်နိုင်တော့ဘူး။

ဒါပေမဲ့ ခက်တာကတော့ စာကို စေ့စေ့စပ်စပ် မကြည့်တတ်တဲ့သူတွေက အဲဒီလို မဟုတ်တဲ့အဆိုကိုလဲ ဟုတ်သလိုလို ထင်နေတတ်တယ်၊ နောက်ပြီးတော့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က မှားနေပြီဆိုမှဖြင့် သူများကိုသာ မှားတယ်လို့ ထင်နေတတ်တယ်၊ မျက်စိလယ်နေတဲ့ လူလိုပေါ့၊ မျက်စိလယ်နေတဲ့လူဟာ ကိုယ်က အရှေ့အနောက် တောင်မြောက်တွေ မှားနေတော့ သူများပြောတာကို မှားတယ်လို့ချည်း ထင်တော့တာဘဲ။ ပြီးတော့ စိတ်ဖောက်ပြန်နေတဲ့ လူဟာလဲ သူက စိတ်ဖောက်ပြန်နေတော့ သူများတွေကို စိတ်ဖောက်ပြန်နေတယ် ရူးနေတယ်လို့ ထင်တတ်တယ်၊ အင်း....သူ့ဟာအံ့သြစရာ အင်မတန်ကောင်းတယ်။ အဲဒါလိုပါဘဲ သူတို့ကိုယ်တိုင်က အယူအဆတွေ မှားနေတော့ သူများတွေ မှားတယ်ထင်ပြီး ဟိုကျမ်းဆရာ ဒီကျမ်းဆရာတွေကိုလဲ မာန်လိုက် မဲလိုက်နဲ့ ထင်မိထင်ရာတွေကို လျှောက်ပြောနေကြတော့ တာပါဘဲ။ ဒါကြောင့် အမှားပေါ်မှာ အမှားတွေ ထပ်ကုန်တော့တာပါဘဲ။

နောက်ပြီးတော့ ရုပ်၏ ပစ္စုပ္ပန်ကို ပညတ်လို့လဲသူတို့က ဆိုပြန်တယ်၊ အမှားပေါ် အမှား ထပ်လာ တာပါဘဲ။ ပစ္စုပ္ပန်ဟာ ပညတ်မဟုတ်တဲ့ အကြောင်းလဲ ဝိသုဒ္ဓိမဂ် အဋ္ဌကထာ ဋီကာနဲ့ဘဲ ရှင်းနေပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ မဟာဝဂ္ဂ

အဋ္ဌကထာ၏ အဖွင့် ဋီကာမှာ ဖွင့်ပြထားတာက သာပြီး ပေါ်လွင် ထင်ရှားပါတယ်။ ဘယ်လို ဖွင့်ပြ ထားသလဲလို့ ဆိုတော့....

> "ပစ္စုပဋ္ဌာနံ တဿ ပရမတ္ထတော ဝိဇ္ဇမာနတ္တာ ယာထာဝတော ဉာဏဿ ဂေါစရဘာဝေါ"လို့ ဖွင့်ထားတယ်။

ပစ္စုပဋ္ဌာနံ၊ ပစ္စုပဋ္ဌာန်ဆိုသည်မှာ။ တဿ၊ ထိုရုပ်တရား၏။ ရုပ်လို့ဆိုတာနော်၊ နာမ်မဟုတ်ဘူး၊ ယခုပြောနေတဲ့ အဖွင့်က ရူပက္ခန္ဓာကိုပြောနေတာ၊ နာမ်ကိုမပြောသေးဘူး။ ပစ္စုပဋ္ဌာနံ၊ ပစ္စုပဋ္ဌာန်ဆိုသည်မှာ။ တဿ၊ ထိုရုပ်တရား၏။ ပရမတ္ထတော၊ ပရမတ္ထအားဖြင့်။ ဝိဇ္ဇမာနတ္တာ၊ ထင်ရှားရှိသည်၏ အဖြစ် ကြောင့်။ ရုပ်တရားက ပရမတ္ထအားဖြင့် ရှိနေတဲ့ တရားတဲ့၊ ပရမတ္ထအားဖြင့် မရှိတဲ့ ပညတ် မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ ရုပ်ဆိုတာ ထင်ရှားရှိသောကြောင့်တဲ့။ ယာထာဝတော၊ ဟုတ်မှန်သော အားဖြင့်။ ဝါ၊ ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ။ ဉာဏဿ၊ ဉာဏ်၏။ ဂေါစရဘာဝေါ၊ အာရုံ၏ အဖြစ်ပေတည်း။ ဉာဏ်၏အာရုံ ဖြစ်တဲ့ အခြင်းအရာဟာ ပစ္စုပဋ္ဌာန်ဘဲလို့ ဆိုပါတယ်။ အဲဒီ ဉာဏ်၏အာရုံဖြစ်တဲ့ အခြင်းအရာဟာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ထင်တာ လားဆိုတော့ "ယထာဝတော၊ ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ" တဲ့၊ အမှန် အတိုင်း ထင်တာပါတဲ့ ဒကာလူရ။ အမှန်အတိုင်း ထင်ယင် ပရမတ်ပေါ့။ "တဿ၊ ထိုရုပ်၏။ ပရမတ္ထတော၊ ပရမတ်အားဖြင့်။

ဝိဇ္ဇမာနတ္တာ၊ ထင်ရှားရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်” ဆိုတဲ့ ဟိတ်ပါဌ်က ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ ဉာဏ်၌ ထင်တယ်ဆိုတာ ဘာကြောင့်တုံးဆိုတော့ အဲဒီရုပ်ကိုက ပရမတ္ထတရားဘဲတဲ့– အဲဒီလို ရှင်းလင်းပြီးတော့ ပြထားပါတယ်။ အဲဒီတော့ ရုပ်ရဲ့ ပစ္စုပ္ပန်လဲ ပညတ် မဟုတ်ဘူး၊ ပရမတ် အမှန်သဘောဘဲ ဆိုတာကို ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ မှတ်ထားရအောင်လို့ ဋီကာနဲ့ရှင်းပြပါ တယ်။ အခွင့်အရေး ရောက်လာတဲ့အခါ စဉ်းစားဆင်ခြင်နိုင် ဘို့ရာ ဘုန်းကြီးကရှင်းပြပါတယ်။ ဗဟုသုတမရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကတော့ ဒါလောက်လဲ လိုက်နိုင်မယ်မဟုတ်ပါဘူး။ သို့သော် လိုက်နိုင်မည့် ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဆင်ခြင်စဉ်းစားဘို့ရာ ဘုန်းကြီးက ထပ်ပြီးပြောပါတယ်။

အဲဒါကြောင့် ရုပ်ကိုရှုသည်ဖြစ်စေ, နာမ်ကိုရှုသည်ဖြစ်စေ ဝိပဿနာရှုလို့ရှိယင် သူ့လက္ခဏာနဲ့ရှုရမယ်၊ သူ့ရသနဲ့ရှုရမယ်၊ သူ့ပစ္စုပ္ပန်နဲ့ရှုရမယ်၊ ရှုနိုင်ယင် သူ့ပဒဋ္ဌာန်နဲ့လဲ ရှုရမယ်၊ ဒါပါဘဲနော်။ ဒါဖြင့် “ဂစ္ဆန္တောဝါ ဂစ္ဆာမီတိ ပဇာနာတိ” စသည်ဖြင့်ရှုတော့ ဘာကို ရှုတာလဲဆိုယင် ဝါယောဓာတ်ကို ရှုတာတဲ့၊ ဝါယောဓာတ်ကိုရှုတော့ လက္ခဏာ ရသ ပစ္စုပ္ပန် ပဒဋ္ဌာန်နဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးသိသလဲ၊ စာပေနဲ့ ကျက်ရဦးမှာလား ဆိုယင်၊ ကျက်ဖို့မလိုပါဘူး၊ ဖြစ်ခိုက်ဖြစ်ခိုက် ရှုလို့ရှိယင် ရုပ် တရားဖြစ်ဖြစ် နာမ်တရားဖြစ်ဖြစ် သူ့လက္ခဏာနဲ့လဲ သူပေါ် တယ်၊ သူ့ရသနဲ့လဲပေါ်တယ်၊ သူ့ပစ္စုပ္ပန်နဲ့လဲ ပေါ်တယ်။

ဥပမာ ကောင်းကင်မှာ လျှပ်စစ်လက်နေတဲ့အခါ ကြည့် စမ်းပါ၊ လျှပ်စစ်ရဲ့ လက္ခဏာလဲ ပေါ်တယ်၊ လက္ခဏာဆိုတာ သူ့ရဲ့အထည်ကိုယ်ဘဲ၊ လျှပ်စစ်ရဲ့ အထည်ကိုယ်ဟာ ဘာလဲဆို တော့ ဝင်းလက်တဲ့ အရောင်ဘဲ၊ ဝင်းလက် သွားတာဟာ လျှပ်စစ်ဘဲ၊ ဒီပြင် ဘာမှမရှိဘူး။ အဲဒီတော့ လက်နေတဲ့အခိုက် ကြည့်မိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဝင်းလက်သွားတာကို မသိပေဘူးလား၊ အဲဒါလက္ခဏာကို သိသွားတာဘဲ၊ စာကျက်ဘို့ လိုသေး သလား၊ မလိုပါဘူး။ အေး....ဝင်းလက်နေတုန်း မကြည့်ဘဲနဲ့ မလက်တဲ့အခါ သွားကြည့်ယင်တော့ အဲဒီဝင်းလက် တဲ့သဘော ကို မတွေ့ဘူး၊ တကယ်လက်နေတုန်း ကြည့်မိယင် တော့ အဲဒီ ဝင်းလက်တဲ့သဘောကို မသိချင်လို့တောင် မဖြစ်ပါဘူး၊ စာနဲ့ ကျက်မှတ်နေဘို့လဲ မလိုပါဘူး။

နောက်ပြီးတော့ အဲဒီလျှပ်စစ်လက်တဲ့ အခိုက်မှာ အမှောင် တွေ ပျောက်မသွားဘူးလား၊ အဲဒီ အမှောင်ကို ပျောက်သွား စေတာဟာ လျှပ်စစ်ရောင်ရဲ့ ကိစ္စရသလို့ ခေါ်တယ်၊ လျှပ်စစ် လက်နေတုန်း ကြည့်မိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အဲဒီ အမှောင်တွေပျောက် သွားတာကို မသိပေဘူးလား၊ အဲဒါလဲ စာနဲ့ကျက်မှတ်နေဘို့ လိုသေးသလား၊ မလိုပါဘူး။လက်ခိုက်မှာသာကြည့်၊ ကြည့်လို့ ရှိယင် ဝင်းလက်တာကိုလဲ သိမယ်၊ အမှောင်တွေ ပျောက် သွားတာကိုလဲ သိမယ်။

ပြီးတော့ လျှပ်စစ်လက်ခိုက်မှာ ကြည့်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ လျှပ်စစ်ရဲ့ အခြင်းအရာကိုလဲ သိတယ်၊ အဲဒီအရောင်အလင်းဟာ နဲနဲဘဲ များများဘဲ ကြီးကြီးဘဲ ဝိုင်းဝိုင်းဘဲ ရှေရှေဘဲ တိုတိုဘဲ စသည်ဖြင့် သူ့အခြင်းအရာတွေဟာ ပုံသဏ္ဍာန် အနေနဲ့ အကုန်လုံး ပေါ်သွားမယ် မဟုတ်လား။ အဲဒါက ကြည့်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ဉာဏ်ထဲ စိတ်ထဲမှာ ထင်သွားတဲ့ အခြင်း အရာဘဲ၊ အဲဒါကို ပစ္စုပ္ပန်လို့ခေါ်တယ်၊ အဲဒီအခြင်းအရာ လဲ စာနဲ့ကျက်မှတ်နေဘို့ မလိုပါဘူး၊ လက်ခနေတုန်းကြည့်မိလို့ ရှိယင် သိတော့တာဘဲ။ ဒါကတော့ ဥပမာဘဲ၊ ပရမတ်ဘာရား အစစ်ရယ်လို့ မဆိုနိုင်ဘူး။

အဲဒါလိုဘဲ ဝါယောဓာတ်ကို ဖြစ်ခိုက်မှာသာ ရှု၊ ရှုလို့ရှိယင် အဲဒီဝါယောဓာတ်ကို လက္ခဏာနဲ့လဲ သိပါတယ်၊ ရသနဲ့လဲ သိပါတယ်၊ ပစ္စုပ္ပန်နဲ့လဲ သိပါတယ်၊ ဝါယောဓာတ်ရဲ့ လက္ခဏာက ဘာလဲဆိုလို့ရှိယင် ဝိတ္ထမ္ဘနလက္ခဏာ ဝါယော ဓာတု-တဲ့၊ ဝါယောဓာတု၊ ဝါယောဓာတ်သည်။ ဝိတ္ထမ္ဘန လက္ခဏာ၊ ထောက်ကန်ခြင်း လက္ခဏာရှိ၏။ ထောက်ကန်ခြင်း ဟာ သူ့သဘောဘဲ။ ဝါယောဆိုတာ လေဘဲမဟုတ်လား၊ လေဆိုတော့ ထောက်ကန်တတ်တယ်တဲ့။ ထောက်ကန်တယ် ဆိုတာက စာသုံးစကား၊ အရပ်သုံးနဲ့ ပြောမယ်ဆိုယင်တော့ တောင့်တာ တင်းတာပါဘဲ၊ ဒကာလူ လက်ကလေးကို ဆန့်တန်းကြည့်၊ လက်မောင်းကလေး ဆန့်တန်းကြည့်၊ အဲဒီ

တတိယအကြိမ်

လက်မောင်းထဲမှာ စိတ်နဲ့စိုက်ပြီးတော့ကြည့်၊ ဘာတွေသလဲ မေးယင်လေ၊ တောင့်တာကိုတွေ့တယ်၊ တင်းတာကိုတွေ့တယ်၊ ဒီလိုပြောရမယ် မဟုတ်လား။ တောင့်တာ တင်းတာကို တွေ့တယ်လို့ ပြောရမှာဘဲ၊ ထောက်ကန်တာ တွေ့တယ်လို့တော့ ပြောမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါမျိုးက အရပ်ထဲမှာမသုံးဘူး၊စာမှာဘဲ သုံးတယ်။ ခါးကိုဆန့်ပြီးတော့ ကိုယ်ထဲမှာ စိတ်နဲ့စိုက်ကြည့်လိုက်၊ ဘာတွေတုံး၊ တောင့်တာ တင်းတာကို တွေ့တယ်လို့ ပြောရမှာဘဲ၊ ထောက်ကန်တာ တွေ့တယ်လို့တော့ မပြောဘူး။ အဲ-ထောက်ကန်တယ်လို့ ပြောတာက နဲနဲပါးပါးတော့ ရှိပါတယ်၊ အိမ်တွေ ဘာတွေ ပြိုခါနီးကျတော့ ကျားထောက်တယ်လို့ မပြောဘူးလား၊ အေး .... ကျားထောက်ရတယ်-တဲ့၊ ယက္ကန်းစင်တွေမှာတော့ ယက္ကန်းသားကို နယ်ကန်တယ်တဲ့ ဒီလို ကြား ဘူး ပါတယ်၊ အဲဒီလို နဲနဲပါးပါးဘဲ သုံးတယ်၊ အရပ်ထဲမှာ ထောက်ကန်တယ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးက များများ သုံးတာမရှိဘူး၊ အများအားဖြင့် အရပ်ထဲ သုံးတာကတော့ တောင့်တယ် တင်းတယ်- ဒီလိုဘဲ သုံးပါတယ်။

အဲဒီတော့ ထောက်ကန်တယ်ဆိုတာက စာသုံး၊ တောင့်တင်းတယ်ဆိုတာက အရပ်သုံး၊ တောင့်တင်းတယ် ဆိုတော့ မတောင့်တင်းတဲ့ဟာလဲ သူ့ရဲ့ အစိတ်အပိုင်းဘဲ၊ အရင်းနဲ့ အဖျားဘဲကွာတယ်၊ ဒါကြောင့် တောင့်တင်းတာကို ထောက်ပြီးတော့ အဲဒါကို လျော့တယ်လို့ပြောရတယ်၊ သူ့ထက်

လျှော့တာကို ထောက်ဆပြီး ကြည့်ပြန်လျှင်တော့ အဲဒီ လျှော့တယ်ဆိုတာကိုလဲ တောင့်တင်းတယ်လို့ ဆိုရပြန်တယ်။

ဥပမာအားဖြင့် ဒကာလူ ကြိုးသုံးချောင်းကို ဆွဲထားပါ၊ လက်ျာဘက်က ကြိုးကို ဒေါင်ဒေါင်မြည် တင်းနေအောင် ဆွဲထားလိုက်၊ ပြီးတော့ လက်ဝဲဘက်ကြိုးကိုတော့ လျှော့ ပက်ပက်ဆွဲထား၊ အလယ်ကကြိုးကိုတော့ တောင့်ရုံကလေး ဆွဲထား။ အဲဒီအလယ်ကကြိုးလေးကို ကိုင်ကြည့်လိုက်၊ လက်ျာ ဘက်က အတင်းဆုံးကြိုးကို ကိုင်ကြည့်လိုက်၊ လက်ျာဘက်က ကြိုးကိုတင်းတယ်လို့ ပြောရလိမ့်မယ်။ အလယ်ကကြိုးကလေး ကတော့ လျှော့တယ်လို့ပြောရလိမ့်မယ်။ဘာဖြစ်လို့တုံး၊ လက်ျာ ဘက်ကကြိုးလောက် သူကမတင်းလို့ပါဘဲ၊ ဒါကြောင့် သူ့ကို လျှော့ တယ် လို့ ပြောရတယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ လက်ဝဲဘက်က လျှော့ပက်ပက်ကျနေတဲ့ ကြိုးနဲ့နှိုင်းယှဉ်ကြည့်လို့ ရှိယင်တော့ အလယ်ကကြိုးကိုလဲ တင်းတယ်လို့ မပြောရ ပေဘူးလား၊ ဘာကြောင့်တုံး၊ သူ့ထက် လျှော့တာကို ထောက်ဆလိုက် တော့ သူကတင်းနေတာကိုး။ အဲဒီတော့ လက်ျာဘက်ကကြိုး အတင်းဆုံးနဲ့ယှဉ်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာ လျှော့တယ်လို့ သူ့ကို ပြောရတယ်၊ အလျှော့ဆုံးကြိုးနဲ့ နှိုင်းယှဉ် ကြည့်ပြန်တော့ အလယ်ကကြိုးကို တင်းတယ်လို့ ပြောရပြန်တယ်။ အဲဒီတော့ အလယ်ကကြိုးဟာ သူတချောင်းတည်းနဲ့ လျှော့တယ်လို့လဲ ခေါ်ရတယ်၊ တင်းတယ်လို့လဲခေါ်ရတယ်၊ ဒီလို မဟုတ်သား

ဒါကြောင့် လျော့တယ်ဆိုတာလဲ တင်းတာပါဘဲ၊ တင်းတာ အဆင့်ဆင့်ဘဲ။ အဲဒါကို ဘုန်းကြီးက ဆောင်ပုဒ်ကလေး ရေးထားပါတယ်။

"ထောက်ကန်တောင့်တင်း လျော့ခြင်းတမည်။
ယိမ်းယိုင်လှုပ်ရှား ရွေ့သွားတတ်သည်။
သူလိုရာဘက် တွန်းလျက်ဆောင်သည်။
ဝါယောဓာတ် သိမှတ် မြတ်ယောဂီ" တဲ့။

ထောက်ကန်တာ တောင့်တာ တင်းတာ လျော့တာတွေဟာ ဝါယောဓာတ်ရဲ့ လက္ခဏာ တဲ့။ **ထောက်ကန် တယ်** ဆိုတာက စသုံးစကား၊ **တောင့်တယ် တင်းတယ်** ဆိုတာက အရပ်သုံးစကား၊ **လျော့တယ်** ဆိုတာက အဆင့်ဆင့်ယောက်ဆပြီးတော့ ခေါ်တဲ့ဝေါဟာရ၊ ကဲ–ဆိုရမယ်။

ထောက်ကန်တောင့်တင်း လျော့ခြင်းတမည်။
ယိမ်းယိုင်လှုပ်ရှား ရွေ့သွားတတ်သည်။

ဝါယောဓာတု၊ ဝါယောဓာတ်သည်။ သမုဒီရဏ ရသာ၊ ယိမ်းယိုင်လှုပ်ရှားခြင်း လှုပ်ရှားစေခြင်း ကိစ္စရှိ၏။ ဝါယောဓာတ်ဆိုတာ လေရုပ်ဘဲ။ လေတွေဟာ သူ့အားကောင်းလို့ရှိယင် တွန်းကန်တတ်တယ်၊ လှုပ်ရှားတတ်တယ်။ သူက လှုပ်ရှားတော့ သူများကိုလဲ တွန်းပြီး လှုပ်ရှားစေတတ်တယ်လို့ ဆိုရတာပေါ့။

တထိယအုပ်စု

ဥပမာအားဖြင့် လှည်းနဲ့နွားလိုပါဘဲ။ လှည်း ကတော့ သူ့ အလိုလိုမလှုပ်တတ်ဘူး၊ နွားက လှုပ်တတ်တယ်၊ နွားက လှုပ်လိုက်တော့ လှည်းလဲ လှုပ်သွားတယ်မဟုတ်လား၊ နွားက လှုပ်တတ်တော့ လှည်းကို လှုပ် စေ တတ်တယ်လို့ ဒီလိုလဲ ပြောနိုင်တာဘဲ။ နွားကသွားတတ်တော့ လှည်းကို သွားစေ တတ်တယ်လို့ ဒီလိုလဲ ပြောနိုင်တာဘဲ။ အဲဒီတော့ လှုပ်တတ် တာနဲ့ လှုပ်စေတတ်တာဟာ တသဘောထဲပါဘဲ၊ နွားသက် သက်ချည်း ပြောမယ်ဆိုလို့ရှိယင် လှုပ်တတ်တယ်လို့ ပြောရ မှာဘဲ၊ ဘာပြုလို့တုံး၊ နွားက လှုပ်အောင်လုပ်စရာ မရှိလို့ပါ ဘဲ။ ဒါကြောင့် နွားသက်သက်ကိုင်ပြီးပြောယင် လှုပ်တတ် တယ်လို့သာ ပြောရမှာဘဲ၊ အေး .... သူနဲ့စပ်တဲ့ လှည်းကို ထောက်ဆပြီး ပြောမယ်ဆိုယင်တော့ လှည်းကိုလှုပ် စေတတ် တယ်လို့ ဒီလိုပြောရလိမ့်မယ်။

အဲဒါလိုပါဘဲ ဝါယောဓာတ်ဟာ သူ့ချည်း သက်သက် ဆိုယင်တော့ လှုပ်တတ်တာပါဘဲ၊ သူ့ဟာသူ ဆိုယင်တော့ လေတွေဟာ လှုပ်နေတာဘဲ၊ သူအားကောင်းယင် ငြိမ်ကိုမနေ ဘူး၊ ဒါပေမယ်လို့ အဲဒီ ဝါယောဓာတ်လေနဲ့ ထိခိုက်မိ တိုက် ခိုက်မိတာတွေကို ထောက်ဆပြီး ပြောရမယ်ဆိုယင် အဲဒီအရာ ဝတ္ထုတွေကို လှုပ်စေတယ်၊ တွန်းတယ် ရွေ့စေတယ်လို့ ဒီလို ပြောရလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘုန်းကြီးတို့ကတော့ လူအများ ပြောလေ့ရှိတာကိုသာ ယူပြီးတော့ အချုပ်သုံးစကားနဲ့ "ယိမ်း

ယိုင်လှုပ်ရှား ရွေ့သွားတတ်သည်” ဆိုတဲ့ စကားလုံးကိုဘဲ ယူထားပါတယ်၊ ထောက်ဆပြီးယူရတဲ့ “လှုပ်ရှားစေတယ်” ဆိုတဲ့ ‘စကားကတော့ အများသုံးမဟုတ်လို့ ဘုန်းကြီးတို့က ယူမထားဘူး။ ဒါပေမဲ့ လိုရင်းသဘောကတော့ အတူတူပါဘဲ၊ လှုပ်ရှားတယ်ဆိုယင် လှုပ်ရှားစေတာလဲ ပါတယ်၊ လှုပ်ရှားစေတယ်ဆိုယင်လဲ လှုပ်ရှားတာလဲ ပါတယ်၊ အတူတူပါဘဲ။

အဲဒီတော့ ယိမ်းတာ ယိုင်တာ ရွေ့တာ လှုပ်ရှားတာ အဲဒါဟာ သမုဒီရဏ ရသတဲ့၊ လှုပ်ရှားခြင်းဟာ သူ့ကိစ္စဘဲတဲ့။ ဝါယောဓာတ်ဟာ သူအားကောင်းလို့ရှိယင် ဘာလုပ်တုံး၊ လှုပ်နေတာဘဲ ဒကာလူရေ။ ရွေ့ရှားနေတာဘဲ၊ သူနဲ့စပ်သမျှ အရာဝတ္ထုကိုလဲ လှုပ်ရှားစေတာဘဲ၊ ဒါဟာ သူ့အလုပ်ပဲ၊ သူက အဲဒီကိစ္စဘဲ လုပ်နေတယ်။ လောကမှာ လေတွေဟာ တောင်ကလာလိုက် မြောက်ကလာလိုက်နဲ့ ဒါဟာ လှုပ်ရှားနေတာဘဲမဟုတ်လား၊ သူက ရွေ့ရှားနေတော့ သူနဲ့တိုက်ခိုက်မိတဲ့ အမှိုက်တို ဖက်ရွက်တို့ ဒါတွေကိုလဲ သူက တွန်းကန်ပြီးတော့ လှုပ်ရှားစေတယ်။

ဒီတော့ လှုပ်ရှားတာနဲ့ လှုပ်ရှားစေတာဟာ အတူတူပါဘဲ၊ တသဘောထဲပါဘဲ။ ဒါကြောင့် လှုပ်ရှားတယ်ဆိုတဲ့ အများသုံးစကားတခုကိုသာ ယူပြီးတော့ ဟောဒီမှာ ဆောင်ပုဒ် စီထားပါတယ်၊ “ယိမ်းယိုင် လှုပ်ရှား ရွေ့သွားတတ်

သည်”တဲ့။ ယိမ်းတတ်သည်၊ ယိုင်တတ်သည်၊ လှုပ်ရှားတတ်သည်၊ ရွေ့တတ်သည်၊ သွားတတ်သည်တဲ့။ ဒါကို ဘာတုံးဆိုယင် ဝါယောဓာတ်ရဲ့ ကိစ္စရသတဲ့။

ဒီတော့ “ကွေးတယ်, ကွေးတယ်, ဆန့်တယ်, ဆန့်တယ်” စသည်ဖြင့် မှတ်တဲ့အခါမှာ လှုပ်ရှားတဲ့သဘောကို မတွေ့ပေဘူးလား၊ ယခုစမ်းကြည့် ယခု တွေ့တယ်၊ လက်ညှိုးကလေး ကွေးကြည့်လိုက်၊ ဆန့်ကြည့်လိုက်၊ လှုပ်ရှားတာကို ထင်ရှားတွေ့ရတယ်၊ မတွေ့လို့ကို မဖြစ်ဘူး။ အဲဒါ ဝါယောဓာတ်ရဲ့ သမုဒီရဏ ရသတဲ့၊ လှုပ်ရှားတဲ့ သဘောပါဘဲ။ အဲဒီလိုဘဲ “သွားတယ် သွားတယ်၊ ကြွတယ်၊ လှမ်းတယ်၊ ချတယ်” လို့ ရှုတဲ့အခါမှာလဲ ခြေထောက်ထဲက ရုပ်တွေဟာ တရွေ့ချင်း ရွေ့ရွေ့သွားတာကို မတွေ့ရပေဘူးလား၊ အဲဒီလို ရွေ့ရွေ့ သွားတဲ့ သဘောကို သမုဒီရဏ ရသခေါ်တယ်၊ လှုပ်ရှားခြင်းဟာ ဝါယောရဲ့ ကိစ္စဘဲတဲ့။

နောက်ပြီးတော့ အဘိနီဟာရ ပစ္စုပ္ပဋ္ဌာန်တဲ့၊ **ပစ္စုပ္ပဋ္ဌာန်** ဆိုတာက ခုနက ပြောခဲ့တဲ့ဟာပါဘဲ၊ ဉာဏဿ ဂေါစရဘာဝံ ဉာဏ်၏အာရုံအဖြစ် ရောက်ပြီးတော့ ထင်ပေါ်လာတဲ့ အခြင်းအရာပါဘဲ။ ထင်တော့ ဘယ်လိုထင်သလဲဆိုယင် ယာထာဝတော-ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ ထင်ပါတယ်တဲ့၊ မဟုတ်ဘဲနဲ့ထင်တဲ့ ပညတ်မျိုးမဟုတ်ဘူး၊ ဟုတ်တဲ့အတိုင်းထင်တာတဲ့၊ အဲဒါဟာ

ပစ္စုပ္ပန် ခေါ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီပစ္စုပ္ပန်ဟာလဲ ပရမတ်ပါဘဲ။

ဒါကြောင့် လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီးကလဲ အနုတ္တဒီပနီ လက္ခဏာဒီပနီ ဥတ္တမပုရိသကျမ်းတို့မှာ လုပ်ရှားတာ ရွေ့ရှားတာတွေဟာ ပရမတ် ဝါယောဖြစ်တဲ့ အကြောင်း ရေးထားတာတွေ အများကြီးရှိပါတယ်၊ အဲဒါ ရှုကောင်းတဲ့ တရားတွေ ပါဘဲ၊ မရှုကောင်းတဲ့ 'တရား မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးက ဒီမှာ ဆောင်ပုဒ် စီထားပါတယ်။ "သူလိုရာဘက် တွန်းလျက် ဆောင်သည်"တဲ့၊ ဒီဆောင်ပုဒ် ထဲမှာ သူ-ဆိုတာက ဝါယောဓာတ်ပြောတာ၊ ဝါယောဓာတ် ဟာ သူလိုရာဘက်ကို တွန်းတွန်းပြီး ဆောင်သွားတယ်။

ဝါယောဓာတ်မှာ အလိုရယ်လို့ရှိသလားဆိုတော့ အလိုက တော့ ဘယ်ရှိမလဲ၊ လောက ဝေါဟာရအားဖြင့် တင်စားပြီး တော့ ပြောထားတာပေါ့၊ ဒကာလူတို့ အရပ်ထဲမှာလဲ တင် စားပြီးတော့ ပြောဆိုနေကြတာတွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ ခလေးတွေ ကစားရာမှာတောင်မှ ဂေါ်လီလုံးတို့ ဘာတို့ဆို ယင်ဖြင့် "သူက ဒီဘက်လိမ့်ချင်တယ်၊ ဟိုဘက် မလိမ့်ချင်ဘူး" စသည်ဖြင့် ပြောဆိုနေကြပါတယ်။ ဘုရားဟောတဲ့ ဒေသနာ တွေမှာလဲ ဒီလိုတင်စားဟောတာတွေ ရှိတာပါဘဲ၊ ယခု ဒီဆောင်ပုဒ်မှာလဲ ဒီလိုပါဘဲ ဝါယောဓာတ်မှာ အလို မရှိပေမဲ့ အလိုရှိတဲ့အနေနဲ့ တင်စားပြီး ပြောထားပါတယ်။

အမှန်ကတော့ အလိုရှိရာဘက်ဆိုတာ ဦးတန်းမိရာဘက် ပါဘဲ၊ သူက ရှေ့ဘက်ကို ဦးတန်းမိယင် ရှေ့ဘက်ကိုသွားတော့ တာဘဲ၊ နောက်ဘက်ကို ဦးတန်းမိယင်လဲ နောက်ဘက်ကို သွားတော့တာဘဲ၊ ဘေးဘက်လို ဦးတန်းမိယင်လဲ ဘေး ဘက်ကို သွားတာဘဲ၊ ဒီလို ဦးတန်းမိရာဘက်ကို နားလည် အောင်လို့ "သူလိုရာဘက်" လို့ ဆိုထားပါတယ်။ ဒီ သူလိုရာ ဘက်ဟာ စိတ္တဇဝါယောနဲ့ ပြောမယ်ဆိုလို့ရှိယင် စိတ်အလို ရှိရာဘက်ပါဘဲ၊ စိတ်က ကွေးချင်တယ်ဆိုယင် အတွင်းဘက် ဆန့်ချင်တယ်ဆိုယင် အပြင်ဘက်ဆိုတဲ့ စိတ်အလိုရှိရာဘက်ကို တွန်းတွန်းပြီး ဆောင်သွားသလိုဘဲ ထင်ရတယ်၊ အဲဒါ ဝါယောဓာတ်ရဲ့ ဦးတန်းမိရာဘက်, အလိုရှိရာ ဘက်ပါဘဲ၊ ဒါကြောင့် "သူလိုရာဘက် တွန်းလျက် ဆောင်သည်" လို့ ဆောင်ပုဒ်ကလေး ပေးထားတာ။

အဲဒီတော့ ကွေးတိုင်း ဆန့်တိုင်း ရှေ့ဘက်ဖြစ်စေ နောက် ဘက်ဖြစ်စေ ဘေးဘက်ဖြစ်စေ အလိုရှိရာဘက်ကို တွန်းတွန်း ပို့နေသလို ဆွဲဆွဲယူသွားသလို ဒီလိုဟာတွေကို ထင်ရှားတွေ့ ရတယ်၊ အဲဒါ ပစ္စုပ္ပန်ကို တွေ့တာတဲ့။

ကဲ....ဆိုရမယ်။

သူလိုရာဘက် တွန်းလျက်ဆောင်သည်။
ဝါယောဓာတ် သိမှတ်မြတ်ယောဂီ။
တတိယအကြိမ်

အဲဒါက ဝါယောဓာတ်ကို လက္ခဏာနဲ့ ရသနဲ့ ပစ္စုပဋ္ဌာန်နဲ့ သိပုံနော်။ ပဒဋ္ဌာန်ကို အဲဒီလင်္ကာထဲ ထည့်မထားတာကတော့ အလွန်လဲ အရေးမကြီးလို့၊ ပြီးတော့ ရှစ်လုံးဘွဲ့က ရှေးက သုံးပိုဒ်သာ ထည့်နိုင်တယ်၊ နောက်ဆုံးကတော့ နိဂုံးချုပ်ရဦးမှာမို့ လေးပိုဒ်မစီနိုင်လို့ သုံးပိုဒ်ဘဲ ထည့်ထားပါတယ်၊ အဲဒီတော့ ကိုယ်ထဲမှာရှိတဲ့ ဝါယောဓာတ်ဆိုယင် ဘယ်အပိုင်းက ဝါယောကိုဘဲရှုရှု ဒီလက္ခဏာနဲ့ ဒီရသနဲ့ ဒီပစ္စုပဋ္ဌာန်နဲ့ သိရမယ်။ ဒီသုံးမျိုးထဲက တခုခုနဲ့သိယင် ဒါဟာ အသိမှန်ပြီ။

ဘုန်းကြီးတို့က ဝမ်းဗိုက်က ဖောင်းတိုင်း ပိန်တိုင်း "ဖောင်းတယ် ပိန်တယ်" လို့မှတ်ဘို့၊ ဒီလိုမှတ်ရာမှာလဲ ဖောင်းစက ဖောင်းဆုံးတိုင်အောင်၊ ပိန်စက ပိန်ဆုံးတိုင်အောင် စိတ်အသိကလေးနဲ့ ရှုလိုက်ဘို့ ညွှန်ကြားနေပါတယ်၊ အဲဒီလို ရှုနေတော့ ဘာကို တွေ့သလဲဆိုယင် ဖောင်းတယ်လို့ မှတ်တဲ့အခါ ဗိုက်ထဲက တောင့်တာ တင်းတာတွေ တွေ့တယ်၊ အဲဒါဟာ ထောက်ကန်တဲ့ ဝါယောဓာတ်ပေါ့၊ ဝါယောရဲ့ ဝိတ္ထမ္ဘနလက္ခဏာကို တွေ့နေတာပေါ့။ တနေရာက တနေရာ ရွေ့ရွေ့ သွားတာကိုလဲတွေ့တယ်၊ အဲဒါက သမုဒီရဏရသကို တွေ့နေတာပေါ့။ တခါတရံကျတော့ တွန်းတွန်းပို့နေသလို ဒီလိုလဲ တွေ့ရပါတယ်၊ ဖောင်းခိုက်မှာ အပြင်ဘက်ကို တွန်းတွန်းပို့နေသလို၊ ပိန်ခိုက်မှာ အတွင်းဘက်ကို တွန်းတွန်း ပို့နေသလို ဆွဲဆွဲပြီး ယူလာသလို တွေ့ရပါတယ်၊ အဲဒါကတော့ ဝါယော

ဓာတ်ကို အဘိနီဟာရ ပစ္စုပ္ပန်နဲ့ တွေ့တာတဲ့။ ဒီလို တွေ့ပြီး သိနေယင် အဲဒါဟာ အသိမှန်ပေါ့။ တကိုယ်လုံးမှာ ရှိတဲ့ ဝါယောဓာတ် ဆိုယင် ရှုကောင်းတာချည်း ပါဘဲ။ ဗိုက်က ဝါယောကိုတော့ မရှုကောင်းဘူးလို့ ဘယ်ကျမ်းဂန်ကမှ မဆို ပါဘူး။ ကိုယ်ခန္ဓာထဲမှာ ခြေထောက်ကနေပြီး ခေါင်းအထိ ခေါင်းကနေပြီး ခြေထောက်အထိ တကိုယ်လုံးမှာ အတွင်းက ဖြစ်ဖြစ် အပြင်ကဖြစ်ဖြစ် ပရမတ် ရုပ်ဟူသမျှတွေကို အကုန်လုံး ရှုကောင်းတယ်။ ပထဝီဘဲဖြစ်ဖြစ် အာပေါဘဲဖြစ်ဖြစ် တေဇောဘဲဖြစ်ဖြစ် ဝါယောဘဲဖြစ်ဖြစ် ရုပါရုံဘဲဖြစ်ဖြစ် ပရမတ် ရုပ်ဟူသမျှတွေကို အကုန်လုံး ရှုကောင်းပါတယ်၊ "ဘယ်ရုပ်တော့ မရှုကောင်းဘူး၊ ဘယ်နား အပိုင်း ကတော့ ချန်ထားရမယ်"လို့ ဒီလို ကန့်သတ်ချက်ဟာ ဘယ်ပါဠိအဋ္ဌကထာ ဘယ်ဋီကာမှာမှ မရှိပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကိုယ်ထဲက ထင်ရှားတဲ့ တရားဆိုယင် အကုန်လုံး ရှုကောင်းတယ်လို့သာ ကိန်းသေ မှတ်ထားရမယ်။

မနေ့က ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း (ယထာပါကဋံ ဝိပဿနာ ဘိနိဝေသော)။ ဝိပဿနာ ဘိနိဝေသော၊ ဝိပဿနာလုပ်ငန်းသို့ စ၍ ဝင်ခြင်းသည်။ ဝါ၊ ဝိပဿနာစ၍ ရှုခြင်းသည်။ ယထာပါကဋံ၊ ထင်ရှားစဉ် အတိုင်း။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ထင်ရှားစဉ် အတိုင်း စ၍ ရှုရမယ်လို့ ဆိုထားတယ်။ ထင်ရှားလို့ရှိယင် ဘယ်ရုပ် ဖြစ်ဖြစ် ရှုနိုင်တယ်၊ ထင်ရှားတဲ့ ဖြစ်ခိုက် ရုပ်နာမ်ကို ရှုယင်

ဘယ်ဟာရှုရှု မှန်တာချည်းပါဘဲ၊ မှားတယ်လို့မဆိုရဘူး၊ အဲဒါဟာ ဝိစိကိစ္ဆာ လမ်းနှစ်ခွကို ပယ်နိုင်အောင်လို့ ပြောနေတာပါဘဲ။ ဒီဝိစိကိစ္ဆာ ပယ်ပုံက ဝိပဿနာပိုင်း မရောက်သေးဘူး၊ နည်းလမ်း သိရုံလောက်သာ ရှိသေးတယ်၊ ဝိပဿနာ နည်းလမ်းအပေါ်မှာ အားမထုတ်မီ စောစောပိုင်းက ယုံမှားဖြစ်နေမှာ စိုးလို့ အဲဒါကို ပယ်နိုင်အောင် အထပ်ထပ် ရှင်းပြီး ဟောနေ ပါတယ်။ အကယ်၍ ယုံမှား ရှိနေယင် အဲဒါကို ပဋိသင်္ခါဉာဏ်နဲ့ စဉ်းစား ဆင်ခြင် ပြီးတော့လဲ ပယ်ရမယ်....၊ သင်ကြားပြီးတော့လဲ ပယ်ရမယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့်မို့ သင်ကြားတဲ့အနေနဲ့ ဘုန်းကြီးက ရှင်းပြီး ဟောနေပါတယ်။

ဝါယောဓာတ်ကို လက္ခဏာ ရသ ပစ္စုပဋ္ဌာန်နဲ့ သိနိုင်တာကတော့ ထင်ရှားပြီ၊ ဒီတော့ ဝါယောဓာတ်ကို ဖြစ်ခိုက် ရှုနေလို့ရှိယင် သိနိုင်သလို တခြား ရုပ်တရားတွေလဲ ဖြစ်ခိုက် ရှုနေယင် ဒီအတိုင်းဘဲ သိနိုင်မယ်ဆိုတာ နားလည်ဘို့ ပါဘဲ။ ယခုနာမ်တရားထဲက တခုလောက် ထုတ်ပြပါဦးမယ်။ ဆောင်ပုဒ်စာရွက်ထဲမှာ စိတ်ကိုပြထားတယ်။

အာရုံသိသော သဘော ရှိသည် တဲ့၊ အာရမ္မဏ ဝိဇာနန လက္ခဏံ ဝိညာဏံ။ ဝိညာဏံ၊ ဝိညာဉ်သည်။ အာရမ္မဏ ဝိဇာနန လက္ခဏံ၊ အာရုံကို သိခြင်းလက္ခဏာရှိ၏။ ဝိညာဉ်ဆိုတာစိတ်ဘဲ၊ စိတ်ဆိုတာ အာရုံကိုသိတဲ့ သဘောဘဲ၊ စိတ်ဟာ အာရုံရှိမှဖြစ်

တတိယအကြိမ်

တယ်၊ အာရုံမရှိယင် မဖြစ်ဘူး။ ဒီတော့ စိတ်ကလေး ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်း မှတ်လို့ရှိယင် အာရုံဆီ ရောက်ရောက်သွားတဲ့ သဘော၊ အာရုံကိုသိတဲ့ သဘောဘဲ ဆိုတာကို သိရတယ်၊ မြင်တယ်ဆိုယင် လေ မြင်သိတာကလေးဟာ မြင်စရာအဆင်းကလေးဆီ ရောက် ပြီး အဲဒီအဆင်းကို သူကသိသွားတယ်၊ အဲဒီမှာ ပြေးကပ်သွား သလိုဘဲ ထင်ရှားတွေ့ရတယ်။ ကြားတယ်ဆိုယင် အသံကလေး ဆီ ပြေးကပ် သွားသလိုဘဲ၊ နံတယ် ဆိုယင်လဲ အနံ့ဆီ ပြေး ကပ်သွားသလိုဘဲ၊ စားတယ် ဆိုယင်လဲ အရသာ ကလေးဆီ ရောက်သွားသလိုဘဲ၊ ထိတယ် ဆိုယင်လဲ ထိတဲ့ အာရုံနဲ့ တိုက် ခိုက် သွား သလိုဘဲ သိသွားတယ်၊ အဲဒီလို အာရုံသိသော သဘောဟာ ထင်ရှားပါတယ်။

စိတ်ကူး စဉ်းစား ကြံစည်တာကမှ သာပြီး ထင်ရှားသေး တယ်၊ ဒီ (မုံရွာ)ကနေပြီး မန္တလေး မဟာမြတ်မုနိ ဘုရားကြီး ကို စဉ်းစား လိုက်ယင် ပေါ် မလာ ဘူး လား၊ စိတ်က သွား တာဘဲ။ စစ်ကိုင်း တံတားကြီး စဉ်းစားလိုက်ယင် မပေါ် ဘူး လား၊ ပေါ် တယ် နော်။ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုး လျှောက်ပြီး စဉ်း စားလိုက်၊ ဒါလဲ ပေါ် တာ ဘဲ၊ နီးနီး ဝေးဝေး ပေါ်တယ် ဒကာလူရ။ ကိုယ်ရောက်ဘူးတဲ့ ကိုယ်သိဘူးတဲ့ အာရုံတွေ ကို စဉ်းစားလိုက်ယင် အဲဒီအာရုံတွေကို သိသွားတာဟာ စိတ်ဘဲ၊ စိတ်ကလေး အာရုံဆီ ရောက်ရောက် သွားတာဘဲ။ ဒါကြောင့် အာရုံသိသော သဘောရှိသည်တဲ့၊ ကိုင်း ဆိုရမယ်။

တတိယအကြိမ်

အာရုံသိသော သဘောရှိသည်။
ခေါင်းဆောင်အလား ရှေ့သွားတတ်သည်။

ပုဗ္ဗင်္ဂမရသံ၊ ရှေ့သွားခြင်း ကိစ္စ ရှိသည် ခေါင်းဆောင် အလား ရှေ့သွားတတ် သည်တဲ့။ အလုပ် တ ခု ကို လူ အ များ ပေါင်းစုပြီး လုပ်တဲ့အခါ ခေါင်းဆောင် ဆို တာ ရှိရတယ်။ ကူလီတောင်မှ ခေါင်း ဆောင် ရှိရသေးတာဘဲ။ အေး လယ် သမားတွေများ ဆို လို့ ရှိ ယင် စပါး ရိတ်တဲ့ အ ခါ ကာ လ တွေမှာ ခေါင်းဆောင် ရှိရတယ်၊ သူတို့အဖွဲ့တွေမှာ တဖွဲ့ တဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်ကောင်း တယောက် တယောက် ရှိရတယ်....၊ ကောက်စိုက်တဲ့ အခါလဲ ခေါင်းဆောင် ရှိရတယ်၊ အဲဒီခေါင်း ဆောင်က ရှေ့ကနေပြီး လုပ်ဆောင် သွားယင် နောက် က လူ တွေက သူလိုဘဲ လိုက်လုပ်ရတယ်။ အဲဒီလိုပါဘဲ တဲ့၊ စိတ် က အာရုံဆီ ရှေးဦးစွာ ရောက်သွားသလို သူက အာရုံကို သိသွား တယ်၊ သူ့နောက်က လိုက်ပြီးတော့ ဒီပြင် စေတသိက် တရား တွေက ပါသွားကြဘယ်၊ ထင်ရှားတာနဲ့ ပြောရမယ် ဆိုယင် တော့ မြင်ပြီးလို့ရှိယင်လေ မြင်ရတဲ့ အာရုံကလေးက နှစ်သက် စရာကောင်းယင် လောဘက နောက်က လိုက်မဖြစ်ဘူးလား....၊ စိတ်ဆိုးစရာ မုန်းစရာ အာရုံနဲ့ တွေ့လို့ ရှိယင်လဲ စိတ်က သိပြီး တာနဲ့ နောက်က ဒေါသတွေ လိုက်လာတယ်၊ ကြည်ညိုစရာကို တွေ့လို့ရှိယင် သဒ္ဓါက နောက်က လိုက်လာဘယ်၊ အဲဒီလိုပါဘဲ ဒကာလူရ။ ရှေ့ကနေပြီး စိတ်က ဂုဏ်ယူစရာကို တွေ့လို့ ရှိယင်

မာနက နောက်က လိုက်လာတယ်၊ ရှောကနေပြီးတော့ တွယ်တာစရာကို တွေ့လို့ရှိယင်၊ မစ္ဆရိယ ဝန်တိုခြင်းက နောက်က လိုက်လာတယ်၊ ရှောကနေပြီးတော့ မကျေနပ်စရာကလေးများ တွေ့လို့ရှိယင် သူ့ တပါး ကောင်း စား နေတာကို မနာလိုတဲ့ ဣဿာက နောက်က လိုက်လာတယ်။ သနားစရာအာရုံကို တွေ့လို့ရှိယင် နောက်က ကရုဏာ လိုက်လာတယ်။ ကောင်းတဲ့ တရားရော မကောင်းတဲ့ တရားရော ဒီအတိုင်းပါဘဲ။

ဒါကြောင့် စိတ်ကလေးဟာ ခေါင်းဆောင်နဲ့တူတယ်တဲ့၊ ခေါင်းဆောင်ပုဂ္ဂိုလ်ကရှေ့က ဆောင်နေသလိုဘဲ၊ စေတသိက်တရားတွေ နောက်ကလိုက်လာဘို့ရာ သူကရှေ့ဆောင်ရှေ့ရွက်လုပ်နေတဲ့ သဘောပါဘဲ။ ဒါကြောင့် ခေါင်းဆောင်အလားရှေ့သွားတတ်သည်တဲ့။ စိတ်ကလေးကို မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်းအဲဒါကိုသိတယ်၊ စိတ်ကလေးမှတ်လိုက်ယင် အာရုံဆီရောက်ပြီး အာရုံကို သွားသိတဲ့ သဘော ဖေင်ရှားတယ်၊ ပြီးတော့ သူက ခေါင်းဆောင်နေတယ်၊ သူ့ကိုမရှုမှတ်လို့ရှိယင် လောဘ, ဒေါသတွေ ဖြစ်လာနိုင်တယ်၊ ကြည်ညိုစဲ့ သဒ္ဒါစသည်တို့လဲ ဖြစ်လာနိုင်တယ်၊ အဲဒီလိုလဲ ဖေင်ရှားနေတယ်၊ ဒီတော့ ခေါင်းဆောင်အလား ရှေ့သွားတတ်သည်ဆိုတဲ့ ပုဗ္ဗင်္ဂမရသ-ရှေ့သွားခြင်းကိစ္စဆိုတဲ့ ဒီရသကိုလဲ ရှုရုံကလေးနဲ့ သိနိုင်တယ်။ စာနဲ့ကျက်နေစရာမလိုပါဘူး။

နောက်တခုကတော့ ပဋ္ဌာန်း ပစ္စုပ္ပန္နပန်၊ ရှေးစိတ်နှင့်စပ်သော အခြင်းအရာအားဖြင့် ယောဂီ ပုဂ္ဂိုလ်၏ဉာဏ်၌ထင်သည်တဲ့။ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်မှာ စိတ်ကို ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်းလိုက်ပြီးရှုနေယင် နောက်စိတ် ကလေးတွေကရှေးစိတ်ကလေးနဲ့ဆက်စပ်ပြီး ဖြစ်နေတယ်လို့ ဒီလို ထင်ရှားတယ်၊ အဲဒါလဲအလွန်ထင်ရှားပါတယ်။ ဖောင်းတယ် ပိန်တယ် ထိုင်တယ်ထိတယ် စသည်ဖြင့် မှတ်နေရင်း ကြံစည်တဲ့ စိတ်ကလေးဖြစ်လာယင် အဲဒီစိတ်ကလေးကို မှတ်လိုက်၊ နောက်စိတ်တခုကထပ်ဖြစ်လာတယ်၊ အဲဒီစိတ်ကိုလဲ မှတ်လိုက်၊ နောက်တခုကထပ်ဖြစ်လာပြန်တယ်၊ ဒီနည်းဖြင့် စိတ်ကလေးတွေ တစိတ်ချင်းတစိတ်ချင်း ဖြစ်ဖြစ်နေလိုက်တာ ဒကာလူရေ့၊ ဘာနဲ့တူသလဲဆိုတော့ စိတ်ပုတီးစေ့ကလေးများ တစေ့ချင်း တစေ့ချင်း ကျကျနေတာနဲ့ တူနေတာဘဲ၊ စိတ်တခုက ဖြစ်လိုက် အဲဒီစိတ်ကို မှတ်လိုက် အဲဒီစိတ်က ပျောက်သွားလိုက် နောက်စိတ်တခုကဖြစ်လိုက်နဲ့ စိတ်ကလေးတွေစဉ်ပြီးတော့ ဖြစ်နေတာကိုတခါတခါများ တော်တော်ကြာအောင် မှတ်ရတတ်တယ်။

အားထုတ်ခါစ ပုဂ္ဂိုလ်များ တခါတရံမှာ ထုပ်ဆီးတမ်းကစားနေသလိုပါဘဲ၊ ထုပ်ဆီးတဲ့ ကလေးတွေမှာ ဒီဘက်ကဆီးလိုက် ဟိုဘက်က အပေါက်ရှာပြီးတော့ ပြေးလာလိုက်၊ ဟိုဘက်လိုက်ပြီးဆီးလိုက် ဒီဘက် ရောက်လာလိုက်နဲ့ ပေါ့လေ၊ အဲဒီလိုဘဲ စိတ်ကလေးက ဒီဘက်ရောက်လာလို့ သူ့ကိုလိုက်

တတိယအကြိမ်

မှတ်လိုက်၊ သူကဟိုဘက်ရောက်သွားလိုက်၊ အဲဒီစိတ်ကိုမှတ်လိုက်၊ သူကတမျိုးဖြစ်လိုက်နဲ့ တခါတခါများ ဘယ့်နှယ်နေတုံးဆိုတော့ "အေးကွ- မင်းကမိအောင်ဖမ်းနိုင်ယင် ဖမ်း၊ ငါက လွတ်အောင်ပြေးမယ်" ဆိုသလိုဘဲ စိတ်တွေက ထွက်နေလိုက်တာဟာ အတော်ကို ရယ်စရာကောင်းတယ်၊ အဲဒီလို စိတ်ကလေးတွေ တခုချင်းဖြစ်နေတာကို ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်က ကိုယ်တိုင်တွေ့နိုင်ပါတယ်။ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် တွေ့နိုင်တယ်၊လူကြီးတွေ ပညာရှိပုဂ္ဂိုလ်တွေမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ၁၀-နှစ်, ၁၁-နှစ်အရွယ်ကလေးတွေလဲ တွေ့နိုင်ပါတယ်။ ဘုရား လက်ထက်တော်ကဆိုယင် ခုနစ်နှစ်အရွယ်ကလေးတွေတောင် ရဟန္တာဖြစ်နေကြသေးတာဘဲ။ တချို့ကလေးတွေကလေ သိပ်အပြောကောင်းတယ်၊ အသိလဲကောင်းတယ်။ စိတ် ကလေး တွေ စီစဉ်ပြီး ဖြစ်နေပုံကို သူတို့က ပြောနေတာဟာ လူကြီးတွေကတောင် အံ့သြရတယ်၊ အဲဒီကလေးတွေဟာ ဘယ်အရွယ်လောက်တုံးဆိုတော့ ၁၀-နှစ်, ၁၁-နှစ် အရွယ် ကလေးတွေဘဲ၊ ဘာမှ မကြီးသေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တချို့လူကြီးတွေက သူတို့လောက် မပြောတတ်ဘူး၊ သိပ် အားရစရာ ကောင်း တယ်၊ ဒီကလေးတွေဟာ စာသင်ထားတာလဲမဟုတ်ဘူး၊ စိတ်စေတသိက်ဆိုတဲ့ ကျမ်းဂန်စကားကို ဘာမှမသိသေးဘူး၊ မသိပေမဲ့ ပြောတတ်တယ်၊ ကိုယ်တိုင်တွေ့လာတာကိုး၊ သန္ဒိဋ္ဌိကော၊ ကျင့်ကြံအားထုတ်က မုချကိုယ်တိုင်တွေ့မြင်နိုင်သော တရားတော်မြတ်

တတိယ အကြိမ်

ပါပေတကား။ ကိုယ်တိုင်ကျင့်တော့ ဒီစိတ်ကလေးတွေကို ကိုယ်တိုင်သိလာတာ။ ဒါကြောင့် တွေ့နိုင်ပါတယ်၊ တွေ့ချင်လို့ရှိယင် စမ်းသာ ကြည့်ပေတော့၊ အဲဒီလို စိတ်ကလေးတွေ တခုချင်း တခုချင်း ဆက်ဆက်ပြီးတော့ ရှေ့စိတ်ဆုံး နောက်စိတ်ဖြစ်, ရှေ့စိတ်ဆုံး နောက်စိတ်ဖြစ်နဲ့ မကုန်နိုင် မဆုံးနိုင်အောင် စိတ်ကလေးတွေ ဖြစ်နေတာကို တွေ့ယင် 'ဒါက' ပစ္စုပ္ပန်ဥာဏ်နဲ့ တွေ့နေတာတဲ့၊ အဲဒါကို ဆိုရမယ်။

ရှေ့စိတ်နှင့်စပ် အထပ်ထပ်ဖြစ်သည်။
စိတ်တရား မှတ်သားမြတ်ယောဂီ။

အဲဒီစိတ်ကလေးတွေ ဖြစ်နေတာကို ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်းသာ ရှုကြည့်ပါ။ ရှုကြည့်လို့ရှိယင် အာရုံဆီရောက်ပြီး အာရုံကို သိတဲ့သဘောကလေးဘဲလို့လဲ ကိုယ်တိုင်ဥာဏ်နဲ့ ရှင်းပြီးတော့ သိပါလိမ့်မယ်။ နောက်ပြီးတော့ စိတ်က ရှေ့က သွားလို့ စေတသိက်ခေါ်တဲ့ လောဘတို့ ဒေါသတို့ သဒ္ဓါတို့ သတိတို့ အစရှိတဲ့ အဆိုးအကောင်းတွေက နောက်ကလိုက်ပြီး ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကိုလဲ တွေ့ပါလိမ့်မယ် ဒကာလူရ။ ရှေ့စိတ်နဲ့စပ်ပြီး ရှေ့စိတ်ဆုံး နောက်စိတ်ဖြစ်, ရှေ့စိတ်ဆုံး နောက်စိတ်ဖြစ်နဲ့ တစိတ်ချင်း တစိတ်ချင်း စီပြီးဖြစ်နေတာကိုလဲ တွေ့ပါလိမ့်မယ်၊ တချို့ယောဂီတွေက "ဘယ်တော့များတရားကဆုံးမှာလဲ၊ ဘယ်တော့ တရားအဆုံးကို ရောက်မလဲ ပြီးဆုံးမလဲ" လို့မေးတော့ ဘုန်းကြီးတို့ ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာတွေက "မှတ်သိနေရတဲ့

စိတ်တွေ ကုန်သွားတဲ့အခါ တရားဆုံးမယ်”လို့ ဒီလိုပြောရတာ ကိုး၊ ဒီလိုပြောတော့ မေးတဲ့ယောဂီက “ဒီလောက်များနေတဲ့ စိတ်တွေ ကုန်ဆုံးသွားမှဆိုတော့ ကုန်မှ ကုန်ပါဟော့မလား” လို့တွေးမိသတဲ့။ ဒီလို စိတ်တွေ မကုန်မဆုံးနိုင်အောင် တစိတ်ချင်းဖြစ်နေပုံကို ဓမ္မပဒမှာ ဟောထားတယ်။

ဒူရင်္ဂမံ ဧကစရံ၊ အသရီရံ ဂုဟာသယံ။
ယေ စိတ္တံ သံယမေဿန္တိ၊ မောက္ခန္တိ မာရဗန္ဓနာ။

ဒူရင်္ဂမံ၊ ဝေးသော အရပ်သို့လဲ သွားတတ်သည်တဲ့။ စိတ်ဆို တာ ဝေးတဲ့အရပ်လဲ သွားတတ်တယ်၊ ဘယ်လောက် ဝေးဝေး စိတ်ကူးလိုက်ယင် ဖြုတ်ကနဲ ရောက်သွား တာဘဲ၊ ဒကာလူ ရန်ကုန်ကို ရောက်ဘူးရဲ့လား၊ ရွှေတိဂုံဘုရားကြီး ရောက်ဘူးမှာ ပေါ့၊ အဲဒီရွှေတိဂုံဘုရားကြီး သွားလိုက်စမ်းပါ။ (ရောက်ပါပြီ ဘုရား)။ ပြန်လာခဲ့ပါ၊ (ပြန်လာပါပြီ ဘုရား) မြန်လိုက်ထာ ပါလား ဒကာလူရေ။ မြန်တယ်နော် စိတ်က အင်မတန် မြန် တယ်။ ဒကာလူ စရိတ် ဘယ်လောက် ကုန်သ တုံး၊ (ဘာမှ စရိတ်မကုန်ပါဘုရား)။ အေး....ဘယ်သူမှလဲ မတားမြစ် နိုင်ပါ ဘူး။ ဒကာလူနေ့ယ် ရန်ကုန်တွင် ဘယ်က လိမ့်မတုံး.... နိုင်ငံခြား သွားချင်လဲ သွားနိုင်သေးတယ်၊ ဘာလက်မှတ်မှ မယူရဘူး၊ သိပ်နေရာကျတယ်။ လေယာဉ်ပျံ စရိတ်လဲ မကုန်ဘူး၊ ဘာမှ မကုန်ဘူး၊ သွားနိုင်တယ်၊ ရောက်ဘူးတဲ့ နေရာဆိုလို့ ရှိယင် သွားနိုင်တာဘဲ၊ မရောက်ဘူးတဲ့ နေရာတောင် စိတ်မှန်းနဲ့တော့

သွားနိုင်သေးတာဘဲ၊ မရောက်ဘူးတဲ့ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်လဲ စိတ်နဲ့မှန်းသွားလိုက်ယင် ရောက်တာဘဲ။ သို့သော် တကယ် နတ်ပြည်စစ် အတိုင်းကတော့ ဟုတ်ချင်မှဘဲ ဟုတ်မယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို ပြောရသလဲ ဆိုတော့ ကိုယ်မရောက်ဘူးတဲ့ နေရာကို မှန်းကြည့်လို့ရှိယင် လွဲနေတတ်တယ်၊ ကိုယ်မရောက်ဘူးတဲ့မြို့ တွေကို ပြောသံကြားနဲ့ မှန်းကြည့်ထားယောင် မြစ်ရဲ့ အရှေ့ဘက် ကထင်ပေမဲ့ အနောက်ဘက်ကလဲ ဖြစ်နေတတ်တယ်။ မရောက် ဘူးတဲ့ နေရာကို စိတ်နဲ့ မှန်းထားတာဟာ တယ်မမှန် တတ်ဘူး၊ ရောက်ပြီးမှ သေချာတာဘဲ၊ ရောက်ဘူးတဲ့ နေရာ ဆိုလို့ရှိယင် နတ်ပြည်လဲ သွားကြည့် အမှန်အတိုင်း တွေ့ရတယ်။

ဒါကြောင့် စိတ်ဆိုတာ ဝေးတဲ့အရပ်လဲ သွားတတ်တယ်။ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တဲ့ မှကြံသင့် မသွားသင့်တဲ့ ဒီလို အလှမ်း ကွာတဲ့ နေရာတွေလဲ သူက သွားတတ်တယ်၊ ကိုယ်က အရွယ်တွေကြီး နေပေမယ်လို့ ကိုယ့်အရွယ်နဲ့ မတော်တာတွေလဲ လျှောက်ပြီး ကြံချင် ကြံနေတတ်တယ်။

ဒူရင်္ဂမံ၊ ဝေးသော အရပ်သို့လည်း သွားတတ်သော။ ဧက စာရံ၊ တခုချင်းသာ ဖြစ်လေ့ရှိသော။ စိတ်ဆိုတာ တခုချင်း သာဖြစ်လေ့ ရှိတယ်။ စိတ်တွေ နှစ်ခု၊ သုံးခု၊ လေးခု၊ ငါးခု၊ တပြိုင်နက် ဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ စိတ်ဟာ မပျက်ဘဲ တစိတ်ထဲ တည်နေတာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ တစိတ်ပြီး တစိတ် ပုတီး

စေ့ကလေးတွေလို တခုပြီးတခု ဒီလိုဖြစ်နေတာ၊ အဲဒါ ပကတိ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အနေအားဖြင့်တော့ ယုံဘိုတောင် ခက်တယ်၊ သူ့ စိတ်ကို ရှုမှ မရှုဘဲ၊ ငယ်ငယ်ထဲက ဖြစ်နေတဲ့ စိတ်ဟာ ယခု ထက်ထိ တစိတ်တည်း ထင်မှတ် နေတယ်၊ ဘယ်မှ အပြတ် အခြားမရှိဘူး တဆက်တည်းဘဲလို့ ထင် နေ တယ်။ ယခု ဗုဒ္ဓ ဘာသာဝင်တွေက "စိတ်ဟာ တခုစီ ဖြစ်နေတယ်" ဆိုတာကို လက်ခံနေကြတာဟာ ဘုရားဟောတွေ အဋ္ဌကထာ ဋီကာတွေ ကျမ်းဂန်တွေမို့ လက်ခံနိုင်ကြတာဘဲ၊ အဲဒီ ကျမ်းဂန်တွေကို ရို သေလို့သာ ယုံနေကြရတာ၊ ကိုယ့်စိတ်ထဲ ကဲတော့ အဲဒီလို တစိတ်စီ ဖြစ်နေတယ်လို့ မထင်ဘူး။ တစိတ်ချင်း ဖြစ်နေဘာကို ကိုယ်တိုင်တွေ့ သိချင်ယင်ဘော့ တရားအားထုတ် ကြည့်ပေ တော့။ မြတ်စွာဘုရားက "သရာဂံ ဝါ စိတ္တံ သရာဂံ စိတ္တန္တိ.... ပဇာနာတိ" စသည်ဖြင့် စိတ္တာ နုပဿနာကို ဟောထားတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီစိတ်တွေ ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်းသာ မှတ်ကြည့် ပါ၊ မှတ်ကြည့်လို့ ရှိယင် စိတ်တွေဟာ တခုပြီးတခု အရှိအရှိနဲ့ ထွက်လာကြတာကို တွေ့မယ်၊ ဖြစ်ပြီးတော့လဲ မကြာဘူး၊ ဒီက အမှတ်သတိနဲ့ ရှုကာ ရှိသေးတယ် သူက ပျောက်သွားပြီ၊ စိတ် ကူးတယ်လို့ မှတ်လိုက်ယင် အဲဒီစိတ်ကူးက မရှိဘူး၊ စဉ်းစား တယ်လို့ မှတ်လိုက်ယင် သူက မရှိဘူး၊ ကြံတယ်လို့ မှတ်လိုက် ယင် ကြံတာက မရှိဘူး၊ စိတ်ကလေး တွေက ရှေ့က ဖြစ်လို့ နောက်က မှတ်လိုက်ယင် ပျောက်ပျောက် သွားတယ်၊ မရှိဘဲ

မရှိဘဲ ဖြစ်ဖြစ် သွားတယ်၊ အဲဒါကို ကိုယ် တိုင် တွေ့ ရ တယ်။ ပျောက်သွားတယ် ဆို ပေ မဲ့ လုံး လုံး ပျောက် သွား တာ လဲ မဟုတ်ဘူး၊ နောက်ထပ်လဲ တခုက ဖြစ်သေးတာဘဲ၊ အဲဒါကို ရှုလိုက်လို့ ပျောက် သွား ပြန် တော့ နောက် တ ခါ တ ခု က ဖြစ်ပြန်တာဘဲ၊ ကုန်ကို မကုန်နိုင်ပါဘူး။ အဲဒါတွေကို ယောဂီ ပုဂ္ဂိုလ်က ကိုယ်တိုင်တွေ့ပါတယ်။

ဧကစာရံ၊ တခုချင်းသာဖြစ်လေ့ ရှိသော။ အသရိရံ၊ ကိုယ် အကောင် အထည်လဲ မရှိသော။ စိတ်ဟာ ကိုယ်အ ကောင် အထည်လဲ မရှိဘူးတဲ့၊ ရုပ်ကတော့ အထည်ဒြပ်တွေ ရှိနေတယ်၊ ဒါကြောင့် ရုပ်ဆိုတာ ဘယ်ဟာတုံးလို့ မေးယင် ဒါဘဲလို့ လက် ညှိုး ထိုး ပြ လို့ ရတယ်....၊ ကိုင်ပြလို့လဲ ရတယ်....။ ပြီးတော့ ရုပ်က အထည်ဒြပ်နဲ့ ရှိနေတဲ့ အတွက် သူ့ကို ဖမ်းထားလို့လဲ ရတယ်၊ ကြိုးနဲ့ချည်ထားလို့လဲ ရတယ်၊ အခန်းထဲ ပိတ်ထားလို့ လဲ ရတယ်....။ စိတ်ဆိုတာကတော့ အထည်ဒြပ် မရှိဘူး....၊ ဒါ ကြောင့် စိတ်ဆိုတာက ဘယ်ဟာတုံးလို့ မေးယင် ပြဘို့ရာ ခက် တာပေါ့၊ "အာရုံသိတာဟာ စိတ်ပါဘဲ" လို့ ဒီလိုသာ ပြောရ တယ်၊ အဲဒီ စိတ်ကလေးဟာ ဘယ်နားကနေ ဖြစ် နေ တုံး လို့ မေးယင် အပြောရခက်တယ်၊ လက်ညှိုးထိုးပြလို့လဲ မဖြစ်ဘူး....၊ ခေါင်းထဲကလိုလို ရင် ဘတ် ထဲ က လို လို ဗိုက် ထဲ က လို လို နဲ့ သူ့ဟာ အပြောရခက်ပါတယ်။

တတိယအကြိမ်

သေချာတာကတော့ မြင်တဲ့အခါ မျက်စိထဲက ဖြစ်တယ်၊ အဲဒါတော့ သေချာပါတယ်၊ ကြားတဲ့အခါ နားထဲကဘဲ၊ နံ့တဲ့အခါ နှာခေါင်းထဲကဘဲ၊ စားတဲ့အခါ လျှာပေါ်ကဘဲ၊ တွေ့ထိတဲ့အခါကတော့ ထိရာဌာနကပေါ့၊ ခေါင်းကထိယင် ခေါင်းကဘဲ၊ ခြေထောက်ကထိယင် ခြေထောက်ကဘဲ၊ လက်ကထိယင် လက်ကဘဲ၊ ကိုယ်တွင်းကထိယင် ကိုယ်တွင်းကဘဲ၊ အဲဒီထိရာထိရာကဘဲ ထိသိတဲ့စိတ်က ဖြစ်တယ်။ အဲဒါ ငါးခုကတော့ သေချာပါတယ်။ ဒီပြင် စိတ်ကူး စဉ်းစား ကြံစည်မှုတွေကတော့ မသေချာဘူး၊ ကိုယ်တွေ့နဲ့ ပြောရမယ်ဆိုယင် ဘယ်ကလိုလို ဘယ်ကလိုလိုနဲ့ မသေချာဘူး၊ အဋ္ဌကထာ ဆရာတွေကတော့ ရင်ချိုင့်ထဲမှာ နှလုံးသွေးထဲက ဟဒယဝတ္ထု ခေါ်တဲ့ နှလုံးရုပ် မှီပြီး ဖြစ်နေတယ်လို့ ဒီလို ဖွင့်ပြ ထားပါတယ်….။

အနောက်နိုင်ငံက ဆရာတွေကတော့ ခေါင်းထဲက ဦးနှောက်ထဲကလိုလို သူတို့က ဒီလို ပြောကြတယ်….၊ သူ့ဥစ္စာလဲ စဉ်းစားကြည့်လို့ရှိယင် ခေါင်းထဲကလို့ ထင်မယ်ဆိုလဲ…. ထင်စရာဘဲ။ အဲဒီတော့ သူတို့ဟာကို မဟုတ်ဘူးလို့လဲ ပြောလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဟုတ်တယ်လို့လဲ ဝန်ခံလို့ မဖြစ်ဘူး၊ အခုပြောရတော့ ခက်ပါတယ်၊ မလွယ်လှပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ထိတ်လန့်တဲ့ အခါကျတော့ ရင်ထဲ နှလုံးထဲက ဒိတ်ကနဲ ခုန်သွား တတ်တယ်၊ ဝမ်းနည်းစရာတွေ စိတ်ပျက်စရာတွေ တွေ့တော့လဲ ရင်ထဲ နှလုံးထဲက အောင့်နေတတ်တယ်၊ အဲဒါ ထောက်ဆ ပြီးတော့

စိတ်ဆိုတာ ရင်ထဲ နှလုံးထဲက ဖြစ်တဲ့ အကြောင်း ဋီကာ ဆရာတွေက အဋ္ဌကထာ အဆိုကို ထောက်ခံကြတယ်....၊ အဲဒါကို ထောက်ဆယင်တော့ ရင်ထဲ နှလုံးထဲကဘဲ ဖြစ်တယ်လို့ ဆိုရမှာဘဲ။

ဒါပေမဲ့ စိတ်ကလေးဟာ ဘယ်နားက ဖြစ်တယ်လို့ တိတိကျကျ ပြောပြဘို့ကတော့ မလွယ်ဘူး၊ ပြပေးယ်လို့လဲ သူက အထည်ဒြပ်မရှိတော့ သူ့ကို ထင်ရှား တွေ့မြင်သွားဘို့ မလွယ်ဘူး။ ပြီးတော့ စိတ်ကလေးက အထည်ဒြပ် မရှိတော့ သူ့ကို ဖမ်းလို့လဲ မရဘူး၊ ရုပ်ဝတ္ထုလို ကြိုးနဲ့ ချည်ထားလို့လဲ မဖြစ်ဘူး၊ အခန်းထဲ ပိတ်ထားလို့လဲ မဖြစ်ဘူး၊ မိမိ ကိုယ်တိုင် ကလဲ စိတ်ကလေးကို မသွားနိုင်အောင် ထိန်းထားလို့ မရဘူး....၊ အာဏာပိုင် ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကလဲ စိတ်ကလေးကို ဖမ်းထားလို့ ရပါ့မလား၊ မရဘူး၊ စိတ်တော့ ဘယ့်နှယ်မှ မတာတ်နိုင်ဘူး....၊ ဘာကြောင့်တုံးဆိုတော့ သူ့မှာ အထည်ကိုယ် မရှိလို့ တဲ့။

အသရီရံ၊ အထည်ကိုယ်လဲ မရှိသော။ ဂုဟာသယံ၊ ကိုယ်တည်းဟူသော လိုဏ်ခေါင်း၌ ကိန်းအောင်း နေသော။ မြင်တဲ့ အခါ မျက်စိထဲက ဖြစ်တယ်၊ ကြားတဲ့ အခါ နားထဲက ဖြစ်တယ် စသည်ဖြင့် ဒီကိုယ်ထဲကဘဲ မှီပြီး ဒီစိတ်ကလေးဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကိုယ်ထဲမှာ ကိန်းအောင်း နေတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ဂုဟာသယံ၊ ကိုယ်တည်းဟူသော လိုဏ်ခေါင်း၌

ကိန်းအောင်းနေသော။ စိတ္တံ၊ အာရုံကို သိတတ်သော စိတ်ကို။ ယေ၊ အကြင်ယောဂီ ပုဂ္ဂိုလ် တို့သည်။ သံယမေဿန္တိ၊ စောင့် စည်းနိုင်ကုန်လတ္တံ့။ တေ၊ ထိုစိတ်ကို စောင့်စည်း နိုင်သော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်။ မာရဗန္ဓနာ၊ ကိလေသာ မာရ်တည်း ဟူသော သူသတ် သမား၏ အနှောင် အဖွဲ့မှ။ မောက္ခန္တိ.... လွတ်မြောက်ကြပေကုန်လတ္တံ့။

အဲဒီ စိတ်ကလေးကို ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်း ရှုပြီးတော့ စောင့် စည်းနိုင်လို့ရှိယင် ကိလေသာ အနှောင် အဖွဲ့မှ လွတ်ပါလိမ့် မယ်တဲ့၊ ကိလေသာတွေကို မာရလို့ ခေါ်တယ်၊ မာရ-ဆိုတာ သူသတ်သမားကြီးတဲ့၊ ဒီကိလေသာ ရှိနေတဲ့ အတွက် ဘဝတိုင်း ဘဝတိုင်း အသေစ်ဖြစ်ရတယ်၊ ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်း တဘဝတဘဝ တခါတခါ သေရတယ်၊ အဲဒါဟာ သတ္တဝါတွေကို ကိလေသာ ကသတ်နေတာတဲ့။ ဒါကြောင့် ကိလေသာ သူသတ် သမား၏ အနှောင် အဖွဲ့က လွတ်သွားပါလိမ့်မယ်လို့ ဆိုပါတယ်၊ ဒကာ လူတို့ မလွတ်ချင်ဘူးလား၊ လွတ်ချင်ယင် ဒီ စိတ်ကလေးကို စောင့်ရှောက်ရလိမ့်မယ်။ စောင့်ရှောက်တော့လဲ ကြိုးနဲ့ဘာနဲ့ ချည်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဒီစိတ်ကလေးကို သတိနဲ့ ရှုမှတ်ရလိမ့်မယ်။

ဒီ ဂါထာက ဆိုထားတာနဲ့ ဆောင်ပုဒ်က ပြတဲ့ လက္ခဏာ ရှသ ပစ္စုပ္ပန် သိပုံနဲ့ မကိုက်ဘူးလား။ စိတ်ဟာ အာရုံကိုသိ တတ်တယ်၊ ရှေ့ကသွားတတ်တယ်။ ရှေ့စိတ်နဲ့ ဆက်စပ်ပြီးတော့ မကုန်မဆုံးနိုင်အောင် အထပ်ထပ် ဖြစ်တတ်တယ်တဲ့။ ဒီအထဲ

မှာ (ပဋိသန္ဓိပစ္စုပ္ပန်) ရှေ့စိတ်နဲ့ စပ်ဖြစ်တယ် ဆိုတာကလေး ကို သိဘို့ အရေးကြီးပါတယ်၊ အဲဒါကလေးကို ယောဂီပုဂ္ဂိုလ် က ကိုယ်တိုင်တွေ့ပြီးသိတယ်၊ ဘာစာမှ ကျက်နေဘို့ မလိုဘူး၊ စိတ်ကလေးကိုသာ ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်း ရှုနေပါ၊ အဲဒီလို ရှုနေ ယင် သိပါတယ်။ စိတ်ကလေးဟာ တခုချင်း တခုချင်း ဖြစ်နေ တယ်ဆိုတာ ကိုယ်တိုင် သိတယ်၊ အဲဒီလို ကိုယ်တိုင် တွေ့ထား တော့ ဘယ်လောက် အဘိုးတန်သလဲဆိုယင် "တဘဝ တဘဝ မှာ သေတယ်" ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်ကိုလဲ သူနားလည်တယ်၊ "ဘဝအသစ်မှာ ပဋိသန္ဓေနေတယ်, အသစ်ဖြစ်တယ်" ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်ကိုလဲ သူနားလည်တယ်၊ ကိုယ်တွေ့နဲ့ နားလည်တာ၊ စာတွေ့မဟုတ်ဘူး။

နားလည်ပုံကတော့ စိတ်ကလေးကို ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်း သိ နေယင် အဲဒီ စိတ်ကလေးတွေ ပျောက်ပျောက် သွားတာလဲ မတွေ့ပေဘူးလား၊ အဲဒီလို စိတ်ကလေး ပျောက် သွား တာ တွေ့ရတော့ "သေတယ်ဆိုတာလဲ နောက်ဆုံး ကျတော့ ဒီလို စိတ်ကလေး ပျောက်ဆုံး သွားတာဘဲ" လို့ ကိုယ်တိုင် ဉာဏ်နဲ့ သဘောပေါက်ပြီး သိတယ်။ စိတ်ကလေး တခု တခု ဆုံးသွား တော့ နောက်စိတ် တခုတခုက ထပ်ပြီး ဖြစ်လာတယ်၊ အဲဒီလို ဖြစ်နေတာကို တွေ့ရတော့ "ဘဝအသစ် ဖြစ်တယ် ဆိုတာလဲ ဒါမျိုးဘဲ၊ ရှေးဘဝက စိတ်ကလေးတခုဆုံးတော့ နောက်ဘဝ မှာ စိတ်ကလေးတခု အသစ် ဖြစ်တာဘဲ" လို့ ဒီလို သဘော

ခေါက်ပြီး သိတယ်၊ အဲဒါဟာ စုတိနဲ့ ပဋိသန္ဓေကို ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ သိသွားတာတဲ့။

အဲဒီ စုတိနဲ့ ပဋိသန္ဓေကို ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ သိသွားလို့ ရှိယင် ဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ သဿတ ဒိဋ္ဌိကလဲ လွတ်တယ်၊ ဥစ္ဆေဒ ဒိဋ္ဌိကလဲ လွတ်တယ်။ **သဿတဒိဋ္ဌိ** ဆိုတာ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါလို့ ထင်မှတ်ရတဲ့ စိတ်ကလေးနဲ့တကွ တကိုယ်လုံးဟာ အမြဲတမ်း တည်နေတယ်၊ ဟိုဘဝ ဒီဘဝ ပြောင်းပြီးတော့ တည်နေတယ်၊ ပျက်စီးခြင်းမရှိဘူးလို့ ဒီလိုထင်တာဟာ **သဿတဒိဋ္ဌိ** တဲ့ ဒကာလူရ။

"အမှန်အားဖြင့်တော့ စိတ်ဆိုတာ ဖြစ်ပြီး ချက်ခြင်းပျောက်သွားတာဘဲ၊ ဘဝ အသစ်မှာ ဖြစ်တဲ့ စိတ်ဆိုတာလဲ ရှုမှတ်နေတုန်း အသစ်အသစ် ဖြစ်နေတဲ့ စိတ်ကလေးမျိုးဘဲ၊ ဟိုဘဝကစိတ်လဲ ဒီဘဝကို မလာဘူး၊ ဒီဘဝကစိတ်လဲ နောက်ဘဝကို မသွားဘူး"လို့ ဒီလို သိနေတဲ့ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်မှာ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ အကောင်အထည်အလိုက် ဘဝအသစ်ကို ရွှေ့သွားတယ်လို့ ထင်တဲ့ အဲဒီသဿတ အယူဟာ ကင်းစင် မသွားပေဘူးလား၊ အဲဒီအယူဟာ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး၊ အဲဒါက သဿတ ဒိဋ္ဌိ ကင်းသွားတာတဲ့။ **ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိ** ဆိုတာကတော့ "သေသွားယင် ဘာမှမရှိတော့ဘူး၊ မီးဖုတ်လိုက် ပြာဖြစ်သွားသည်၊ မြေကြီး ဩဇာဖြစ်သွားသည်၊ နောင်ဘဝရယ်လို့ မရှိဘူး"လို့ ဒီလိုဆင်တာဟာ ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိ တဲ့။ အမှန်ကတော့ တဘဝက သေလို့ ရှိယင် ကိလေသာ မကင်းသေးတဲ့ သူမှာ စိတ်ကလေး တွေက

ယခု အသက်ရှင်နေစဉ်မှာလိုပင် အမျှင်မပြတ် ဖြစ်သွားတာဘဲ၊ ဖြစ်ပုံကတော့ ကိလေသာ မကင်းသေးတဲ့ သူမှာ အာရုံကလေး တခုခုကို တွယ်နေတယ်၊ အာရုံကလေး တခုကို ရထားလို့ရှိယင် အဲဒါကလေးကို မမေ့တော့ဘူး၊ ပြန်ပြန်ပြီး စဉ်းစားနေတယ်။ ဒါကြောင့် သေခါနီး ကျတော့လဲ ကိုယ်ပြုထားတဲ့ အမှုကလေးတခုခုက ပေါ်လာတယ်၊ အဲဒါကလေးကို နှလုံးသွင်းရင်း စဉ်းစားရင်းနဲ့ စိတ်ကလေးတွေ အားနည်းအားနည်း သွားပြီး နောက်ဆုံး စိတ်ကလေးလဲ ဆုံးသွားရော၊ ဘဝသစ် စိတ်ကလေးလဲ ဖြစ်လာရော၊ အဲဒါကို တဘဝကသေပြီး ဘဝအသစ်ဖြစ်တယ်၊ လူဖြစ်လာတယ်....၊ နတ်ဖြစ်သွားတယ်၊ ခွေးဖြစ်သွားတယ် စသည်ဖြင့် ဒီလိုခေါ်ရတာ၊ ဒီလိုဘဝကူးပြောင်းပုံလဲ ရှုနေတုန်း ဖြစ်လိုက် ပျက်လိုက်နဲ့ တွေ့ရတဲ့ စိတ်ကလေးမျိုး ဘဲလို့ သဘောပေါက် နားလည်သွားပြီ....။ အဲဒီလို ဘဝကူးပြောင်းပုံ နားလည် သွားတော့ "ဒီဘဝက သေယင် ဘာမှမရှိဘူး" လို့ ဆိုတဲ့ ဥစ္ဆေဒ ဒိဋ္ဌိလဲ ကင်းသွားတာပေါ့။ "စိတ်ကလေးတွေဟာ တစိတ်ပြီး တစိတ် ဆက်ကာဆက်ကာ မပြတ် ဖြစ်နေတာဘဲ၊ ကိလေသာ မကင်းသေးလို့ စွဲလမ်းမှု ရှိနေသမျှ ကာလပတ်လုံး စိတ်အသစ်ကလေးဖြစ်ပြီး ဘဝအသစ်တွေလဲ ဒီလိုဖြစ်သွားမှာဘဲ" ဆိုတာ ယောဂီ ပုဂ္ဂိုလ်က ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ သဘောပေါက် သွားတယ်။ ဒါကြောင့် ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိလဲ ကင်းတယ်၊ အဘိုး မတန်ဘူးလား....၊

အဲဒါက ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်၊ စာနဲ့ ကျက်မှတ်ပြီး သိတာ မဟုတ်ဘူး၊ စာနဲ့ ကျက်မှတ်ထားယင် တော်တော်ကြာတော့ မေ့မေ့သွားတတ်တယ်၊ ဒီကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ကတော့ ဒွိမမေ့ဘူး၊ အင်မတန် ကောင်းပါတယ်။ ကဲ....ဆိုစမ်းပါ။

အာရုံသိသော သဘောရှိသည်။
ခေါင်းဆောင်အလား ရှေ့သွားတတ်သည်။
ရှေ့စိတ်နှင့်စပ် အထပ်ထပ် ဖြစ်သည်။
စိတ်တရား မှတ်သား မြတ်ယောဂီ။

စိတ်ကိုလဲ ဖြစ်ခိုက်မှာ ရှုလို့ရှိယင် အာရုံကို သိတဲ့ လက္ခဏာနဲ့လဲ ပိုင်းခြားသိနိုင်တယ်၊ ခေါင်းဆောင် ရှေ့သွားတတ်တဲ့ ကိစ္စရသနဲ့လဲ ပိုင်းခြား သိနိုင်တယ်၊ ရှေ့စိတ်နဲ့ စပ်ပြီးတော့ အထပ်ထပ် ဆက်ကာ ဆက်ကာ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတဲ့ ပစ္စုပ္ပဋ္ဌာန်နဲ့လဲ ပိုင်းခြားသိနိုင်တယ်။ ဒီလို စိတ်တရားကို လက္ခဏာ ရသ ပစ္စုပ္ပဋ္ဌာန်နဲ့ သိနိုင်တယ် ဆိုတော့ ကျန်တဲ့ နာမ်တရားတွေလဲ ဖြစ်ခိုက်မှာ ရှုယင် အကုန်လုံး ဒီလိုဘဲ သိ နိုင် တယ် ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ် ပေါ်ရော ပေါ့။ အဲဒါ ပေါ်အောင်လို့ဘဲ ဘုန်းကြီးက ရုပ်တရားထဲက ဝါယောဓာတ် တခုကို လက္ခဏာ ရသ ပစ္စုပ္ပဋ္ဌာန်နဲ့ ထုတ်ပြတယ်၊ နာမ်တရားထဲ ကလဲ စိတ်တခုကို နည်းတူဘဲ ထုတ်ပြတယ်။ အဲဒါဟာ ဆားမြီး ကလေး ပြထား တာပါဘဲ။ အကုန်လုံး ပြနေလို့ ရှိယင်တော့ တလ ဟောလို့

တောင် ပြီးမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် နည်းပြ ကလေး လောက် ပဲပြရတယ်။ ယခုလောက် ပြလို့ ရှိယင် ဖြစ်ခိုက် ရုပ်နာမ် တွေကို ရှုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ရုပ်တရား နာမ်တရားတွေကို လက္ခဏာ ရသ ပစ္စုပဋ္ဌာန်နဲ့ သိနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ် ပေါ်နေ ပါပြီ။ နောက်ပြီးတော့ ရုပ်တရား ဖြစ်ဖြစ် နာမ်တရား ဖြစ်ဖြစ် လက္ခဏာနဲ့ ရသနဲ့ ပစ္စုပဋ္ဌာန်နဲ့ ပဒဋ္ဌာန်နဲ့ ရှုကောင်းတယ် ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်လဲ ပေါ် နေ ပါပြီ။ ခုနက ထုတ်ပြခဲ့တဲ့ ဒီဃ နိကာယ် အဋ္ဌကထာ သံယုတ္တနိကာယ် အဋ္ဌကထာနဲ့ သူ့ဋီကာ တွေက ဖွင့်ထားတာတွေကို ဘယ်သူမှ မငြင်းနိုင်ဘူး....၊ ဒါမှ မျက်စိမှိတ်ပြီး ငြင်းယင်လဲ မတတ်နိုင်ဘူး။

ယခု ပြောခဲ့တာတွေဟာ အင်မတန် ရှင်းနေပါပြီ....။ ဒါ ကြောင့် ကိုယ်အမူအရာ ဟူသမျှကို ရှုယင် ကာယာ နုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန်ဖြစ်တယ်၊ သွားယင် " သွားတယ်၊ ကွေးတယ်၊ လှမ်း တယ်၊ ချတယ်" စသည်ဖြင့် ရှုကောင်းတယ်ဆိုတဲ့ အသိဉာဏ် မျိုးဟာ ခိုင်မြဲရာပေါ့၊ ရှုမှ ရှုကောင်းပါ့မလား၊ ဟုတ်မှဟုတ် ပါ့မလား စသည်ဖြင့် ယုံမှားသံသယတွေ ဖြစ်စရာ မရှိပါဘူး၊ အဲဒီ ယုံမှားတွေ မဖြစ်နိုင်အောင်လို့ ယုံမှား ကင်းအောင်လို့ ဘုန်းကြီးက ပြောနေတာဘဲ။ ဒီကမ္မဋ္ဌာန်း ရှုနည်း နားမလည် တာကို နားလည်အောင် မနေ့က ပြောလိုက်တဲ့ အတွက်လဲ တံခါး မင်းဒုတ် ပွင့်သွား ပါပြီနော်။ ဒီကနေ့ ယုံမှားဖြစ်စရာ အချက်တွေကို ထပ်ပြီး ရှင်းပြလိုက်တဲ့ အတွက်လဲ ယုံမှား

ဖြစ်စရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး။ ဒီတော့ တံခါးလဲ ပွင့်နေပြီ ယုံမှားလဲ မဖြစ်ဘူးဆိုယင် ဒကာလူတို့ နိဗ္ဗာန် သွားချင် သွားရုံ ရှိတော့တာဘဲ၊ အားထုတ်ရုံ ရှိတော့တာဘဲ မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် ဆောင်ပုဒ် ကလေးဆိုပြီး ရှေ့သွား ရအောင်၊ အချိန်လဲ အတော်ကုန်သွားပြီ။

တောင်ပို့- ကိုယ်ထည်၊ ကြံစည်- မီးခိုး၊ ပြုမျိုး - မီးပါ၊ ဆရာ- ဘုရား၊ တပည့်ကား- မှတ်သား ယောဂီတည်း။

ပေါက်တူး - ပညာ၊ တူးတာ - အားထုတ်၊ မင်းဒုတ် အဝိဇ္ဇာ၊ ဖားမှာ- ဒေါသ၊ လမ်းနှစ်ခွ- မှတ်ကြ ယုံမှားတည်း။

ဆပ်ပြာ ရေစစ်

ဟော- နောက်ဆုံး ဆောင်ပုဒ်က နီဝရဏ-တူလှ ရေစစ်တဲ့။ "ကိံစင်္ဂဝါရံ - ဆပ်ပြာရေစစ်ဆိုတာ ဘယ်ဟာပါလဲ" လို့ အရှင်ကုမာရ ကဿပက မေးတော့ ဘုရားက "စင်္ဂဝါရန္တိခေါ ဘိက္ခု ပဉ္စန္နေတံ နီဝရဏာနံ အဓိဝစနံ" လို့ ဖြေတော်မူတယ်။

ဘိက္ခု၊ ရဟန်း။ စင်္ဂဝါရန္တိ ဧတံ၊ ဆပ်ပြာ ရေစစ် ဟူသော ဤအမည်သည်။ ပဉ္စန္နံ၊ ငါးပါးကုန်သော။ နီဝရ ဏာနံ၊ နီဝရဏတို့၏။ အဓိဝစနံ၊ အမည်ပေတည်း။ ဆပ်ပြာ ရေစစ်ဆိုတာ နီဝရဏ တရား ငါးပါး ကို ခေါ် တယ် တဲ့ ....။ ဆပ်ပြာရေစစ်ဆိုတာ ရှေးတုန်းက သုံးတာ၊ ယခု ကာလတော့ မသုံးပါဘူး၊ ရှေးတုန်းက ယခုကာလလို ဆပ်ပြာခဲ အနုတွေ

မရှိသေးဘူး၊ ဒကာလူတို့လဲ သိမှာပါဘဲ၊ ရှေးက သဲဆပ်ပြာ အကြမ်းတွေသာ ရှိတယ်၊ ပိုး-ဖဲ အဝတ်အထည် နုကလေးတွေကို လျှော်ချင်တဲ့ အခါကျတော့ အဲဒီ မြေကြီးက ထွက်တဲ့ သဲဆပ်ပြာကြမ်းတွေနဲ့ ဖွပ်လိုက်ယင် အဲဒီ အဝတ် အထည် အနုကလေးတွေ ပျက်သွားမှာပေါ့။ ဒါကြောင့် ဆပ်ပြာ အနုလိုချင်ယင် ဘယ်လို လုပ်ရသလဲ ဆိုတော့ သဲဆပ်ပြာ ကြမ်းတွေကို ရေစိမ်ပြီးတော့ ဖျင်ကျဲကျဲနဲ့စစ်ပြီး ယူရသတဲ့။ အဲဒီလို စစ်ယူပြီးတော့ ဆပ်ပြာ ရေစစ် ဖျင်ကြမ်း ထဲက ဆပ်ပြာ အနှစ်ရည်ကလေးကို ရတယ်၊ အဲဒီ ဆပ်ပြာနှစ်ရည်နဲ့ ဖွပ်လျှော် ရသတဲ့ ဒကာလူရဲ....။ အဲဒီတော့ ဆပ်ပြာနှစ်ရည်ကို စစ်ယူတဲ့ ဆပ်ပြာရေစစ်ဟာ တော်တော်ကျဲကျဲ အဝတ်ဖြစ်ရမှာပေါ့၊ အသားပိတ်နေတဲ့ အဝတ်ဆိုယင် ဆပ်ပြာအနှစ် ရေတွေ ဘယ်ကျတော့မလဲ၊ ဒါကြောင့် ခပ်ကျဲကျဲဖျင်နဲ့ လုပ်ရ လိမ့်မယ်၊ အဲဒီလို ဖျင် ကျဲကျဲ ဆပ်ပြာရေစစ်ထဲမှာ ရေလောင်း ချလိုက်ယင် ရေအိုးတလုံးလောင်းလိုက်လဲ ဝေါကနဲ လျှော့ကျသွားတာဘဲ၊ ဆယ်အိုး လောင်းလိုက်လဲ လျှောကျ သွားတာဘဲ၊ အိုးတရာ လောင်းလိုက်လဲ လျှောကျသွားတာဘဲ၊ လောင်းတိုင်း လောင်းတိုင်း ရေတွေဟာ ကျကျ သွားတာဘဲ၊ မကျပေဘူးလား။

အဲဒါလိုဘဲ နီဝရဏ ငါးပါး ရှိနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ကုသိုလ် တရားတွေဟာ မတည် နိုင်ဘူး၊ ဆပ်ပြာ ရေစစ်က ရေတွေ

ဒလဟော လျှောဆင်း သွားသလိုဘဲ၊ ကုသိုလ် တရားတွေ အကုန်လုံး ပြောင်းစင် ကုန်တာဘဲတဲ့။ ဒီနေရာမှာ ကုသိုလ် တရားတွေ ဆိုတာက အထူး အားဖြင့်တော့ သမာဓိ ပညာ ကုသိုလ်တရားတွေကို ဆိုလိုတယ်။ ဒါနကုသိုလ် သီလကုသိုလ် လောက်ကတော့ တည်တံ့ နိုင်ပါတယ်၊ နီဝရဏ တရားတွေ ရှိနေပေမယ်လို့ ဒါနကတော့ မပျက်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ပွဲခံ ပြီးတော့တောင် လှူနေကြသေးတာဘဲ။ သီလကလဲ မပျက်ပါ ဘူး၊ ဘာကြောင့်တုန်း ဆိုယင် သီလဆိုတာက ကာယကံ ဝစီ ကံ အမှုတွေ မကျူးလွန်ယင် သူက မပျက်ပါဘူး၊ စိတ်ထဲက စိတ်ကူးချင်တိုင်း ကူးနေပေမယ်လို့ ကာမစ္ဆန္ဒတွေနဲ့ ဗျာပါဒ တွေနဲ့ ဘယ်လောက်ပဲ စိတ်ကူးနေပေမယ်လို့ သီလက မပျက် ဘူး၊ ဒါကြောင့် ဒါနသီလ ကုသိုလ်ကိုတော့ နီဝရဏက လုံးဝ မတားမြစ် နိုင်ဘူး၊ သူ တား မြစ် နိုင်တာ ကတော့ သမာဓိ ကုသိုလ် ပညာကုသိုလ်တွေပါဘဲ။

သမာဓိ ဘာဝနာ ကုသိုလ် အရာမှာဆိုယင် ပထဝီ ပထဝီ စသည်ဖြင့် နှလုံးသွင်းနေရင်း ကာမ အာရုံတွေ ကြံနေယင် အဲဒီ ရှုမှတ်တဲ့ သမာဓိ ဘာဝနာ ကုသိုလ် ဖြစ်နိုင်ပါဦးမလား၊ ကာမ အာရုံတွေကို ငါးမိနစ်လောက် စဉ်းစား နေတယ် ဆိုပါ တော့ အဲဒီ ငါးမိနစ် အတွင်းမှာ သမာဓိ ကုသိုလ်စိတ် တခုမှ မဖြစ်တော့ဘူး။ တနာရီလောက် စဉ်းစားနေယင် တနာရီ လောက်အတွင်း မဖြစ်တော့ဘူး။ ဝိပဿနာ ကုသိုလ်လဲ ထို့

အတူဘဲ ကာမအာရုံတွေကို ငါးမိနစ်လောက် အတွင်းမှာ စဉ်းစားနေယင် "ရောင်းရေး, ဝယ်ရေး, လုပ်ရေး, ကိုင်ရေး, စသည်တွေပေါ့၊ အဲဒီလို ကိုယ် လိုချင် နှစ်သက်တဲ့ အာရုံ ဝတ္ထုတွေနဲ့ အလုပ်ကိစ္စတွေနဲ့ စပ်ပြီး စဉ်းစား နေတယ်" ဆိုယင် အဲဒီ အချိန်အတွင်းမှာ ရှုမှတ်မှု ဝိပဿနာ ကုသိုလ် ဖြစ်ပါဦးမလား၊ ဆယ်မိနစ်လောက် စဉ်းစား နေယင် ဆယ် မိနစ်လုံး ပျက် တယ်၊ တနာရီလောက် စဉ်း စား နေ ယင် တနာရီလုံး ပျက်တယ်။ အဲဒါဟာ ဘာဝနာ ကုသိုလ် တွေကို နီဝရဏ တရားက တားမြစ်တာပါဘဲ။

ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်က မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန် သွား တော့မယ် ဆို ပြီး တော့ သမာဓိ ပညာတွေကို အားထုတ်တယ်၊ အဲ ဒီ လို အား ထုတ်တော့ နီဝရဏက ကြားထဲဝင်ပြီး ဖြစ်လိုက်တာဟာ "ဟေ့ မင်းမသွားနဲ့ဦး" လို့ တားလိုက်တာနဲ့ တူပါတယ်၊ ဒါကြောင့် သူ့ကို နီဝရဏလို့ ခေါ်တယ်၊ အဲဒီနီဝရဏဟာ ဆပ်ပြာရေစစ် ကြီးနဲ့ တူပါတယ်။ ဆပ်ပြာ ရေစစ်ကြီးထဲမှာ ရေလောင်းယင် ဘာမျှ ရေမတည်သလိုပါဘဲတဲ့။ ဟော ကာမစ္ဆန္ဒနဲ့ ကာမအာရုံ တွေကိုလက်ခံပြီး စိတ်ကူးနေလို့ ရှိယင် ဘာဝနာဟာ ဘာမှ မဖြစ်တော့ဘူး၊ ဘာဝနာ ကုသိုလ်တွေ တခုမှ မဖြစ်တော့ဘူး၊ အဲဒါဟာ တရား အားထုတ် ကြည့်ယင် ပိုသိပါတယ်၊ တရား အားထုတ်တဲ့ အခါ ကာလ ကျတော့ "ဖောင်းတယ် ပိန်တယ် ထိုင်တယ် ထိတယ်" မှတ်နေရင်း ကိုယ်သွားနေကျ အာရုံ

ကလေးတွေဆီကို စိတ်က သွားသေးတာကိုး၊ ခဏ ခဏ ထွက်ထွက်ပြီး သွားတတ်တယ်၊ အဲဒီလို ထွက်ထွက်ပြီး သွားတာတွေကို မှတ်ရတယ်။ မြတ်စွာဘုရားက ဥပမာကလေးပေးထားတယ်၊ အင်မတန် ကောင်းပါတယ်၊ ရေထဲကငါးကို ကုန်းပေါ် ဆယ်တင်ထားတာနဲ့ တူပါသတဲ့။

ရေနှင့်ငါး-ကာမဂုဏ်နှင့်စိတ်

ငါးဆိုတာ ရေထဲနေတာမဟုတ်လား၊ ကုန်းပေါ် ဆယ်တင်ထားယင် သူနေချင်ပါ့မလား၊ အဲဒါလိုဘဲတဲ့ လူ့စိတ်ကလဲ ကာမဂုဏ် အာရုံ တွေထဲမှာ နေပါတယ်။ ဒကာလူတို့ဟာ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ကာမဂုဏ် အာရုံတွေကို ကြံစည်စဉ်းစားနေရတယ် မဟုတ်လား၊ စားရေး, သောက်ရေး, နေရေး ထိုင်ရေး တယောက်နဲ့တယောက် ဆက်ဆံရေး ဒါတွေဟာ ကြံစည်စဉ်းစားနေရတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒါတွေဟာ ကာမ အာရုံတွေပေါ့။ ဒါကြောင့် ကာမအာရုံက စိတ်ရဲ့နေအိမ်တဲ့၊ သူနေနေကျနေရာတဲ့။ အဲဒီ ကာမဂုဏ်နေအိမ်ထဲက ထုတ်ပြီး စိတ်ကလေးကို ကမ္မဋ္ဌာန်းအာရုံပေါ်တင်ပြီး ကမ္မဋ္ဌာန်းနှလုံးသွင်းခိုင်းတော့ ခုနက ငါးကလေးကို ကုန်းပေါ် တင်ထားတာနဲ့ တူတယ်တဲ့။ အဲဒါကို မြတ်စွာဘုရားက ဂါထာကလေးနဲ့ဟောထားတယ်။ အင်မတန် ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တရားအားထုတ်ဘူးမှ သာပြီး ထင်ရှားမယ်။

တတိယအကြိမ်

ဝါရိဇောဝ ထလေ ခိတ္တော၊
ဩကမောကတ မုဗ္ဘတော။
ပရိဖန္ဒတိဒံ စိတ္တံ၊
မာရဓေယျံ ပဟာတဝေ။

ဩကမောကတော၊ ရေတည်းဟူသော မိမိနေရာအိမ်မှ၊ ဥဗ္ဘတော၊ ထုတ်ဆယ်အပ်သည်ဖြစ်၍။ ထလေ၊ ကုန်းထက်၌။ ခိတ္တော၊ ပစ်တင်၍ထားအပ်သော။ ဝါရိဇော၊ ရေ၌ပေါက်ဖွားသော ရေသတ္တဝါ ငါးသည်။ ပရိဖန္ဒတိ ဣဝ၊ မိမိနေရာရေကို အောက်မေ့၍ တဆွေ့ဆွေ့ တခုန်ခုန် လှုပ်တုန်လေဘိ သကဲ့သို့တဲ့ ဒကာလူရ၊ ငါးကလေးကုန်းပေါ် တင်ထားတော့ တဖျတ်ဖျတ်နဲ့ လူးနေတာကို မြင်ဘူးကောင်းမြင်ဘူးပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒါဟာ ရေထဲနေနေကျဆိုတော့ သူ့ရေထဲပြန်သွားချင်ရှာလို့ ကုန်းပေါ်မှာ သူကမနေနိုင်ရှာလို့ တဖျတ်ဖျတ်နဲ့ လူးလှိမ့်နေရှာတာ၊ အဲဒါလိုပါဘဲတဲ့။

မာရဓေယျံ၊ ကိလေသာ မာရ်မင်း၏ နယ်ပယ်ဖြစ်သော ဆင်းရဲအပေါင်းကို။ ပဟာတဝေ၊ ပယ်ခြင်းငှာ။ ဒကာလူတို့ သန္တာန်မှာဖြစ်နေတဲ့ ရုပ်, ဝေဒနာ, သညာ, သင်္ခါရ, ဝိညာဉ် ဆိုတဲ့ ခန္ဓာငါးပါး ဒုက္ခသစ္စာတရားတွေဆိုတာ ကိလေသာ မာရ်၏နယ်ပယ်တဲ့၊ အဲဒီ ကိလေသာတွေ အကြောင်းပြုပြီး တော့ ဘဝတွေဖြစ်ရတယ်၊ ဖြစ်ရာဘဝမှာ သေရတယ်၊အဲဒါ ဟာ ဒီရုပ်နာမ်ခန္ဓာတွေရှိနေလို့ သေရတာဘဲ။ ဒီရုပ်နာမ်ခန္ဓာ

တွေမရှိယင် မသေရဘူး၊ ဒါကြောင့် ရုပ်နာမ် ခန္ဓာတွေဟာ ကိလေသာဆိုတဲ့ သူသတ်သမားကြီးရဲ့သတ်စရာနယ်ပယ်တွေတဲ့၊ သူ့နယ်ပယ် သူ့လက်ခုပ်ထဲမှာ ဒီရုပ်နာမ် တရားတွေဖြစ်နေရတာတဲ့၊ ဒီတော့ ဒကာလူတို့ လောကထဲ ဖြစ်နေကြတဲ့ သူတွေက မအိုချင်ပါဘူး မနာချင်ပါဘူး မသေချင်ပါဘူး ဆိုပေမဲ့ အိုရ, နာရ, သေရတာဘဲ၊ ဘယ်မှလဲ မပြေးနိုင်ဘူး၊ နတ်ပြည်သွားလဲ မလွတ်ဘူး၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်သွားလဲ မလွတ်ဘူး။ သူ့နယ်ပယ်က မလွတ်ကိုမလွတ်နိုင်ဘူး၊ အဲဒီလို မလွတ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတဲ့ နယ်ပယ်ထဲက လွတ်အောင်လို့ ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတော့ ဒီစိတ်ကလေးကို သမထ, ဝိပဿနာတည်းဟူသော ကုန်းမြေပေါ် တင်ရလိမ့်မယ်။

မာရဓေယျံ၊ ကိလေသာ မာရ်တည်းဟူသော သူသတ်သမား၏ နယ်ပယ်ဖြစ်သော ဒုက္ခသစ္စာ တရားအပေါင်းကို။ ပဟာတဝေ၊ ပယ်ခြင်းငှာ။ ဩကမောကတော၊ ကာမဂုဏ်အာရုံတည်းဟူသော နေအိမ်ထဲမှ။ ဥဗ္ဘတံ၊ ထုတ်ဆယ်ခဲ့၍။ ထလေ၊ သမထအာရုံ ဝိပဿနာအာရုံတည်းဟူသော ကုန်းပြင်ထက်၌။ ခိတ္တံ၊ ပစ်တင်၍ထားအပ်သော။ ဣဒံ စိတ္တံ၊ ဤစိတ်ကလေးသည်။ ပရိဖန္ဒတိ၊ မိမိနေရာ ကာမဂုဏ် နေအိမ်ကို အောက်မေ့၍ တဆွေ့ တဆွေ့ တခုန် တခုန် လှုပ်တုန်လေတော့၏။

ရေထဲကငါး ကုန်းပေါ် တင်ထားတော့ တဖျတ်ဖျတ်နဲ့ လူးလုပ်နေသလိုဘဲတဲ့ ဆင်းရဲတရားတွေကို ပယ်နိုင်အောင်လို့ စိတ်ကလေးကို သမထ ဝိပဿနာ အာရုံပေါ် တင်ရတယ်နော်။ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းထဲ လာပြီးတော့ အားထုတ်ရတာပေါ့၊ လောကရေးရာ အာရုံတွေကို မစဉ်းစားဘဲနဲ့ "ဖောင်းတယ် ပိန်တယ် ထိုင်တယ် ထိတယ်" စသည်ဖြင့် ဝိပဿနာအာရုံတွေကို အဖန်တလဲလဲ နှလုံးသွင်းနေရတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီလို နှလုံးသွင်းရှုမှတ်နေတဲ့ အခါမှာ စိတ်ကလေးက ဘယ့်နှယ် ဖြစ်နေတုံးဆိုတော့ သူ နေနေကျဖြစ်တဲ့ အာရုံ ကာမဂုဏ်တွေကို ပြန် ပြန် စဉ်းစားနေ တယ်၊ အဲဒါ စိတ်ကလေးက သူ့အိမ် သူပြန်သွားနေတာပါဘဲ၊ ခုနက ငါးကလေး တတွန့်တွန့် လူးနေတာနဲ့တူပါတယ်တဲ့၊ အဲသေချာချာကိုတူတာဘဲ၊ အဲဒီလိုလူးနေတဲ့ စိတ်ကလေးတွေကို စိတ်မကူးရအောင်လို့ ရှုမှတ်ပြီးပယ်ရတယ်။

နီဝရဏ ငါးပါးပယ်ပုံ

ဒါကြောင့်မို့ "ပဇဟ စင်္ဂါရီ၊ ဆပ်ပြာရေစစ်ကိုပယ်ထုတ် လိုက်ဟော့တဲ့"။ ဆပ်ပြာရေစစ် ပယ်ရမယ်ဆိုတာ "ပဇဟ ပဥ္စ နီဝရဏေ၊ နီဝရဏငါးပါးကို ပယ်လိုက်"လို့ ဆိုတာပါဘဲတဲ့။ ဒါကြောင့် အဲဒီနီဝရဏတွေကို မှတ်မှတ်ပြီးတော့ ပယ်ရမယ်။ ပယ်ပုံကတော့ "ဖောင်းတယ် ပိန်တယ် ထိုင်တယ် ထိတယ်"

လို့ မှတ်နေရင်း စိတ်က အိမ်ရောက်သွားယင် "ရောက်တယ်" လို့ မှတ်လိုက်၊ အလုပ် အကိုင်တွေ ရောက် သွားယင်လဲ "ရောက်တယ်" လို့ မှတ်၊ စဉ်းစားယင်လဲ "စဉ်းစားတယ်" လို့ မှတ်ပြီး ပယ်ရမယ်။ အေးဒါဟာ ပယ်ပုံ ပယ်နည်း ပါဘဲ၊ သဘာဝကျတဲ့ လုပ်ငန်းပါဘဲ။ အဲဒီလို မှတ်ပြီး ပယ်တာဟာ နီဝရဏကို ပယ်တဲ့ နည်းထဲမှာ အင်မတန် ကောင်းတဲ့ နည်း ပါဘဲ။

ပြီးတော့ ဗျာပါဒ–စိတ်ပျက် စိတ်ဆိုး တာလဲ ပေါ် လာ တတ်တယ်၊ အဲဒါကိုလဲရှုမှတ်ပြီး ပယ်ရမှာဘဲ၊ ဒီနေရာမှာတော့ အကျယ် မပြောပါဘူး။ တိုတိုဘဲ ပြောသွား တော့မယ်။ ပြီးတော့ ထိနမိဒ္ဓ- ထိုင်းမှိုင်း ပျင်းရိတာ ပေါ် လာ ယင် လဲ အဲဒါကို ရှုမှတ်ပြီး ပယ်ရမယ်၊ ပြီးတော့ ဥဒ္ဓစ္စကုက္ကုစ္စတဲ့၊ ဥဒ္ဓစ္စ– စိတ်ပျံ့လွင့်တာတွေ ပေါ်လာယင်, ကုက္ကုစ္စ- စိတ်ပူပန်တာတွေ ပေါ်လာယင်လဲ အဲဒါတွေကို ရှုမှတ်ပြီး ပယ်ရမယ်၊ ပြီးတော့ ဝိစိကိစ္ဆာ–ယုံမှားမှုတဲ့၊ ယုံမှားတွေးတော ဝေဘန်ယင် အဲဒါ ကို ရှုမှတ်ပြီး ပယ်ရမယ်။

"ဒီနေရာမှာ ခုနကလဲ ဝိစိကိစ္ဆာ တခု ပါခဲ့ပါပြီ ဘုရား။ ယခုလဲ တခု ပါလာပြန်ပြီ၊ ထပ်မနေဘူးလား ဘုရား" လို့ မေးစရာ ရှိတယ်၊ ခုနက ဝိစိကိစ္ဆာ ကတော့ အားမထုတ်မီ စောစောပိုင်းက တရားအားထုတ်နည်းနဲ့ စပ်ပြီးတော့ ယုံမှား

တာ၊ ယခု နိဝရဏ ဝိစိကိစ္ဆာကတော့ တရားအားထုတ်နေရင်း ဟိုမယုံ ဒီမယုံနဲ့၊ ဟုတ်လေ သလား၊ မဟုတ်လေ သလား စသည်ဖြင့် ယုံမှားတွေးတောတာကို ဆိုပါတယ်။ ဒီ ဝိစိကိစ္ဆာကိုတော့ ရှုမှတ်ပြီး ပယ်ရတယ်။ စောစော ပိုင်းက ပြောခဲ့တဲ့ လမ်းနှစ်ခု ယုံမှားကိုတော့ တရားနာပြီးတော့ ဖြစ်စေ....၊ ဆရာ သမားများထံ မေးမြန်း ပြီးတော့ ဖြစ်စေ၊ ဗဟုသုတ စာပေ ကျမ်းဂန်တွေ ကြည့်ရှု လေ့လာပြီးတော့ဖြစ်စေ ဒီလိုလဲ ပယ်ရပါတယ်၊ ဒီလို ကွဲပြားပါတယ်။

စိတ္တ ဝိသုဒ္ဓိ

အဲဒီ နိဝရဏတရား ငါးပါး တွေကို ရှုမှတ်ပြီး ပယ်လိုက်လို့ ရှိယင် **စိတ္တဝိသုဒ္ဓိ** ဆိုတဲ့ စိတ်စင်ကြယ်တဲ့ အဆင့် ရောက်လာတယ်။ မဂ်ရောက် ဖိုလ်ရောက် တကာယ်တမ်း တရား အားထုတ်မယ်ဆိုယင် ရှေးဦးစွာ သီလစင်ကြယ်တဲ့ **သီလဝိသုဒ္ဓိ** နဲ့ ပြည့်စုံရတယ်၊ အဲဒီလို သီလ စင်ကြယ်ပြီးတဲ့နောက် စိတ်စင်ကြယ်တဲ့ စိတ္တဝိသုဒ္ဓိနဲ့ ပြည့်စုံရတယ်၊ ယခု ပြောနေ တာဟာ ဒီ စိတ္တ ဝိသုဒ္ဓိ အဆင့်ကို ရောက်လာတာဘဲ။

နာမရူပ ပရိစ္ဆေဒဉာဏ် ဖြစ်ပုံ

ဒီ အဆင့် ရောက်တော့ မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်း မှတ်ရတဲ့ အာရုံနဲ့ မှတ်သိတဲ့ စိတ်ကလေး ဒါကလေး နှစ်ခုကို ပိုင်းခြားပြီးသိ

တယ်၊ အဲဒါဟာ နာမရူပ ပရိစ္ဆေဒ ဉာဏ်တဲ့၊ နာမ်နဲ့ ရုပ်ကို ပိုင်းခြားပြီး သိတာတဲ့။ အဲဒီနာမ်ရုပ် ပိုင်းခြားသိပုံကို မြတ်စွာဘုရားက ဥပမာနဲ့ ပြထားတယ်။ ဘယ်လိုလဲဆိုတော့- ကြောင်မျက်ရွဲခေါ်တဲ့ ပတ္တမြားရတနာ ရှိရာသည်တဲ့၊ **ကြောင်မျက်ရွဲ** ဆိုတာ စိမ်းဖန့်ဖန့် အရောင်ကလေး နဲနဲရှိပြီး ကြည်နေတဲ့ ကျောက်ကလေး တမျိုးပါဘဲ။ တချို့လူတွေက ဒီ ကျောက်ကို လက်စွပ်ထဲမှာ ထည့်ပြီး ဝတ်ဆင် နေကြပါတယ်၊ ဘုရားဟော ဘုရား ဒေသနာတော် တွေမှာ ဒီကျောက်ကို အထူး အလေး ပြုပြီး ပြလေ့ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကျောက်ကတော့ လူသိနည်းပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဘုန်းကြီး က လူအသိ များပြီး ထင်ရှားတဲ့ ကျောက်နဲ့ဘဲ ပြောပြပါမယ်။ မိုးကုတ်က ထွက်တဲ့ ပတ္တမြား ကျောက်နီကလေးဆိုယင် လူတိုင်း သိကြပါတယ်၊ အဲဒီ ကျောက်နီကလေးကို အပေါက်ကလေး ဖောက်ထားပါ၊ အဲဒီ အပေါက်ထဲမှာ ကြိုးကလေး လဲ သီထားပါ၊ အဲဒီ ကြိုးက ကျောက်နီ အရောင်နဲ့ ကွဲအောင် အဝါဖြစ်ဖြစ် အပြာဖြစ်ဖြစ် အစိမ်းဖြစ်ဖြစ် အဖြူဖြစ်ဖြစ် သီထားပါ။ ပြီးတော့ အဲဒီ ကျောက်ကလေးကို မျက်စိ ကောင်းတဲ့ လူက လက်ဝါးပေါ် တင်ပြီး ကြည့်ပါတဲ့။ အဲဒီလို မျက်စိ ကောင်းတဲ့ လူက ကြည့်ယင် ကျောက်ကလေးနဲ့ ကြိုးကလေးကို တခြားစီ ကွဲကွဲပြားပြား မမြင်ပေဘူးလား၊ ဒါက ကျောက်ပဲ့, ဒါက ကြိုး ဘဲလို့ မသိနိုင်ဘူးလား။ (သိနိုင်ပါတယ် ဘုရား)။ ဒီ ကြိုး

ကလေးက ဒီကျောက်ထဲ ဝင်နေတာဘဲလို့ ဒီလိုလဲ မသိနိုင်ပေဘူးလား။ (သိနိုင်ပါတယ်ဘုရား) ရှုမှတ်နေတဲ့ ယောဂီမှာလဲ အဲဒီလိုပါဘဲ၊ မှတ်ရတဲ့ ရုပ်နဲ့ မှတ်သိတဲ့ နာမ်ကလေး ဒီနှစ်ခုကို မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်း ခွဲခြားပြီးတော့ သိရပါတယ်။

ပုံစံထုတ်ပြရယင်- ဖောင်းတယ်လို့ မှတ်တဲ့အခါ ဝမ်းဗိုက်ထဲက တောင့်တင်းတာ လှုပ်ရှားတာကို မတွေ့ရပေဘူးလား၊ ပြီးတော့ ဖောင်းတယ်လို့ မှတ်သိတဲ့ စိတ်ကလေးလဲ မထင်ရှားပေဘူးလား....။ ဖောင်းတက်လာတဲ့ တောင့်တင်း လှုပ်ရှားတဲ့ သဘောက ရုပ်ပဲ မှတ်သိတာက နာမ်ဘဲ၊ အဲဒီတော့ တောင့်တင်းတဲ့ သဘော လှုပ်ရှားတဲ့ သဘောက ရုပ်- ဒီရုပ်က ဘာနဲ့ တူသလဲ ဆိုယင် ကျောက်ကလေးနဲ့ တူတယ်၊ မှတ်သိတဲ့ စိတ်ကလေးက နာမ်-ဒီနာမ်က ဘာနဲ့ တူသလဲဆိုယင် ကြိုးကလေးနဲ့ တူတယ်၊ ကြိုးကလေးက ကျောက်ကလေးထဲ ဝင်နေသလိုဘဲ မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်း မှတ်စိတ် ကလေးက အာရုံဆီကို ပြေးကပ်ပြီး ဝင်သွားတယ်။ ဒါကြောင့် မှတ်စိတ် ကလေး က အာရုံဆီ ရောက်ရောက် သွားတာဟာ ကြိုးကလေးက ကျောက်ကလေးထဲ ဝင်နေတာနဲ့ တူပါတယ် တဲ့။ အဲဒါဟာ နာမရူပပရိစ္ဆေဒ ဉာဏ်ဖြင့် နာမ်နဲ့ ရုပ် ခွဲခြားသိပုံကို မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်တိုင် ပြထားတဲ့ စကားတော် ပါဘဲ၊ အဋ္ဌကထာဋီကာစကားတောင် မဟုတ်ပါဘူး၊ အခိုင်အမာဆုံး ဘုရားဟောစကားပါဘဲ၊ ဘုန်းကြီးတို့ တပည့်ယောဂီတွေမှာ တွေ့သိ

နေပုံနဲ့လဲ တထပ်တည်းကျပြီး ကိုက်ညီနေပါတယ်တဲ့။ကဲ–ဆိုကြဦးစို့။

ဖောင်းဆဲခဏ၌ ဖောင်းတယ်လို့ မှတ်သောသူမှာ တောင့်တင်း လှုပ်ရှားတာက ရုပ်၊ မှတ်သိတာက နာမ် ဒီနှစ်ခုကို ကွဲပြားစွာ သိ၏။ ဖောင်းတာက ကျောက်နဲ့တူသည်၊ မှတ်သိတာက ကြွက်နဲ့တူသည်၊ ကြွက်ဟာ ကျောက်ထဲမှာ ဝင်နေသလိုဘဲ မှတ်စိတ်က တောင့်တင်း လှုပ်ရှားတဲ့ ရုပ်အာရုံကို ကပ်၍ ကပ်၍ သိသည်။

အဲဒါပါဘဲ ဒကာလူရေ၊ မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်း မှတ်သိစရာ အာရုံနဲ့ မှတ်သိတဲ့စိတ်ကလေးနှစ်ခု ကွဲပြီးသိတာနော်၊ ကိုယ်အမူအရာတွေကို မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်း နှစ်ခု နှစ်ခု ခွဲခြားပြီး သိပုံဟာ အတူတူပါဘဲ။ မိုးကလဲ ရွာတော့ ခပ်ကျဲကျဲ သွားကြစို့။(တရားဟောနေစဉ် မိုးအနည်းငယ်ရွာနေသည်)။

လိပ်–ခန္ဓာငါးပါး

အဲဒီနာမ်ရုပ်ကို ပိုင်းခြားသိတဲ့အခါကာလမှာ ခန္ဓာငါးပါးကိုတွေ့ရတယ်၊ "နိဝရဏ–တူလှဲရေစစ်၊ လိပ်ညစ်–ခန္ဓာ" တဲ့၊ ဆပ်ပြာရေစစ်နဲ့တူတဲ့ နိဝရဏတရားတွေကို မှတ်ပြီးပယ်လိုက်တော့ စိတ္တဝိသုဒ္ဓိ စိတ်စင်ကြယ်တယ်တဲ့။ စိတ်စင်ကြယ်တော့ မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်း ရုပ်နှင့်နာမ်ကို ခွဲခြားပြီး သိတယ်၊ဒီရုပ်နဲ့ နာမ် နှစ်ခုဟာ တခြား မဟုတ်ပါဘူး။ ခန္ဓာငါးပါးပါဘဲ၊

ဖောင်းတယ်လို့ မှတ်တဲ့သူမှာ တောင့်တင်းတာကို တွေ့ရတယ်၊ လှုပ်ရှားတာကို တွေ့ရတယ်၊ တောင့်တင်းလှုပ်ရှားပြီး ဖောင်းတက်လာတဲ့ သဘောဟာ ဝါယောဓာတ် ပြဋ္ဌာန်းတဲ့ **ရုပ်ခန္ဓာဘဲ**။ မှတ်သိတာက နာမ်ခန္ဓာ၊ အဲဒီ မှတ်သိတဲ့ နာမ်ခန္ဓာထဲမှာ အာရုံကိုသိကာမျှ သဘောက **ဝိညာဉ်ခန္ဓာ** ခေါ်တယ်၊ မှတ်သိနေရင်း စိတ်ရွှင်တာ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာတာက သုခဝေဒနာတဲ့၊ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာမရှိဘဲနဲ့ သာမန်သိရုံမျှဖြစ်လို့ရှိယင် အဲဒါက ဥပေက္ခာဝေဒနာတဲ့၊ အဲဒီဝေဒနာက **ဝေဒနာက္ခန္ဓာ**၊ ဖောင်းတဲ့သဘောကို မှတ် သား မိ တာ က **သညာက္ခန္ဓာ**၊ အဲဒီ ဖောင်းတဲ့သဘော တောင့်တင်းလှုပ်ရှားတဲ့ သဘောကို သိအောင်လို့ စူးစိုက်တာ နှလုံးသွင်းတာ ပိုင်းခြားပြီး သိသွားတာက **သင်္ခါရက္ခန္ဓာ**၊ ဒီလို ခွဲလိုက်ဘော့ မှတ်သိတာ ကလေးက ခန္ဓာလေးပါး ကွဲလာတယ်၊ ဒါကြောင့် ဖောင်းတယ်လို့ မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်း တောင့်တင်း လှုပ်ရှားတာက ရူပက္ခန္ဓာ၊ မှတ်သိတာက နာမက္ခန္ဓာလေးပါး၊ နှစ်ရပ်ပေါင်းလိုက်ယင် ခန္ဓာ ငါးပါး ဖြစ် လာ တယ်၊ မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်း အဲဒီခန္ဓာငါးပါးကို တွေ့နေတာ မဟုတ်လား။ အဲဒါ လိပ်ကို တွေ့တာတဲ့၊ လိပ်မှာ လက်နှစ်ခု ခြေနှစ်ခု ခေါင်းတခု ဒီလိုအင်္ဂါအစိတ်အပိုင်း ငါးခုရှိတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒါလိုဘဲ မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်း နာမ်ခန္ဓာလေးပါးနဲ့ ရုပ်ခန္ဓာတပါး ဒီခန္ဓာငါးပါးကို တွေ့ရတယ်။

တတိယအကြိမ်

ဒီပြင် ပိန်တယ်၊ ထိုင်တယ်၊ ထိတယ်၊ ကွေးတယ်၊ ဆန့်တယ်၊ စသည်ဖြင့် မှတ်ရာတွေမှာလဲ ဒီလိုပါဘဲ၊ ခန္ဓာငါးပါးကို တွေ့နေတာပါဘဲ။ ကွေးဆဲ၌ ကွေးတယ်မှတ်လို့ရှိယင် တောင့်တင်း လှုပ်ရှားတာကရုပ်၊ မှတ်သိတာကနာမ်၊ နာမ်က နာမ် ခန္ဓာလေးပါး၊ ရုပ်က ရုပ်ခန္ဓာတပါး၊ ပေါင်းခန္ဓာငါးပါးဘဲ၊ သွားဆဲ၌ သွားတယ်၊ ကြွတယ်၊ လှမ်းတယ်၊ ချတယ်လို့ မှတ်ယင် တောင့်တင်း လှုပ်ရှားတာက ရုပ်-ရူပက္ခန္ဓာ၊ မှတ်သိ တာက နာမ်၊ နာမက္ခန္ဓာလေးပါး၊ ဒါလဲ ခန္ဓာငါးပါးဘဲ၊ အဲဒီ ခန္ဓာငါးပါး တရားတွေကို ရှုမှတ်ပြီးပယ်ပါ၊ သာယာ မနေပါနဲ့တဲ့။ မမှတ်ဘဲနေယင် သာယာနေတာဘဲ၊ ကွေးလိုက် ဆန့်လိုက်တာ ကလေးလဲ သာယာတာဘဲ၊ သွားတာကိုလဲ သာယာတာဘဲ၊ ရုပ်အမူအရာတွေ ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်း သာယာ တယ်။ စိတ်ကူး စဉ်းစား ကြံစည်တာတွေက နာမ်ခန္ဓာတွေဘဲ၊ အဲဒါတွေကိုလဲ သာယာပြီး သဘောကျနေတာဘဲ၊ အဲဒီလို ရုပ်ခန္ဓာရော နာမ်ခန္ဓာရော သာယာနှစ်သက်ခြင်း သဘောကျ ခြင်း မဖြစ်ရအောင်လို့ ဒီခန္ဓာငါးပါးကို ရှုမှတ်ပြီးပယ်ပါတဲ့။

ဒါကြောင့် "ကော ကုမ္မော-လိပ်ဆိုတာက ဘာပါလဲ" ဆိုတဲ့မေးခွန်းကို "ကုမ္မောတိ ခေါ ဘိက္ခု ပဉ္စန္နေတံ ဥပါဒါ နက္ခန္ဓာနံ အဓိဝစနံ"လို့ ဖြေကြားတော်မူပါတယ်။

ဘိက္ခု၊ ကုမာရကဿပရဟန်း။ ကုမ္မောတို ဧတံ၊ လိပ်ဟူသော ဤအမည်သည်။ ပဉ္စန္နံ၊ ငါးပါးကုန်သော။ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာနံ၊ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာတို့၏။ အဓိဝစနံ၊ အမည် ပေတည်း။ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးရဲ့ အမည်တဲ့။ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာဆိုတာ ဥပါဒါန်၏ အာရုံတရားတွေ၊ စွဲလမ်းနိုင်တဲ့ တရားတွေဘဲ၊ ဒါတွေကို ဝိပဿနာရှုပြီးတော့ သာယာနှစ်သက်မှု ကင်းသွားအောင် ပယ်ရမယ်လို့ ဆိုလိုပါတယ်။

ဒါကြောင့် (ပဇဟ ကုမ္မံ) လိပ်ကို ပယ်လိုက် ဟူသည်မှာ (ပဇဟ ပဉ္စုပါဒါနက္ခန္ဓေ) ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ငါးပါးကို ပယ်လိုက်လို့ ဆိုတဲ့အကြောင်း မြတ်စွာဘုရားက ရှင်းပြတော်မူပါတယ်။ အဲဒါကို အဋ္ဌကထာက (ပဇဟ ပဉ္စုပါဒါနက္ခန္ဓေတိ ဧတ္ထ) ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ငါးပါးကို ပယ်လိုက်ဟူရာ၌ (ပဉ္စသု ခန္ဓေသု ဆန္ဒရာဂပ္ပဟာနံ ကထိတံ) ခန္ဓာငါးပါးတို့၌ လိုချင်တပ်မက်မှုကို ပယ်ခြင်းကို ဟောအပ်သည်-လို့ ဖွင့်ပြတော်မူပါတယ်။ ဝိပဿနာ အခြေခံ ဆောင်ပုဒ်ထဲမှာ ဘုန်းကြီးက ရေးထားပါတယ်၊ "ဝိပဿနာ ဉာဏ်ဆိုတာ ဘယ်ဟာရှု၍ ဖြစ်သနည်း"တဲ့၊ ဒါကအမေး၊ "စွဲလမ်းနိုင်ရာ ငါးခန္ဓာ မှန်စွာ ရှု၍ဖြစ်သတည်း"တဲ့။ ဒါက အဖြေ၊ ကဲ-ဒါကလေးနှစ်ပုဒ်ကို လိုက်ဆိုကြ။

ဝိပဿနာ၊ ဉာဏ်ဆိုတာ၊ ဘယ်ဟာရှု၍ ဖြစ်သနည်း။
စွဲလမ်းနိုင်ရာ၊ ငါးခန္ဓာ၊ မှန်စွာရှု၍ ဖြစ်သတည်း။

တတိယ ဧကြှ်ံ

ဝိပဿနာ ဆိုတာ သယ် လို ဟာ ရှုရသလဲ၊ စွဲလမ်းနိုင်တဲ့ ခန္ဓာငါးပါးကို ရှုရတယ်၊ ဒီဒေသနာမှာ လိပ်ဆိုတာ ခန္ဓာ ငါးပါး တရားဘဲ၊ အဲဒါကို ရှုမှတ်ပြီး ပယ် ပါ တဲ့၊ ဒီလို ဆိုတယ်။ ဟောဒီ ဆောင်ပုဒ် စာရွက်ထဲက အမေး အဖြေ ဆောင်ပုဒ် ကလေးတွေကိုလဲ ဆိုကြဦးစို့။

တောင်ပို့ဆိုတာ ဘယ်ဟာလဲ- ဤ ရုပ်ကိုကြီးဘဲ။ ပ။
လိပ်ညစ်ဆိုတာ ဘယ်ဟာလဲ- ခန္ဓာ ငါးပါး တရားဘဲ။

အဲဒီ ခန္ဓာငါးပါး တရားတွေ ရှုမှတ်ပြီး ပယ်ရမယ်ဆိုပေမဲ့ မှတ်ခါစ မှာတော့ ခန္ဓာ ငါးပါးရဲ့ ပင်ကိုယ်ရင်း သဘော လောက်ဘဲ သိသေးတယ်။ အဖြစ်အပျက် အနိစ္စ ဆိုတာတွေ ကိုတော့ မသိနိုင်သေးဘူး။ ဖောင်းတယ်မှတ်ယင် တောင့်တဲ့ သဘော တင်းတဲ့သဘော လှုပ်ရှားတဲ့ သဘော ဒါလောက်ဘဲ သိတယ်၊ ဒါကြောင့် ဖောင်းတယ် မှတ်လိုက်ယင် တောင့်တင်း လှုပ်ရှားတဲ့ ရုပ်ကတမျိုး၊ မှတ်သိတဲ့ နာမ်ကတမျိုး ရုပ်နဲ့နာမ် ဒါကလေးနှစ်ခုဘဲ သိတယ်၊ ကွေးတယ် မှတ်ယင် တောင့်တင်း လှုပ်ရှားတဲ့ ရုပ်နဲ့ မှတ်သိတဲ့နာမ် ဒါကလေး နှစ်ခုဘဲ သိတယ်။ အဲဒါက အားထုတ်စမှာသိပုံ၊ နောက် သမာဓိဉာဏ် ရင့်သန် လာတဲ့အခါကျတော့ ဒီတရားတွေကို အစနဲ့ အဆုံးနဲ့လဲ ပိုင်း ခြားပြီးသိတယ်။ အဲဒီလို အစပေါ်လာတာနဲ့ အဆုံး ပျောက် သွားတာကိုသိတော့ ဖြစ်ပြီး ပျောက်သွားလို့ မမြဲဘူးလို့ သိတဲ့ ဝိပဿနာဉာဏ် ဖြစ်လာတယ်။ အဲဒီ လို ကိုယ်ပိုင် ဉာဏ်နဲ့

သိအောင် အားထုတ်သွားရမှာ။ မှတ်တယ်ဆိုတာ အားထုတ်စက အသိမျိုးလောက်တွင် သိဘို့မဟုတ်ဘူး၊ သမာဓိဉာဏ်ရင့်လာတဲ့အခါမှာ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ သဘော တရားတွေကိုပါ သိသိသွားအောင် မှတ်ရမှာ။ အဲဒီလိုသိသွားမှ ခန္ဓာငါးပါးတွေနဲ့စပ်တဲ့ သာယာမှုတွေ ကင်းသွားမှာ။

အဲဒါကြောင့် အဋ္ဌကထာ ဆရာက "အနိစ္စံ ဝေဒိတဗ္ဗ - အနိစ္စကို သိရမယ်တဲ့။ အနိစ္စတာ ဝေဒိတဗ္ဗာ- အနိစ္စလက္ခဏာကို သိရမယ်တဲ့။ အနိစ္စာနုပဿနာ ဝေဒိတဗ္ဗာ- အနိစ္စာနုပဿနာကို သိရမယ"တဲ့။ ဒီလိုဆိုသွားပါတယ်။ အဲဒါကို ဆောင်ပုဒ်ကလေး ပေးထားတယ်၊ ဒါကလေး ဆိုကြဦးစို့။

> အနိစ္စကို သိရမည်၊ အနိစ္စလက္ခဏာကို သိရမည်၊ အနိစ္စာနုပဿနာကို သိရမည်။

အနိစ္စဆိုတာ ဘာလဲဆိုလို့ရှိယင် "အနိစ္စန္တိ ခန္ဓပဉ္စကံ" လို့ အဋ္ဌကထာက ဖွင့်ထားတယ်…၊ အနိစ္စ ဆိုတာ ခန္ဓာငါးပါး အပေါင်းပါဘဲ၊ ခန္ဓာငါးပါး အပေါင်းဟာ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ ဉာဏ်ထဲမှာ ရှုတိုင်း ရှုတိုင်း ဖြစ်ပျက်သွားတဲ့ အနေအားဖြင့် ထင်ရှားနေတယ်။ ခန္ဓာငါးပါးလို့ ပြောရတာကတော့ ကျမ်းဂန်ဝေါဟာရနဲ့ နားလည်အောင်လို့ ပြောရတာဘဲ၊ ရှုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှာတော့ ရှုတိုင်းရှုတိုင်း ငါးခုငါးခု တပိုင်းစီ တပိုင်းစီ ကွဲပြီး ထင်တာတော့ မဟုတ်ဘူး….၊တခုတခုကိုသာ ပဓာနပြုပြီး

သိပါတယ်၊ ရုပ်ကိုမှတ်မိတဲ့အခါ ရုပ်ကို ပခေါနပြုပြီး ဖြစ်ပျက်သွားတဲ့သဘောကိုသိတယ်၊ နာမ်မှတ်မိတဲ့အခါ နာမ်ကို ပခေါနပြုပြီး ဖြစ်ပျက်သွားတဲ့ သဘောကို သိတယ်၊ စိတ်ကိုမှတ်မိတဲ့အခါ စိတ်ကလေး ဖြစ်ပျက် သွားတာကို သိတယ်၊ ဝေဒနာမှတ်မိတဲ့အခါ နာတာ ကျင်တာ ကိုက်ခဲတာကလေးတွေ ဖြစ်ပျက်သွားတဲ့ သဘောကို သိတယ်။ အဲဒီလိုဘဲ တရားတခုခုကို ပခေါန ပြုပြီးတော့ ဖြစ်ပြီး ပျက်သွား, ဖြစ်ပြီး ပျက်သွားနဲ့ ဒီလိုဘဲ သိတယ်။ ဒါကြောင့် ယောဂီတွေမှာ မိမိတို့ကိုယ်တွေနဲ့ ကိုက်ပြီး နားလည်အောင်လို့ "ဖြစ်ပျက်သမျှ ရုပ်နာမ် ခန္ဓာက အနိစ္စတရား" ဘဲ့ ဆောင်ပုဒ် ရေးထားပါဘယ်....။ ဖြစ်ပြီး ပျက်သွားတယ်လို့ သိရတဲ့ အာရုံဟူသမျှဟာ အနိစ္စ တရားဘဲ၊ ဒါဟာ ရုပ်နဲ့နာမ် ခန္ဓာငါးပါးပါဘဲ။ ကဲ....ဆိုရမယ်။

ဖြစ်ပျက်သမျှ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာက အနိစ္စတရား။

အနိစ္စ–မမြဲတဲ့တရားဆိုတာ ဘာကြောင့် မမြဲဘူးလို့ ဆိုရတယ်ဆိုတဲ့ အထိမ်းအမှတ်ကလေး ရှိတယ်၊ လူမှာလဲ လူ့လက္ခဏာ ရှိတယ်၊ ဒကာလူမှာ ကိုယ့်အိမ်သူ အိမ်သားတွေ ရှိတာပေါ့နော်၊ အဲဒီ အိမ်သူ အိမ်သားတွေ ကိုယ့်သားတွေ သမီးတွေ ဆိုတာ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါ တွေလို့ အမှတ် အသားကလေးတွေရှိတယ်။ ကလေးတွေဟာ အရှယ်ချင်း ရုပ်ပုံချင်း တူပေမယ်လို့ ကိုယ့်သားသမီး ဟုတ်တယ် မဟုတ်ဘူး ဆိုဘာကွဲပြား နေတယ်။ အဲဒါ ဘာ့ကြောင့်တုံး ဆိုယင် မှတ်သား

ထားတာကလေးရှိတယ်။ အသား အရောင်က တမျိုး မျက်ခုန်း မျက်လုံးကတမျိုး စသည်ဖြင့် ကွဲပြားနေတယ်နော်။ အဲဒါလိုဘဲ ရုပ်နာမ် တရားတွေကို အနိစ္စ-မမြဲဘူးလို့ ဆိုတာ ဘာကြောင့် လဲ၊ သူ့မှာလဲ လက္ခဏာ အမှတ်အသားလေး ရှိပါတယ်။

ဟုတ္တွာ အဘာဝါကာရော အနိစ္စလက္ခဏံ-တဲ့။ ဟုတ္တွာ၊ ဖြစ်ပေါ်ပြီး၍။ အဘာဝါကာရော၊ မရှိသော အခြင်း အရာ သည်။ အနိစ္စလက္ခဏံ၊ အနိစ္စလက္ခဏာ မည်တယ်တဲ့....။ ဖြစ်ပြီး တော့ တည်မြဲမနေဘဲနဲ့ ပျောက်သွားတာဟာ အနိစ္စ လက္ခ ဏာတဲ့၊ ဖြစ် ပြီး ပျောက် သွား ယင် မမြဲတာပေါ့၊ ကောင်း ကင်မှာ လျှပ်စစ်လက်လတယ်၊ ဖြစ် ပေါ် လာ တာ မဟုတ် လား။ သူက လက်ပြီးတော့ ပျောက်သွားတယ်၊ မမြဲတာ မဟုတ်လား၊ ဖြစ်ပြီးပျောက်သွား ဖြစ်ပြီးပျောက်သွားနဲ့ အဲဒါ ဟာ မမြဲတာ မဟုတ်လား။ အဲဒီ လျှပ်စစ် လက်တာနဲ့ တူပါ တယ်၊ သဘောတရား ကလေးတွေက မှတ်လိုက်ယင် မရှိတော့ ဘူး၊ မှတ်လိုက်ယင် မရှိတော့ဘူး၊ ပျောက်ပျောက် သွားတယ်၊ အဲဒီလို ပျောက်သွားတာဟာ အနိစ္စတရားဘဲလို့ မှတ်သိရခြင်း ၏ အကြောင်း, မှတ်သိစရာ အထိမ်းအမှတ် လက္ခဏာ ဘဲတဲ့။ အဲဒါကို အနိစ္စလက္ခဏာ ခေါ် ပါ တယ်။ ကဲ....ဆိုရမယ်။

ဖြစ်ပေါ်ပြီးနောက် ကွယ်ပျောက် သွားတာက အနိစ္စ လက္ခဏာ။

တတိယအကြိမ်

ဖြစ်ပေါ်ပြီး ပျောက်ပျောက်သွားတာဟာ အနိစ္စလက္ခဏာပါဘဲတဲ့။ အဲဒီ အနိစ္စလက္ခဏာကလေးကို ကိုယ်တိုင်တွေ့သိဘို့လိုတယ်၊ ဝိပဿနာ ရှုရာမှာ အဲဒီလို သိဘို့ရာ အလွန်အရေးကြီးတယ်။ ဒါကလေးတွေက ပေါ့ပေါ့ကလေး မဟုတ်ဘူး၊ တကယ့်ကို အရေးကြီးတဲ့ အချက်ကလေးတွေ။ ဒီလိုအရေးကြီးလို့ဘဲ အဋ္ဌကထာ ဆရာတွေက ပြထားတာ၊ ဘုန်းကြီးတို့ကလဲ အလွန်အရေးကြီးလို့ အဲဒါကို ထုတ်ပြပါတယ်။ တချို့က စာပေကျမ်းဂန်အရနဲ့ စဉ်းစားဆင်ခြင်ပြီးတော့ "ဖြစ်ပြီး ပျက်နေတာဘဲ၊ မမြဲဘူး" လို့ဒီလိုနှလုံးသွင်းလိုက်ရုံနဲ့ အနိစ္စာနုပဿနာ ဖြစ်တယ်လို့ ဒီလိုယူဆနေကြတယ်။

အမှန်က ဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ အနိစ္စလက္ခဏာကလေးကို ကိုယ်တိုင်တွေ့ရမှာ ကိုယ်တိုင်သိရမှာ၊ ဖြစ်ပေါ်ပြီးနောက် ပျောက်ပျောက်သွားတဲ့ အခြင်းအရာကလေးကို လက်နဲ့ ကိုင်ကြည့်သလို သေသေချာချာ လက်တွေ့ ကိုယ်တိုင်သိမှ အနိစ္စာနုပဿနာဉာဏ် အစစ်ဖြစ်တာ။ ဒါကြောင့် "ရှုမှတ်ဆဲမှာ ကွယ်ပျောက်သွားတာကို တွေ့ရ၍ မမြဲဟု သိတာက အနိစ္စာနုပဿနာဉာဏ်" လို့ ဆောင်ပုဒ်ကလေး ပေးထားပါတယ်။ အဲဒါဟာ "ဖောင်းတယ် ပိန်တယ် ထိုင်တယ် ထိတယ် ကွေးတယ် ဆန့်တယ်" စသည်ဖြင့် မှတ်နေရင်း မှတ်နေရင်းနဲ့ကို ပျောက်ပျောက်သွားတာကလေးကို သိပြီးတော့ "မမြဲပါကလား" ဆိုတာ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ ရှင်းပြီး သိရမှာ။ အဲဒီလို

သိမှ အနိစ္စာနုပဿနာဉာဏ်တဲ့။ အဲဒါဟာ အနိစ္စာနုပဿနာ ဉာဏ်အစစ်ပါဘဲ၊ ဒီဉာဏ်အစစ်နဲ့မှ အရိယမဂ်ဖိုလ်တိုင်အောင် သွားနိုင်တယ်၊ ကဲ.... ဆိုကြစို့။

ရှုမှတ်ဆဲမှာ ကွယ်ပျောက်သွားတာကို တွေ့ရ၍ မမြဲဟု
သိတာက အနိစ္စာ နုပဿနာဉာဏ်။

မှတ်နေရင်း မှတ်နေရင်း မရှိတော့ဘဲ ပျောက်ပျောက် သွားတာကိုတွေ့ယင် မမြဲဘူး – ဆိုတာကို သူများက မပြော ရတော့ပါဘူး၊ ရှုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က သူ့ဟာသူဘဲရှင်းပြီး သဘော ကျသွားပါတယ်။ အဲဒါ အနိစ္စာနုပဿနာအစစ်၊ ကိုယ်ပိုင် ဉာဏ်နဲ့ သဘောကျသွားတာ၊ အချေးအငှားမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ စာပေ ကျမ်းဂန်အရနဲ့ သဘောကျရတာမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ သူများတွေက ပြောလို့ သဘောကျရတာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ် တိုင်တွေ့ပြီး သိသွားတာ မဟုတ်လား။ အဲဒီ ဉာဏ်အစစ်တွေ ဖြစ်မှ အရိယ မဂ်ဖိုလ်ဉာဏ်တွေကို ရောက်နိုင်တယ်။ အဲဒီ ဉာဏ် အစစ်ဖြစ်အောင်လို့ ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်းတွေ လိုက်ပြီးရှု နေရတာ။ ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်းတွေ ရှုနေတော့ ရှေ့နောက် တသားတည်းလို ဆက်နေတဲ့ သန္တတိတွေ ပျက်သွားတယ်၊ သန္တတိပျက်သွားတော့ အနိစ္စလက္ခဏာထင်တယ်လို့ အဲဒီလိုလဲ အဋ္ဌကထာဆရာက ဆိုထားပါတယ်၊ သူ့ဟာ သဘာဝ သိပ်ကျတယ်။ တနေ့ကလဲ ပြောခဲ့ပြီ ခြတန်းကြီးဆိုပါတော့ ဒကာလူရ။ ခြကောင်တွေသွားနေတာကို အမှတ်တမဲ့ကြည့်

ယင် အတန်းအရှည်ကြီးလို့ ထင်ရတယ်။ အနီးအနား သွားပြီးငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ ဘယ်အတန်းကြီးဟုတ်မလဲ၊ တကောင်ချင်း တကောင်ချင်း ကွဲနေတယ်မဟုတ်လား၊ အပြတ်အပြတ်ကလေးတွေ အတိုအတိုကလေးတွေနော်၊ အဲဒါလိုပါဘဲ စိတ်တွေဟာလဲ ပကတိလူတွေရဲ့အထင်နဲ့ဆိုယင် ငယ်ငယ်ကလေးဘဝကစပြီး ခုထက်ထိ တစိတ်ထဲ အမြဲတည်နေတယ်လို့ ထင်နေကြတယ်။ အဲဒီလို အပြတ်အခြားမရှိဘဲ တသားတည်းလို့ထင်နေရတာကို **သန္တတိ** လို့ခေါ်တယ်၊ ခုနက ခြတန်းကြီးထင်တာမျိုးပါဘဲ။ အဲဒီ သန္တတိ အဖုံးအလွှမ်း ပျက်သွားအောင်လို့ စိတ်ကလေးတွေကို ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်း လိုက်ပြီးမှတ်နေရတာ ဒကာလူရ။

ဒီလိုမှတ်လို့ အသိမြန်လာတော့ အဲဒီ စိတ်ကလေးတွေကတပိုင်းစီ တပိုင်းစီ ကွဲပြားပြီးတော့ ထင်ပေါ်လာတယ်၊ အဲဒီလို ထင်ပေါ်လာတော့ ဒီစိတ်ကလေးတွေကို "ဖြစ်ပြီးချက်ခြင်း ပျောက်သွားတာဘဲ၊ မမြဲဘူး၊ မမြဲတဲ့တရားဘဲ"လို့ ရှင်းပြီးသိသွားပါတယ်။ ဝေဒနာကလေးတွေ ဆိုပါတော့ နာတယ် ကျင်တယ် ကိုက်ခဲတယ် ဆိုတာကလေးတွေဟာ အမှတ်တမဲ့ဆိုတော့ အကြာကြီး တည်နေတယ်လို့ ထင်ရတယ်၊ သေသေချာချာ ရှုမှတ်ကြည့်တော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ "နာတယ် နာတယ်"လို့ မှတ်နေယင် မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်း

နာတာကလေးတွေဟာ တနာချင်း တနာချင်း ပျောက် ပျောက် သွားတာဘဲ၊ ခုနက ခြကလေးတွေ တကောင်စီ တကောင်စီ ကွဲနေသလိုပါဘဲ။ အဲဒီ နာတာကလေးတွေကို "ဖြစ်ဖြစ်ပြီး ပျောက်ပျောက်သွားလို့(သန္တတိပျက်ပြီး) မမြဲတဲ့ တရားဘဲ"လို့ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ သိရပါတယ်။ ဒီပြင်ဟာတွေလဲ အကုန်လုံး ဒီလိုချည်းပါဘဲ၊ ကွေးတယ် ဆန့်တယ်လို့ မှတ်တဲ့ နေရာမှာလဲ တရွေ့က တရွေ့ မရောက်ပဲ ရွေ့ပြီးပျောက်လိုက်၊ ရွေ့ပြီး ပျောက်သွားလိုက်နဲ့အပိုင်းအပိုင်းပြတ်ပြီးတော့ကုန်ကုန် သွားတာကို တွေ့ရတယ်၊ အဲဒါကိုယ်တိုင်တွေ့တာဘဲ၊ အဲဒီလို တွေ့တော့ မမြဲတဲ့တရားဘဲလို့ ကိုယ်တိုင်သိရတယ်၊ အဲဒါ အနိစ္စာ နုပဿနာဉာဏ်တဲ့။ အဲဒီလို မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်း ပေါ်ပြီး ပျောက်သွားလို့ မမြဲဘူး မမြဲဘူးလို့ သိယင် အနိစ္စာ နုပဿနာဉာဏ်ဘဲ။ ဒီဉာဏ်နဲ့ အနိစ္စကို သိယင် ဒုက္ခ အနတ္တ ဆိုတာတွေလဲ သိတော့တာပါဘဲ။

ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ဒီ အနိစ္စတရား သည်ပင်လျှင် ဒုက္ခဘဲ၊ ဒီဒုက္ခတရားသည်ပင်လျှင် အနတ္တဘဲ။ အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တဆိုတာ နာ မည် သာ ကွဲ တာ၊ တရား ကိုယ် က တော့ ဒီတရားတွေချည်းဘဲ။ ဒီတော့ အနိစ္စသိယင် ဒုက္ခသိတော့တာ ဘဲ၊ ဒုက္ခသိယင်လဲ အနတ္တသိတော့တာဘဲ။ အဲဒါကြောင့် အတို ချုပ်ကလေး ဒီမှာပြထားပါတယ်။ အချိန်ရသ၍ အကျယ်ဟော မယ်ဆိုယင်တော့ အနိစ္စဉာဏ် ဖြစ်ပုံလိုဘဲ ဒုက္ခဉာဏ်ဖြစ်ပုံ

အနတ္တဉာဏ်ဖြစ်ပုံတွေလဲ အကျယ် ဟောရမှာဘဲ၊ ယခုတော့ အလွယ်တကူ သိရုံကလေးဘဲ ပြထားပါတယ်။ ကဲ ... ဆိုရမယ်။

အနိစ္စမြင်လျှင် ဒုက္ခထင်သည်။
ဒုက္ခထင်တော့ အနတ္တမြင်သည်။
အနတ္တမြင် နိဗ္ဗာန်ခွင် ပြေးဝင်ဆိုက်ရောက်သည်။

အနိစ္စမြင်လျှင် ဒုက္ခ ထင်တယ်တဲ့၊ ဒုက္ခ ထင်တော့ အနတ္တ မြင်တယ်တဲ့၊ အနတ္တ မြင်တော့ ဘာအကျိုး ရှိသလဲ ဆိုယင် နိဗ္ဗာန်တရား တွေ့ရပါတယ်။ ဒီတော့ နိဗ္ဗာန်တရား တွေ့ချင်ယင် ဒီလမ်းအတိုင်း သွားရုံပါဘဲ။ သို့သော် အနတ္တကို တခါလောက် မြင်ရုံနဲ့တော့ နိဗ္ဗာန် ရောက်တယ် လို့လဲ မှတ်မထားကြနဲ့ဦး။ နိဗ္ဗာန် ရောက်လောက်အောင် အသိဉာဏ် ရင့်သန် ပြည့်စုံမှ ရောက်နိုင်ပါတယ်။

ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်း တွေ့ကို ရှုလို့ အနိစ္စ – မမြဲဘူး၊ ဒုက္ခ – ဆင်းရဲချည်းဘဲ၊ အနတ္တ–ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ မဟုတ်တဲ့ သဘော တရားချည်းဘဲလို့ ဒီလို သိတိုင်း သိတိုင်း လိပ် – ဆိုတဲ့ ခန္ဓာ ငါးပါးတွေကို ပယ်နေတာဘဲ၊ မရှုဘဲ နေ လို့ ရှိ ယင် အနိစ္စလဲ မသိဘူး၊ ဒုက္ခလဲ မသိဘူး၊ အနတ္တလဲ မသိဘူး။ မြင်တိုင်း ကြားတိုင်း တွေ့တိုင်း သိတိုင်း ဒွါရ ခြောက်ပါးက ထင်ရှား ပေါ်တာ တွေ ကို "မြဲတယ်, ချမ်းသာတယ်, ကောင်းတယ်, ငါဘဲ, သူဘဲ, ယောကျ်ားဘဲ, မိန်းမဘဲ" လို့ ထင်ပြီး သာ ယာနေ

တယ်။ အဲဒါ လိပ်ကို သာယာ နေတာဘဲ....၊ ခန္ဓာ ငါးပါး တရားတွေကို သာယာနေတာဘဲ။

အဲဒီ လိပ်ကို သာယာနှစ်သက်မှု သိမ်းပိုက်မှု မရှိအောင် ပယ်လိုက်ပါတဲ့၊ ဘယ်လိုပယ်ရမလဲဆိုတော့ ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်း တွေကို ရှုလို့ရှိယင် ရုပ်နဲ့နာမ် ကွဲလာလိမ့်မယ်၊ နောက်ကျတော့ အဖြစ်အပျက်ပါသိပြီးတော့ အနိစ္စ, ဒုက္ခ, အနတ္တ တရားတွေကို သိလာလိမ့်မယ်၊ အဲဒီလို သိလို့ရှိယင် မြဲတယ်လို့ စွဲလမ်းပြီးတော့ ကိလေသာ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ချမ်းသာတယ် ကောင်းတယ် လှပတယ် တင့်တယ် တယ်လို့ စွဲလမ်းပြီး ကိလေသာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါဘဲလို့ စွဲလမ်းပြီး ကိလေသာ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒီလို ကိလေသာ မဖြစ်နိုင်တာကိုပင်လျှင် လိပ်ကို ပယ်နေတာလို့ ဆိုပါတယ်။

(ပဇဟ ကုမ္မံ) လိပ်ကြီးကို ပယ်လိုက် ဟူသည်မှာ၊ (ပဇဟ ပဉ္စုပါဒါနက္ခန္ဓေ) ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ငါးပါးကို ပယ် လိုက် လို့ ဆိုလိုသည်တဲ့။ ဒါကြောင့် ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးကို ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်း လိုက်ပြီး ရှုမှတ်နေတာဟာ အဲဒီသုတ်က ပြဆိုချက်နဲ့ အံကျကိုက်နေပါတယ်။

အဲဒီ လိပ်ဆိုတဲ့ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ငါးပါးကို ရှုပြီးပယ်ရမှာက ဘယ်ထိအောင်လဲ ဆိုယင် ဂေါတြဘူဉာဏ် မဂ်ဉာဏ်တို့နဲ့

တစပ်တည်း ဖြစ်တဲ့ အနုလောမဉာဏ် ထိအောင် ရှုမှတ်ပြီး ပယ်သွားရမယ်။ အဲဒီလိုပယ်သွားရာမှာ ယခုပြောခဲ့တဲ့ အတိုင်း ရှုရင်း ရှုရင်း ဖြစ်ဖြစ် ပြီးတော့ ကုန်ကုန် သွားတာ ပျောက် ပျောက် သွား တာ ကို တွေ့ရလို့ မမြဲဘူး၊ ဆင်းရဲ ချည်းဘဲ၊ အတ္တကောင် မဟုတ်တဲ့ သဘော တရားချည် းဘဲလို့ သုံးသပ် ဆင်ခြင်တဲ့ သမ္မသနဉာဏ် ရင့်သန် လာ တဲ့ အခါ မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်း မှတ်ရတဲ့ အာရုံကလေးတွေရဲ့ အစနဲ့ အဆုံး, အဖြစ်နဲ့ အပျက်ကို ရှင်းရှင်း လင်းလင်း ပြတ် ပြတ် သား သား ကြီး သိရတဲ့ **ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်** ဖြစ်ပေါ် လာတယ်၊ ဒီ ဥဒယဗ္ဗယ ဉာဏ်က ရင့်သန်လာပြန်တော့ မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်း အစပိုင်း ဖြစ်ပေါ် မှု က မထင်ရှားတော့ဘဲ အဆုံးပိုင်း ပျက်မှုကိုချည်း တွေ့ရတဲ့ **ဘင်္ဂဉာဏ်** ဖြစ်ပေါ် လာတယ်။ ဒီဘင်္ဂဉာဏ် ဖြစ်တဲ့ အခါမှာ မှတ်သိရတဲ့ အာရုံရော၊ မှတ်သိတဲ့ စိတ်ကလေးရော နှစ်မျိုးလုံးဟာ ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် တကုန်ထဲကုန် တပျက်ထဲ ပျက်နေတာကိုချည်း တွေ့နေရတယ်၊ ဒီလို တရိပ်ရိပ်နဲ့ အပြင် ကရော အတွင်းကရော ခဏမစဲ တပျက်ထဲ ပျက်နေတာကိုချည်း တွေ့နေရတော့ "ဘာမျှ အားကိုးစရာ မရှိဘူး ကြောက်စရာ တွေချည်းဘဲ"လို့ ထင်မြင် လာတယ်၊ အဲ ဒါက **ဘယဉာဏ်** တဲ့။ အဲဒီလို "ကြောက်စရာကောင်းတယ်"လို့ သိရတော့ သိရ သမျှ အာရုံတွေရော၊ သိနေတဲ့ စိတ်တွေရော အဲဒါတွေ အား လုံးအပေါ်မှာ အမျိုးမျိုး အပြစ် မြင်လာတယ်။ အဲ ဒါက

အာဒီနဝဥာဏ် တဲ့။ အဲဒီဥာဏ်နဲ့ အပြစ်မြင်ပုံ အမျိုးမျိုးထဲမှာ ကာမဂုဏ် အာရုံ တွေနဲ့ စပ်ပြီး ဆင်ခြင် ကြည့်ယင် ခေးနဲ့ စဉ်းတီတုံးလိုဘဲ ထင်မြင်တတ်ပါတယ်။

ခေးနဲ့ စဉ်းတီတုံး

ဒါကြောင့် "ကာ အသိသူနာ– ခေးနဲ့ စဉ်းတီတုံး ဆိုတာ ဘယ်ဟာပါလဲ" ဆိုတဲ့ အမေးကို "အသိသူနာတိ ခေါ ဘိက္ခု ပဉ္စန္နေတံ ကာမဂုဏာနံ အဓိဝစနံ" လို့ ဖြေတော်မူပါတယ်။

ဘိက္ခု၊ ကဿပရဟန်း။ အသိသူနာတိ တော်၊ ခေးနဲ့စဉ်းတီတုံးဟူသော ဤအမည်သည်။ ပဉ္စန္နံ၊ ငါးပါး ကုန်သော။ ကာမဂုဏာနံ၊ ကာမဂုဏ်တို့၏။ အဓိဝစနံ၊ အမည်ပေတည်း။ ခေးနဲ့စဉ်းတီတုံး ဆိုတာ ကာမဂုဏ် ငါးပါးရဲ့ အမည် တဲ့။ အသားကို လှီးတဲ့ အခါမှာ အောက်က တုံးနဲ့ ခံပြီး တော့ အထက်က ခေးနဲ့ ဖိပြီး လှီးရတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီလို ပါဘဲ၊ ကာမဂုဏ်ငါးပါး အာရုံတရားကို အခံ လုပ်ပြီးတော့ ကိလေသာခေးနဲ့ သတ္တဝါတွေကို လှီးနေတယ်၊ ကာမဂုဏ် အာရုံတွေကို ကိလေသာတွေနဲ့ သာယာ နှစ်သက် နေလို့ ဒုက္ခတွေ ရောက်နေတယ်လို့ ဆိုလိုပါတယ်။ အဲဒါတွေ သာယာ နှစ်သက်ပြီးတော့ မျက်မှောက် ပစ္စုပ္ပန်လဲ ဒီ ကာမဂုဏ် အာရုံ တွေကို ရအောင်လို့ အားထုတ်ရ ကြိုးစားရနဲ့ အမျိုးမျိုး စိတ်ပင်ပန်း ကိုယ်ပင်ပန်း ခံရတယ်၊ ဒီ အထဲက မသင့်မတော်တဲ့ အကုသိုလ်

အမှုတွေ ပြုမိလို့ရှိယင် အပါယ်လေးပါးကျပြီး ဒုက္ခတွေ ရောက်ရတယ်၊ ကာမဂုဏ် စဉ်းတီတုံးပေါ်မှာ နှစ်သက် တပ်မက်တဲ့ ရာဂဆိုတဲ့ ခေါးကြီးနဲ့ အလှီးခံနေရတာ အနှိပ်စက်ခံနေရတာတွေပါဘဲ။ ဒါတွင်မဟုတ်သေးဘူး၊ ကာမဂုဏ်တွေ မက်မောပြီး အဲဒါတွေကို ရအောင်လို့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေကို ပြုပြီးတော့ လူ့ဘဝ နတ်ဘဝတွေ ရောက်လို့ လူချမ်းသာ နတ်ချမ်းသာတွေ ရနေပြန်တယ် ဆိုယင်လဲ အဲဒီရောက်ရာဘဝမှာ သေရမယ်မဟုတ်လား၊ တဘဝ တဘဝ တခါ တခါတော့ သေရမယ်၊ အဲဒီသေရတာလဲ ဒီကိလေသာက နှိပ်စက်လို့ပါဘဲ။ ကာမဂုဏ်အာရုံဆိုတဲ့ စဉ်းတီတုံးပေါ်တင်ပြီးတော့ ကိလေသာကာမဆိုတဲ့ ခေါးက လှီးသတ်နေတာနဲ့ တူပါတယ် တဲ့။ ဒါကြောင့် စဉ်းတီးတုံးဆိုတာဟာ တခြားမဟုတ်ဘူး၊ ကာမဂုဏ်တွေရဲ့ အမည်တဲ့။ကဲ–ဒါကလေး ဆိုကြဦးစို့။

စဉ်းတီဆိုတာ ဘယ်ဟာလဲ၊ ငါးပါးအာရုံ ကာမဂုဏ်ဘဲ။

အဲ – "စဉ်းတီတုံးပေါ် တင်ပြီးတော့ သားလှီးခေါးနဲ့ အလှီးခံရတယ်"ဆိုတာ ကာမဂုဏ် အာရုံတွေအပေါ် တင်ပြီးတော့ သတ္တဝါတွေကို ကိလေသာ ကာမရာဂနှင့် သတ်ဖြတ်နှိပ်စက်နေတယ်၊ အဲဒီလို သတ်ဖြတ်တာကို သတ္တဝါတွေက ခံနေကြရတယ်။ အဲဒီလို ခံနေရပုံကိုလဲ ဝတ္ထု၊ သာဓကတွေနဲ့ ထုတ်ဟောလိုက်ရယင် အင်မတန် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အချိန်ကမရှိဘူး၊ ဒါတွေပြောနေလို့ မဖြစ်

ဘူး။ တိုတိုဘဲသွားရမယ်။ "ဓားနဲ့ စဉ်းတီတုံးကို ပယ်လိုက်" ဆိုတာဟာ အဲဒီကာမဂုဏ် အာရုံတွေကို အာဒီနဝဉာဏ်နဲ့ရှုပြီး တပ်မက်မှုကို ပယ်လိုက်ပါလို့ ဆိုလိုပါတယ်။

အဲဒီ အာဒီနဝဉာဏ်နဲ့ ကောင်းကောင်းကြီး အပြစ်မြင်လာတော့ ရှုမိတဲ့အာရုံတွေ အပေါ်မှာရော၊ ရှုမှတ်မှုအပေါ်မှာရော၊ ဆင်ခြင်မိတာတွေ အပေါ်မှာရော မပျော်မမွေ့ငြီးငွေ့လာတယ်၊ ငြီးငွေ့ဘွယ် တရားတွေကို ငြီးငွေ့ဘွယ်အနေနဲ့ အမှန်အတိုင်း သိလာတဲ့ နိဗ္ဗိဒါဉာဏ် ပါဘဲ။ အဲဒီဉာဏ်ဖြစ်ပုံကို မြတ်စွာဘုရားက....

ရူပေသုပိ နိဗ္ဗိန္ဒတိ – မြင်ရတဲ့ အဆင်းတို့ အပေါ်၌လဲ ငြီးငွေ့၏။ စက္ခုဝိညာဏေပိ နိဗ္ဗိန္ဒတိ – မြင်သိမှု အပေါ်၌လဲ ငြီးငွေ့၏။ပ။ဓမ္မေသုပိ နိဗ္ဗိန္ဒတိ - ကြံသိရသော စိတ်ကူးအာရုံတို့ အပေါ်၌လဲ ငြီးငွေ့၏။ မနောဝိညာဏေပိ နိဗ္ဗိန္ဒတိ – ကြံသိမှု – မှတ်သိမှု အပေါ်၌လဲငြီးငွေ့၏-စသည်ဖြင့်– ဟောထားပါတယ်။

အဲဒီလို ငြီးငွေ့တော့ လွတ်ချင်တဲ့သဘောတွေ ဖြစ်လာပါတယ်၊ မုဉ္စိတုကမျတာဉာဏ်ပါဘဲ။ လွတ်ချင်တော့ လွတ်မြောက်အောင် ရှုမြဲ ဆက်ပြီး ရှုရပြန်ပါတယ်၊ အဲဒီလိုတဖန် ရှုပြီး အထူးသိတာက ပဋိသင်္ခါဉာဏ်တဲ့။ ဒီပဋိသင်္ခါဉာဏ် ရင့်တဲ့အခါမှာ သင်္ခါရသဘောတရားတွေကို အညီအမျှရှုတဲ့

သင်္ခါရုပေက္ခာဉာဏ် ဖြစ်ပေါ်လာပါတယ်၊ ဒီဉာဏ်ကတော့ (အနုလုံမှတပါး) ဝိပဿနာဉာဏ်ထဲမှာ အကောင်းဆုံးပါဘဲ။ ဒါကြောင့် ဒီဉာဏ်ဖြစ်တဲ့အခါ နှစ်သက်ပျော်မွေ့ပြီး အလွန်သိမ်မွေ့တဲ့ **ဓမ္မရာဂ** ဖြစ်တတ်ပါတယ်၊ ဒီရာဂကိုမပယ်နိုင်ယင် အရိယ မဂ်ဖိုလ်ဉာဏ်တွေကို မရောက်နိုင်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ဒီ **ဓမ္မရာဂ** ကို ပယ်ဘို့ရာ အလွန်အရေးကြီးပါတယ်။

သားတစ်–နန္ဒိရာဂ

ဒီလို **အလွန်အရေးကြီးတဲ့အတွက်** ပြဿနာတဆဲ့ငါးချက်ထဲမှာ သူ့ကို "မံသပေသိ–သားတစ်" လို့ အမည်ပေးထားပါတယ်။ ဒါကြောင့် "ကာ မံသပေသိ–သားတစ်ဆိုတာ ဘယ်ဟာပါလဲ" ဆိုတဲ့ မေးခွန်းကို မြတ်စွာဘုရားက "မံသပေသီတိ ခေါ ဘိက္ခု နန္ဒိရာဂဿေတံ အဓိဝစနံ" လို့ ဖြေတော်မူပါတယ်။

ဘိက္ခု၊ ကဿပရဟန်း။ မံသပေသီတိ ခေါ၊ သားတစ် ဟူသော ဤအမည်သည်။ နန္ဒိရာဂဿ၊ နှစ်သက် တပ်စွဲတတ်သော ရာဂ၏။ အဓိဝစနံ၊ အမည်ပေတည်းတဲ့။ ။အသားဆိုတာ အသားစားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက အင်မတန်ကြိုက်ကြတယ်။ အသားစားတဲ့လူတွေကလဲ ကြိုက်တာဘဲ၊ ခြင်္သေ့တို့ ကျားတို့ ခွေးတို့ စွန်တို့ ကျီးတို့ ဒီလိုအကောင်တွေကလဲ ကြိုက်ကြတာဘဲ။ အသားစားတဲ့ သတ္တဝါတွေဟာ အသားကလေး တွေ့ပြီ

ဆိုမှဖြင့် တရစ်ဝဲဝဲနဲ့ အသားဆီကို လာနေကြတော့တာဘဲ၊ အထူးအားဖြင့် တော့ ပရွက်ဆိပ်တို့ ကျီးတို့ ခွေးတို့ဟာ အင်မတန်ချောက်ရတယ်၊ ကိုယ်စားမည့်အသားကို စားသွားမှာ စိုးလို့ သူတို့ကို အင်မတန် ချောက်ရပါတယ်၊ ဒီအထဲမှာ ယင်ကောင်တွေကတော့ ဝင်ပြီး နှိုက်နှိုက် စားလိုက်သေးတယ်၊ အဲဒါ သူတို့ကလဲ ကြိုက်ရှာကြလို့ပါဘဲ။ ဒါလိုပါဘဲ နန္ဒိရာဂ ခေါ်တဲ့ နှစ်သက်ပျော်မွေ့ပြီး သာယာတပ်စွဲတဲ့ သဘောကိုလဲ သတ္တဝါတိုင်း လူတိုင်းက ကြိုက်ကြတယ်။ အဆင်းလှလှကလေး မြင်ပြီး သာယာနေရတာကို ကြိုက်ကြတယ်၊ အသံကောင်းကောင်းကလေး ကြားပြီး သာယာ နေရတာကို ကြိုက်ကြတယ်၊ အနံ့ ကောင်း ကောင်း က လေး နမ်းရှူပြီး သာယာနေရတာကိုကြိုက်ကြတယ်၊ အရသာကောင်းကောင်းကလေးစားပြီး သာယာနေရတာကို ကြိုက်ကြတယ်၊ အတွေ့အထိ ကောင်းကောင်းကလေးနဲ့ တွေ့ထိပြီး သာယာနေရတာကို ကြိုက်ကြတယ်၊ ကိုယ်အလိုရှိတဲ့ အတိုင်း စိတ်ကူးကြံစည်ပြီး သာယာနေရတာကို ကြိုက်ကြတယ်။ အဲဒါဟာ နန္ဒိရာဂဘဲ ဒကာလူရ။ အဲဒီသာယာမှု နန္ဒိရာဂကလေးဖြစ်နေရတာကို အရသာ ရှိတယ်လို့ ထင်နေကြတယ်။ ဒီ နန္ဒိရာဂကလေး မရှိယင် တယ်မကြိုက်ကြဘူး၊ တရား ဟောရ တရားနာရတောင်မှ တချို့က နန္ဒိရာဂကလေး ဖြစ်နေရမှ ကြိုက်တတ်တယ်၊ တရားဟောတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က အသံကလေး

ကောင်းကောင်းနဲ့ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းကလေး ကောင်းကောင်းနဲ့ လွမ်းစရာ ဆွေးစရာ ကလေးတွေနဲ့ ရယ်ရွှင်စရာ ပျော်စရာ ဘာဘာ ညာညာ ကလေးတွေနဲ့ ဒီလိုဟာကလေးတွေ ဟောမှ တရားနာရတာက အရသာ ရှိတယ်လို့ ထင်တတ်တယ်၊ ဒီလိုမှ သူ့ဥစ္စာက နန္ဒီရာဂကလေးနဲ့ နားထဲ စွဲနေတာကိုး။ နေရာ တကာမှာ ဒီလိုဘဲ နန္ဒီရာဂကို ကြိုက်ကြပါတယ်။

စာအုပ်ယဲဆိုယင် ကမ္မဋ္ဌာန်း တရား စာအုပ်တွေကို ကြည့် မည့်သူ သိပ်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ ခေတ်ပေါ် ဝတ္ထု ဇာတ်လမ်း စာအုပ်တွေဆိုယင်တော့ လူတွေက သိပ်ကြိုက်ကြတယ်၊ လစဉ် ထုတ်လိုက်တိုင်း ဝယ်လိုက်ကြတာ မကြာခင် ကုန် ကုန် သွား တာဘဲ များတယ်။ အဲဒီ စာအုပ်တွေ ထဲမှာ ဘယ်လိုဟာတွေ ပါတုံးဆိုတော့ ဒီနန္ဒီရာဂကို ဖြစ်စေနိုင်တဲ့ အချက်အလက်တွေ ပါတယ်။ စာရေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က စာဖတ်တဲ့ သူတွေရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ဇာတ်လိုက် မင်းသားနဲ့ မင်းသမီးနဲ့ ယောကျ်ားနဲ့ မိန်းမနဲ့ ဟုတ်ပေမဲ့ အဟုတ်လိုလို ထင်ရအောင် ဖော်ပြထားတာကိုး၊ ဒီအထဲမှာ စွဲစရာ မက်စရာတွေ လွမ်းစရာ ပူဆွေးစရာ စိုးရိမ် စရာတွေကိုလဲ ပြထားတယ်၊ အဲဒါ ကလေး တွေ ကို ဖတ်ပြီး မဟုတ်မှန်း သိပေမယ်လို့ စိတ်ထဲက အာရုံပြုပြီး အရသာ ခံနေကြတယ်၊ နန္ဒီရာဂ ဖြစ်နေတာ ပါဘဲ၊ အဲဒီ နန္ဒီရာဂ ကလေးကို ကြိုက်တာနဲ့ စာအုပ်ဘိုးတွေ များစွာ ပေးပြီးတော့

စာအုပ်တွေဝယ်ပြီး ကြည့်ကြ ဖတ်ကြနဲ့ ဒီလို လုပ်နေကြတယ်။ ပြီးတော့ ရုပ်ရှင်ပွဲတွေ ဇာတ်ပွဲတွေ သွားကြည့်၊ အငြိမ့်ပွဲတွေ သွားကြည့်၊ ပြပွဲတွေ သွားကြည့်နဲ့ ဒါဘာမှတ်တုံး၊ နန္ဒီရာဂကို မွေးမြူ နေကြတာ၊ ဟိုအာရုံ ကလေး တွေကို မြင်ပြီးတော့ သာယာနေလိုက်၊ ကြားပြီးတော့ သာယာနေလိုက်၊ စိတ်ကူးပြီးတော့ သာယာနေလိုက်၊ အဲဒါကလေးက အရသာ ပေါ်နေတယ်လို့ ထင်တာကိုး၊ အဲဒီ အရသာ ကလေး ကို ကြိုက်လို့ ဒါကြောင့် သွားကြည့်နေကြတာ။ ပြီးတော့ သေရည် အရက် သောက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ရှိသေးတယ်၊ သူတို့ကလဲ သေရည် အရက်ကလေး သောက်ပြီးတော့ အဲဒါကလေး အရသာ ခံနေတယ်၊ သူလဲ နန္ဒီရာဂဘဲ၊ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ အာရုံကလေးတွေကို ခံစားပြီး နေတာ ဟူသမျှဟာ နန္ဒီရာဂ ဖြစ်နေ တာချည်းဘဲ၊ ကိုယ့်သဘောကျ လွတ်လွတ် လပ်လပ် ပြောဆို ကြံစည်နေရတာကိုကြိုက်နေတာလဲ နန္ဒီရာဂဘဲ၊ ယခု ပြောခဲ့တဲ့ နန္ဒီရာဂတွေကတော့ ကာမဂုဏ်နဲ့ စပ်တဲ့ နန္ဒီရာဂ အကြမ်းစားတွေပါ၊ အဲဒါတွေကိုတော့ စောစော ကတည်းက ပယ်ခဲ့ရပါတယ်၊ တရားအားထုတ်နေရင်းလဲ ပေါ် လာ ယင် ရှုမှတ်ပြီး ပယ်ရပါတယ်။ ခုနက ပြောခဲ့တဲ့ ကာမစ္ဆန္ဒနီဝရဏ ပယ်ပုံ ထဲမှာ ပါသွားပါပြီ။ အဲဒီ နန္ဒီရာဂ အကြမ်းတွေကို စောစောကတည်းက မစွန့်လွှတ်နိုင်လို့ ရှိ ယင် တော့ တရားနာတောင်မှ မလာနိုင်ဘူး၊ တရားအားထုတ်ဖို့ဆိုတာ ဝေးရော့ဘဲ။

တရားနာနိုင်ပေမဲ့ တရားအားထုတ်ဖို့ ကျတော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေရတာ ကြိုက်တဲ့ နန္ဒီရာဂကလေး ပျောက်သွားမှာစိုးလို့ ကမ္မဋ္ဌာန်း ကျောင်းထဲ သွားယင် ပျင်းစရာကြီးလို့ ထင်နေတတ်တယ်၊ ယခု ကမ္မဋ္ဌာန်း ကျောင်းထဲ လာပြီး နေနိုင်တဲ့လူတွေဟာ အင်မတန် သတ္တိကောင်းတဲ့ လူတွေဘဲ။ အဲဒီနန္ဒီရာဂကို သာယာနေတဲ့ လူတွေဆိုယင်တော့ ဘယ် လာနိုင် လိမ့်မှာတုံး၊ ကျောင်းကန် ဘုရားကို ခဏ တဖြုတ် လာ ဘို့တောင်ခဲယဉ်း နေပါတယ်။

ပြီး တော့ တ ရား အား ထုတ် နေ ရာ မှာ တောင် ဒီ နန္ဒီရာဂက ဝင် လာ တတ် သေးဘယ်။ ဘယ်လို အခါမှာဝင်လာတတ်သလဲ ဆိုတော့ ခုနက ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း အနိစ္စဒုက္ခ အနတ္တထင်လို့ အနိစ္စဘဲ ဒုက္ခဘဲ အနတ္တဘဲလို့ သုံးသပ်ဆင်ခြင်ပြီး အားရတဲ့ အခါမှာ မှတ်ရုံကလေး မှတ်သွားတယ်၊ အဲဒီလို မှတ်ရုံကလေး မှတ်သွားနေတဲ့ အခါမှာ အဖြစ်အပျက်ကလေးတွေက ပြတ်ပြတ်သားသား ထင်လာတော့ စိတ်ကလဲပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဖြစ်နေတယ်။ အာရုံ ကလေးကလဲ သူ့ဟာသူ ပေါ် နေ သ လို ဖြစ်နေတယ်၊ အမှတ် သတိ ကလေး ကလဲသူ့ဟာသူ မှတ်မှတ် သွားနေသလို ဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒီလို အချိုးကျနေတဲ့အခါ အရောင်အလင်းတွေလဲ ပေါ် လာ တယ်၊ကိုယ်ထဲမှာ တဖျဉ်းဖျဉ်း တငြိမ့်ငြိမ့်နဲ့ ပီတိတွေကလဲ ပေါ် လာတယ်၊ အဲဒီတော့ ဝမ်းသာ အားရတွေ ဖြစ်လာပြီး အဲဒီလိုဖြစ်နေတာကို သဘောကျ နေတတ်တယ်၊ အဲ ဒါ ဟာ ရှုရင်း

ရှုရင်းနဲ့ တရား အရသာ တွေ့ကို သဘော ကျ ပြီး နှစ် သက်နေတာပါဘဲ၊ ဒ့ါလဲ နန္ဒိရာဂဘဲ၊ သား တစ် ကလေးပေါ့၊ အဲဒါကိုလဲ ရှုမှတ်ပြီး ပယ်ရတယ်။ ဒါကတော့ လိပ်ကို ပယ်တာ ထဲပါသွားပြီ။အဲဒီက လွန်မြောက်ပြီးသွားယင် ခုနက ပြောခဲ့တဲ့ အတိုင်း ဝိပဿနာ ဉာဏ်တွေ အစဉ် အတိုင်း တက်သွားတယ်။ နောက်ဆုံး ပြောကြပါစို့၊ နောက်ဆုံး ဘယ်ရောက် သွားသတုံး ဆိုတော့ **သင်္ခါရုပေက္ခာဉာဏ်** ရောက်သွားတယ်။

အဲဒီ သင်္ခါရုပေက္ခာဉာဏ် ရောက် တော့ မှ အ များ ကြီး ကောင်းတာ။ အာရုံ ပေါ် အောင် လဲ ကြောင့်ကြ မစိုက်ရဘူး၊ မှတ်သိမှု ဖြစ်အောင်လဲ ကြောင့်ကြ မစိုက်ရဘူး၊ အမှတ် အသိ ကလေးတွေက သူ့အလိုလိုဖြစ်ပြီး ပေါ့ပေါ့ ယဉ်ယဉ် ကလေး ဖြစ်လိုက် ပျက်လိုက်နဲ့ သိသိ သွားနေတယ်၊ စဉ်တန်း ပြီးတော့ သိသိ သွားနေတာဟာ ဆယ် မိနစ် ဆယ့်ငါး မိ နစ် လဲ တစဉ် တတန်းတည်း သွားတယ်၊ မိ နစ် သုံး ဆယ် တနာရီလဲ တစဉ် တတန်းတည်း သွားတယ်၊ နှစ်နာရီ သုံးနာရီလဲ တစဉ် တတန်း တည်းသွားတယ်၊ ညောင်းခြင်း ကိုက်ခြင်း ပူခြင်း ပင်ပန်းခြင်း ဆိုတာ ဘာမှ မရှိဘူး၊ ထိုင်နေရတာ အရသာတွေ ပေါ် လို့ သိမ်မွေ့ပြီး ကောင်း နေ တယ်။ အဲ ဒီ လို ဖြစ် နေ တာ ကို လဲ သ ဘောကျ နေပြန်တယ်။ သူလဲ နန္ဒိရာဂ ဘဲ။အဲ ဒီ သဘောကျ နေတာကလေးကို ရှုမှတ်ပြီး တက်သွားမှ ကောင်း သည် ထက် ကောင်း ပြီး တော့ အ သိ အ မှတ် တွေ ဟာ အထူး လျှင်လျှင်

မြန်မြန် သွက်သွက် လက်လက် ဖြစ်လာတယ်၊ ပြေးလာသလိုဘဲ။ မှတ်စိတ်ကလေးတွေဟာ မှတ်ရင်း ပျောက်ရင်း မှတ်ရင်း ပျောက်ရင်းနဲ့ ကုန်ကုန် သွားတယ်။ အဲဒီလို ကုန်ကုန် သွားရင်းနဲ့ နောက်ဆုံး ကျတော့ ဖြစ် ပျက် နေတဲ့ ရုပ်နာမ် တွေ အကုန်လုံး ဆိတ်သုဉ်းနေတဲ့ နိဗ္ဗာန်တရားကို ဖြတ်ကနဲ ရောက်သွားတယ်။ အဲဒီလို ရောက်တော့ အရိယ မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်နဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို မြင်သွားတယ်။ အဲဒီလို မြင်သွားတာဟာ သောတာပတ္တိ မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ် ပါဘဲ။ အဲဒါ နန္ဒိရာဂကို ပယ်ပြီးတော့ မဂ်ဖိုလ်ကို ရောက်သွားပုံပါဘဲ။

အဲဒီလို ရောက်ပြီးတဲ့ သောတာပန်က ထပ်ပြီး အားထုတ်ပြန်လို့ရှိယင် သင်္ခါရုပေက္ခာဉာဏ်ရောက်ပြီး နန္ဒိရာဂဖြစ်ပေါ်လာတတ်တယ်၊ အဲဒီ နန္ဒိရာဂနဲ့ တရားအရသာတွေ ပေါ်လို့ သဘောကျ နေတာကို ရှုမှတ်ပြီး ပယ်သွား ပြန်တော့ သကဒါဂါမိ မဂ်ဖိုလ် ရောက်သွားတယ်။ သကဒါဂါမ် ပုဂ္ဂိုလ်ကလဲ တခါ ရှုမှတ်ပြန်တော့ အဲဒီလိုဘဲ အစဉ်အတိုင်း တက်ပြီး သင်္ခါရုပေက္ခာဉာဏ်ကျတော့ တရားအရသာတွေ ပေါ်ပြီး ကောင်းနေပြန်တယ်၊ အဲဒီဟာတွေ သာယာနေယင် ဉာဏ်မတက်ဘူး။ အဲဒီ သာယာနေတဲ့ နန္ဒိရာဂအသားကလေးကို ရှုမှတ်ပြီးပယ်သွားတော့ အနာဂါမိမဂ်ဖိုလ် ရောက်ပြီး အနာဂါမ် ဖြစ်သွားတယ်။

အနာဂါမ် ပုဂ္ဂိုလ် ကလဲ တရား အား ထုတ် ပြန် ယင် ဝိပဿနာ ဉာဏ်တွေ အစဉ်အတိုင်း တက်ပြီး သင်္ခါရုပေက္ခာ

ဉာဏ်ရောက်တော့ တရား အရသာ တွေ့က သိပ် ကောင်း နေ တတ်တယ်။ အဲဒီ ကောင်းတဲ့ သင်္ဂါရဝဂ္ဂကို သာ ယာ နေ ယဉ် အဲဒါဟာ ဓမ္မရာဂ ဓမ္မနန္ဒီတဲ့၊ အဲဒီ ဓမ္မရာဂ ဓမ္မနန္ဒီ ဆိုတဲ့ အသားကလေးကို နှုမှတ်ပြီး မပယ်နိုင်ယင် ရှေ့မ တက် ဘူး၊ ဒါကြောင့် အရဟတ္တမဂ်ဖိုလ် မရောက်တာနဲ့ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ စုတေတဲ့ အခါမှာ သုဒ္ဓါဝါသဘုံ ရောက်ရတယ်။ အဲဒါကို ရည်ပြီးတော့ "တေနေဝ ဓမ္မရာဂေန တာယ ဓမ္မနန္ဒိယာ ဩပပါတိကော ဟောတိ တတ္ထ ပရိနိဗ္ဗာယီ" လို့ ဟော ထား ပါတယ်။

တေနေဝ ဓမ္မရာဂေန၊ ထိုသင်္ဂါရဝဂ္ဂ ဝိပဿနာ၌ တပ်စွဲသော ရာဂကြောင့်ပင်လျှင်။ တာယ ဓမ္မနန္ဒိယာ၊ ထို သင်္ဂါရဝဂ္ဂ၌ နှစ်သက် ပျော်မွေ့သော တဏှာကြောင့်ပင် လျှင်။ ဩပပါတိကော၊ သုဒ္ဓါဝါသဘုံ၌ ဥပပတ် ဖြစ်ရသည်။ တတ္ထပရိနိဗ္ဗာယီ၊ ထိုသုဒ္ဓါဝါသဘုံ၌ ရဟန္တာဖြစ်၍ ပရိနိဗ္ဗာန် စံရသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏-တဲ့။ အဲဒါဟာ ဓိနန္ဒီရာဂ ခေါ်တဲ့ သားတပ်ကလေးကြောင့် မျက်မှောက် ဘဝမှာ ရဟန္တာ မဖြစ် ရဘဲ နှောင့်နှေး သွား ပုံ ကို ပြတဲ့ ဒေ သ နာ တော် ပါဘဲ။ ဒါကြောင့် သားတစ်ခေါ်တဲ့ ဓိနန္ဒီရာဂကို ပယ်ဘို့ရာ လိုပါ တယ်။ ဒါကြောင့် "ပဇဟ မံသပေသိံ- သားတစ်ကို ပယ်လိုက် ဟူသည်မှာ။ ပဇဟ နန္ဒီရာဂံ- နန္ဒီရာဂကို ပယ်လိုက်" လို့ ဆိုလို တဲ့အကြောင်း မြတ်စွာဘုရားက ဖြေရှင်းထားတယ်။ အဲဒါကို

အဋ္ဌကထာက နန္ဒီရာဂကိုပယ်လိုက်ဆိုတဲ့စကားဖြင့် နန္ဒီရာဂကို အရဟတ္တမဂ်နဲ့ အကြွင်းမဲ့ ပယ်ခြင်းကို ဆိုတယ်လို့ ဖွင့်ပြထားပါတယ်။ ဒါကြောင့်–

"သားတစ်ဆိုတာ ဘယ်ဟာလဲ- နှစ်သက်တပ်စွဲ ရာဂဘဲ" လို့ ဆောင်ပုဒ်က ဆိုထားပါတယ်။

နဂါး ရဟန္တာ

အဲဒီ သာယာ နှစ်သက်မှုကလေး ပယ်ပြီးတော့ တက်သွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ တခါထဲ အရဟတ္တမဂ် အရဟတ္တဖိုလ် ရောက်ပြီးတော့ နန္ဒီရာဂ လုံးဝကင်းတဲ့ ရဟန္တာဖြစ်သွားတယ်၊ အဲဒီလို ရဟန္တာ ဖြစ်သွားလို့ ရှိယင် မိမိကိုယ်တိုင် ကိလေသာ ကုန်ခန်း ရဟန္တာဖြစ်နေတဲ့အတွက် **ရဟန္တာနဂါး** ကို တွေ့သွားတယ်။ ဒါကြောင့် "ကော နာဂေါ-နဂါးဆိုတာ ဘယ်လိုဟာပါလဲ" ဆိုတဲ့ အမေးကို မြတ်စွာဘုရားက "နာဂေါတိ ခေါ ဘိက္ခု ခီဏာသဝဿေတံ အဓိဝစနံ" လို့ ဖြေတော်မူပါတယ်။

ဘိက္ခု၊ ကဿပရဟန်း။ နာဂေါတိတော၊ နဂါး ဟူသော ဤအမည်သည်။ ခီဏာသဝဿ ဘိက္ခုနော၊ ရဟန္တာ ပုဂ္ဂိုလ်၏။ အဓိဝစနံ၊ အမည်ပေတည်း။ နဂါးကို တွေ့တယ် ဆိုတာ တခြား မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်တိုင် ရဟန္တာ ဖြစ်သွားတာ– တဲ့။ အာသဝေါ ကုန်ခန်း ရဟန္တာ ဖြစ်သွားတဲ့ အခါမှာ မိမိက သာဝက ရဟန္တာ ဖြစ်တဲ့ အတွက် သာဝက နဂါးကိုလဲ တွေ့တယ်။ မြတ်စွာဘုရားကိုလဲ အာသဝေါ ကင်းကွာ ရဟန္တာ

စင်စစ် ဘဲလို့ သိတဲ့ အတွက် ဗုဒ္ဓ နဂါးကြီး ကိုလဲ တွေ့သည် မည်တယ် တဲ့။ ကိုယ်တိုင် က တ ရား တွေ့ တော့ ဘု ရား ကို တွေ့တာပေါ့။ ကိုယ့်မှာ ကိလေသာတွေ ကင်းတော့ မြတ်စွာ ဘုရားလဲ ကိလေသာတွေ ကင်းလို့ ဒီတရားတွေ ဟောခဲ့တာ ဘဲလို့ ဆင်ခြင်ပြီးတော့ ကောင်းကောင်းကြီး သဘောကျသွား တာပေါ့။ အဲဒါ မြတ်စွာဘုရား တည်း ဟူသော ဗုဒ္ဓ နဂါးကို တွေ့တာတဲ့။ ဒါကြောင့်–

နဂါးဆိုတာ ဘယ်ဟာလဲ– အာသဝေါကင်းကွာ ရဟန္တာ ဘဲလို့ ဆောင်ပုဒ်က ဆိုထားပါတယ်၊ တရားက ဆုံး သွား ပြီ ဒကာလူရေ။ ကဲ–နောက်ဆုံး အဖြေကို ဆိုကြရမယ်။

ခီဝရဏ – တူလှုရေစစ်၊ လိပ်ညင်– ခန္ဓာ၊ ကာမာ–စဥ်းတီ။ နန္ဒီ–အသား၊ နတ်နဂါး– မွတ်သား ရဟန္တာဘည်း။

နဂါးရှိခိုးပါ

အဲဒီလို နဂါးတွေ့တဲ့အခါ ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတော့ "တိဋ္ဌတု နာဂေါ၊ မာ နာဂံ ဃဋ္ဋေသိ၊ နမော ကရောဟိ နာဂဿ"လို့ ပြာဟ္မဏဆရာကြီးက ပြောပါတယ် တဲ့။

နာဂေါ၊ နဂါးသည်။ တိဋ္ဌတု၊ တည် ပါစေ နေပါစေ။ နာဂံ၊ နဂါးကို။ မာဃဋ္ဋေသိ၊ မပုတ်ခတ်သင့်။ နာဂဿ၊ နဂါး အား။ နမော၊ ရှိခိုးခြင်း ပူဇော်ခြင်းကို။ ကရောဟိ၊ ပြုပါလေ လော့တဲ့၊ ပြာဟ္မဏ ဆရာကြီးက ပြောပုံ။ အဲဒါဟာ တခြားကို

ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ ရဟန္တာဖြစ်ပြီ ဆိုယင် ဘာမှ လုပ်စရာ ပယ်စရာ မလိုတော့ဘူးလို့ ပြောတာပါဘဲ။ ရှေ့ပိုင်း တုန်းက တော့ မပြည့်စုံသေးလို့ တွေ့တိုင်း တွေ့တိုင်းကို ပယ်လာရတယ်၊ ဆပ်ပြာ ရေစစ်နဲ့ တူတဲ့ နီဝရဏကို တွေ့ယင် အဲဒါကို ပယ်လိုက်တဲ့။ လိပ်နဲ့တူတဲ့ ခန္ဓာ ငါးပါးကိုလဲ ရှုမှတ် ပြီးတော့ ပယ်လိုက်တဲ့။ အဲဒီလိပ်ကို ပယ်ပြီး ရှုမြဲ ရှုနေရင်း ကာမဂုဏ် အာရုံတွေဆီ စိတ်က ရောက်သွားလို့ ရှိယင် အဲဒါတွေကိုလဲ ဓားနဲ့ စဉ်တီတုံးလိုဘဲ အပြစ် မြင်အောင် ရှုပြီး ပယ်လိုက်တဲ့။

အဲဒီက နောက် ဝိပဿနာ ဉာဏ် အထူးကောင်းလာတော့ အဲဒီ ဝိပဿနာ ဉာဏ်ကလေးကိုဘဲ အရသာ တွေ့ပြီး သာယာ နှစ်သက် သဘောကျ နေပြန်ယင် အဲဒါက သားတစ်ဘဲ၊ အဲဒီ သားတစ်ကလေးကိုလဲ ရှုမှတ်ပြီး ပယ်လိုက်ပါတဲ့၊ ဒီသားတစ် ထိအောင် ပယ်ဘို့ ပြောလာခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ သားတစ်ကို ပယ်ပြီးတဲ့နောက် နဂါးကိုတွေ့တဲ့ အခါကျတော့ နဂါးဆိုတာ ရဟန္တာ ဖြစ်နေတဲ့အတွက် ပယ်သင့်တဲ့ အရာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ပူဇော်သင့်တဲ့ အရာသာ ဖြစ်နေတယ်။ ဒါ့ကြောင့် “နာဂေါ၊ နဂါးသည်။ တိဋ္ဌတု၊ တည်ပေစေတော့။ မာ နာဂံ ဃဋ္ဋေသိ၊ နဂါးကို မပုတ်ခတ်လေလင့်”တဲ့။ ဒါကတော့ တင်စားပြောတာပါ၊ နတ်နဂါး တွေ့လို့ရှိယင် ခဲနဲ့ပေါက်လိုက် ဒုတ်နဲ့ထိုး လိုက် ဒီလို လုပ်မှာစိုးလို့ ပြောတဲ့ သဘောပါဘဲ။ ယခု ဒီမှာ တော့ “ရဟန္တာဖြစ်နေယင် ဘာမှလုပ်စရာ မလိုတော့ဘူး၊ ကိစ္စ

တတိယအကြိမ်

ပြီးပြီ”လို့ ဒါလောက်ဘဲဆိုလိုပါတယ်၊ ဒါဖြင့် ဘာလုပ်ရဦး မလဲဆိုတော့ နာဂဿ၊ နဂါးအား။ နမော၊ ရှိခိုး ပူဇော်ခြင်း ကို။ ကရောဟိ၊ ပြုပါလေတဲ့။

နဂါးရှိခိုးပူဇော်ပုံ

နဂါးကို ရှိခိုး ပူဇော်ရမယ်ဆိုတာ ကတော့ မိမိကိုယ်တိုင် ရဟန္တာ ဖြစ်သွားတော့ ဗုဒ္ဓ နဂါး ဆိုတဲ့ ဘုရား ရဟန္တာကို ကောင်းကောင်းကြီး တွေ့ပြီ၊ အဲဒီ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ– ဘုရား တည်း ဟူသော နဂါးရဟန္တာကို ပူဇော်လေလို့ တိုက်တွန်း ပါတယ်။ ဒါကတော့ အထူးမတိုက်တွန်းရပါဘူး၊ ရဟန္တာ ဖြစ်သွားယင် မြတ်စွာဘုရားကို သူ့အလိုလို ပူဇော်တော့တာ ပါဘဲ။ တရား အားထုတ်ဆဲ ပုဂ္ဂိုလ်တောင် တရားအရသာတွေ တွေ့သွားလို့ရှိ ယင် အဲဒီတရားကို ဟောကြားခဲ့တဲ့ မြတ်စွာဘုရားကို ကြည်ညို လို့မဆုံးအောင် ဖြစ်ဘတ်ပါသေးတယ်။ အဲဒီလို သူ့ အ လို လို ဖြစ်တာ မျိုးကို ပြောတာ ပါဘဲ။ ဘယ်လို ပူ ဇော် ရ မ လဲ ဆိုယင် ပူဇော်ပုံကို မူလပဏ္ဏာသပါဠိတော် စူဠသစ္စက သုတ်မှာ ဟောထားပါတယ်။

ဗုဒ္ဓေါ သော ဘဂဝါ ဗောဓာယ ဓမ္မံ ဒေသေတိ။

(ရဟန္တာ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက မြတ်စွာဘုရားကို ကျေးဇူးတင်ပြီး ပူဇော်ပုံတဲ့၊ အင်မတန်ကောင်းပါတယ်။) သော ဘဂဝါ၊ ကျွန်ုပ် တို့အများ၏ အားထား ကိုးကွယ်ရာ အစစ် ဖြစ်တော် မူသော

ထိုမြတ်စွာဘုရားသည်။ ဗုဒ္ဓေါ၊ သစ္စာလေးပါး အမှန်တရားကို ပိုင်းခြားထင်ထင် သိမြင်တော်မူပြီးသည် ဖြစ်၍။ ဗောဓေယ၊ သတ္တဝါအများ ကျွန်ုပ်တို့အားလည်း အလားတူပင် သိမြင်ကြပါစေခြင်း အကျိုးငှာ။ ဓမ္မံ၊ သစ္စာလေးတန် တရားမှန်ကို။ ဒေသေတိ၊ ကရုဏာရှေ့သွား ပညာအားဖြင့် ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါပေ၏။

အဲဒါက မြတ်စွာဘုရားကို ကျေးဇူးတင်ပြီး ပူဇော်နေပုံဘဲ၊ မြတ်စွာ ဘုရားဟာ ကိုယ်တော်တိုင် သစ္စာ လေးပါး အမှန် တရားတွေကို သိတော်မူတယ်၊ ဒီလို ကိုယ်တော်တိုင် သိတော်မူတဲ့အတွက် ငါတို့ ဝေနေယျ သတ္တဝါ အများကိုလဲ အလား တူပင် သိကြပါစေလို့ ရည်ရွယ်ပြီးတော့ ကရုဏာ တော်နဲ့ သနားပြီးတော့ သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တော် တည်းဟူသော ဒေသနာဉာဏ်တော်နဲ့ သစ္စာလေးပါး တရားတွေကို အမျိုး မျိုး သော ဥပမာ ဥပမေယျ အကြောင်းယုတ္တိ စသည်တွေနဲ့ ဝေဝေဆာဆာ တန်းဆာဆင်ပြီး ဟောကြားတော်မူခဲ့တယ်။

တိုတိုကလေး ဟောမယ် ဆိုယင် မြတ်စွာ ဘုရား ဟောတဲ့ တရားဟာ ကျဉ်းကျဉ်းလေး ပါဘဲ၊ ဘာမှ မများဘူး၊ ဒွါရ ခြောက်ပါး အာရုံ ခြောက်ပါး ဝိညာဉ် ခြောက်ပါး ဖဿ ခြောက်ပါး ဝေဒနာ ခြောက်ပါး ဒီ တရားတွေကို ဖြစ်တိုင်း ပြင်တိုင်းရှုတဲ့၊ ဒါပါဘဲ ဒကာလူရ။ ဘာမှမများဘူး၊ ပိဋကတ် သုံးပုံကို အတိုချုံးလိုက်ယင် ဒါဘဲ ရှိပါတယ်၊ ဒွါရခြောက်ပါး

ရှု၊ အာရုံခြောက်ပါးရှု၊ ဝိညာဉ် ခြောက်ပါးရှု၊ ဖဿ ခြောက် ပါးရှု၊ ဝေဒနာ ခြောက်ပါးရှု၊ ဒါဘဲ ရှိပါတယ်။ တဒ္ဒါရတဒ္ဒ ရမှာ ငါးခုငါးခုစီရှိပါတယ်၊ ငါးခုခြောက်လီဆိုတော့ သုံးဆယ် ရှိပါတယ်၊ အဲဒီ သုံးဆယ်သော တရားတွေကို အမှန် အတိုင် သိအောင် ရှုလို့ရှိယင် အရဟတ္တဖိုလ် ရောက် နိဗ္ဗာန်ပေါက်ပြီး ဆုံးတော့တာဘဲ။ ဒါကြောင့် တို တို ဟောမယ် ဆိုယင် ဒ လောက်နဲ့ ပြီးပါတယ်၊ ဒီလို တိုတိုကလေး ဟောယင် တချို တချို ပုဂ္ဂိုလ် တွေက နား လည် မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် အမျိုးမျိုး တန်းဆာတွေ ဆင်ပြီး ဟောတော်မူရတယ်၊ ပိဋက သုံးပုံဆိုတာ နည်းတာတွေ မဟုတ်ဘူး၊ ဟော ထား လိုက် ရ တာတွေ၊ ဒီလို အပင်ပန်းခံပြီး ဟောတာဟာ သတ္တဝါတွေကို သနားတော်မူတဲ့ ကရုဏာတော်ကြောင့်ဘဲ ဒကာလူရ။ သတ္တ ဝါတွေကို သနားလွန်းလို့ အပင်ပန်းခံပြီး ဟောတော် မူခဲ့ပါ တယ်။ ဒါကြောင့်–

သော ဘဂဝါ၊ ကျွန်ုပ်တို့ အများ၏ အားထား ကိုးကွယ် ရာအစစ် ဖြစ်တော်မူသော ထို မြတ်စွာ ဘုရားသည်။ ဗုဒ္ဓေါ၊ သစ္စာ လေးပါး အမှန် တရား ကို ပိုင်း ခြား ထင် ထင် သိမြင် တော်မူပြီးသည်ဖြစ်၍။ ဗောဓာယ၊ သတ္တဝါအများ ကျွန်ုပ်တို့ အားလည်း အလားတူပင် သိမြင်ကြပါစေခြင်း အကျိုးငှာ။ ဓမ္မံ၊ သစ္စာလေးတန် တရားမှန်ကို။ ဒေသေတိ၊ ကရုဏာ ရှေ့ သွား ပညာအားဖြင့် ဟောကြားတော် မူခဲ့ပါပေ၏။

ဒါဟာ ရဟန္တာတွေက ဘုရားကို ပူဇော်ပုံတဲ့ ဒကာလူရ။ ဒကာလူတို့အထဲက တချို့ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ ကိုယ် သိသင့် သလောက် သိထားတဲ့ တရားကလေးတွေ ရှိမှာပေါ့၊ အဲဒီ သိသမျှ တရားကလေးတွေကို အကြောင်းပြုပြီးတော့ ငါတို့ ဒီတရား တွေကို သိရတာဟာ မြတ်စွာဘုရားက ကိုယ်တော်တိုင် သိပြီးတော့ ဒီတရားတွေကို ဟောခဲ့လို့၊ အဲဒီ ဟောခဲ့တဲ့ တရားတွေ ကျင့်ကြံအားထုတ်လို့ ဒီလိုသိရပေတယ်လို့ ဒီလို နှလုံးသွင်းပြီး မြတ်စွာဘုရားကို ပူဇော်ကြဦးစို့ရဲ့။

မြတ်စွာ ဘုရား ဟာ ဘုရား ဖြစ် ပြီး တော့ တရား မ ဟောဘဲ နေ ယင် မ ချမ်း သာ ပေ ဘူး လား၊ ဈာနသမာပတ် ဖလသမာပတ်တွေ ဝင်စား ပြီးတော့ အင်မတန် ချမ်းသာနေမှာဘဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီဈာန်ချမ်းသာ ဖိုလ်ချမ်းသာတွေကို မခံစားဘဲနဲ့ နေ့ရော ညပါ မပြတ်မစဲ လေးဆဲ့ငါးဝါပတ်လုံး တရား ဒေသနာတော် တွေကို အများကြီး ဟောသွားတော်မူတယ်၊ ဒီလို ဟောတော်မူတာဟာ သတ္တဝါတွေ သနားလို့ မဟုတ်လား၊ သနားတဲ့ ကရုဏာနဲ့ ဒေသနာဉာဏ် ရှေ့သွားပြီး ဟောထား တာတွေတဲ့၊ ဒါကြောင့်မို့ ဒေသေတိ၊ ကရုဏာရှေ့သွား ပညာအားဖြင့် ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါပေတယ်လို့ မြတ်စွာဘုရားကို အာရုံပြုပြီးတော့ ကြည်ညိုပုံကလေးကို ပြထားတယ်။ ကဲ...ဒကာလူတို့ သိသမျှ အကျင့်ပဋိပတ်ကလေးနဲ့ မြတ်စွာဘုရားကို ပူဇော်ကြဦးစို့။ အားလုံး လိုက်ဆိုကြရမယ်။

ဗုဒ္ဓေါ သော ဘဂဝါ ဗောဓာယ ဓမ္မံ ဒေသေတိ။

သော ဘဂဝါ၊ ကျွန်ုပ်တို့အများ၏ အားထားကိုးကွယ်ရာ အစစ် ဖြစ်တော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားသည်။ ဗုဒ္ဓေါ၊ သစ္စာလေးပါး အမှန်တရားကို ပိုင်းခြား ထင်ထင် သိမြင်တော်မူပြီးသည် ဖြစ်၍။ ဗောဓာယ၊ သတ္တဝါ အများ ကျွန်ုပ်တို့အားလည်း အလားတူပင် သိမြင်ကြပါစေခြင်း အကျိုးငှာ။ ဓမ္မံ၊ သစ္စာ လေးတန် တရား မှန်ကို။ ဒေသေတိ၊ ကရုဏာ ရှေ့သွား ပညာအားဖြင့် ဟောကြားတော် မူခဲ့ပါပေ၏။

အဲဒီလို အပိုဒ်ကလေးတွေက ငါးပိုဒ် ရှိတယ် ဒကာလူရ။ ပူဇော်ပုံကလေးတွေပါဘဲ၊ (၁) မြတ်စွာဘုရားက ကိုယ်တော်တိုင်သိပြီးတော့ သိအောင်လို့ ဟောခဲ့တယ်၊ (၂) မြတ်စွာဘုရားက ကိုယ်တော်တိုင် ကိလေသာ အဆိပ် အတောက်တွေကင်းဝေးလို့ မိမိကိုယ်တိုင် ယဉ်ကျေးတော်မူပြီးတော့ သတ္တဝါတွေကိုလဲ ယဉ်ကျေးအောင် ဟောခဲ့တယ်၊ (၃) မြတ်စွာဘုရားက ကိုယ်တော်တိုင် ငြိမ်သက် သိမ်မွေ့တော် မူပြီးတော့ သတ္တဝါတွေလဲ အလားတူ ငြိမ်သက် သိမ်မွေ့ဘို့ရာ တရားတွေ ဟောကြားခဲ့တယ်၊ (၄) မြတ်စွာဘုရားက ကိုယ်တော်တိုင် သံသရာရေအယဉ် ဝဲဩဃတွေမှ ကူးမြောက်တော် မူပြီးတော့ သတ္တဝါတွေလဲ သံသရာရေအယဉ်ကြော မျောနေရာမှ ကူးမြောက်သွားဘို့ရာ နိဗ္ဗာန် သောင်ကမ်းသို့ ရောက်ဘို့ရာ ဟောကြားတော်မူခဲ့တယ်၊ (၅) မြတ်စွာဘုရားက ကိုယ်တော်တိုင်

တတိယအကြိမ်

ကိလေသာမီးတွေ အလုံးစုံ ငြိမ်းအေးတော်မူပြီးသည် ဖြစ်၍ သတ္တဝါတွေလဲ ကိလေသာ အပူမီးတွေ ငြိမ်းကြပါစေလို့ ရည်ရွယ်ပြီးတော့ တရားတွေ ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါတယ်၊ အဲဒီလို အာရုံပြုပြီးတော့ ပူဇော်ပုံတွေကို ဘုန်းကြီးက ပါဠိ အနက်ကလေးတွေနဲ့ ရွတ်သွားမယ်၊ အဲဒါကလေး တွေကို သာဓုခေါ်ပြီးတော့ တရားသိမ်းတော့မယ်နော်၊ တော်တော်လဲ စုံသွားပါပြီ၊ တပုဒ်တပုဒ်အဆုံးမှာ သာဓု သုံးကြိမ်စီ ခေါ်ကြရမယ်။

(၁) ဗုဒ္ဓေါ သော ဘဂဝါ ဗောဓာယ ဓမ္မံ ဒေသေတိ။

သော ဘဂဝါ၊ ကျွန်ုပ်တို့ အများ၏ အားထားး ကိုးကွယ်ရာအစစ် ဖြစ်တော်မူသော ထိုမြတ်စွာ ဘုရားသည်။ ဗုဒ္ဓေါ၊ သစ္စာ လေးပါး အမှန် တရားကို ပိုင်းခြား ထင်ထင် သိမြင်တော်မူပြီးသည် ဖြစ်၍။ ဗောဓာယ၊ သတ္တဝါ အများ ကျွန်ုပ်တို့အားလည်း အလားတူပင် သိ မြင် ကြ ပါ စေခြင်း အကျိုးငှာ။ ဓမ္မံ၊ သစ္စာ လေးတန် တရားမှန်ကို။ ဒေ သေ တိ၊ ကရုဏာရှေ့သွား ပညာအားဖြင့် ဟောကြားတော် မူခဲ့ပါပေ၏။ (သာဓု သာဓု သာဓု)။

(၂) ဒန္တော သော ဘဂဝါ ဒမထာယ ဓမ္မံ ဒေသေတိ။

သော ဘဂဝါ၊ ကျွန်ုပ်တို့ အများ၏ အားထားကိုးကွယ်ရာ အစစ် ဖြစ်တော်မူသော ထိုမြတ်စွာ ဘုရားသည်။ ဒန္တော၊ မြ

ကြားတွေ့ရာ ကြုံသိရာမှ ကိလေသာ အညစ် အကြေး ကင်းစင် ဝေးလျက် ယဉ်ကျေးတော် မူပြီးသည် ဖြစ်၍။ ဒမထာယ၊ သတ္တဝါအများ ကျွန်ုပ်တို့အားလည်း အလားတူစွာ ကိလေသာ အညစ် အကြေး ကင်းစင် ဝေးလျက် ယဉ်ကျေး ကြပါစေ ခြင်းအကျိုးငှာ။ ဓမ္မံ၊ ယဉ်ကျေးစေရန် တရားမှန်ကို။ ဒေသေတိ၊ ကရုဏာရှေ့သွား ပညာအားဖြင့် ဟောကြားတော် မူခဲ့ပါပေ၏။ (သာဓု သာဓု သာဓု)။

မြတ်စွာဘုရား ဟောတဲ့ တရားတွေကို လိုက်နာ ပြီး တော့ ကျင့်တဲ့သူတွေမှာ နဲနဲကျင့်ယင် နဲနဲ ယဉ်ကျေးတယ်၊ များများ ကျင့်ယင် များများ ယဉ်ကျေးတယ်၊ အပြည့် အစုံ ကျင့်ယင် အပြည့်အစုံ ယဉ်ကျေးတယ်။ ဘုရားဟောတဲ့ တရား တွေကို မကြားရ မနာရ မကျင့်ရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ဗုဒ္ဓ ယဉ်ကျေးမှု အရအားဖြင့် ဆိုယင် ရိုင်းစိုင်း နေတယ် ဒကာ လူရ။ ဘုရား ဟောတဲ့ တရားတွေကို လိုက်နာပြီး ကျင့်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တွေဟာ ယဉ်ကျေးတယ်။ ကာယကံ ကိုယ်အမူ တွေ ယဉ် ကျေး တယ်၊ ဝစီကံ နှုတ်အမူတွေ ယဉ်ကျေးတယ်။ ကာယကံမြောက် ကိုယ်နဲ့သူတပါးကို သတ်ဖြတ်ခြင်း နှိပ်စက် ညှဉ်းဆဲခြင်း မရှိဘူး၊ ဝစီကံမြောက် နှုတ်နဲ့ သူတပါးကို ဒုက္ခ ရောက်အောင်လို့ ပြောဆိုခြင်းမရှိဘူး၊ အဲဒါဟာ ယဉ်ကျေးတာပေါ့။ ဒါက သီလ နယ်က ယဉ်ကျေးနေတာတဲ့။ သမာဓိနယ်က တကယ် ကျင့်ယင် သူတပါးအား အကျိုးမဲ့ ဖြစ်စေမည့် မတော်မသင့်တဲ့ အကြံမျိုး

တတိယအကြိမ်

တောင်မကြံတော့ဘူး။ ဒါက သမာဓိနယ်က ယဉ်ကျေးနေတာတဲ့။ ပညာနယ်က တကယ်ကျင့်ယင်တော့ ကိလေသာဖြစ်ကြောင်းဖြစ်တဲ့ မျိုးစေ့တွေတောင် မရှိတော့ဘူး ဒကာလူရဲ။ ဒါကြောင့် လောဘ, ဒေါသ, အစရှိတဲ့ ကိလေသာစိတ်ဟာ လုံးလုံးကိုမဖြစ်တော့ဘူး၊ ဒါက ပညာနယ်က ယဉ်ကျေးနေတာတဲ့။ အဲဒီတော့ သီလနယ်ဖြင့်လဲ ယဉ်ကျေးတယ်၊ သမာဓိနယ်ဖြင့်လဲ ယဉ်ကျေးတယ်၊ ပညာနယ်ဖြင့်လဲ ယဉ်ကျေးတယ်၊ မြတ်စွာဘုရား၏ အဆုံးအမတရားတွေကို ကျင့်နိုင်သလောက် ယဉ်ကျေးမှုတွေကို ရတယ်။

ရှေးတုန်းက ဘုရားမပွင့်မီက လူတွေဟာ ဗုဒ္ဓယဉ်ကျေးမှုအရအားဖြင့်ဆိုယင် အများအားဖြင့် အရိုင်းတွေလို့ ဆိုရမှာဘဲ၊ ဘုရားပွင့်ပြန်တော့လဲ ဘုရားသာသနာ မပျံ့နှံ့တဲ့ အရပ်ဒေသတွေမှာ အများအားဖြင့် အရိုင်းတွေလို့ ဆိုရလိမ့်မယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အဲဒီလူတွေမှာ ကိလေသာတွေ ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေတယ်၊ ဒါကို ရိုင်းတယ်လို့ ခေါ်ရလိမ့်မယ်။ ဗမာပြည်မှာဆိုလို့ရှိယင် ဗုဒ္ဓသာသနာတော်ဟာ ဘယ်လောက်က ရောက်လာသလဲဆိုတော့ စာပေကျမ်းဂန်အရနဲ့ ပြောရမယ်ဆိုယင် မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံပြီးတဲ့နောက် အနှစ်ပေါင်း ၂၃၆-နှစ်မှာ သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီး လက်ထက်က ကိုးတိုင်း ကိုးဌာနကို သာသနာပြု စေလွှတ်ရာမှာ သုဝဏ္ဏဘူမိလို့ခေါ်တဲ့ ဌာနတခုလဲ ပါတယ်။ အဲဒါဟာ ဗမာ

ပြည်က သထုံမြို့ဘဲလို့ အများကဆိုကြပါတယ်။ တချို့ပညာရှိ တွေကတော့ အဲဒီ သုဝဏ္ဏဘူမိဆိုတာ စုမာတြကျွန်းဘဲလို့ ဆိုကြပါတယ်။ သထုံမှာ ဗုဒ္ဓသာသနာ ထွန်းကားခဲ့တာက တော့ အလွန်ဘဲ ထင်ရှားပါတယ်၊ ဒါကြောင့် သုဝဏ္ဏဘူမိဟာ စုမာတြကျွန်းဟုတ်ယင်လဲ အဲဒီကတဆင့် သာသနာပြန့်လာ တယ်လို့ ယူရမှာဘဲ။ ဒါပေမဲ့ ဗမာပြည် သထုံမြို့မှာ ဗုဒ္ဓသာ သနာဟာလဲ အဲဒီတုန်းကဘဲ ရောက်လာတယ် ဆိုတာကတော့ သေချာပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက အရှင်သောဏနဲ့ အရှင်ဥတ္တရ တို့ လာရောက်ပြီးတော့ သာသနာပြုခဲ့ပါတယ်၊ အဲဒီအခါ ကစပြီး ဗမာပြည်မှာ ဗုဒ္ဓယဉ်ကျေးမှုတွေကို ရလာတယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့ ဒကာလူရ။

အဲဒီကာလ မတိုင်မီကဆိုယင်တော့ ဗမာပြည်ကလူတွေဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေ မဟုတ်သေးဘူး၊ အရိုင်းတွေလို့ ဆိုရလိမ့် မယ်၊ ကာယကံ ဝစီကံမှုတွေကို သူတို့စောင့်စည်းပါ့မသား၊ ဘာမှ စောင့်စည်းမှာမဟုတ်ဘူး၊သူတို့လိုချင်ရာ တွေ လုပ်နေကြ မှာဘဲ၊ ဒါကြောင့် အဲဒီတုန်းက လူရိုင်းတွေဖြစ် နေကြမှာပေါ့။ အဲဒီသာသနာနှစ် ၂၃၆-နှစ်က နောက်ပိုင်းမှ ဗုဒ္ဓယဉ်ကျေးမှုနဲ့ လူယဉ်ကျေးတွေ ဖြစ်လာကြတယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့။ အဲဒါက ဗမာပြည် အောက်ပိုင်းဘဲရှိသေးတယ်။ ဗမာပြည် အထက်ပိုင်း အလိုကတော့ ဗမာ ရာဇဝင်အရ ပြောရမယ်ဆိုယင် အနော်ရထာမင်းလက်ထက် လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း ကိုးရာ့လေးငါး

ဆယ်လောက်က အရှင်အရဟံကို ပင့်ပြီးတော့ သာသနာပြုလို့ အဲဒီကနေပြီး ဗုဒ္ဓဓမ္မတွေကို ကျင့်သုံး လာကြတယ်။ အဲဒီက စပြီး ဗုဒ္ဓယဉ်ကျေးမှုတွေ ရလာတယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့။ အဲဒီ အယင်ကဆိုယင်တော့ ဗုဒ္ဓယဉ်ကျေးမှုတွေ မရှိသေးဘူးလို့ဆိုရ လိမ့်မယ်×။

အဲဒီကာလက စပြီးတော့ မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာ တော်ကို ဘိုးစဉ် ဘောင်ဆက်က လက်ခံပြီး ရလာခဲ့တဲ့ ဗုဒ္ဓယဉ်ကျေးမှုတွေ ကွယ်ပမသွားဘို့ရာ အရေးမကြီးဘူးလား ဒကာလူရ။ ဗုဒ္ဓဓမ္မတွေ မကျင့်လို့ရှိယင် ဒီယဉ်ကျေးမှုတွေက ကွယ်သွားလိမ့်မယ်၊ အဲဒီဗုဒ္ဓသာသနာတော် တည်းဟူသော ယဉ်ကျေးမှုတွေ ကွယ်သွားလို့ရှိယင် ဘာဖြစ်မလဲ ဆိုတော့ လူရိုင်းတွေ ပြန်ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်လို့ ဆိုရမှာဘဲ၊ ရှေးတုန်းက လိုဘဲ လူရိုင်းတွေ တခါ ပြန် ဖြစ် နိုင် တာ ကို သေသေ ချာချာ စဉ်းစားကြည့်မယ်ဆိုယင် တော်တော်ကို ဝမ်းနည်း

×=မှတ်ချက်။ ။တရုပ်ရာဇဝင် အရအားဖြင့်ဆိုလျှင် ထိုထက်ရှေး ကျသော ပြူခေတ်ကပင် ဘုန်းကြီးကျောင်းပေါင်း ၁၀၀—ခန့် ရှိနေသည်ဟု သိရ၏။ သို့သော် ထိုခေတ်က ရဟန်း များသည် ဘယ်အခါက ပြူနိုင်ငံသို့ ရောက်လာသည်ဟူ၍လည်း မထင်ရှား၊ အဘယ်သို့သော ပိဋကတ်နှင့် ပဋိပတ် တို့ကို လေ့လာ ကျင့်သုံးသည် ဟူ၍လည်း မထင်ရှား၊ ထို့ကြောင့် ထင်ရှားသော ဗမာရာဇဝင်အရအား ဖြင့် အထက်ပါအတိုင်း ဆိုထားခြင်းဖြစ်သည်။

တတိယ အုပ်ချုပ်

ကြေကွဲစရာကောင်းတယ် ဒကာလူရ။ သာသနာတော်ကြီး ကွယ်သွားယင် ဒို့ဗမာလူမျိုးတွေဟာ ဘုရားမှန်းလဲ မသိ တရားမှန်းလဲမသိ လုပ်ချင်တာတွေကိုလုပ်ပြီး အကုသိုလ်တွေ ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်သွားကြမယ်ဆိုတာတွေကို လျှောက်ပြီး တွေးလိုက်ယင် အတော်ကို ရင်လေးစရာကြီးဘဲ ဒကာလူရ။ ဘုရားသာသနာတွေ အလွန်ထွန်းလင်းခဲ့တဲ့ အိန္ဒိယ နိုင်ငံမှာ လိုဘဲ ဒို့ဗမာပြည်မှာလဲ ဗုဒ္ဓယဉ်ကျေးမှုတွေ ကွယ်ပသွားမယ် ဆိုယင် အလွန်ဝမ်းနည်းစရာကောင်းပါတယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်လောက်က အင်ဒိုနီးရှားနိုင်ငံကို သာသနာရေးကိစ္စနဲ့ ဘုန်းကြီး ရောက်သွားခဲ့တယ်၊ အဲဒီနိုင်ငံဟာ တချိန်တုံးကဆိုယင် ဗုဒ္ဓသာသနာ ထွန်းကားခဲ့တဲ့ နိုင်ငံပါဘဲ၊ ဒါပေမဲ့ နောက်ကာလမှာ မိုစလင် အာဏာပိုင်တွေက သူတို့ သာသနာကိုပြုထားလို့ ယခုတော့ မိုစလင်နိုင်ငံဖြစ်နေပါတယ်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် လူဦးရေက နည်းနည်းဘဲ ရှိပါတော့တယ်။ အဲဒီ အင်ဒိုနီးရှားကို ရောက်တုန်းက လူပ်လူပ်ရှရှ လူတွေကို ကြည့်ပြီး စဉ်းစားရင်း "ဗုဒ္ဓေါ လောကေ သမုပ္ပန္နော ဟိတာယ သဗ္ဗပါဏိနံ"ဆိုတဲ့ တရားစာပိုဒ်ကလေးကို သတိ ရလာတယ်။

မြတ်စွာဘုရားကတော့ အားလုံးသော သတ္တဝါတွေ အတွက် ပွင့်တော်မူလာတာဘဲ၊ နှစ်ပေါင်း ၂၅၀၀-ကျော်

တောင်ရှိနေပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ယခု လှုပ်လှုပ်ရွရွနဲ့ သွားလာနေကြတဲ့ လူတွေဟာ ဗုဒ္ဓဘုရား ပွင့်တော်မူတယ်ဆိုတာကို သိကြပုံမရဘူးလို့ စဉ်းစားမိပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ကိုယ့်ဗမာပြည်မှာ အများအားဖြင့် တောရွာတွေမှာဆိုယင် ရွာသူရွာသားတွေ အကုန်လုံး ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေချည်းဘဲ။ ဒါပေမဲ့ တနေ့တချိန်ကျယင် အဲဒီဗမာရွာတွေဟာလဲ သာသနာကွယ်ပသွားနိုင်တယ်ဆိုတာကိုလဲ စဉ်းစားမိပါတယ်။ဒီတော့အင်မတန် ဝမ်းနည်းစရာတွေ ပါလားလို့ ဆင်ခြင်မိတယ် ဒကာလူရဲ။

ဒါကြောင့် ဗမာပြည်မှာတော့ ဗုဒ္ဓယဉ်ကျေးမှုတွေမကွယ်ပရအောင် ဒကာလူတို့ စောင့်ရှောက်ရလိမ့်မယ်။ ဘယ်လိုစောင့်ရှောက်ရမလဲဆိုယင် ကိုယ်တိုင်လဲ သီလ, သမာဓိ, ပညာ အကျင့်တွေကို ကျင့်ရမယ်၊ အထူးအားဖြင့် သဒ္ဓါတရားခိုင်မြဲတဲ့ သောတာပန်အဖြစ်ကို ရောက်အောင် အားထုတ်ရမယ်။မိမိတို့ရဲ့ သားသမီး, မြေး, မြစ်များကိုလဲ ဗုဒ္ဓတရားတော်ကိုကျင့်အောင် တိုက်တွန်းရမယ်။ သူတို့ကလဲ ဒကာလူတို့လိုဘဲ အဆက်ဆက် အားထုတ်သွားကြရမယ်၊ ဒါပါဘဲ။ ဒီအတိုင်း ကျင့်သွားယင် ဗမာပြည်မှာ ဗုဒ္ဓယဉ်ကျေးမှု ကြာရှည်စွာ တည်သွားမယ် ဒကာလူရဲ။ မြတ်စွာဘုရားကတော့ ဘုန်းကြီးတို့ ဒကာလူတို့ကို သနားတော်မူလို့ ဗုဒ္ဓယဉ်ကျေးမှုကို ရအောင် တရားတွေကို ကြိုးကြိုးစားစားနဲ့ ဟောတော်မူသွားပါတယ်။ဒါကြောင့်–

သောဘဂဝါ၊ ကျွန်ုပ်တို့အများ၏ အားထား ကိုး ကွယ်ရာ အစစ် ဖြစ်တော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားသည်။ ဒန္တော၊ မြင်ကြားတွေ့ရ ကြုံသိရာမှ ကိလေသာအညစ်အကြေး ကင်း စင်ဝေးလျက် ယဉ်ကျေးတော် မူပြီးသည်ဖြစ်၍။ ဒမထာယ၊ သတ္တဝါအများ ကျွန်ုပ်တို့အားလည်း အလားတူစွာ ကိလေသာ အညစ်အကြေး ကင်းစင်ဝေးလျက် ယဉ်ကျေး ကြပါစေ ခြင်းအကျိုးငှာ။ ဓမ္မံ၊ ယဉ်ကျေးစေရန်တရားမှန်ကို။ ဒေသေတိ၊ ကရုဏာရှေ့သွား ပညာအားဖြင့် ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါပေ၏။ (သာဓု .. သာဓု....သာဓု)၊

(၃) သန္တော သော ဘဂဝါ သမထာယ ဓမ္မံ ဒေသေတိ။

သော ဘဂဝါ၊ ကျွန်ုပ်တို့အများ၏ အားထားကိုးကွယ်ရာ အစစ် ဖြစ်တော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားသည်။ သန္တော၊ ရာဂစသား အလှုပ်အရှားကင်းလျက် ငြိမ်သက် ငြိမ်းအေး တော်မူပြီးသည်ဖြစ်၍။ အများသူငါတွေမှာ နှစ်သက်စရာနဲ့ တွေ့ယင် နှစ်သက်တယ်၊ ရာဂဖြစ်တာဘဲ။ အဲဒီနှစ်သက်တဲ့ရာဂ ကြောင့် စိတ်ရော ကိုယ်ရော နှုတ်ရောမငြိမ်သက်ဘူး။ မုန်းစရာနဲ့ တွေ့ပြန်ယင်လဲ ဒေါသဖြစ်ပြီး လှုပ်ရှားတာဘဲ မငြိမ်သက်ဘူး။ မြတ်စွာဘုရားမှာ ဘယ်လိုနှစ်သက်စရာနဲ့တွေ့ပေမဲ့ ရာဂမဖြစ် ဘူး၊ ဘယ်လိုမုန်းစရာနဲ့ တွေ့ပေမဲ့ ဒေါသမဖြစ်ဘူး။ ကိုယ်ရော နှုတ်ရော, စိတ်ရော, လှုပ်ရှားခြင်း မရှိဘူး၊ ငြိမ်သက်ပြီး

ငြိမ်းအေးနေတယ်။ ဒါကြောင့် – သင်္ဃော၊ ရာဂစသား အလုပ်အရှားကင်းလျက် ငြိမ်သက် ငြိမ်းအေးတော်မူ ပြီးသည် ဖြစ်၍။ သမထာယ၊ သတ္တဝါအများ ကျွန်ုပ်တို့အား လည်း အလားတူစွာ ငြိမ်သက် ငြိမ်းအေးကြပါစေခြင်း အကျိုးငှာ။ ခမ္မံ။ ငြိမ်းအေးစေရန် တရားမှန်ကို။ ဒေသေတိ၊ ကရုဏာ ရှေ့သွား ပညာအားဖြင့် ဟောကြားတော် မူခဲ့ပါပေ၏။ (သာဓု....သာဓု....သာဓု)။

(၄) တိဏ္ဏော သော ဘဂဝါ တရဏာယ ဓမ္မံ ဒေသေတိ။

သော ဘဂဝါ။ ကျွန်ုပ်တို့အများ၏ အားထားကိုးကွယ်ရာ အစစ် ဖြစ်တော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားသည်။ တိဏ္ဏော၊ ဩဃလေးဖြာ သံသရာ၏ ဟိုမှာကမ်းရောက် နိဗ္ဗာန်ပေါက် အောင် ကူးမြောက်တော် မူပြီးသည် ဖြစ်၍။ တရဏာယ၊ သတ္တဝါအများ ကျွန်ုပ်တို့အားလည်း အလားတူစွာ ကူး မြောက်ကြပါစေခြင်း အကျိုးငှာ။ ဓမ္မံ၊ ကူးမြောက်စေရန် တရားမှန်ကို။ ဒေသေတိ၊ ကရုဏာရှေ့သွား ပညာအားဖြင့် ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါပေ၏။ (သာဓု....သာဓု....သာဓု)။

သတ္တဝါတွေက သံသရာရေယဉ်ကြော မျောနေကြတယ် ဒကာလူရ။ သံသရာရေယဉ်ဆိုတာ ကာမောဃ ဘဝေါဃ ဒိဋ္ဌောဃ အဝိဇ္ဇောဃဆိုတဲ့ ဩဃလေးပါးပါဘဲ။ ကာမောဃ ဆိုတာ ကာမရေစီးကြောင်းပေါ့။ လောကမှာရေစီးကြောင်း

ဆိုတာ သူ့ဆီရောက်လာတဲ့သူကို သူကနှစ်မြှုပ်ပြီး သတ်တတ်တယ်၊ အစွမ်းရှိလို့ ကူးနိုင်ယင်ကူး၊ မကူးနိုင်ယင်တော့ သူက နှစ်မြှုပ်ပြီး သတ်တတ်တယ်။ အဲဒါလိုပါဘဲ ဒီကာမောဃဆိုတဲ့ သံသရာရေစီးကြောင်းကလဲ သူ့ဆီရောက်လာတဲ့ သတ္တဝါကို နှစ်မြှုပ်ပြီ သတ်တတ်ပါတယ်။ ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ ကာမဂုဏ်တွေကို သာယာမက်မောနေယင် ကာမ ရေစီး ကြောင်းထဲ ရောက်နေတာဘဲ၊ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အစွမ်းရှိလို့ ဒါန, သီလ အစ ရှိတဲ့ ကုသိုလ်တွေကို ပြုယင်လဲပြု၊ အဲဒီလို ကုသိုလ်တွေပြုနိုင်ယင် သုဂတိဘုံရောက်ပြီး အတော်အသင့် သက်သာရာရနေမယ်။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ယင်တော့ ကာမဂုဏ် အကြောင်းပြုပြီး တော့ သတ်ဖြတ်ညှဉ်းဆဲလိုက်, ခိုးဝှက်လုယက်လိုက်, မတရား ကျူးလွန်လိုက်, လိမ်လည်လှည့်စားလိုက်နဲ့ ဒီလိုမကောင်းမှု တွေကို ပြုမိပြီး အပါယ်လေးပါး နစ်မြှုပ်သွားလိမ့်မယ်၊ အဲဒါက အပါယ်လေးဘုံဆီ စီးဆင်းသွားတဲ့ ကာမရေစီး ကြောင်းပေါ့။

ဒါနအစရှိတဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေကို ပြုတဲ့သူမှာလဲ လူ့ဘဝ နတ်ဘဝတွေရောက်ပြီးတော့ အဲဒီရောက်ရာဘဝမှာ အိုရမယ်၊ နာရမယ်၊ သေရမယ်၊ ကိုယ်ဆင်းရဲ စိတ်ဆင်းရဲ အမျိုးမျိုးတွေကို တွေ့ရမယ်၊ ဒါက ကာမသုဂတိဆီ စီးသွားတဲ့ ကာမရေစီးကြောင်းပေါ့၊ ဘဝေါဃ ဆိုတာကတော့ ရူပ ဘဝ အရူပဘဝကို သာယာတဲ့ ဘဝတဏှာပါဘဲ၊ သူကလဲ

ရူပဘဝ အရူပဘဝတွေကို ပို့ပြီးတော့ အဲဒီရောက်ရာဘဝမှာ သေစေတတ်ပါတယ်၊ အဲဒါဟာ ဘဝ ရေစီး ကြောင်းက နှစ်မြှုပ်ပြီး သတ်တာ ပါဘဲ။ ဒိဋ္ဌောဃ ဆိုတာ ကတော့ မှားယွင်းတဲ့ မိစ္ဆာ အယူတွေ ပါဘဲ။ အဝိဇ္ဇောဃ ဆိုတာက တော့ အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ သဘော တရားတွေကို နိဗ္ဗာန် သုခ အတ္တလို့ အသိ မှားနေတဲ့ သဘော ပါဘဲ။ ဒီအဝိဇ္ဇာနဲ့ ဒိဋ္ဌိ ကြောင့်လဲ အပါယ်လေးပါး ကျပြီး ဆင်းရဲ ဒုက္ခ အမျိုးမျိုး တွေ ခံရတယ်။ လူ့ဘဝ နတ်ဘဝတွေ ရောက် ပြီး တော့ လဲ ဒုက္ခ အမျိုးမျိုးတွေနဲ့ တွေ့ရတယ်၊ ဗြဟ္မာ့ ဘဝ ရောက်ပြီးတော့ လဲ အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန် သေရတယ်၊ အဲဒါဟာ အဝိဇ္ဇာနဲ့ ဒိဋ္ဌိဆိုတဲ့ ရေစီးကြောင်းက နှစ်မြှုပ်ပြီး သတ်နေတာပါဘဲ။

အဲဒီ ဩဃဆိုတဲ့ သံသရာ့ ရေစီးကြောင်းထဲမှာ စုန်ချည် ဆန်ချည် မျောနေကြတဲ့ သတ္တဝါတွေကို အဲဒီ သံသရာရေယဉ် ထဲမှ ကူးမြောက်ပြီး နိဗ္ဗာန်ဆိုတဲ့ ဟိုဘက်ကမ်း ရောက်စေဘို့ အတွက် မြတ်စွာ ဘုရားက ကူးမြောက်နိုင် မည့် တရား ကို ဟောကြားတော်မူခဲ့တယ်တဲ့ ဒကာလူရေ။ ဒါကြောင့် – တရ ဏာယ၊ သတ္တဝါ အများ ကျွန်ုပ်တို့ အားလည်း အ လား တူ စွာ ကူးမြောက်ကြပါစေခြင်း အကျိုးငှာ။ ဓမ္မံ၊ ကူးမြောက် စေရန် တရားမှန်ကို။ ဒေသေတိ၊ ကရုဏာ ရှေ့သွား ပညာ အားဖြင့် ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါပေ၏။ (သာဓု – သာဓု သာဓု)။

တတိယအကြိမ်

(၅) ပရိနိဗ္ဗုတော သော ဘဂဝါ ပရိနိဗ္ဗာနာယ ဓမ္မံ ဒေသေတိ။

သော ဘဂဝါ၊ ကျွန်ုပ်တို့အများ၏ အားထား ကိုးကွယ်ရာ အစစ် ဖြစ်တော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားသည်။ ပရိနိဗ္ဗုတော၊ ကိလေသာ ခပ်သိမ်း အလုံးစုံ ငြိမ်းပြီးသည် ဖြစ်၍။ ပရိနိဗ္ဗာနာယ၊ သတ္တဝါ အများ ကျွန်ုပ်တို့ အားလည်း အလား တူ စွာ ကိလေသာ ခပ်သိမ်း ငြိမ်းကြ ပါစေခြင်း အကျိုးငှာ၊ ဓမ္မံ ကိလေသာ ငြိမ်းရန် တရားမှန်ကို။ ဒေသေတိ၊ ကရုဏာရှေ့သွား ပညာအားဖြင့် ဟောကြားတော် မူခဲ့ပါပေ၏။

(သာဓု- သာဓု- သာဓု)

ဝမ္မိကသုတ် တရားတော် ကတော့ ပြည့်စုံပါပြီ ဒကာလူရ။ အဲဒီသုတ် တရားတော်အရ အားထုတ်ပြီးတော့ **အရှင်ကုမာရ ကဿပမထေရ်** ဟာ အရဟတ္တမဂ် အရဟတ္တဖိုလ် ရောက်ပြီး **ရဟန္တာ** ဖြစ်တော်မူပါတယ်။ နောက်တချိန်မှာ မြတ်စွာဘုရား က အရှင်ကုမာရကဿပကို ဆန်း ဆန်း ကြယ်ကြယ် တရား ဟောတတ်တဲ့ ရဟန်းတော်တွေ ထဲမှာ အထူး အ မြတ် ဆုံး **ဧတဒဂ်ပုဂ္ဂိုလ်** အဖြစ်ဖြင့် ချီးကျူးတော် မူပါတယ်။ ကဲ.... ဆောင်ပုဒ် အချို့ကိုဆိုပြီး တရားသိမ်းကြစို့။

ဓာတ်ဝိယအကြိမ်

နိဂုံး

မီး ခိုး ညဥ့် ခါ၊ နေ့ မှာ မီး ပျို့၊ တောင် ပို့ မြင် လတ်၊ ဆရာမြတ်က၊ တပည့်လှအား၊ ပေါက်တူးသွားဖြင့်၊ ခွဲခြားစေရာ၊ ပေါ် လာ မင်း ဒုတ်၊ ဖား ယုတ် တွေ့ရ၊ လမ်း ခွ နှစ် မွှာ၊ ဆပ်ပြာ ရေစစ်၊ လိပ်ညစ် တလီ၊ ဓား စဉ်း တီ နှင့်၊ တွေ့ပြီ အသား၊ နတ်နဂါး၊ ဆဲ့ငါးဝှက်စာ အစဉ်တည်း။

၁။ တောင်ပို့- ကိုယ်ထည်၊ ကြံစည်-မီးခိုး၊ ပြုမျိုး- မီးပါ၊ ဆရာ-ဘုရား၊ တပည့်ကား-မှတ်သား ယောဂီတည်း။

၂။ ပေါက်တူး-ပညာ၊ တူးတာ- အားထုတ်၊ မင်းဒုတ်-အဝိဇ္ဇာ၊ ဖားမှာ- ဒေါသ၊ လမ်းနှစ်ခွ-မှတ်ကြ ယုံမှား တည်း။

၃။ နီဝရဏ - တူလှရေစစ်၊ လိပ်ညစ်- ခန္ဓာ၊ ကာမာ-စဉ်းတီ၊ နန္ဒီ-အသား၊ နတ်နဂါး - မှတ်သား ရဟန္တာ တည်း။

အမေးနှင့် အဖြေ

၁။ တောင်ပို့ဆိုတာ ဘယ်ဟာလဲ.... ဤရုပ်ကိုယ် ကြီးဘဲ။

၂။ မီးခိုးဆိုတာ ဘယ်ဟာလဲ.... ညအခါမှာ ကြံတာဘဲ။

၃။ မီးလျှံဆိုတာ ဘယ်ဟာလဲ.... နေ့အခါမှာ ပြုတာဘဲ။

၄။ ဆရာဆိုတာ ဘယ်သူလဲ.... ငါတို့ မြတ်စွာဘုရားဘဲ။

၅။ တပည့်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ....ရှုမှတ်နေတဲ့ ယောဂီဘဲ။

တတိယအကြိမ်

၆။ ပေါက်တူး ဆိုတာ ဘယ်ဟာ လဲ .... မှတ် သိ နေ တဲ့ ပညာဘဲ။

၇။ တူးတယ်ဆိုတာ ဘယ်ဟာလဲ.... ကြောင့် ကြ စိုက် တဲ့ လုံ့လဘဲ။

၈။ မင်းဒုတ်ဆိုတာ ဘယ်ဟာလဲ .... ရှုမှတ် နည်းကို မသိ တာဘဲ။

၉။ ဖားယုတ် ဆိုတာ ဘယ်ဟာလဲ.... စိတ် ဆိုး တတ် တဲ့ ဒေါသဘဲ။

၁၀။ လမ်းခွ ဆိုတာ ဘယ်ဟာလဲ .... ဝေဘန် စဉ်းစား ယုံမှားဘဲ။

၁၁။ ရေစစ် ဆိုတာ ဘယ်ဟာ လဲ .... နီဝရဏ ငါးပါး တရားဘဲ။

၁၂။ လိပ်ညစ် ဆိုတာ ဘယ်ဟာ လဲ .... ခန္ဓာ ငါးပါး တရားဘဲ၊

၁၃။ စဉ်းတီ ဆိုတာ ဘယ်ဟာ လဲ .... ငါး ပါး အာရုံ ကာမဂုဏ်ဘဲ။

၁၄။ သားတစ် ဆိုတာ ဘယ်ဟာ လဲ .... နှစ်သက် တပ်စွဲ ရာဂဘဲ။

၁၅။ နဂါးဆိုတာ ဘယ်ဟာလဲ.... အာသဝေါ ကင်းကွာ ရဟန္တာဘဲ။

တတိယအကြိမ်

ဝိပဿနာ၏ အကျိုးတရား

အနိစ္စမြင်လျှင် ဒုက္ခထင်သည်။
ဒုက္ခ ထင်တော့ အနတ္တ မြင်သည်။
အနတ္တမြင်၊ နိဗ္ဗာန်ခွင်၊ ပြေးဝင် ဆိုက်ရောက်သည်။
နိဗ္ဗာန်မြင်က၊ အပါယ်မှ၊ မုချ လွတ်မြောက်သည်။

ဤဝမ္မိကသုတ် တရားတော်ကို ရှိသေစွာ နာယူမှတ်သား ကြရသော ဓမ္မသဝနကုသိုလ်ကံ စေတနာတို့၏ အစွမ်းအာနု ဘော်ကြောင့် ယခုတရားနာ ပရိသတ်အပေါင်း သူတော် ကောင်းတို့သည် ဘေးရန်အန္တရာယ်ဟူသမျှတို့မှ အခါခပ်သိမ်း ကင်းလွတ်ငြိမ်းကြ၍ ဤသုတ်တရားတော်၌ ညွှန်ပြထားသော ဝိပဿနာ ကျင့်စဉ်တို့ကိုလည်း ကောင်းစွာကျင့်နိုင် အားထုတ် နိုင်ကြသည်ဖြစ်၍ ဝိပဿနာဉာဏ်အစဉ် အရိယာ မဂ်ဉာဏ် အစဉ်ဖြင့် ဆင်းရဲခပ်သိမ်းတို့၏ ကင်းငြိမ်းရာဖြစ်သော နိဗ္ဗာန် ချမ်းသာမြတ်ကို လျင်မြန်စွာ ဆိုက်ရောက်၍ မျက်မှောက်ပြု နိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။

သာဓု....သာဓု....သာဓု။

ဝမ္မိကသုတ် တရားတော်ကြီး ပြီးဆုံးပါပြီ။

အထူးမှာထားချက်

ဤစာအုပ် စာမျက်နှာ (၈၆) ၌ ပြခဲ့သည့် သောတတ္ထကီကျမ်း အဆိုမှာ-

စတုဂီသတိ အသင်္ချေယျေ၊
သဋ္ဌိယောဇေဝ ကောဋိယော။
ပါဏာနိ သတသဟဿာနိ၊
ဧကော ဗုဒ္ဓေါ ပမောစယိ။

တဆူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ၂၄-သင်္ချေ ကုဋေ ၆၀-နှင့် တသိန်းသော သတ္တဝါတို့ကို ကျွတ်လွတ်စေ၏ ဟူသော-

ဂါထာပင်ဖြစ်သည်။ မဇ္ဈိမနိကာယဋီကာ ၃-၁၉၂၊ သီလက္ခန္ဓဋီကာသစ် ၂-၂၉၁-တို့ အလိုအားဖြင့် မူကား ထိုဝေနေယျ သတ္တဝါ အရေအတွက်ကို ၂၄-သင်္ချေနှင့် ကုဋေ သိန်းပေါင်းများစွာ ရှိသည် ဟူ၍လည်း မှတ်သားအပ်သေး၏။

အမှားပြင်ဆင်ချက်

စာမျက်နှာ	စာကြောင်း	ရှိရင်း	ပြင်ဖတ်ရန်
၃	၁၇	အချိန်တွေ	အချိန်တွေ
၄	၈	ဘာဒန္တေတိ	ဘာဒန္တေတိ
၁၁	၁၅	ပုံသဏ္ဌာန်	ပုံသဏ္ဍာန်
၁၃	၃	ဆဲ့ငါးဝှဘ်စာ	ဆဲ့ငါးဝှက်စာ
၃၀	၁၄	အမှတ်ရှုံနဲ့	အမှတ်မဲ့နဲ့
၈၉	၁၀	ကိုယ်တွေ	ကိုယ်တွေ့
၉၄	၇	ဒါပမယ်	ဒါပေမယ်
၁၆၅	၇	ပုဂ္ဂိုလ်	ပုဂ္ဂိုလ်
။	၉	ရှိရလေးခြင်း	ရှိရလေခြင်း
၂၁၃	၁၇	မတွေ့သေးဘူးလို့	မတွေ့ဘူးသေးလို့
၂၂၈	၁၉	ယငထာဝတော	ယာထာဝတော
၂၈၀	၉	ဏာတဲ့၊	ဏာဘဲတဲ့၊
။	၁၀	လက်လတေယ်	လက်လာတယ်
၂၈၉	၁၂	စဉ်းတီး	စဉ်းတီ

ဆဋ္ဌသင်္ဂီတိပုစ္ဆက အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ

ကျေးဇူးတော်ရှင်

မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး

ဟောကြားတော်မူထားသော

အသစ်ထွက်ပေါ်လာမည့်

စာအုပ်များ။

သီလဝန္တသုတ္တန်တရားတော်

နှင့်

ရှစ်ဖြာမဂ္ဂင်နိဗ္ဗာန်ဝင်

တရားတော်စာအုပ်များ

ထွက်ပေါ်လိမ့်မည်။

စာကြည့်ခန်း
၈၀၄

အမေးနှင့် အဖြေ

၁။ ဘောင်ပွိုဆိုတာဘယ်ဟာလဲ၊ ဤရုပ်ကိုယ်ကြီးဘဲ။

၂။ မီးခိုးဆိုတာဘယ်ဟာလဲ၊ ညအခါမှာကြံတာဘဲ။

၃။ မီးလျှံဆိုတာဘယ်ဟာလဲ၊ နေ့အခါမှာပြုတာဘဲ။

၄။ ဆရာဆိုတာဘယ်သူလဲ၊ ငါတို့မြတ်စွာဘုရားဘဲ။

၅။ တပည့်ဆိုတာဘယ်သူလဲ၊ ရှုမှတ်နေတဲ့ယောဂီဘဲ။

၆။ ပေါက်တူးဆိုတာဘယ်ဟာလဲ၊ မှတ်သိနေတဲ့ပညာဘဲ။

၇။ တူးတယ် ဆိုတာ ဘယ်ဟာလဲ၊ ကြောင့်ကြ စိုက်တဲ့ လုံ့လဘဲ။

၈။ မင်းဒုတ်ဆိုတာဘယ်ဟာလဲ၊ ရှုမှတ်နည်းကိုမသိတာဘဲ။

၉။ ဖားယုတ်ဆိုတာဘယ်ဟာလဲ၊ စိတ်ဆိုးတတ်တဲ့ဒေါသဘဲ။

၁၀။ လမ်းခွဆိုတာဘယ်ဟာလဲ၊ ဝေဘန်စဉ်းစား ယုံမှားဘဲ။

၁၁။ ရေစစ်ဆိုတာဘယ်ဟာလဲ၊ နီဝရဏငါးပါးတရားဘဲ။

၁၂။ လိပ်ညှစ်ဆိုတာဘယ်ဟာလဲ၊ ခန္ဓာငါးပါးတရားဘဲ။

၁၃။ စဉ်းတီဆိုတာဘယ်ဟာလဲ၊ ငါးပါးအာရုံကာမဂုဏ်ဘဲ။

၁၄။ သားတစ်ဆိုတာဘယ်ဟာလဲ၊ နှစ်သက်တပ်စွဲရာဂဘဲ။

၁၅။ နဂါးဆိုတာ ဘယ်ဟာလဲ၊ အာသဝေါကင်းကွာ ရဟန္တာဘဲ။